

ГРЕЪМ БРАУН ЧЕРНИЯТ ДЪЖД

Част 1 от „Даниел Лейдлоу“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2011

chitanka.info

Тъй нареченият Шекоткоуач дойде и им извади очите... и дойде Коцбалам и погълна плътта им... Отчаяни тичаха насам-натат... искаха да се качат на дърветата, а дърветата ги пращаха надалече; искаха да влязат в пещерите, а пещерите се затваряха пред тях... Обилна смола дойде от небето... И... помръкна ликът на земята и започна черен дъжд, дъжд денем, дъжд нощем^[1].

Гибелта на
дървените кукли — от
маянския текст „Попол
Вух“

Само писателят знае колко важна роля играят други хора в работата, която той обявява за своя. Поне в моя случай тези кратки мигове на чужда намеса често ми се струваха далеч по-съществени за крайния резултат от всички месеци на бясно писане.

И затова първо трябва да благодаря на жена си Трейси — и задето изобщо ме търпеше, и за всички неща, които научих от теб. Без твоята помощ тази книга щеше да си остане зле написана първа чернова и да събира прах в някое чекмедже. Признателен съм и на всички приятели и роднини, които прочетоха онези ранни чернови, особено на Лари и Шели Фокс (gracias, los Zorros), на Кристофър Ганджи, който ми е като брат, на истинските ми братя и разбира се, на родителите ми, които никога не са ми пречили да опитам нещо, даже да е опасно или просто малко шантаво.

Естествено писателят никога не се чувства такъв, докато не публикуват творбите му. Кое то нямаше да е възможно без моя литературен агент, фантастичната и удивителна Барбара Поел — така и няма да разбере как извадих късмета да седна на твоята маса. Същото се отнася за Айрин Гудман, Дани Барър и екипа на „Бантам Дел“, като се започне с моята редакторка Даниел Перес, чиито предложения са толкова уместни, сякаш тя познава героите по-добре от мен. Благодаря

и на Мариса Виджиланте за нейния принос и съдействие, на Карлос Белтран — за фантастичната корица, и на всички останали, чиито усилия доведоха до издаването на тази книга.

[1] Тук и нататък „Попол Вух“ е цитиран по превода на Румен Стоянов. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

Джунглата

Отгоре надвисваше мракът на джунглата и плътните ѝ преплетени пластове се разпростираха като цирково шапито от грамадните стволоче на високите дървета. Напоена от дъжда, тя стана непроницаема, дом на хиляди видове, повечето от които никога не напускаха прегръдката на нейния покров. Животът кипеше там горе, високо в горските върхари, а земята беше само за сенките, пълзящите гадини и всичко онова, което е умряло.

Джак Диксън остави погледа си да се спусне от тучния свят над него към пръстта под краката му. Приклезна и се вгледа в две стъпки. Отпечатъците от тежките обувки лесно се забелязваха, но малко се различаваха от онези, които беше открил по-рано — бяха по-дълбоки при пръстите и по-раздалечени един от друг.

Значи бяха започнали да тичат. Но защо?

Той се озърна наоколо, като се чудеше дали не се е приближил прекалено бързо и не се е издал. Струваше му се малко вероятно. Заради гъстите храсталаци видимостта беше почти нулева и стелещата се мъгла го обгръщаше в сива безкрайност. Сякаш не съществуваше нищо друго, сякаш го нямаше света — имаше само безброй дървета, обрасли с мъх, и лиани, безжизнено увиснали като въжета на празни бесилки.

Пък и ако го бяха видели, вече щеше да е мъртъв.

Диксън се обърна към мъжа, който го следваше, и посочи стъпките.

— Нещо ги е подплашило.

Другият, който се казваше Макрей, впери очи в следите и каза:

— Обаче не сме ние.

Диксън поклати глава.

— Не, не сме ние.

В далечината жужаха цикади, по лицето на Макрей пробяга едва забележим тик. Двамата не си казаха нищо повече и продължиха с

насочени напред автомати, като се промъкваха още по-бавно през гъсталаците.

След няколко минути се натъкнаха на нещо, което Диксън напоследък беше свикнал да очаква. Нов труп. Убит наскоро, понеже не вонеше, макар че лешоядите вече го бяха открили. Когато Диксън се провря през последните преграждащи пътя му храсти, ятото тревожно се вдигна във въздуха и потърси убежище по дърветата.

Под птиците се показва обезобразено тяло на мъж, облечен в същата маскировъчна униформа като Диксън и Макрей. Лежеше по очи сред алена кал и от гърба му стърчеше строшена индианска стрела. От краката му липсваха късове месо, а дясната му ръка до рамото липсваше — не беше отрязана, а откъсната и от щръкналата кървава кост висяха само разръфани парчета плът и сухожилия.

— Какво е това, по дяволите?! — извърна се погнусен Макрей.

Диксън продължаваше да се взира в трупа, смутен, но запазил прагматизма си.

— Получи си заслуженото, задето се опита да ме зарежеш — каза той на мъртвеца.

— Копелетата са му изиграли номер — отбеляза Макрей.

„Копелетата“ бяха индианското племе холокуа, което ги тормозеше още откакто дойдоха на запад от реката.

По време на две схватки преди седмици Диксън и неговите хора бяха застреляли неколцина от индианците, но явно това не им стигаше.

— Всъщност са ни спестили труда — отвърна той. — Претърси го.

Макрей се наведе и претършува джобовете на мъжа. След като не откри нищо, извади малък уред и го включи. Устройството бавно записука. Сигналът постепенно се ускори.

— Нали ти казах, че са у него — рече Диксън.

Макрей остави гайгеровия брояч и бръкна в раницата на мъртвеца, но замръзна на място, сепнат от пронизителен писък, който разцепи дълбините на джунглата.

След това се възцари тишина.

— Някаква птица — успокои го Диксън.

— Прозвуча като...

Диксън го стрелна с очи.

— Много е далече — изсумтя той. — Хайде, намери проклетите камъни и да се махаме.

Макрей се захвана за работа и скоро измъкна от раницата мръсен парцал. Щом го разви, вътре с мътен металически блясък лъснаха няколко камъчета — малко по-големи от кубчета захар, само че дванайсетостенни. До тях лежеше изподраскан безцветен кристал.

Диксън погледна камъчетата и кристала, а после и обезобразеното лице на своя бивш подчинен.

— Крадец — процеди той накрая. Последна присъда за мъртвеца, епитафия за предател, който никога нямаше да почива в истински гроб.

Макрей зави парцала и го подаде на шефа си, който нареди:

— И документите му.

Макрей неохотно му подаде паспорта на убития.

Острият писък отново се разнесе в далечината. Този път му отвърна втори, по-висок и по-близък от първия — протяжен вой, който сякаш пронизваше мозъка.

— Това не е птица — промълви Макрей.

Шефът му не отговори, беше съгласен с него. Бяха чували този вик и по-рано, при храма, точно преди всичко да отиде по дяволите. И фактът, че го чуваха отново, никак не го радваше.

Той пхна увитите в парцала камъчета в джоба си и толкова здраво стисна оръжието си, че вените на широкото му чело се издуха. После отново впери поглед наоколо, вирайки се в мъглата, дърветата и същата непроницаема сивота, която беше скрила собственото му приближаване.

Мислите му се насочиха към мъртвеца. На това място не беше никак добре да си в ролята на преследвания.

До него Макрей измърмори нещо непонятно, след това добави:

— Прекалено дълго се задържахме.

Без да му обърне внимание, Диксън изтегли мачетето от ножницата на хълбока си и тръгна напред, с автомат в едната ръка и дългия нож в другата. Проправи си път през гъсталака и спря.

На земята, до друга тъмна диря от засъхваща кръв, забеляза нов чифт следи — продълговати вдлъбнатини с форма на чатал, сякаш някой беше забил камертон в пръстта и го бе натиснал напред. Не можеше да се сети какво може да е оставило такива следи.

Когато приклепна, за да ги разгледа, Диксън усети позната миризма. Остра, почти като амоняк. В този момент пронизителният писък отново раздра джунглата, връхлетя ги като вълна и заглъхна в далечината.

— Трябва да се махаме оттук — настоя Макрей.

— Тихо — рече Диксън, без да откъсва очи от следите.

— Не разбираш ли бе, човек? Пак се повтаря същото.

— Млъкни! — отсече шефът му, като се мъчеше да се съсредоточи. Ако се опитаха да избягат, щяха да ги убият, но ако останеха... Имаше нещо в това място, нещо, което не бе осъзнал, докато не стана прекалено късно. Тук хората не бяха преследвачи, а преследвани.

Чу шум някъде далеч пред тях, тих, като от криле на бухал, само че на земята. Той опря приклада на автомата в рамото си.

— Диксън — умолително произнесе Макрей.

Шумът се приближаваше, вече по-бързо, леко се носеше се през гората.

— Моля те, Диксън!

Диксън се изправи и се приготви да стреля, ала звукът рязко сви вляво и ги заобиколи. Той се завъртя и натисна спусъка в мига, в който от джунглата изригна тъмна сянка.

Макрей изкрещя. В гората отекна автоматична стрелба и фина мъгла от червени капки поръси листата, но куршумите нямаше кого да улучат — нямаше мишена, нямаше враг, нямаше го Макрей, само ниско сведени клони, разлюлени от удара и покрити с човешка кръв.

Диксън се вторачи в стичащата се от листата кръв и извика:

— Макрей!

Заслуша се за шум от борба, но не чу нищо. Макрей беше мъртъв, като всички останали. Само че този път се случи пред очите му.

Диксън започна да отстъпва. Не се плашеше лесно, но сега усещаше, че сърцето му бие бясно и го овладява инстинктивното желание да се втурне да бяга. Озърна се в едната посока, после в другата. Започна с отмерени крачки, но след малко ги ускори. Сърцето му блъскаше в гърдите, мислите му препускаха. И когато в джунглата отново проехтяха викове, той се затича с всички сили.

Обзет от паника, Диксън запробива гъсталака като бик, залитайки, когато лианите оплитаха краката му. Завъртя се рязко при шума от скрито движение — първо на едната, после на другата страна, закрещя яростно и откри огън към дърветата.

— Махнете се от мен!

Докато тичаше, чу пращане на клони и индиански гласове, които го преследваха и се приближаваха.

Препъна се, просна се на четири крака, скочи отново и започна да стреля. Ала един тъмен силует го връхлетя и го отхвърли назад. Докато се премятеше във въздуха, зърна за миг своя нападател, преди той да потъне в джунглата. Осем души бяха мъртви, а за пръв път виждаше техния убиец. Кожата му приличаше на полирана опушена кост.

Диксън се строполи тежко на земята, но продължи да стиска автомат въпреки болката, пронизала крака му.

Задъхан, той се претърколи и се насили да погледне. Костите на подбедрицата му бяха счупени и голямата пищялна кост стърчеше през кожата. Повече не можеше да тича — сигурно нямаше да може и да ходи.

Изправи се мъчително и закуцука заднишком, докато стигна до дебел сив дънер. Провери с треперещи пръсти оръжието си, хвана го в сгъвката на едната си ръка и се приготви за неизбежния и ужасен край.

Скоро цялото му тяло се тресеше. Силите го напускаха. Главата му се олюля, килна се назад и се опря на поваления дънер. Високо над него паяжината от клони се поклащаше от полъх на вятър, който не стигаше до земята. През пролуките в гъсталака се процеждаха лъчи, болезнени за очи, свикнали със сенките. Светлината започна да избледнява, но това сигурно се дължеше на отслабващото му зрение.

Изтече минута, без да се случи нищо, после втора. Обгръщаше го тишина, нарушавана единствено от тежкото му дишане. Докато секундите отлитаха, Джак Диксън се молеше да го оставят да умре сам, да потъне в безкраен мирен сън. След още една-две минути го обзе надежда.

И тогава отново проехтя онзи яростен писък, който смрази сърцето му, прониза черепа му и закъртя из дебрите на Амазония.

1.

Манауш, Бразилия

В лепкавия покой на знойния следобед Даниел Лейдлоу седеше сама на терасата на малко кафене, разположено над голямата река, и съзерцаваше златистите слънчеви отблясъци по водната повърхност. Хипнотичната гледка приковаваше погледа ѝ прекалено дълго.

Тя отново насочи вниманието си към кафенето и се вторачи покрай масите с яркожълти чадъри към вътрешността на заведението. В тази следобедна жегата то беше пусто. Нямаше и следа от човека, когото тя чакаше. А не му беше присъщо да закъснява.

Даниел припряно извади блекбърито си, провери дали не е получила някакви съобщения и написа не особено любезен текст: „Къде се губиш, по дяволите?“ Преди да изпрати есемеса обаче, тя го зърна да разговаря с един сервитьор във фоайето.

Първо забеляза сребрилата му коса, а после — когато той се обърна в нейната посока — и острите черти на лицето му. Мъжът закричи към нея. Беше перфектно облечен, както винаги — тъмен спортен панталон, закопчана догоре риза и тъмносиньо официално сако. Даниел се зачуди как може да носи такива дрехи в жегата на Централна Бразилия, но пък Арнолд Мор не си падаше много по компромисите, даже с капризите на природата.

— Закъсня — каза тя. — Да не би да си се затруднил да намериш адреса?

Мъжът сви устни, сякаш самата мисъл за такова нещо бе смехотворна.

— Не, естествено. Просто попитах къде човек може да открие една мрачна тъмнокоса жена, която сто пъти в минута ядосано си проверява блекбърито. И колкото и да е странно, само седем души ме насочиха към теб.

Докато се усмихваше на язвителния му отговор, Даниел усети, че погледите на персонала са отправени към тях. Случваше се непрекъснато. Тя — трийсет и една годишна, стройна, с високи скули

и лъскава кестенява коса, а той — два пъти по-възрастен, сивокос и изискан, с почти европейска външност. Хората все ги зяпаха, явно я смятаха за негова любовница или за млада съпруга на стар богаташ, а не толкова циничните — за негова племенница или дъщеря. Истината би ги изненадала: тя му беше партньор, негово протеже, една от малцината в целия свят, на които Мор имаше пълно доверие.

Като старши оперативни работници в американска организация, носеща името Национален изследователски институт, Даниел Лейдлоу и Арнолд Мор бяха обиколили заедно почти цялото земно кълбо. Само през предишната година бяха посетили единайсет страни, проучвайки всевъзможни неща — от възстановяването на нефтодобива в Прибалтика до производството на нанотръби в Токио. Бяха ходили дори във Венеция, когато НИИ се включи в плана на италианското правителство за защита на острова с обръч от гигантски морски шлюзове.

Задачата им се изразяваше в анализ на иновационни проекта с цел да определят кои технологии биха били от полза за Съединените щати. И после, чрез комбинация от връзки, подкупи и даже обикновени кражби, трябваше да придобият онова, което може да е от интерес за родината им.

Затова двамата с Мор прекарваха времето си в свръхмодерни лаборатории и посещаваха важни семинари.

Нощите им напомняха тези на световния елит — участваха в официални церемонии и пищни купони, организирани от компании и богати предприемачи. И това често беше колкото резултатно, толкова и приятно. Засега обаче мисията в Бразилия се очертаваше като изключение.

Интересът на НИИ към страната нямаше нищо общо с проектирането, разработването или производството. Всъщност той се отнасяше колкото до бъдещето, толкова и до миналото и се дължеше на няколко артефакта от Амазония, донесени от американския пътешественик Блекджек Мартин.

По същество иманяр, през 1926 г. Мартин се отправил на експедиция в търсене на каквото и да е, стига да му донесе слава. Претърпял почти пълен провал и се завърнал след година. Разказите му били приети с присмех като фантасмагорични преувеличения или откровени лъжи. А няколкото предмета, които донесъл, предизвикали

само бегло любопитство и скоро били захвърлени в прашните хранилища на различни музеи — където били забравени, ако не напълно изгубени. Поне докато случайният сблъсък с тях и проучването им с модерни средства не привлече интереса на НИИ.

Оттогава Даниел и Арнолд Мор бяха в Бразилия и безуспешно се опитваха да открият следите на Блекджек Мартин. След месеци безплодни усилия Даниел смяташе, че най-после е намерила нещо, което ще им е от полза.

— Нося ти добра новина — каза тя. — И ще ти покажа нещо.

Мор взе платнена салфетка от масата и рязко я разгъна.

— Аз пък ти нося лоша новина, направо от устата на нашия директор — отвърна той.

Думите бяха изречени с онзи тон, с който Мор винаги изразяваше възмущението си. На лицето му за миг се изписа примирение, горчивина от поредния изгубен спор или от ново странно нареждане, издадено въпреки неговите възражения — нещо, което се случваше често по време на тази мисия.

— Какво има сега?

Той поклати глава.

— Първо ти. Може нещо радостно да компенсира онова, което имам да ти кажа.

— Добре. — Даниел бръкна в малката кожена чанта, оставена до масата и извади плосък сив камък. Постави го пред Мор и каза: — Разгледай го.

Камъкът беше дебел около пет сантиметра и имаше приблизително правоъгълна форма — три грапави стени и лице, малко по-голямо от пощенска картичка. В единия край се заостряше и беше покрит с изтрити символи, един от които приличаше на череп, а другите явно изобразяваха животни.

Мор го вдигна и го протегна на ръка разстояние от очите си. Примижа и се вторачи в него, но после се примири с необходимостта, извади от джоба си бифокални очила и внимателно ги постави на върха на носа си.

— Йероглифи.

— При това очевидно са маянски — прибави Даниел.

Той кимна и леко наклони камъка, за да го разгледа по-добре. Слънцето освети ръбовете на йероглифите.

— Леле — измърмори Мор под нос. — Това вече е нещо.

— Обърни внимание на горния десен ъгъл. Познат ли ти е този знак?

Той се втренчи в йероглифа и се усмихна.

— Същият като на матрицата на Блекджек Мартин. Шибалба — подземният свят.

Даниел триумфално вдигна вежди. Ако бяха прави, това щеше да е първото им истинско доказателство, потвърждаващо безумните описания в дневниците на Мартин.

— Не е за вярване, нали?

— Да — съгласи се Мор. — Направо не е за вярване. — После я погледна подозрително. — Откъде го взе?

— Купих го от един дървар, който ходил с хората си нагоре по реката за контрабанден материал. Най-вече за махагон.

Махагонът беше ценна суровина в Амазония, но дърветата растяха бавно и в достъпните райони повечето бяха изсечени, а други бяха защитени. В резултат дърварите търсеха девствени участъци нагоре по течението и се осъществяваше незаконна сеч във все по-големи размери. С времето това ги отвеждаше все по-дълбоко в джунглата, където малцина бяха стъпвали.

— Колко далече е стигнал? — въодушеви се отново Мор.

— На осем дни път оттук, разстояние, което ние можем да вземем за четири-пет дни.

Докато партньорът ѝ разглеждаше камъка, Даниел усети нов прилив на енергия. Отглас на възбудата, която беше изпитала, щом за пръв път зърна находката — и нещо ужасно необходимо и на двамата.

— Той знаеше ли какво ти продава? — попита Мор.

— Не точно. Обаче знае откъде е и твърдеше, че наблизо видял много по-голям камък с подобни знаци. Явно е бил прекалено тежък, за да го носят, затова са взели този.

Мъжът прокара пръсти по острите ръбове от задната страна на камъка — останалата част беше сравнително гладка.

— Прясно счупване — отбеляза той. — Дали не е отцепил това парче от по-големия камък?

— Точно това си помислих и аз — отвърна Даниел.

Мор вдигна поглед.

— Какво друго ти каза?

— Един от водачите от племето нури, които наели, им посочил големия камък, докато обикаляли по бреговете на някакъв малък приток. Индианците го приемали за нещо като знак, който бележи границата на прокълнатата земя. Нататък явно имало страховити неща — сенки, по-тъмни от нощта, племе, което общува с духовете и властва над дивите зверове... и стена от човешки кости.

Този туземен фолклор най-често се свеждаше до чисти измислици, но в случая имаха основание да му вярват, поне колкото да се надяват. Една от малкото особености, посочени в дневника на Блекджек Мартин, беше място, което наричаше Стената на черепите. Ако я откриеха, навярно щяха да проследят и останалата част от пътя му, за да стигнат до източника на донесените от него предмети. А ако успееха...

— Стена от кости — повтори Мор.

Даниел кимна.

— Огромен успех — рече той. — Ако я намериш.

Остави камъка на масата и добави:

— И когато казвам „да я намериш“, имам предвид само *теб*.

Даниел впери очи в него.

— Какви ги говориш?

— Предстоят промени — поясни Мор. — Гибс ме отзовава във Вашингтон и въпреки всичките ми усилия не успях да го разубедя.

Гибс беше оперативният директор на НИИ. Човекът, който ги прати в Бразилия. Явно проявяваше силен личен интерес към това, което наричаше „Бразилски проект“ — за нещастие изпитваше и силна неприязън към Арнолд Мор. Двата враждуваха открай време.

— Кажете ми, че се майтапиш — настоя тя.

Мор поклати глава.

— Съжалявам. Аз се прибирам, а ти оставаш. Оттук нататък ти командваш парада. И ще ръководиш групата, когато се съберат всички.

Даниел го гледаше смаяно. Мор беше неин наставник почти от самото ѝ постъпване в НИИ и един от малцината, на които имаше доверие в странния и опасен свят, в който действаше Институтът. Мисълта, че ще се лиши от помощта му насред важна операция, я вбесяваше.

— Защо? — попита тя. — Защо точно сега? Най-последна постигнахме напредък.

Мор пое дълбоко дъх и свали очилата.

— Аз съм на шейсет и три — напомни ѝ той. — Прекалено стар съм, за да се мотая из джунглата в търсене на изчезнали градове. Това е работа за младите — и глупавите, бих могъл да добавя, — а ти като че ли се отнасяш поне към една от тия две категории. Сама реши към коя. Пък и на Гибс му е добре известно, че мразя змии, комари и отровни жаби. Предполагам, че просто иска да ми спести всичко това...

— Глупости! — възрази Даниел. — Ти молеше Гибс да ни прати при змиите и жабите още от деня, в който пристигнахме. — Тя се вторачи в него, сякаш за да не му позволи да скрие нещо. Кажи ми истинската причина.

Мор се усмихна престорено.

— Причините са две. Първо, Гибс смята, че си готова, и е прав. Отдавна си готова. Аз просто егоистично ти пречех да се изявиш. И второ, той е разтревожен. Мисли, че се приближаваме, но се бои, че някой друг е още по-близо до целта. Страх го е, че там вече може да има други.

Беше ѝ писнало да слуша за параноята на Гибс. Операцията се провеждаше толкова тайно, че не разполагаха с персонал, имаха оскъден бюджет и използваха нестандартни канали за основна комуникация.

— Невъзможно — заяви Лейдлоу. — Цялата история знаем само ние и той.

— Да — тихо потвърди Мор. — Само ние тримата.

Когато осъзна какво иска да каже партньорът ѝ и какво е намекнал Гибс, лицето ѝ отново я издаде.

— Не искам да слушам. Ако си мисли, че...

— Той не го каза, разбира се, но се чуди — прекъсна я Мор. — Вече не е сигурен в мен. Прекалено много спорим. Пък и смята, че сега ти си по-силната от нас двамата. Млада и амбициозна. Предполага, че си готова на почти всичко, за да изпълниш задачата. От друга страна, аз не съм толкова млад и може би не съм готов да рискувам главата си за нещо, което спокойно може да се окаже въздух под налягане. Страх го е, че може даже да използвам този случай, за да не се пенсионирам с някаква мизерна пенсийка. Кое то определено не може да си позволи.

— Това е абсурдно — продължаваше да упорства Даниел.

— Положението не е чак толкова лошо — възрази партньорът ѝ. — Той има каква примамка да ти подхвърли — примамка, на която аз няма да се хвана. Повишение. Ако изпълниш задачата, ще те направи регионален директор.

Мор замълча за миг и тя извърна поглед, не желаше да отговори.

— Знам, че не искаш да стане по този начин, но го погледни реално — това е шанс да се докажеш.

— Не, това са пълни глупости — заяви Даниел. — На никого друго не се налага да прави такова нещо, за да го повишат.

Изражението на Мор стана сериозно, без да изгуби мекотата си.

— Ти си по-млада от другите оперативни работници и си единствената на твоето равнище, която не идва направо от Управлението. И двете са в твой минус. Както и че си близка с мен. С този багаж винаги ще трябва да постигаш повече. Трябва да изпреварваш другите само за да се изравниш с тях.

Тя не искаше да го слуша. Въпреки бързото си издигане в НИИ, продължаваше да се чувства аутсайдер. И как иначе? Гибс ръководеше организацията като частен клуб — едни просто не можеха да се издънят, „момчетата на Гибс“, докато на други се гледаше като на потенциален проблем, хора, лоялни към самата организация, а не лично към нейния директор. Това се отнасяше най-вече за Мор — а по асоциация и за Даниел. Аутсайдери.

— Можеш да избираш — не ѝ остави нито миг за самосъжаление той. — Или изпълни тази задача, или се откажи и се качи на самолета за Щатите, с което ще потвърдиш мнението на Гибс за теб — че те бива за изпълнител, но не и за ръководител.

Тя изскърца със зъби, вбесена от самата мисъл. Вероятността за изпълнението на този проект беше, меко казано, почти нулева и това я обричаше на провал. Не разполагаха с истински бюджет, нямаха подкрепление. Нито пък имаше средно положение. Или щяха да намерят онова, което търсеха, или нямаше. И никакви усилия и обяснения нямаше да направят втория резултат приемлив.

Даниел въздъхна ядосано. И все пак, въпреки че съпътстващите промяната обстоятелства я изпълваха с гняв, не можеше да отрече, че е развълнувана от перспективата най-после да ѝ възложат самостоятелна

задача. През последните няколко години с Мор бяха работили почти като равностойни партньори. Макар и не по своя вина, той получаваше лъвския пай от признанието — другите виждаха в нея главно наследница на неговия опит. Едно ѝ беше хубавото на тази почти нулева вероятност — ако някак успееше да изпълни задачата, щеше да докаже на всички, че са грешили, че е нещо повече от добър изпълнител и е сила, с която трябва да се съобразяват.

— Ясно ти е, че няма да се откажа — отвърна младата жена. — Но ти обещавам, че когато се прибера във Вашингтон с онова нещо, ще отида в кабинета на Гибс и ще му го натикам в гърлото.

Мор се усмихна.

— Само се погрижи аз да седя на първия ред.

Той полагаше максимални усилия да играе ролята на добрия войник, ала Даниел усещаше гнева и разочарованието му. Явно се чувстваше ужасно, че го отстраняват. В не много далечно бъдеще предстоеше още по-голяма промяна — принудително пенсиониране. И тогава тя щеше да е неговото завещание. Това още повече засилваше решимостта ѝ да оправдае надеждите му.

Докато Даниел се съсредоточаваше върху предстоящата работа, изражението на Мор отново стана сериозно.

— Трябва да знаеш, че положението стана по-опасно — каза той. — И не само защото ще ръководиш нещата сама. Вече е замесена втора страна, външен играч.

Даниел го слушаше внимателно.

— Тази сутрин изгубихме транспорта си — продължи Мор. — Онзи тип получил друга поръчка. Предложих му по-голяма сума, колкото и да му плащат, но той не искаше да има вземане-даване с нас. Така само за седмица се лишихме и от носачите си, и от транспорта.

Даниел се замисли за хората, които ги бяха напуснали. Поне един от наетите от тях носачи беше нападнат и пребит от бой, а останалите от групата просто бяха изчезнали.

— Това не е случайно — отбеляза тя.

— Не е — съгласи се Мор и пхна очилата в джоба на самото си. — Само че няма значение. Гибс и без това щеше да ги замени. Праца ни хора, избрани лично от него. И те не са местни.

— Кой са?

— Първо охрана, ръководена от някой си Верховен, южноафрикански наемник. Високоуважаван, доколкото чувам. Пристига вдругиден с хората си. После пилотът, с когото Гибс иска да се срещнеш — американец, подвизаващ се под името Хоукър. Известен е в Манауш, но през по-голямата част от годината пръска с препарати една кафена плантация на няколко часа път от града.

— Какво прави тук?

— Бивш агент от ЦРУ — поясни той. — Явно отстранен.

— Тогава защо ще го използваме?

Мор се усмихна като чакал, но не отговори. Нямаше нужда.

— Чак дотам ли се е стигнало?

— Гибс вече не вярва на никого. Убеден е, че има изтичане на информация, и иска хората да не са свързани с Института. Според него това означава, че са чисти — и е прав, поне първоначално. Не че покъсно никой не може да се добере до тях, но това ще ти осигури известна изолация.

Докато Мор отпиваше от водата, Даниел осъзна, че той отново е възприел ролята на наставник. Скоро нямаше да има кой да я съветва.

— Каква е легендата им?

— Няма легенда — отвърна той. — Хоукър вече е тук, а Верховен и хората му ще минат над стената, не през нея.

— До каква информация имат право на достъп?

Мор поклати глава.

— Никой няма право да знае онова, което е известно на теб. Нито те, нито цивилните. Ще знаят за камъните и руините, за изчезналия град, който търсиш. Всичко това е очевидно. Но иначе ще останат на тъмно.

И тъкмо в това беше проблемът — бремето на ръководителя в тази експедиция. Привидно се готвеха да тръгнат по стъпките на Блекджек Мартин в джунглата, в търсене на смайващо откритие — клон на маите, обитаващ Амазония, на хиляди километри от останалата част от цивилизацията. Ала имаше нещо повече, цел, за която другите изобщо нямаше да бъдат осведомени.

— А ако изпадна в беда? — попита тя.

— При никакви обстоятелства не бива да се свързваш с бразилските власти — категорично заяви Мор. — В случай на отвличане, насилие или друг сценарий, който може да те принуди да

разкриеш тайната, загубата на целия екип е за предпочитане. — Така гласеше писмената заповед. Той я поясни със свои думи: — Ако се случи нещо, направи каквото можеш. Но ако нямаш друг избор, бягай и ги остави да се оправят сами.

Тя изслуша нареждането — знаеше, че то ще дойде, още откакто Гибс започна да им натрапва цивилните. Не се съмняваше, че Мор споделя отвращението ѝ от заповедта, но имаха работа за вършене.

Сякаш усетил колебанието ѝ, партньорът ѝ добави:

— Излишно е да ти напомням колко е важно това.

— За колко важно го смята *Гибс* — поправи го Даниел. — Ако е прав.

— Прав е — убедено рече той. — По един или друг начин ще се окаже прав. Досега от теб се искаше да го приемаш на доверие, но след като вече ръководиш играта... Резултатите от изследванията на кристалите на Мартин бяха недвусмислени. Те потвърдиха наличието на тритиев газ, затворен в кварцовата решетка.

Тритият представляваше радиоактивен вторичен продукт, който се образуваше само при ядрена реакция. Наличието му можеше да означава едно-единствено нещо.

— Някога тези кристали са участвали в слаба ядрена реакция — поясни Мор. — Студен ядрен синтез, почти със сигурност.

— Ами източникът на реакцията? — попита тя. — Имаме ли нови предположения по този въпрос?

Възрастният мъж примижа и зарея поглед в далечината. Залязващото слънце запламтя в сините му очи.

— Стигнах до убеждението, че онова, което търсим, е там — рече накрая. — Не мога да обясня как, нито защо, но вярвам, че съществува. И ако го открием, ако_ ти_ го откриеш, ще получим шанс буквално да променим света.

2.

Ръждивият самолетен хангар се намираше в края на рядко използвана писта край планинското градче Марежо. В основата на стените му необезпокоявано растяха бурени, гълъби гнездяха на покрива и всичко това му придаваше изоставен вид, но сградата и бетонната писта, която тя обслужваше, все още се използваха от време на време.

Например от един тъмнокос четирийсетгодишен американец, собственик и пилот на очукан масленозелен хеликоптер — „Бел УН-1“, обикновено наричан хюи, машина, която в момента беше обект и на възхитата, и на презрението му.

След три часа работа в душния хангар той се съмняваше в способността на вертолета да се издигне във въздуха. Всъщност се удивляваше, че изобщо функционира. Обхождайки с поглед една или друга част на хеликоптера, той се чудеше още колко неща може да закърпи и пак да продължава да лети. Мрачно развеселен от тази мисъл, американецът си каза, че съвсем скоро ще узнае.

Когато понечи да отмести една кутия с инструменти, през отворената врата на хангара се разнесе усилващ се шум от автомобил — равномерно работещ скъп двигател, напълно неуместен в градче като Марежо.

Доволен от всеки повод да излезе на чист въздух, той се запъти към входа, бършейки ръцете си със стар парцал. От отсрещния край на пистата бавно се приближаваше покрит с прах ленд роувър. Това сигурно беше следствие от телефонното обаждане предишната вечер — предложение, което пилотът беше отхвърлил без колебание.

„Значи сега идват да разговаряме лично. Този път сигурно наистина искат нещо.“

Черният джип се насочи към него и спря в края на асфалта. Вратата се отвори. За негова изненада отвътре слезе привлекателна и модерно облечена жена. Тя доста рязко затръшна вратата и закрачи към хангара. Очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила с рогови рамки.

В походката ѝ имаше нещо агресивно, като тигър, търсец повод за схватка.

Докато жената се приближаваше, Хоукър си помисли за мърлявия си вид — беше покрит с машинно масло, пот и тридневна четина.

— Страхотно — измърмори под нос и влезе вътре. Можеше поне да наплиска лицето си с вода.

Надвесен над мивката, той чу тракането на токчетата ѝ по бетонния под.

— Com licença — рече непознатата на португалски. — Извинете, търся пилот на име Хоукър. Казаха ми, че мога да го намеря тук.

Той спря водата, избърса лицето си с пешкир и се погледна в потъмнялото огледало — нямаше особена промяна. Обърна се и отбеляза:

— Вие говорите португалски.

— А вие — английски — отвърна жената. — Американски английски. Значи трябва да сте Хоукър. — Тя протегна ръка. — Аз съм Даниел Лейдлоу от НИИ — Националният изследователски институт. От Щатите.

Хоукър предпазливо се ръкува с нея.

— От НИИ ли?

— Ние сме държавно финансирана изследователска организация — поясни Лейдлоу. — Занимаваме се с иновационни проекти в сътрудничество с университети и корпорации. Макар че не съм дошла точно затова.

Беше чувал слухове за НИИ и колкото и несигурни да бяха източниците им, в Института имаше нещо повече, отколкото предполагаше кратката ѝ реч.

— Упорити сте, признавам.

— Би трябвало да сте поласкан — усмихна се тя.

— „Поласкан“ не е точната дума — отговори Хоукър, но не успя да се сдържи и също се усмихна. — Отказах на вашия приятел по телефона. Явно не ви е съобщил.

Лейдлоу си свали очилата.

— Напротив, събщи ми. Но доколкото чух, нашите хора не са имали шанс да ви направят предложение.

Той хвърли пешкира в мивката.

— И имаше защо.

— Вижте, и аз не съм особено очарована, че съм тук — каза новодошлата. — Представата ми за приятно прекарване на следобеда не се изразява в четири часа друсане по черен път. Но идвам отдалече, за да се срещна с вас. Можете поне да ме изслушате. Какво ще ви стане?

Хоукър я зяпна. Тя беше дръзка, привлекателна жена, работеща за съмнителна американска държавна организация, и искаше да му предложи договор, който несъмнено щеше да включва някаква секретна, нелегална или изобщо опасна дейност. И го питаше какво ще му стане?!

И все пак не му се искаше да я отпраща.

— Жадна ли сте? — попита той. — Аз определено съм жаден.

Гостенката му кимна и Хоукър я поведе към едната стена на хангара, където имаше стар хладилник и маса с кана кафе. Извади лед от фризера, постави го в чаша и го заля с черно кафе.

— Това или вода?

Лейдлоу подозрително погледна издрасканата чаша и тъмната течност вътре.

— Предпочитам кафе.

— Смела сте. — Пилотът постави напитката пред нея и си наля вода. — И идвате отдалече — добави, като се настани насреща ѝ. — От Манауш, предполагам, тъй като вашият приятел искаше да ида там. Явно ще ми предложите доходна служба. Добре, разкажете ми за тая работа.

Жената отпи от чашата си и изражението ѝ не се промени. Това го впечатли — кафето беше безбожно горчиво.

— НИИ организира експедиция до далечен район в западна Амазония — започна тя. — Крайната точка още не е определена, но сме съвсем сигурни, че ще е достъпна само по река или по въздух. Търсим пилот и хеликоптер за срок до двайсет седмици, с възможност за работа и през следващия сезон. Ще ви се плаща за пилотирането, познанията ви за района и за всякакви други дейности, за които се договорим.

Хоукър вдигна вежди.

— „За които се договорим“ — повтори той. — Харесва ми как звучи.

— Така си и мислех.

— Какъв е товарът?

— Обичайните хранителни провизии. Персонал от нашия изследователски отдел и неколцина университетски експерти.

Пилотът едва се сдържа да не се изсмее.

— Не звучи зле. Какво премълчавате?

— Нищо съществено.

— Тогава какво правите тук?

Перфектна пауза, добре заучена.

— Не ви разбирам.

Беше сигурен, че го разбира отлично.

— Какво правите чак тук, след като можете да наемете някого в Манауш? Защо сте били толкова път, за да се срещнете с мен? Защо беше онова среднощно обаждане от анонимен мъж?

Обмисленият ѝ отговор прозвуча внушително:

— Имаме интерес да не се афишираме, а тукашните хора невинаги споделят нашето желание. Търсим човек, който няма да задава въпроси и няма да им отговаря, ако са насочени към него. — Тя сви рамене. — Що се отнася до телефонното обаждане... Е, трябваше да се уверим, че наистина сте *този*, който сте.

Мъжът, който му позвъни предишната нощ, му зададе много въпроси, на които Хоукър предпочете да не отговаря. Това сигурно им стигаше.

Такива обаждания и изобщо такива „разпити“ бяха често явление през последните десет години, особено по време на изгнанието му в Африка след раздялата с ЦРУ. Идваха от бунтовнически елементи, чуждестранни правителства, корпорации и представители на същите онези западни интереси, от които уж беше отлъчен. Когато родината ти те обявява за заплаха, по презумпция си отворен за предложения от всички страни.

Въпросите имаха различна форма — зависи кой ги задаваше. Диктаторите и генералите бяха забавно, макар и смущаващо прями. Агентите на западните правителства бяха далеч по-мъгляви, думите им винаги бяха в областта на хипотетичното. „Ако този индивид изчезне, убийствата в региона може да спрат. Ако този човек попадне в наши

ръце... ако тази партия получи тези оръжия... сумата може да бъде преведена на тази банкова сметка.“ Години наред слушаше такива предложения и избираше едно или друго от тях по западноафриканското крайбрежие или в различни части на Азия.

Казваше си, че отхвърля онези, които са очевидно злонамерени, но на места, пропити от лудост, разликата трудно можеше да се долови. Оръжието раждаше оръжие, на мястото на един убит вожд идваха двама нови, в кръвна вражда помежду си, петролният кладенец, който снабдяваше с пари лудия диктатор, осигуряваше работа и препитание на хората в района — морално ли беше да вдигнеш кладенеца във въздуха? Накрая съвсем се обърка, напусна Африка и пристигна в Бразилия, готов да изчезне завинаги. И за известно време изглеждаше, че ще успее, но въпреки това телефонът иззвъня. На някои хора очевидно не им позволяваха да изчезнат.

Хоукър впери поглед в жената. Осъзнаваше, че нейното предложение поне не е хипотетично.

— Имате проблеми с личната си безопасност.

— Анонимни заплахи и взлом в хотела ни. Липсваха някои неща, други бяха унищожени. Нищо ценно, но посланието беше ясно: някой не иска да ходим там.

— Кой?

— Възможностите са много — отвърна тя. — От радикални еколози, според които се каним да унищожим джунглата, до минни и дърводобивни компании, които си мислят, че се опитваме да им попречим да унищожат джунглата. — Лейдлоу замълча за миг. — Но имаме основания да смятаме, че проблемът е по-сериозен.

Пилотът разбра намека: Лейдлоу искаше да каже, че залогът е по-голям, отколкото може да му разкрие. Ала държеше Хоукър да е наясно с този факт. Това го накара да се запита какво знае самата тя. Изглеждаше прекалено млада, за да заема такъв пост и да прави такова предложение. Не, реши той, „млада“ не беше точната дума. По-скоро „ревностна“ или „фанатична“. Сигурно така изглеждаха хората, които вярват в онова, което правят. Не си спомняше.

— И не бива да задавам въпроси? — предположи пилотът.

— Малко са онези, на които мога да отговоря.

Той опита в друга посока — нещо, което гостенката му щеше да може да потвърди, поне донякъде.

— А какво знаете за мен?

— Достатъчно.

— Достатъчно ли?

— Достатъчно, за да се чудя какво прави човек с вашата репутация в пустошта.

— Хората, които ми имаха доверие, са мъртви — рече Хоукър, като си мислеше, че ако това не ѝ е известно, значи не знае „достатъчно“. — Все още ли искате да ме наемете?

— Хората, за които работя, ви имат доверие — невъзмутимо заяви тя. — Вие бяхте единственото име. Явно лично са ви избрали.

— Кой ме е избрал?

Лейдлоу отново отпи от кафето, като предпазливо завъртя чашата и разгледа очуканото ѝ устие, преди да я остави на масата. За миг му се стори, че няма да получи отговор, но после очите ѝ отново се насочиха към него. Очевадно го беше накарала да чака достатъчно.

— Стюарт Гибс. Оперативният директор на НИИ.

Името закънтя в главата му. Не го познаваше лично, но беше чувал за него. Навремето Гибс бе заемал сравнително високо положение в Управлението, изгряваща звезда с репутация на арогантен и безпощаден човек. А сега ръководеше НИИ, или поне част от него. Каква чудесна организация!

Докато обмисляше предложението, всичките му инстинкти настояваха да го отхвърли, да каже на тази ревностна млада жена, че директор Гибс може да върви по дяволите и да вземе офертата със себе си. В крайна сметка изгнаниците имаха едно-единствено право — да останат такива. В ума му обаче започваше да се върти друга мисъл: възможността да отвори врата, която бе смятал за затворена завинаги. И тази възможност започваше с директор Гибс и личния му интерес към мисията.

— Откога работите там?

— От седем години.

— Почти от началото — отбеляза той, с което ѝ даде да разбере, че знае нещичко за организацията. — А Гибс?

— Все още от създаването ѝ — отвърна Лейдлоу, раздразнена от неговите въпроси. — Както вече сте се досетили.

Това само затвърди намерението му да откаже, но тя не му даде този шанс.

— Вижте, така явно няма да стигнем доникъде. Не съм дошла да ви губя времето. Просто искаме да назначим американски пилот за една по същество американска експедиция. Очевидно предпочитате да останете тук. — Тя се озърна наоколо. — И защо не? Тъй де, кой би се отказал от всичко това?

Подаде му визитна картичка и добави:

— Времето е проблем. Ето номера ми. Ако промените решението си, обадете ми се до утре на обед. Ако се забавите, ще намеря някой друг.

Той я наблюдаваше с разсеяна насмешка как се изправя да си тръгне и скришом хвърли поглед към очукания стар хюи. Каквито и да бяха другите му съображения, от тази работа щеше да получи добри пари. Повече, отколкото можеше да изкара за една-две години в градче като Марежо. Да не споменава за ремонта на хеликоптера за сметка на НИИ, който едва ли можеше да си позволи иначе. Елементарен избор, елементарен компромис — винаги се започваше така.

— Спокойно — спря я пилотът. — Предложението ви ме интересува. Само че имайте предвид: не приемам чекове.

Тя спря рязко и го погледна в очите.

— Кой знае защо, не сме си и мислили, че приемате.

През следващия половин час обсъждаха сроковете, хонорарите и текущите разходи. Всъщност формалности, за повечето от които се договориха бързо. Когато свършиха, Хоукър се изправи и я изпрати до очакващия я ленд роувър.

— До утре вечер ще съм в Манауш. — Той задържа вратата, докато младата жена се качи.

— Става — отвърна Лейдлоу и изви устни в съвършена усмивка. — Тогава доскоро.

Пилотът затръшна вратата и моторът изрева. Докато колата се отдалечаваше, Хоукър мислеше за разговора и решението, което беше взел. Това пътуване несъмнено щеше да се окаже нещо повече от археологическа експедиция, но трудно можеше да прецени точно колко повече. Участието на цивилни правеше нищожна вероятността да замислят нещо прекалено странно, но личното внимание на директора на НИИ предполагаше обратното. Това противоречие го смущаваше и го караше да се пита от коя посока ще дойде опасността — болезнено познато чувство.

Докато гледаше как роувърът завива по шосето, му хрумна друга мисъл, от онези, които изникват в главата ти и после се преструват, че изчезват, само за да се притаят в някое тъмно ъгълче на ума и постоянно да шепнат на съзнанието.

Разбираше защо НИИ не иска да наеме бразилски пилот. Участието на човек като него беше от полза за сигурността, каквато и операция да подготвяха. Само че Институтът представляваше голяма организация, с хора по целия свят. Трябваше да имат свои пилоти, при това много, а *нищо* не можеше да е по-дискретно от използването на вътрешен човек за тази работа. Тогава защо си правеха целия този труд да го наемат, когато щеше да е по-лесно и още по-безопасно да доведат някой от своите? Тази мисъл го глождеше, докато ленд роувърът изчезваше към залязващото слънце. Отговорът на този въпрос, реши Хоукър, не можеше да вещае нищо добро.

3.

Мъжът с черното яке погледна към уличката пред него — настилка, направена от пръст, пясък и павеа, споени с нещо, което приличаше на изсъхнала и втвърдена кал. По-голямата част от Манауш беше модерна и дори процъфтяваше, нещо неவிжданo от каучуковия бум през 20-те години на ХХ век, но всеки град си имаше своите гета и Манауш не беше изключение. Безименната уличка минаваше през едно от тях и когато закрачи по нея, мъжът в черно усети вперените в него погледи на местните.

Казваше се Фогел и имаше делова среща на това приветливо място. Продължи нататък, като се движеше между посивелите, разкривени от старост сгради. По средата на пътя, където уличката леко завиваше надясно, две кокошки кълвяха нещо в ъгъла, а мърша̀во лениво куче дишаше тежко на сянка. Точно зад него, седнал на преобърнатата двайсетлитрова кофа, мъж с теснопола шапка пушеше цигара на следобедното слънце. Той явно забеляза приближаването на Фогел, но не помръдна.

— Ти ли си Ремо? — попита Фогел със силен немски акцент.

Мъжът погледна към него и отвърна, разкривайки дупката между зъбите си.

— Зависи ти кой си.

Фогел позна гласа — до този момент бяха разговаряли само по телефона.

— Знаеш кой съм. Казвай какво се е случило.

Ремо се надигна, хвърли цигарата на паважа и побутна шапката си назад.

— Направих каквото искаше. Оня капитан няма да приема поръчки от тях за известно време. Колкото и да му плащат.

— Добре. Друго?

Ремо сви рамене.

— Нищо особено. Срецнаха се с друг търговец. Купиха още някакви боклуци. Ония двамата са като туристи с техните сувенири. А

вчера момичето отиде в планината... само.

Фогел знаеше. Всъщност научаваше предварително почти за всяко действие на агентите на НИИ.

— Мор ще се връща в Америка — съобщи той. — Това не бива да се случва. Искаме да отвлечеш момичето и на Мор ще му се наложи да остане.

Ремо го погледна така, сякаш бе казал нещо безумно.

— Можехме да го направим вчера. Защо не ни предупреди, по дяволите? Щеше да е съвсем лесно.

Фогел беше наясно с това. Всъщност отиването ѝ в планините щеше да е идеален шанс да я отвлечат, но онези, за които той работеше, продължаваха да се колебаят и предпочитаха да бавят хората от НИИ, вместо да им се противопоставят директно. И не му разкриваха мотивите си.

— Вчера не искахме да я отвлечем — поясни германецът. — Днес искаме. Ще го направиш ли? — Той бръкна в якето си, извади плик с пари и го подхвърли на събеседника си, който го хвана във въздуха.

Ремо го отвори, запозна се със съдържанието му и на лицето му се изписа разочарование.

— За похищение? И убийство? Малко е.

— Тя ще наеме друг транспорт — не му обърна внимание Фогел. — Известно ни е кой. Ще трябва да огледа кораба също като предния път. Можеш да го направиш тогава. Лесна работа. Това би трябвало да ти стигне.

Ремо се облегна на стената.

— Съмнявам се.

Той почука с кокалчетата на пръстите си по прозореца и на вратата се появиха двама едри мъже. Единият опираше пушка на рамото си, а другият държеше мачете и в колана му беше пъхнат револвер.

Германецът отново се обърна към Ремо, който извади от пояса си черен деветмилиметров пистолет и изтегли затвора, за да го зареди. Отпусна го към земята, но намеренията му бяха очевидни.

Самодоволно ухилен, той стъпи върху преобърнатата кофа и се наведе напред.

— Май че е време пак да обсъдим нашия договор, не мислиш ли?

Фогел плъзна поглед към мъжагите и отново го насочи към Ремо. Усмивката сякаш разцепи скованото му лице на две.

— Не.

В този момент изстрел от пушка изби кофата изпод крака на Ремо, който залитна напред, запази равновесие и панически се огледа. Яркочервени точки танцуваха по гърдите му и по телата на другите двама. Онзи с пушката се вмъкна обратно в сградата, но другият замръзна на място. Ремо последва неговия пример, като се мъчеше да открие с поглед източника на лазерните мерници.

— Isso bom — каза той и вдигна ръце. — Всичко е наред. Всичко е наред.

„Туземци — помисли си Фогел. — Понякога трябва да ги поставяш на мястото им.“

— Добре — каза накрая. — Радвам се, че пак се разбираме.

4.

За професор Майкъл Макартър денят беше започнал преди петнайсет часа в мрака на студената нюйоркиска зимна утрин. Оттам прекоси два континента и един океан, пътувайки с всевъзможни превозни средства — от синята маршрутка с неработещо отопление до мястото в първа класа на лъскав нов боинг. Смени три самолета, изяде няколко порции от онова, което авиолиниите евфемистично наричаха „храна“, и измина близо петнайсет хиляди километра. Сега, само на минути от крайната си цел, той най-после започваше да се пита дали всичко това не е ужасна грешка.

Макартър седеше в задния отсек на хеликоптера на Хоукър върху тясна ивица жълто-кафяв брезент, която минаваше за седалка. Двигателят над главата му бясно виеше и перките шибяха въздуха със звук, който разтърсваше тялото му като грохот на мощни бас колони. През отворената врата насреща му нахлуваше тропически въздух и се виждаха внезапно прелитащи тъмнозелени силуети, които навярно бяха дървета. Всичко в кабината се тресеше, подскочаше и вибрираше със своя собствена честота, което несъмнено допринасяше за зловещите тънки пукнатини, които виждаше около повечето сглобки и нитове.

— Какво правя тук, по дяволите? — произнесе той.

Майкъл Макартър вече петнайсет години беше професор по археология в престижен нюйоркски университет. Шейсетинагодишен афроамериканец, той бе висок и изискан, с посивяваща по слепоочията коса и телени очила. В началото на кариерата си беше публикувал често, а през последните години се бе превърнал в любимец на медиите, участваше в няколко програми на обществената телевизия и изнасяше пленарни лекции на различни конференции и симпозиуми, нещо, за което дълбокият му звучен глас го правеше изключително подходящ.

НИИ го бяха преследвали почти шест месеца. На два пъти любезно им отказа, след което престана да отговаря на писмата и

имейлите им. После, в момент на слабост — не знаеше как другояче да го определи — се съгласи да разговаря по телефона с Даниел Лейдлоу и тя го убеди, че това е възможност, която не може да си позволи да пропусне.

И сега, докато зяпаше през отворената врата сенките, които прелитаха прекалено наблизко и прекалено бързо, той беше сигурен, че е направил грешен избор.

Макартър се обърна към пилотската кабина и натисна бутона на интеркома.

— Не трябва ли да летим малко по-високо?

Пилотът се завъртя и се вгледа в него иззад тъмните си очила. Отговорът му прозвуча смущаващо.

— Съжالياвам, професоре. Ако двигателят се повреди, тия неща падат като камък. Ако на вас ви е все едно, аз предпочитам да съм по-близо до земята.

Лъжеше, разбира се. Хеликоптерите си имаха собствен начин за спускане при отказ на двигателя, наречен авторотация, и допълнителната височина само помагаше, но пилотите обожаваха да лъжат „профаните“ — дори повече от това да си разправят небивалици помежду си.

Макартър се озърна наоколо.

— Ами ако не ми е все едно?

Този път Хоукър само се засмя и вертолетът продължи да се носи непосредствено над дърветата.

Ученият се отпусна назад в седалката и се зае да оглежда интериора на кабината. Срещаше погледите на спътниците си, само и само вниманието му да не е приковано към отворената врата. Придружаваха го трима души, двама от които бяха от НИИ: свързочникът Марк Поласки и лингвистът Уилям Девърс, който говореше местни езици. С тях пътуваше и студентката Сюзан Бригс, която Макартър се беше съгласил да вземе по настояване на своя декан.

Едва двайсет и една годишна, тя щеше да запише магистърска програма по археология. Професорът ѝ беше водил два курса и я намираще за отлична студентка, макар и доста затворена. Падаше си малко мъжкарана, почти не носеше грим и предпочиташе дънки и тениски пред по-стилно облекло. Гласът ѝ звучеше нервно и въпреки

интелигентността си тя често използваше суперлативи и думи, който за нея и останалите младежи явно означаваша нещо съвсем различно, отколкото за него.

Макартър не знаеше нищо за нея извън аудиторията. Освен че има богати, вечно отсъстващи родители, които са много близки с декана, и че ако не се върне жива и здрава, ще му почернят живота. По време на полета му беше обяснила, че родителите ѝ искали да прекара пролетта в Европа, започвайки от Париж. Не можели да разберат защо заминава на такова пътуване. Както обикновено, накрая ѝ позволили и на прощаване майка ѝ я осведомила, че щели да оставят билета за Париж отворен, в случай че джунглата не ѝ допадне. С други думи, смятали, че няма да издържи и седмица.

Поне засега лицето на Сюзан сияеше. Тя седеше най-близо до отворената врата и попиваше с очи прелитащата гледка.

Макартър я потупа по рамото.

— Това май наистина ти харесва.

— А на вас? — попита тя с невинно изражение.

Професорът поклати глава.

— Тогавата може би трябва да се полюбувате на гледката — посочи момичето.

В този миг мъжът от дясната ѝ страна се обърна към тях — Марк Поласки, петдесетинагодишен, с вече набола брада още от сутринта, като в същото време губеше битката с плешивостта. Той хвърли поглед към вратата и отново се обърна към Макартър.

— На ваше място нямаше да го правя.

— Виждаш ли? — триумфално рече археологът. — Не съм само аз. — Той погледна Поласки. — Не смятате ли, че би трябвало да летим малко по-високо?

Свързочникът кимна.

— Или да пътуваме с автобус по земята, като нормални хора.

Макартър и Сюзан се засмяха. Както и седящият насреща им Уилям Девърс. Макар и едва навършил трийсет и пет, той беше висококвалифициран младеж, извънредно горд със себе си — „киселяк“, както казваше някога бащата на професора. Твърдеше, че е специалист по туземните езици в Централна и Южна Америка. Освен това знаел руски, френски, немски, испански и латински и издал две

книги за някаква си „езикова мутация“. Макартър нарочно не го попита какво всъщност означава това.

Девърс се наведе към тях и надвика рева на хеликоптера:

— Ето това е НИИ! Ние не вършим нещата като нормалните хора. Трябва да си придаваме важност — особено в чужбина. — Той се озърна наоколо. — Честно казано, тоя вертолет е пълен боклук в сравнение с последния, с който пътувах: чисто нов „Сикорски“, или нещо подобно. Оная машина имаше кожени седалки, климатик и идеално зареден мокър бар. — Лингвистът повдигна вежди, за да подчертае думите си, и погледна право към Макартър. — НИИ е синоним на комфортно пътуване. — После се обърна към Поласки. — Би трябвало да го знаеш.

Свързочникът поклати глава.

— За пръв път лично участвам в операция.

Девърс подозрително сбърчи лице.

— Мислех, че работиш при нас от пет години?!

— Така е. Обаче съм в СТВ. Ние не излизаме често на терен.

На лицето на Девърс се изписа още по-силна загриженост. Макартър и Сюзан се спогледаха.

— Какво е СТВ? — зададе очевидния въпрос професорът.

— Системно тестване и внедряване — поясни Девърс и презрително измери с поглед Поласки. — Какво правиш тук, по дяволите?

— Провеждаме полеви тест на нов протокол за сателитна връзка.

— Знаех си! Това е проклетият пети раздел!

Макартър погледна студентката, която сви рамене.

— Какво е пети раздел? — попита той.

— Последната страница от логистичния списък — отвърна лингвистът. — Там е мястото на неизпитаните прототипове, когато искаме да натоварим с тях друг проект. Така уж се снижавали разходите за проучвания, обаче те обикновено само прецакват главната операция.

— Не е чак толкова зле — възрази Поласки.

— Не ме убеждавай — сопна му се Девърс. — Миналото лято бях в Сибир по един газопроводен проект. Вместо добрите стари джипове ни дадоха нещо на въздушна възглавница, дето трябвало да

замени досегашните коли на места с лош терен или без пътища. Например в Сибир през лятото, след като вечният лед се стопи.

— Вечният лед не се топи — поправи го свързочникът. — Тъкмо затова се нарича „вечен“.

— Добре де, нещо там определено се стопи — продължи Девърс. — Каквото и да беше, ние трябваше да пътуваме по него. Само че оня боклук постоянно се повреждаше и забиваше нос в калта. За три месеца девет пъти се озовахме покатерени на покрива, молейки се да не потънем, докато чакахме камион от времето на Хрущов да дойде и да ни изтегли. Уверявам те, оная машина успя да вземе акъла на руснаците. Викаха й „югото“.

Поласки се почеса по оплешивяващото теме.

— Да, чух за тоя случай. Нещата не са се развили според плановете.

— Определено не, по дяволите. Успокой ме, че имаме резервен вариант, освен твоя сателитен протокол.

— Обикновено късовълново радио — отвърна свързочникът.

Девърс се поотпусна.

— Е, това е по-добре. Даже аз мога да работя със стара радиостанция. — Той се обърна към Сюзан и Макартър. — А вие двамата?

Професорът кимна.

— Когато бях четиринайсетгодишна, си направих любителска радиостанция — гордо съобщи студентката.

Девърс сбърчи нос.

— Басирам се, че това те е направило много популярна сред момчетата.

Тя се дръпна като попарена, но после отвърна:

— Да, сред момчетата в Австралия.

Всички се засмяха и лингвистът отново се обърна към своя колега.

— Не ме разбирай грешно. Обаче кого си ядосал, че да ни натресе това нещо? Тъй де, бета-тест насред джунглата?!

— Аз сам предложих — гордо заяви Поласки. — Звучеше ми като приключение. Миналата есен най-малката ми дъщеря замина, за да постъпи в колеж, и ме накара да обещава, че ще се забавлявам повече.

— Да се забавляваш ли? — смая се Девърс. — И ти наричаш това „забавление“? — Той погледна Макартър. — Е, професоре, забавлявате ли се вече?

Изражението на учения беше мрачно. В този момент хеликоптерът зави рязко надясно и Макартър силно се наклони към отворената врата. Вкопчи се в релсите на седалката си, ужасен, че коланът му може да се скъса всеки момент.

— Този полет ще продължи съвсем кратко — изпъшка археологът. — Сигурен съм, че щом експедицията започне, всичко ще стане много по-приятно.

— Да бе — изсумтя младият мъж. — Ще ни се стопят топките от жегата, плюс влагата — тогава ще почне забавлението.

Девърс се отпусна назад и силно се разсмя на собствените си думи.

— Не го слушайте — каза Макартър. — Там сигурно не е повече от трийсет и пет градуса. Максимум трийсет и шест.

Групата отново избухна в смях и професорът се замисли за собствените си мотиви да се включи в експедицията. За миг го обзе тъга, но после вертолетът започна да намалява скоростта и горските върхари се замениха с окосена трева и ботанически градини. След плавен завой наляво пред очите им се разкриха главните сгради на хотел „Сан Кристо“ и малко по-късно кацнаха на площадката.

Макартър изскочи навън и с наслада раздвижи крака. Откъм хотела към тях се приближаваше млада жена с черен спортен панталон и жълто-кафява риза без ръкави.

— Добре дошли в Бразилия — поздрави ги тя. — Аз съм Даниел Лейдлоу.

5.

Даниел събра екипа на вечеря в една от малките трапезарии на хотела. Атмосферата беше приятна, храната — изключителна, а компанията — самобитна. Изглежда всички се забавляваха... всички, освен професор Макартър.

Ученият се затваряше все повече в себе си и когато напусна масата преди десерта под претекст, че искал да си легне рано, Даниел се извини и го последва до главния бар на хотела.

Една чаша преди лягане, помисли си тя. Добра идея.

Когато барманът отиде да вземе бутилка за питието на Макартър, Даниел се приближи към професора. Носеше се тиха музика.

— Може ли да ви почерпя? — попита тя. — Цените тук са скандални, а доларът не е онова, което беше.

Той се обърна, облегнат на полирания махагон, и я погледна.

— Би трябвало да се засрамя от въпроса си — усмихна се археологът. — И все пак, какво прави мило момиче като вас на такова място?

Даниел се позасмя на клишетото. Звучеше като реплика на Богарт, нещо, което собственият ѝ баща би сметнал за супер яко. Поне допринасяше за завързване на разговор.

— Кой казва, че съм мило момиче?

— Носи се слух.

— Ясно. — „Само да ме познаваше по-добре“, помисли си тя. — Ще трябва да направя нещо по въпроса. Всъщност идвам за една чаша преди лягане. Понякога само така мога да заспя. Нещо ми подсказва, че и при вас е така.

Макартър въздъхна.

— Просто започвам да свиквам със самотата — призна той.

Даниел кимна. Извършената от НИИ проверка на биографията му беше разкрила много неща. За най-важна смятаха кризата, преживяна от професора през последните пет години. Жена му периодично беше постъпвала в болница, борейки се с рака, и накрая бе

изгубила битката. Даниел усещаше в него пустотата и съмненията, предизвикани от тази загуба.

Мор беше предложил да потърсят някой друг, но Даниел знаеше нещичко за преживяванията на Макартър. Тя смяташе, че щом се върне към живота, професорът ще се отдаде на проекта по-ревностно от всеки друг учен. Това щеше да е за негово добро, както и в нейна полза. И въпреки че той отначало отхвърли предложението им, Даниел успя да убеди партньора си да продължат да настояват. И ето че сега Макартър беше тук.

— Знам за жена ви — каза тя. — И съм наясно как се чувствате.

— Нима? — Археологът ѝ отправи поглед, който показваше, че е чувал същите думи от много хора, повечето от които си нямат и представа.

— Баща ми почина, когато бях на двайсет — поясни Даниел. — Рак на белите дробове от пушене на две кутии цигари дневно. Боледува в продължение на година и половина, преди да умре. Майка ми не го понасяше добре, затова напуснах университета, за да се прибера вкъщи и да ѝ помагам.

Изражението на Макартър омекна.

— Съжалявам. Не исках да... Близки ли бяхте?

Тъкмо това беше въпросът, помисли си тя. Беше си го задавала хиляди пъти.

— И да, и не. Бяхме по-близки, когато бях малка. Струва ми се, че искаше момчета, но трябваше да се задоволи само с едно дете, с мен. Още преди да навърша десет години, играех футбол и бейзбол. На дванайсетия ми рожден ден двамата сменихме маслото на семейната кола. Но щом станах на петнайсет, той вече не можеше да се преструва. Носех грим, боядисвах си косата... и излизах с момчета. Постепенно се отчуждихме. Докато не се прибрах, за да се грижа за него.

Макартър кимна.

— Сигурен съм, че го е оценил.

Тя поклати глава.

— Всъщност ме смяташе за малодушна, защото съм допуснала болестта му да ми повлияе. Задето се отказах от стипендията и пропуснах една година следване. Това го вбеси, особено защото беше прекалено слаб, за да ме принуди да се върна в университета.

Докато говореше, отново я прониза болката от онзи ден. За баща ѝ „малодушен“ беше най-тежката обида. „Едно е да се провалиш. А малодушието е позор.“

— Той сигурно само...

Даниел вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Гневът му беше незаслужен — рече тя. — Но баща ми имаше право на този гняв, макар че не го насочваше във вярната посока. А ние с вас имаме право да сме тъжни... и да продължим напред.

Макартър отпи от чашата си.

— Знаете ли, един психолог ми каза да го приема. Да приема остаряването, да приема смъртта, даже да я прегърна, така ми каза. Това ми прозвуча като пораженчески глупости. Майната му, реших аз, обаче още изпитвам това усещане за безцелност. Вие сте млада, имате други цели и мотиви. Но когато станете на моята възраст, ще проумеете, че правите всичко в живота си за хората, които обичате. За съпругата и децата си. Децата вече са големи, нямат нужда от вас, едва ли не те потупват по главата, когато им дадеш съвет или се опиташ да им помогнеш. А съпругата ви я няма и вие...

Той я погледна право в очите.

— И вие можете да правите каквото поискате. *Всичко*. Само че сякаш няма никакъв смисъл. Изведнъж ви обзема страх, от смъртта и в същото време остро осъзнавате собствената си тленност. Но вместо да ви подтикне да живеете, това просто премахва радостта от живота и вие тъй или иначе вече не сте живи.

Даниел кимна. Спомняше си, че се върна в университета и за две и половина години завърши двойна магистратура само за да докаже, че не е малодушна — движеше се на автопилот и се затрупваше с работа, за да не мисли за баща си. А след завършването си пое в друга посока, зае се с професия, която нямаше нищо общо с наученото.

— Просто не преставайте да търсите — каза тя. — Ще откриете нещо. А дотогава можете да ми помогнете.

Макартър се засмя и удивено я погледна.

— Я пак повторете на колко сте години?

— По-стара съм, отколкото изглеждам. И по-млада, отколкото се чувствам — Леко усмихнат, професорът се съгласи с нея.

— Това ми е добре познато.

Когато барманът донесе чашата ѝ, Макартър вдигна своята.

— За експедицията — предложи той. — Да продължим *напред* и да открием истината.

Чукнаха се и Даниел си помисли: „Той никога няма да узнае истината, но сигурно ще намери каквото му е нужно“.

— И за всичко друго, което може да е някъде там — прибави тя.

Археологът остави чашата си на бара.

— Като стана дума за това, какво точно ще търсим?

Още не му беше обяснила подробностите. Не искаше да изтича информация.

— Няма да изчакате официалния брифинг, така ли?

— Не и ако има друга възможност.

Тя сви устни, после се смили.

— Е, навярно бих могла да ви дам малко предварителни сведения. — Отпи от чашата си и продължи: — Както ви казах по-рано, открихме данни, предполагащи, че преди повече от две хиляди години в Амазония е съществувало организирано общество. За разлика от съвременните индиански племена, тези хора са използвали главно камък и може би дори са добивали метали, например злато. Тогава обаче пропуснах да спомена, че според нас те са клон на маите.

— Маи в Амазония?! — Той поклати глава. — Съмнявам се.

— Знам, че тази идея противоречи на убежденията на повечето изследователи на маите. Един от тях я нарече „научнообразни дрънканици“. Обаче имаме конкретни доказателства и данни от местния фолклор, които, струва ми се, ще намерите за интересни по отношение на онова, което търсим.

Макартър сбърчи чело.

— А именно?

— Едно много старо място. Древно даже в сравнение с класическите обекти на маите. Вие го знаете като Цитаделата или под името Тулан-Суюа.

Макартър се ококори. В митологията на маите Тулан-Суюа беше родното място на маянския народ, техният аналог на Едем, легендарен град, в който преди разселването си живеели различните маянски племена.

— Хм — слисано произнесе той. — Не си губите времето.

— Никога. — Да, целта им наистина беше мащабна. И това бе само половината от истината.

— Какви основания имате да смятате, че Тулан-Суоа наистина съществува, и то толкова на юг?

— Отделни артефакти — въпреки че не са преки доказателства, всички сочат натам. Според нас те свидетелстват за съществуването на по-древен йероглифен стил на маянската писменост от този в класическите централноамерикански обекти. За по-стара култура с обща начална точка. И възнамеряваме да я открием.

Тя забеляза, че Макартър се е навел малко към нея. Явно беше възбудила интереса му.

— Бих ви разкрила подробностите още сега, но не искам да развалям изненадата — прибави Даниел.

Професорът се намръщи и се отдръпна.

— Е, добре — сякаш взел тежко решение, отвърна той.

— Няма да ви разпитвам повече, но трябва да кажа, че много ми се иска.

— Винаги джентълмен — усмихна се Лейдлоу. — Предупредиха ме да го очаквам.

— Наистина звучи интересно — рече Макартър. — Поне за човек като мен. Но какъв е вашият интерес към всичко това? Мислех, че НИИ е някаква голяма лаборатория, изследователски център, който работи с всички високотехнологични компании.

Тя кимна.

— Така е. Ангажирани сме главно в областта на промишления дизайн и технологичните проучвания. Но финансираме и други науки. Занимаваме се и с реклама, с начинания, в които другите ни корпоративни членове могат да участват. — Думите излязоха от устата ѝ с лекота, непринудени и напълно правдоподобни. Беше ги изричала и преди, в различна форма, на различни места. Нито Макартър, нито другите някога щяха да узнаят откъде всъщност идват парите и за какво са предназначени.

— Значи това е реклама, така ли? — попита ученият.

— Което сигурно означава, че екипировката ни ще носи логото на „Найки“ и над лагера ни ще свети емблемата на някоя бира.

— Нищо чак толкова драстично — успокои го Даниел.

— Макар че може да се наложи да дадете серия интервюта за „Би Би Си“, облечен като гигантски чийзбургер.

Археологът се засмя.

— Честно, не сте обвързан с абсолютно нищо — продължи тя. — Просто трябва да дадете всичко от себе си. Утре ще ви разкажа каквото знам. Оттам нататък поемате вие.

Макартър обеща да не стои до късно и Даниел му пожела лека нощ, след което се насочи към асансьорите.

Докато наблюдаваше отдалечаването ѝ, археологът трябваше да признае, че някак е успяла да събуди оптимиста в него. Той се обърна към бара и постави ръка върху чашата си, накланяйки я към себе си, докато ледът потъна в питието. Безумната теория на НИИ със сигурност щеше да претърпи тотален провал, но какво пък, дори доказването на несъстоятелността ѝ можеше да се окаже адски забавно.

След като остави Макартър, Даниел се върна в хотелската си стая. Лампичката на телефонния секретар безшумно мигаше в мрака. Беше я търсил някой си Медина, поредното име от неизчерпаемия списък с връзки на Арнолд Мор. Медина притежаваше речно корабче и партньорът ѝ имаше намерение да се срещне с него, за да го наеме, преди да замине за Вашингтон. Капитанът обаче беше отложил срещата и Мор беше заминал.

Даниел набра номера и отсреща отговориха при първото иззвъняване.

— Ало, тук е Медина.

— Сеньор Медина, обажда се Даниел Лейдлоу. Колега съм на господин Мор.

— Да, здравейте. — Мъжът говореше английски със силен акцент. — Казаха ми да се свържа с вас. Значи сеньор Мор е заминал за Щатите, така ли?

— Да — потвърди тя. — Сега ще работите с мен.

— Добре, няма проблем. Сеньор Мор искаше да огледа кораба, преди да потеглим. Ще желаете ли да го видите?

— Да, естествено. Кога ще ви е удобно да дойда?

— Тази вечер е удобно — отвърна Медина.

Даниел за малко да се изсмее — приближаваше полунощ.

— Тази вечер не мога. Какво ще кажете за утре към обед?

— Не става. Потегляме много рано. Най-добре сега.

Тя нямаше никакво желание да ходи на брега посред нощ, особено след този тежък и изтощителен ден. Преди да отговори,

Медина я изпревари с ново предложение:

— Или след три дни, когато се върнем.

Това не я устройваше. Ако корабчето се окажеше неподходящо, така щеше да се забави още повече, докато намери друго.

— Тогава ще трябва да дойда сега.

— Добре — отвърна Медина. — Чудесно. Ние сме от западната страна на пристанището, в старата част, зад Пуерто Флотанте. Тук няма номера, но сме най-близо до деветнайсети кей. Ако се срещнем там, ще ви заведе на кораба.

— Мога да дойда след четирийсет и пет минути — каза Даниел.
— Добре ли е?

— Да. Дотогава още ще товарим, тъй че ще ви чакам.

— След четирийсет и пет минути — повтори тя. — Ще се видим тогава.

— Виепа — каза капитанът. — Сiao. — И затвори.

— Сiao — измърмори Даниел, недоволна от очертаващата се перспектива.

Излезе на балкона и погледна към града. Манауш изглеждаше фантастично нощем, целият пламнал в светлини. Ала опасността все още дебнеше из сенките. Отиването на пристанището щеше да я изложи на риск.

Помисли си дали да не позвъни пак на Медина и да отмени срещата, но това бързо щеше да стигне до Гибс и да налее още масло в огъня на нейните хулители.

По дяволите, отиваше. Но себедоказването и глупостта бяха две съвсем различни неща. Щеше да вземе някого със себе си. Най-добре Верховен или някой от неговите хора, но те се бяха настанили в северната част на града, до самолетната писта, на която бяха пристигнали. Бяха прекалено далече, за да стигнат навреме при нея. Пък и почти не ги познаваше и още им нямаше доверие. В ума ѝ изплува друго лице.

Тя извади джиесема си и набра номер.

— Хоукър, обажда се Даниел. За колко време можеш да дойдеш в хотела?

— За десет минути. Защо? Случило ли се е нещо?

— Още не — отвърна Лейдлоу. — Но трябва да се срещна с един човек и не ми се ще да го правя сама.

— Добре. Ще те чакам във фойето.

Даниел затвори, за последен път погледна градските светлини и се върна в стаята си. Облече тъмен панталон и черен пуловер, отключи сейфа в гардероба и извади скрития под документите револвер „Смит & Уестън“. По навик отвори барабана, за да провери дали е зареден, затвори го и пъкна оръжието в малкия кобур на десния си глезен. Ако се стигнеше до усложнения, щяха да узнаят що за мило момиче е тя.

6.

Хоукър се появи във фоайето, облечен в черно от глава до пети, точно като нея.

— Реших, че ще е нещо официално — пошегува се той.

Даниел го погледна за миг и даде знак на момчето, което обслужваше паркинга. Хоукър определено изглеждаше много по-добре, отколкото в душния хангар в Марежо.

Докато потегляха, тя мислеше за срещата. „Приятел на приятел на някой, който ми дължи услуга.“ Така Мор беше описал Медина. Това я накара да се усмихне — нямаше място, на което да са били и където партньорът ѝ да няма приятел на приятел на някой, който му дължи услуга.

Обърна се към Хоукър.

— Добре ли познаваш пристанището?

— Там ли отиваме?

— Ще се срещнем с един човек. Всъщност с капитана на кораба, който ще наемем.

— И очакваш неприятности, така ли? — попита той.

— Просто съм предпазлива. Пристанал е на един от по-малките кейове, някъде до старото пристанище, но ще се срещнем на деветнайсети кей и той ще ни заведе.

Хоукър се умълча за момент.

— Деветнайсети е един от големите търговски докове в западния край. Товарен кей, достатъчно на открито, само че нататък всичко става задръстено. Тесни проходи и слепи ъгли. Множество малки сгради. Там пристават местните, главно рибари и някои фериботи. Ако човекът е тукашен, би трябвало да е там.

Даниел беше предположила същото.

Пътят от хотела до пристанището им отне двацет минути. За още пет стигнаха до деветнайсети кей и подраниха с десет минути. Даниел спря до стената на голям склад, разположен успоредно на водата.

По това време на нощта нямаше почти никакво движение. На няколко хелинга от тях танкер, плаващ под либерийски флаг, разтоварваше петрол. По-нататък в канала се виждаше неподвижен син товарен кораб, по чиито палуби се издигаха пъстроцветни контейнери. Двигателите му работеха и екипажът търпеливо чакаше пристигането на лоцмана.

Хоукър плъзна поглед по пустия кей.

— Не ме разбирай грешно, но не можеше ли да се срещнеш с този човек по нормално време?

— Не бива да вдигаме много шум около себе си.

Изтекоха няколко минути. От Медина нямаше и следа.

Пилотът намести огледалото от неговата страна, за да вижда зад себе си, и отпусна облегалката си назад.

Изглеждаше достатъчно спокоен, за да подремне. Даниел се заигра с някаква химикалка, като ту я включваше, ту я изключваше. Нещо не беше наред.

— Въръжен ли си? — попита тя.

— Не — тихо отвърна Хоукър. — Но ти си.

— Браво, че си забелязал.

Той се усмихна.

— Трябва ти или по-малко оръжие, или чарлстон.

Даниел се усмихна в мрака, ядосана и развеселена.

— Този човек не е моя връзка. На бившия ми партньор е. Още не съм сигурна какво да мисля за него.

Хоукър кимна и в купето на роувъра се възцари тишина. И двамата се оглеждаха за капитана или за някаква опасност. След няколко минути в далечината се появиха автомобилни фарове, които се движеха към тях покрай канала.

Пилотът се поизправи в седалката си.

Седанът се приближи, намали и спря под една улична лампа на трийсетина метра от тях. От него слезе мъж, вгледа се с присвити очи в тяхната посока и им махна. След като не реагираха достатъчно бързо, той се пресегна през прозореца на лявата врата, примигна с фаровете и няколко пъти натисна клаксона.

— А уж нямаше да вдигаме много шум — отбеляза Хоукър.

Даниел се усмихна и също примигна с фаровете. Докато мъжът се приближаваше, тя спусна своя прозорец.

— Сенъора Лейдлоу? — попита онзи. — Аз съм Медина, на вашите услуги.

Даниел се представи и посочи спътника си.

— Това е нашият специалист по транспорта. Той ще огледа кораба ви.

— Isso bom — невъзмутимо отвърна Медина. — Всичко е наред. — Той посочи с ръка седана си. — Качете се при мен, ще ви закарам.

— Просто ни покажете пътя, ние ще ви следваме — отвърна Даниел.

— Добре, няма проблем — съгласи се капитанът. — Тогава гледайте да не изоставате — улиците са много, но няма достатъчно знаци, нали разбирате? Лесно може да се изгубите.

Тя го увери, че няма да изостават, и Медина тръгна към своя седан.

— Откога съм специалист по транспорта? — поинтересува се Хоукър.

— Отсега. Повишен си. Надявам се, че имащ някаква представа от кораби.

— Движат се по вода, нали?

Даниел се усмихна и запали мотора. Хоукър наблюдаваше Медина.

Когато онзи се качи в колата си, пилотът се намръщи.

— Не е сам.

Лейдлоу беше огледала колата, но нямаше как да види купето през затъмнените прозорци.

— Сигурен ли си?

— Когато отваряше вратата, погледна отзад. Само за миг, споглеждаше се с някого.

Медина включи фаровете и потегли. Описа широк кръг, като мина близо до тях, после продължи по пътя, по който беше дошъл.

— Мислиш ли, че ще имаме неприятности? — попита тя.

— Така ми се струва. Но пък и ти не дойде сама. Може да го е страх от теб.

Даниел вдигна крак от педала на спирачката.

— И няма да е първият.

Хоукър я стрелна с поглед.

— Нито последният, базирам се.

Последваха капитана из лабиринта от тесни улички. След няколко минути подминаха Пуерто Флотанте, плаващия пристан, построен от британците през 1902-ра, с неговата изумителна система от докове и вълноломи, които се издигаха и спускаха с нивото на реката. От роувъра доковете изглеждаха ниско, почти до най-долната им граница — резултат от едномесечното закъснение на дъждовния сезон.

Малко по-нататък стигнаха до най-старата част на пристанището. Там вълноломите представляваха просто плетеница от разкривени дървени мостчета. Корабчета и лодки ги обграждаха от всички страни, като пчели работнички, заобиколили своята царица. Бяха пристанали по на два-три и дори четири реда — толкова много, че за въжетата на някои нямаше място на кея и трябваше да се привържат за други съдове. Даниел си представи навалищата сутрин, хаоса в речния час пик, в който щеше да попадне и нейната група.

Медина направи десен завой и продължи по неравен път, който водеше към сушата. След малко повече от половин километър той спря до черен стоманен портал и изчака, докато вратата се плъзгаше по смазана метална релса. Когато се отвори достатъчно, капитанът мина през входа.

Даниел приближи роувъра до релсата и се огледа. Беше пълно с коли и строителни материали. Камари от петролни варели се бореха за място с контейнери и всевъзможни боклуци.

— Тази част е много по-търговска, отколкото предполагах — каза тя.

Нататък при канала група мъже работеха край малък кораб под светлината на два прожектора.

— Онова там сигурно е твоето корабче — каза Хоукър.

— И ако искаме да го наемем, ще трябва да влезем вътре. — Даниел вдигна крак от педала на спирачката и джипът пресече релсата с две силни разтърсвания. Стоманеният портал започна да се затваря зад тях.

Медина слезе от колата и им даде знак да паркират до стар бял пикап. Даниел спря до него и се обърна към Хоукър да каже нещо, но пилотът не й даде възможност.

Той протегна лявата си ръка и я натисна назад към облегалката. Дясната му ръка се вдигна нагоре, стиснала тежък черен пистолет,

който се насочи към лицето ѝ. Даниел се извърна и затвори очи. Чу се изстрел и гореща вълна облиза бузата ѝ.

Тя отвори очи и видя някакъв мъж с узи да полита назад. Меката му шапка падна на земята зад него. Зашеметена и вцепенена, Лейдлоу чу Хоукър да ѝ вика през мъглата. Той стреля по друга цел и Даниел стисна скоростния лост, включи на задна и настъпи педала на газта. Колелата се завъртяха и джипът се стрелна назад.

— Давай! — изкрещя Хоукър и отново натисна спусъка.

Поглеждайки през рамо, Даниел се насочи право към затворения портал, продължи да увеличава скоростта и колата с рев се заби точно в средата. Тежката врата се разтърси и се огъна. От подпорната стена изхвърчаха късове бетон и колелата на портала изскочиха от релсата, но деформираната желязна преграда някак успя да ги спре.

Даниел превключи на първа, но моторът беше угаснал. Изключи на неутрална и завъртя ключа. Точно когато големият осемцилиндров двигател запали, предното стъкло се пръсна под град от куршуми.

Засипани от стъкла, двамата с Хоукър се наведоха, за да се прикрият. Пилотът протегна ръка над таблото и отвърна на огъня, изстрелвайки пет куршума на сляпо. Грохотът в затвореното купе на роувъра беше оглушителен, но стрелбата отсреща спря и Даниел имаше достатъчно време да включи на скорост и пак да натисне газта.

Джипът измина десетина метра, преди тя да удари спирачки и да превключи на задна. Хоукър вече се беше ориентирал и отново стреляше в мрака. Един от нападателите падна, после втори. Останалите се изпокриха.

Роувърът се понесе назад, блъсна се пак във вратата, изтръгна я от бетона и тя отхвърча оттатък пътя сред дъжд от искри. Даниел завъртя волана и предницата на колата зави наляво, насочвайки се към освобождения изход.

Даниел рязко включи на първа, настъпи газта и потегли сред подновения обстрел откъм оградения участък. Куршумите се врязаха в колата, пробивайки дупки в метала, и пръснаха на парченца задния и страничните прозорци, докато автомобилът на Медина, вече шофиран от някой друг, се опита да им отреже пътя.

Хоукър се прицели в шофьорското място на връхлитащата кола. Когато куршумите му улучиха предното стъкло, седанът се завъртя и се заби в останките от подпорната стена на портала. Така и не разбраха

дали шофьорът е мъртъв, ранен или просто е завил рязко, за да не бъде уцелен. Роувърът се отдалечи и сцената скоро се скри от поглед.

Голямата машина набираше скорост по пътя, по който бяха дошли само преди минути. Даниел зави още на първия ъгъл и джипът се наклони настрани, заплашвайки да се преобърне, после се изправи и се понесе по дълга непозната улица.

Сега летяха по тъмен каньон, тясна улица, минаваща между долепените сгради отляво и грамадните панелни складове отдясно. Нямаше друго осветление, освен бледите ивици на пресечките с други улици. Даниел се взираше в кръстовищата пред тях, като очакваше всеки момент кола да прегради пътя им. Но нямаше намерение да спира.

На улицата зад тях се появиха фаровете на два автомобила.

— Ето ги, идват! — надвика Хоукър нахлуващия през разбития преден прозорец рев на роувъра.

Тя го чу, но не отговори. Същата въздушна струя, която я оглушаваше, ѝ пречеше да вижда. Гледаше с присвити очи и мигаше често, за да прогони сълзите. После забеляза позната улица — Аве де Сетембро, главната артерия, отвеждаща от пристанището. Завъртя силно волана и джипът с поднасяне и писък на гуми зави натам. След миг вече се носеха по широкия път.

Въпреки че педалът на газта пак беше натиснат докрай, роувърът набра още съвсем малко скорост и моторът започна да се задъхва. Стрелката стигна до сто и двайсет километра в час и злокобно тръгна обратно.

— Горивото или въздухът! — изкрещя Хоукър.

— Според мен въздухът — в отговор извика тя. — Най-вече защото не горим.

— Поне засега.

Роувърът запухтя като стар парен локомотив — набираше скорост за няколко секунди и после отново забавяше. Даниел видя в огледалото двете коли, които се появиха на улицата на около километър и половина след тях. Като помпеше газта, тя успя да вдигне още няколко километра, но преследвачите им се приближаваха.

— Някакви идеи?

— Карай към града — каза Хоукър. — Трябва да намерим по-оживен район.

Даниел зави по първата улица, която щеше да ги отведе в центъра на Манауш, и на третата пряка направи нов завой.

Тези маневри постигнаха два резултата: намалиха скоростта на роувъра, който започна да се движи по-равномерно, и забавиха преследвачите им, защото те също трябваше да намалят, за да завият.

След още една минута приближиха центъра на града и се вляха в слабия трафик.

— Трябва да зарежем тая бракма — заяви пилотът.

Даниел се заоглежда за място, което да им осигури известно прикритие. Подмина две улици и един пуст паркинг, после зави по тясна отбивка, задръстена от боклукчийски кофи, контейнери и нахвърляни на камари дървени палета. Стигна до средата на уличката, рязко завъртя волана и удари спирачка. Джипът с поднасяне зави напъряко на пътя и спря.

Хоукър отвори вратата още преди да спрат окончателно, и й извика да го следва.

Тя скочи навън и заобиколи колата. В същия момент преследвачите им се появиха в началото на отбивката. Ревът на двигателите закънтя сред сградите и лъчите на високите фарове запълзяха по стените като призраци. След това се разнесе писък на гуми и двата автомобила спряха. Не можеха да минат покрай роувъра. Трябваше да го преместят, да се върнат или да продължат пеша. А тъй като ключовете бяха в джоба на Даниел, първата възможност отпаднаше. Тя тичешком зави зад ъгъла, без да се озърта назад.

— Насам — посочи Хоукър.

Излязоха на ларгото и се смесиха с пешеходците на тротоара. Беше петък вечер и баровете и кафенетата се пръскаха по шевовете, тротоарите гъмжаха от народ. Дрехите на Хоукър и Даниел обаче се различаваха от ярките разголени облекла наоколо. В края на краищата в Бразилия беше лято.

— Трябва да се махнем от тази улица — каза Даниел.

— Да — без да спира, отвърна пилотът, като търсеше с поглед нещо. — Продължавай нататък. Знаем едно място.

Следван по петите от Даниел, той още по-бързо си запроправя път през тълпата. Стигна до нощен клуб в центъра на квартала, пред който чакаше опашка. На входа имаше портиер, а от двете му страни

стояха двама мускулести охранители. Портиерът поздрави Хоукър с усмивка, а единият охранител му стисна ръката.

След малко двамата с Даниел вече бяха горе и седяха на самостоятелна маса на открития балкон, което им осигуряваше известно спасение от кънтящата музика вътре. Нещо повече, оттам се разкриваше отличен изглед към главния вход и оживената улица.

Няколко минути Даниел мълчаливо наблюдаваше, очаквайки пред входа да се появят коли, пълни с въоръжени мъже. Тя нехайно спусна ръка към глезена си, за да се увери, че оръжието ѝ е там, после скри крака под масата.

Хоукър въздъхна дълбоко и впери очи в нея.

— Искаш ли пак да ми разкажеш за тази *археологическа* експедиция?

7.

Без да отговори на въпроса, Даниел се огледа наоколо. В клуба нямаше чак толкова много народ, поне засега. Определено не беше оживено колкото на улицата под тях, но поради царящия в заведението хаос нямаше голяма вероятност да забележат опасността отдалече.

— Защо ме доведе тук?

— Тия хора са ми приятели.

Тя зачака друго обяснение.

— Направих една услуга на собственика — неохотно добави Хоукър, сякаш това обясняваше всичко.

— Каква услуга?

— Бяха отвлекли дъщеря му. Аз му я върнах.

Такава услуга трябваше да му е осигурила пълна лоялност.

— Ами похитителите?

Пилотът поклати бавно глава.

— Голяма услуга.

— Повярвай ми, никой няма да се приближи до нас незабелязано — успокой я Хоукър.

Даниел отново погледна към улицата. Предполагаше, че преследвачите им няма да открият огън в оживен клуб, дори да ги открият. Тя се обади в хотела от мобилния си, за да подсили охраната на наетия от НИИ етаж, и реши на сутринта да премести Верховен и хората му там. После се обърна към Хоукър.

— Каза, че не си въоръжен.

— Да — призна пилотът.

Тя вдигна чашата с вода.

— Явно не си ми казал истината.

Хоукър се усмихна.

— Добре ли си?

— Едното ми ухо е заглъхнало, но ще се оправя.

Изречението му стана сериозно.

— Някой ти е подготвил капан. Може би бившият ти партньор?

Нямаше начин Арнолд Мор да я изложи на опасност. Бяха много близки от дълги години.

— Съмнявам се. Не твърдя, че е случайно, но не беше капан от нашата страна.

— Тогава какво?

— Може би изнудване или опит за похищение. Американка с дебели връзки изчезва и искат откуп за нея. Като с твоя приятел. Из тия краища се случва много често.

— Знам всичко за „тия краища“ — заяви той. — И си права, може да е всичко. Само че не е. Свързано е с експедицията.

Даниел не искаше да продължават в тази посока. Но ако се налагаше, предпочиташе да приключат бързо.

— Накъде биеш? — попита тя.

Хоукър се поколеба, явно смутен от прямотата ѝ.

— Все още познавам някои хора. И проверих това-онова. Известно ми е какъв пост заемаш и каква е репутацията ти. Обиколила си целия свят, но това е било, преди да станеш регионален директор.

Думите увиснаха във въздуха. Това повишение вървеше със самата задача, ала тя всъщност продължаваше да е подчинена на Мор. Повишението щеше да влезе в сила само при успешно провеждане на операцията.

— Прав си само наполовина — Отвърна Даниел.

— Това е повече от обикновено. И е достатъчно, за да ме накара да се питам какво всъщност става тук.

Големите клечки в Управлението си седят на бюрата, четат доклади и казват на хората къде да ходят и какво да правят.

Хоукър се отпусна назад със самодоволно изражение и добави:

— Само че ти си тук. И преди партньорът ти да си замине, и двамата бяхте тук — високопоставени директори, работещи на най-ниско ниво и помъкнали със себе си цивилни, които нямат представа в какво ги въвличат.

Тя гневно впери очи в него.

— Не е по мой избор.

— И все пак сигурно ще създам проблем, ако им кажа, че са стреляли по нас.

— Проблемът ще е най-вече за теб — студено отвърна Даниел.

Хоукър я погледна изпитателно.

— Странното е, че веднъж участвах в такава операция. Китайски разузнавач, преминал на наша страна, трябваше да пристигне през Хонконг със списък на шпиони и част от шифър. Имаше доверие само на една красива банкова касиерка от Макао, затова я взехме с нас, като ѝ осигурихме изключителна охрана и се молехме никой да не бъде убит. Сигурността беше на толкова високо равнище, че директорът на отдела за азиатски операции лично се срещна с онзи. В операцията не бяха включени обикновени агенти, нито местният клон на Управлението. Нямахме и никакви документи. Участваха само неколцина души, които не съществуват, един представител на правителството, който постоянно отсъстваше, и една млада жена, която се върна към нормалния си живот малко по-богата, но без да разбере какво става.

Даниел слушаше с надеждата, че и на нейната група ще ѝ провърви, и в същото време размишляваше над идеята за човек, който не съществува. В досието му изобщо не се споменава за китайската операция.

— Виж, нямам представа какво правиш тук и, честно казано, не ме интересува — продължи той. — Но каквото и да е, това е нещо голямо и трябва да се запази в тайна. Иначе нямаше да си тук. Партньорът ти също не би дошъл. И ти определено нямаше да ме потърсиш. Не и при моето положение.

При неговия „статут“, помисли си Даниел.

— Под „положение“ имаш предвид факта, че те издирват.

Това явно го обиди.

— Не ме „издирват“, да не съм някакъв обикновен престъпник.

— Нима? Държавният департамент е издал заповед за задържането ти. Както и Интерпол. Националната служба за сигурност, ЦРУ, ФБР — всички те биха искали да разменят няколко думи с теб, за предпочитане в заключена стая. Възможно ли е да издирват човек повече от това?

— Да бе! И къде са, по дяволите? Не смяташ ли, че ако се бяха опитали, щяха да ме намерят? Ти успя. — Хоукър поклати глава. — Те не искат да ме открият. Искат само да са сигурни, че няма да ми изгубят следите.

Този факт ѝ беше известен, макар да не разбираше причината.

— Пък и това само доказва правотата ми — добави пилотът. — Казваш, че ме издирват, но все пак ме нае. Би четири часа път, за да го направиш, след като само с едно телефонно обаждане можеше да повикаш някой от вашите. Това може да означава само едно: тази операция е повече от секретна — тя трябва да бъде невидима даже за собствените ви хора. И за да се погрижиш за това, ти наемаш човек, който не може да говори с никого, човек, когото никой няма да изслуша.

— Ясно — отвърна Даниел. — Очевидно сме по-умни, отколкото си мислех.

— Надявам се ти да си, защото са те оставили на лошо място. Пратили са те да водиш война без боеприпаси и са ти казали, че нямаш право на провал. — Той се отпусна назад. — И тъкмо това е уловката, нали? Ти нямаш нищо против задачата, само искаш нужното снаряжение, за да я изпълниш. Обаче сигурността изисква да го направиш сама.

Хоукър посмекчи тона си.

— Добре де, тази вечер те свариха неподготвена. Или може би си го очаквала още от пристигането си тук. Тъй или иначе вече знаеш със сигурност: разчуло се е и каквото и да търсиш, някой друг също го иска. Достатъчно силно, за да те убие.

Този факт не й беше убягнал. В началото на операцията бяха убедени, че са сами, но по някое време, въпреки изключителното значение, което отдаваха на сигурността, информацията беше изтекла.

— Аз не съм твой враг — каза той. — Знам в какво положение си. Даже много добре го знам. И не те притискам. Предлагам да ти помогна. Да се *договорим* да поема още някои дейности.

Дали заради новия му тон или защото съзнаваше, че вече няма смисъл да отрича, настроението на Даниел се поразведри.

— Какви дейности?

— Мога да разговарям с хора, които иначе биха избягали и от сянката ти. Мога да върша неща, които са невъзможни за теб в официалното ти качество. И най-важното, мога да ти осигурявам прикритие от посока, която никой няма да очаква, защото в очите на другите аз съм само онзи, който пилотира самолета.

Даниел внимателно обмисли думите му. Той имаше право, естествено — задълбочаващата се параноя на Гибс го беше накарала да

отзове Арнолд Мор във Вашингтон. И защо? Това само влоши положението. В отсъствието на бившия ѝ партньор тя беше уязвима — захвърлена на остров, точно както го описваше Хоукър. Той навярно имаше право, навярно можеше да ѝ е от полза.

— Значи си готов да ми помогнеш, така ли?

Пилотът кимна и се наведе напред на стола си, като че ли се покланяше.

— Предлагам ти услугите си. Колкото и скромни да са те.

Устните ѝ леко се присвиха.

— Услугите си — повтори тя заинтригувана. После също се наведе напред и разбърка водата със сламка. — И в замяна на услугите си искаш... какво?

— Билет за вкъщи.

— Амнистия — предположи Даниел.

— Амнистията изисква конкретни обвинения, всъщност присъда. В моя случай няма нищо такова.

— Тогава какво?

— Просто яснота. — Той я посочи. — Вие имате приятели на високи постове. В Държавния департамент, НСС и независимо дали го признавате, навсякъде в Управлението. Те са единствените, които могат да ми го осигурят. Казват се нужните думи, дават се конкретни уверения и проблемите изчезват. Тогава ще мога да се прибера у дома. Да започна нормален живот.

Той не приличаше на човек, който е способен да води нормален живот. Не му подходеше, дори изглеждаше невъзможно да има роднини, семейство и приятели. Досието му беше засекретено, отчасти за да бъдат защитени невинните, разбира се, но това оставяше впечатление за личност без минало, сякаш се бе появил от небитието.

— Значи ти ще ми помогнеш да изпълня тази задача, а аз ще ги накарам да забравят миналото ти — каза Даниел. — За да можеш да се прибереш в Канзас при Тото, Дороти и леля Ем, така ли? Правилно ли съм те разбрала?

Той се засмя.

— По-скоро някъде, където има плаж, а ако и Дороти е там, дано да носи бански на синьо-бели карета и да пие студена бира с мен. Но да, идеята е такава.

Нищо не ѝ струваше да му даде такова обещание, но не беше сигурна, че ще може да го изпълни. Странно, но не искаше да го лъже.

— Какво те кара да смяташ, че мога да направя всичко това? Та аз даже не успях да открия как си се забъркал в тази каша!

— Ако тая работа е толкова важна, колкото ми се струва, ще имаш картбланш. Сигурно вече имаш. Просто още не го знаеш.

Тя се замисли над думите му. Маниакалният интерес на Гибс към проекта предполагаше, че Хоукър е прав.

— Някъде във Вашингтон има едно досие, което никога няма да видиш — продължи Хоукър. — В ъгъла му е отпечатана абривиатурата НОП, която определя параметрите; на изпълнение на операцията. Означава „независимо от последиците“. С други думи, това е нещо като експресен влак и всички останали му правят път. Искаш да си разчистиш сметките с някого — дадено. Искаш някой да изчезне — дадено. Искаш да сключиш сделка с един трагично недоразбран, сурово красив беглец, добре, само ни донеси каквото те молим и не питай защо.

— Красив ли?

Той я погледна с престорено разочарование.

— Можеше и да не си толкова груба.

Даниел кимна.

— Предполагам.

— Въпросът е, че не ти съобщават за това по време на операцията, но след известно време започваш да го усещаш. Басирам се, че бившият ти партньор го е знаел.

Тя мълчаливо се съгласи с него. Гибс им беше дал всичко, каквото бяха поискали, без да му мигне окото, всичко, освен да позволи на Мор да остане. Сигурно Мор наистина знаеше прекалено много.

— Ще трябва да работиш на тъмно — отвърна Даниел.

— Ще направя каквото мога. Каж ми само каквото смяташ, че трябва да знам. Можеш да започнеш с някаква информация за човека, с когото се срещнахме тая нощ. Аз ще науча с кого си има вземане-даване. Може даже да разбере кой му е платил или чрез кого е извършено заплащането. Стори ми се нервен тип, сигурно защото не го е направил по свое желание. Освен това мога да уредя нов транспорт с човек, на когото имам доверие.

— А аз как да разбера дали мога да ти имам доверие? — попита тя.

— Няма как. Не и по начина, по който аз имам доверие на тия хора. — Хоукър кимна към вътрешността на клуба. — Но бъди сигурна, че хората винаги действат в свой интерес. А в момента ти можеш да ми предложиш нещо, което никой друг не е в състояние да ми осигури.

— И ако допуснем, че това е вярно, какво те кара да смяташ, че *ти* можеш да ми имаш доверие?

Пилотът се отпусна назад и ѝ се усмихна с изражението на измамник и мошеник, изражение на човек, който знае какво ще донесе следващата карта и цял живот е чакал да бъде изиграна. И в същото време беше очарователно.

— Моите възможности са по-ограничени — отвърна Хоукър. — Мога да си тръгна и да продължа да водя тоя мизерен живот тук. Мога и да рискувам с теб. Та така — заключи той. — Време е да хвърлим заровете.

Даниел не успя да скрие усмивката си. Струваше ѝ се логично. Дори справедливо. Сделката сигурно щеше да вбеси Гибс, но това я правеше още по-привлекателна.

— Добре. Приемам предложението ти. Но не мога да ти обещавам нищо, преди да съм го уредила. Ще разговарям с някои познати и ако се предлага сделка, ще я получиш. Съгласен?

— Напълно.

В този момент се появи широкоплещест мъж с буйни мустаци и силен загар. С идеално фризираната си с пяна коса и безупречно бялото си официално сако, той приличаше на кинозвезда от отдавна отминало време. Носеше две чаши в едната си ръка и бутилка скъпо чилийско вино в другата. Представи се като Едуардо, собственик на клуба и бивш благодетел на младия господин Хоукър. Двамата се ръкуваха, след което новодошлият насочи цялото си внимание към Даниел.

— Кое е това прелестно видение? — попита той. — И как го е сполетяло огромното нещастие да прекара вечерта в такава компания?

Хоукър се престори на обиден от намека на Едуардо. Лейдлоу протегна ръка.

— Казвам се Даниел.

Мъжът се усмихна, целуна ръката ѝ и отново се обърна към пилота.

— Американка — отбеляза той. — Като теб.

— Американка — отвърна Хоукър. — Но не като мен.

Едуардо вдигна вежди.

— Което говори добре за нея, несъмнено.

— Несъмнено — съгласи се приятелят му.

Собственикът на клуба стана сериозен.

— Имали сте проблем.

— Не мога да ти кажа как изглеждат — рече Хоукър. — Нито даже как са облечени. Но сигурно още ни търсят.

— Не се тревожи — успокой го Едуардо. — Ще ви изпратя до вкъщи с моята кола. Междувременно съм вдигнал на крак още хора, приятели от полицията. Те обичат големите чекове и размирните побойници. И казах на Диего тая нощ да не пуска вътре никой друг.

На лицето на Хоукър се изписа огорчение.

— Това е най-силната ти нощ, ще ти струва скъпо.

Едуардо се подсмихна и се обърна към Даниел.

— Нашият приятел Хоукър си го бива, но хич го няма в бизнеса. Не знам по-добър начин да привлече клиенти от това да им затвори вратата под носа. Утре вечер пак ще го направя, както и през цялата седмица, а идния петък ще удвоя цените и пак ще напълня заведението с три пъти повече хора. — Той леко поклати глава. — Вече се питам защо не съм се сетил за това преди години.

— Длъжник съм ти — каза пилотът.

— Аз съм ти задължен — възрази Едуардо.

После насочи вниманието си към Даниел.

— Боя се, че трябва да ви напусна за малко. — Той остави бутилката на масата. — Но моля ви, поободрете го, докато ме няма. Прекалено е сериозен за човек, който седи в компанията на толкова красива жена.

Даниел се усмихна на Хоукър и погледна Едуардо.

— Ще направя каквото мога.

Собственикът се поклонил и се отдалечи.

— Приятелят ти е очарователен — отбеляза Даниел.

— Да — извъртя очи Хоукър. — Струва ми се, че и той те хареса. — Вдигна бутилката, разгледа етикета, отпуши я и я остави да подиша.

— Явно ще се наложи да поостанем. Нека се възползваме от тази възможност.

Тя се съгласи и побутна чашата си към него.

8.

Арнолд Мор се беше завърнал във Вашингтон, негов „дом“ през трите десетилетия пътуване из света. През цялото това време не беше прекарал в столицата и хиляда дни и никога за по-дълъг срок от два месеца. След толкова продължително отсъствие завръщането му се струваше странно — чувстваше се чужденец в собствената си родина, гост в собствения си пуст дом.

И все пак сега щеше да е различно. Кариерата му приключваше и на Гибс явно започваха да му омръзват безконечните им конфликти. Мор смяташе, че този път се прибира окончателно.

Оперативният директор Стюарт Гибс беше много параноичен човек — параноичен и крайно амбициозен, комбинация, довела до метафоричното обезглавяване на множество бивши колеги и довереници. Съдейки по влошаващия се тон на последните им няколко разговора, Мор предполагаше, че той ще е следващият на дървника.

Сякаш за да го убеди в това, Стюарт Гибс беше говорил с него по телефона само веднъж след завръщането му. Не му даде никакви обяснения и оттогава не отговаряше на многократните обаждания на Мор. А сега, след седмица на подобно отношение, го беше повикал. Ако това щеше да е краят му, Мор възнамеряваше да си каже болката.

Отиде в централата на НИИ, грамаден кампус, известен като Вирджиния Индъстриъл Комплекс и наричан за по-нежно ВИК. Състоеше се от пет лъскави сгради, разположени сред ниски хълмове, лъкатушни алеи и каменни стени от грубо дялани камъни. Стъклените постройки бяха модерни и красиви, а алеите около тях — осветени и идеално поддържани като в скъп курорт. И въпреки че дърветата и моравите спяха зимен сън, комплексът приличаше повече на крайградски мол или офис център, отколкото на държавна служба. Идилията разваляха единствено въоръжените охранители на паркинга, с кучета, душещи за експлозивни, и дълги прътове с огледала накрая.

Мор, който с нетърпение очакваше срещата, пристигна на паркинга рано и решително закричи в свежия януарски студ. Заради

топографските особености на терена петте сгради бяха разположени на различно разстояние една от друга — четирите бяха скупчени в източната част на комплекса, а петата, в която се помещаваше Оперативният отдел под ръководството на директор Стюарт Гибс, се издигаше сама в западния му край, отделена от другите с нисък хребет и редица двайсетметрови дъбове. Ето защо сграда 5 не се виждаше от улицата и главния портал, нито дори от останалите постройки, и човек трябваше да извърви дълъг лъкатушен път, за да стигне до нея. Това уж беше случайно, макар че Мор се съмняваше, но тъй или иначе винаги му правеше впечатление иронията и го смяташе за идеален символ на двойствената и противоречива природа на НИИ.

Създаден в края на 90-те години на ХХ век, НИИ напомняше чудовището на Франкенщайн — организация, разделена на две и изпълняваща две съвсем различни задачи. Нейната главна част, Изследователският отдел, работеше с корпоративна Америка, с университети и водещи предприемачи. Под този чадър корпоративните членове получаваха достъп до модерни лаборатории, специализиран персонал и купища разсекретена информация от НАСА и военните. Отделът имаше за цел да подпомага американската промишленост в противовес на субсидиите и държавната подкрепа, които получаваха корпорациите в Европа и Япония.

Само че Изследователският отдел представляваше само част от организацията, понякога определян като нейната „цивилна страна“. НИИ имаше и друга страна, по-тъмна — Оперативния отдел.

Шест месеца след създаването на Института — и много преди първата лопата да се забие в земята на ВИК — към прокарания в последния момент през Конгреса бюджет беше добавена допълнителна клауза. Тя поправяше устава на НИИ и по същество разделяше организацията на две, или по-точно въвеждаше нов отдел във вече съществуващата ѝ структура. Това ново звено се наричаше „Оперативен отдел“ или ОПО.

ОПО имаше по-зловеща мисия — активно събиране на промишлени тайни, включително такива, които принадлежат на чуждестранни сили и организации. С други думи, промишлен шпионаж. ОПО още от самото начало се ръководеше от бивши служители на ЦРУ, като се започне с директора Стюарт Гибс.

Тази промяна остана невидима за външния свят. ОПО изглеждаше почти маловажен, нищо повече от поддържащо звено за Изследователския отдел, помощница на своята чаровна и преуспяваща голяма сестра. Именно Изследователският отдел привличаше цялото внимание на медиите, с него обичаха да бъдат свързвани сенатори и генерални директори, за него разказваха статиите в „Тайм“ и „Бизнес Уик“. За възхитената публика Изследователският отдел *олицетворяваше* НИИ — той разполагаше с осемдесет процента от бюджета, деветдесет процента от персонала и четири от петте сгради във Вирджиния Индъстриъл Комплекс. Но малцината, които знаеха истината, смятаха ОПО за по-важното звено.

Докато минаваше покрай другите сгради, Мор не сдържа усмивката си. През цялата си служба в НИИ той още не беше стъпвал в тях — и днес това положение нямаше да се промени. Каквото и да му готвеше бъдещето, то го очакваше от отсрещната страна на хълма, при Стюарт Гибс, в сграда пет.

Към края на половинкилометровата алея Мор се чувстваше изпълнен с енергия. Той изкачи жизнерадостно стъпалата и влезе във фойето. Показа служебната си карта и постави палеца си върху инфрачервения скенер. На четвъртия етаж мина през втора проверка и след минута стоеше в чакалнята на директора.

Секретарката на Гибс едва го погледна.

— Той ви очаква.

Мор се въоръжи с решителност и влезе.

Кабинетът на директора се помещаваше във вътрешна стая без прозорци, добре осветена и просторна, но изненадващо спартанска за човек с такава власт. При появата на Мор Стюарт Гибс се приближи с протегнатата ръка.

— Добре дошъл, Арнолд — каза той. — Подраняваш, както винаги.

Поздравът прозвуча странно и кухо — усмивката беше крива, като неравни зъби на свиреп хищник. Мор се почувства всичко друго, но не и добре дошъл.

— Заповядай, седни — покани го директорът и го поведе към столовете за посетители пред бюрото, един от които вече беше зает. — Повиках Мат Блъндин на срещата — поясни Гибс. — Той има информация, която може да те заинтересува.

Мат Блъндин беше шеф на сигурността в НИИ, грамаден мъж, чието туловище не се побираше между страничните облегалки на кожения стол. Той беше пушач и всички знаеха, че пие много и предпочита късните нощи пред ранните утрини. В осем сутринта вонеше на никотин и мазната му коса и измачканият костюм не допринасяха с нищо, за да опровергават предположението, че не се е прибирал цяла нощ.

И все пак Блъндин беше сред най-добрите в бранша, често се консултираше с ФБР, Комисията по ценните книжа и фондовите борси и конгресната Бюджетна комисия и ако някога напуснеше НИИ, дълъг списък от компании само чакаха да го направят богат.

Мор се настани до него и се зачуди дали не трябва да повика адвокатата си.

— Откога не сме разговаряли лично? — започна Гибс. — От девет месеца? Може би от година? — Той сви рамене. — Така или иначе, адски отдавна.

Слаб, с ъгловато лице и осем години по-млад от Мор, директорът седеше изправен като бастун. Пясъчнорусата му коса беше започнала да посивява през изтеклата година, но бе все така педантично вчесана назад и намазана с гел. Макар и безупречен, дизайнерският му костюм малко му висеше. Мършав и по-рано, от последната им среща Гибс беше отслабнал с няколко килограма и в резултат някак приличаше на пор. Гибс Гризача, помисли си Мор. Гибс Плъха.

— Добре, Стюарт, осведоми ме за причината да ме повикаш тук — пръв откри огън Мор. — Ако има такава.

— Не съм сигурен, че тонът ти ми харесва — заяви Гибс.

— Аз пък съм сигурен, че не ти харесва. Но така става, когато дръпнеш килимчето под краката на някого и после цяла седмица не му обръщаш внимание. Изкарваш го от релси.

Директорът го изглежда яростно.

— *Тримата* сме тук по няколко причини. На първо място заради инцидент с Даниел Лейдлоу и човека, с когото снощи си я пратил да се срещне, някой си господин Дуарте Медина.

Лицето на Мор започна да се зачервява.

— Какъв инцидент?

— Била е нападната на срещата — отвърна Гибс. — Обстрелвали колата ѝ и за малко да я убият.

— По дяволите! — изруга Мор. — Знаех си, че ще се случи нещо такова. Предупредих те да не ме отзоваваш. Можех да я защита.

Гибс кимна едва забележимо.

— Може би — озърна се той към Блъндин. — А може би не. Интересно, че си избрал този човек точно след като ти съобщих за отзоваването ти.

— Какво искаш да кажеш?

Директорът сви рамене, сякаш беше очевидно.

— Ако я бяха убили, нямаше да имаме друг избор, освен да те върнем обратно.

Мор изскърца със зъби.

— И сам не вярваш в това, което намекваш!

— Медина е твой човек. Уж беше сигурен, уж можеше да се разчита на него. И все пак срещата е била повод за опит за убийство. Кого смяташ, че ще заподозрем? На наше място и ти щеше да постъпиш така.

Мор се обърна към Блъндин, после пак към Гибс. Искаше му се да го удуши.

— Ако си мислиш...

— Ти седмици наред спореше с мен за поставянето й начело на операцията — прекъсна го Гибс. — И откакто си се върнал, ежедневно ми се обаждаше за информация, въпреки че вече не участваш в проекта и ти беше наредено да забравиш за него. Сякаш си очаквал да се случи нещо.

— Слушай, кучи сине! — изсумтя Мор. — Даниел ми е колкото партньорка, толкова и приятелка. Знаеш какво означаваше това преди. Знаем, защото познавам хора, които са работили с теб. Може би прекалено дълго си се задържал в тоя кабинет, защото явно си забравил. — Той поклати глава, със закъснение осъзнал, че се е хванал на въдицата. По този начин Гибс просто го притискаше и го изкарваше от равновесие. — Много добре разбираш, че никога не бих я изложил на опасност, тъй че прекрати тая тъпа игра и ми кажи защо си ме повикал, по дяволите!

Директорът помълча, сякаш обмисляше думите му. После наклони стола си назад.

— Отне ни известни усилия, но мисля, че успяхме да свалим подозренията от теб — каза той накрая.

Мор се отпусна на облегалката. Думите бяха изречени прекалено прецизно. Бяха пролог към нещо друго, макар че не се сещаше какво.

— Покажи му снимките — нареди Гибс на шефа на сигурността.

Блъндин разтвори папката, която лежеше на бюрото пред него, и извади черно-бяла снимка, направена по време на тайно наблюдение.

— Това ли е твоят човек Дуарте?

Мор я разгледа. Мъжът приличаше на Медина.

— Да, струва ми се.

— Е, той е мъртъв. Лежи в моргата от деня преди нападението.

Арнолд потръпна. Медина беше племенник на човек, който по-рано му бе помагал. Човек, когото смяташе за свой приятел.

— Сигурен ли си?

Блъндин кимна.

— Известно ли ни е кой е убил Медина?

— Още не. Тамошната полиция няма много улики, които да разследва.

Оттам нататък пое директорът.

— Но имаме план да ги примамим да се издадат и тук ти можеш да си полезен.

— Ето че стигнахме до причината да ме повикаш.

Гибс се усмихна лукаво и докато говореше, в гласа му се долавяха весели нотки.

— Ще инсценираме, че си изпаднал в немилост. Тази среща е първата стъпка. Сигурен съм, че вече си чешат езиците. След ден-два слухът ще е плъзнал из цялата служба. Тогава ще те пуснем в принудителна отпускат, докато чакаш да се проведе следствие. Всички ще очакват да те пенсионираме преждевременно. Но не се безпокой, няма да е за нелоялност — това ще е прекалено очевидно. Причините ще са некомпетентност, злоупотреба със средства и неспособността ни да работим заедно.

— Поне последното е вярно.

— Така лъжата ще звучи правдоподобно — увери го директорът.

Блъндин мълчеше и Мор се зачуди дали шефът на сигурността участва в плана, или е повикан само за този случай. Месестото му лице не издаваше нищо. Макар и добър човек, той беше от „момчетата на Гибс“. Директорът ги закриляше и те го пазеха. Арнолд не можеше да вини Блъндин за това — насочи гнева си към Гибс.

— И с каква цел ще стана обект на такова презрително отношение?

— Мат смята, че те ще се опитат да те купят, или поне да те наемат. Забравих да ти кажа, че блокирахме и кредита ти, за да изглежда, че тотално си затънал. Ужасен проблем с хазарта. Особено се е задълбочил по време на престоя ти в Макао миналата година.

На лицето на Мор се изписа смайване.

— Сериозно ли говориш?! Ненадейно изтеглят ръководителя на операцията от предната линия и го пращат в трета глуха? Прекалено е очевидно.

— Ония копелета са самоуверени — изсумтя Блъндин. — Примамиха партньорката ти на среща, свързана с операцията, и се опитаха да я очистят пред очите на всички. Това е необичайно. Даже непрофесионално. Предполагам, че или са изгубили връзка с онзи, който дърпа конците, или просто са шайка отчаяни аматьори.

— Аматьори ли? Отчаяни и изгубили връзка? — повтори Мор, местейки поглед от шефа на сигурността към директора. — За тях ли говориш или за нас? Защото тоя план отговаря и по трите точки, ако питате мен.

— Подготвяме го от известно време — рече Гибс. — Ако искат сведения, а ние сме сигурни, че е така, те ще се насочат към най-добрата възможна цел — а това ще си ти, недоволен, отстранен служител с много информация.

Мор поклати глава. Съмняваше се, че някой може да прояви такава глупост.

Директорът не проявяваше признаци да е разубеден, но когато заговори отново, гласът му звучеше по-искрено, несъмнено нарочно.

— Арнолд, ние с теб не се разбираме. И никога не сме се разбирали, нали така? Ако попитаме психоаналитичката на Института, ще каже, че ти негодуваш, задето съм заел пост, който ти се полага, а се чувствам застрашен от твоите способности. В края на краищата, ако имаше възможност, ти сигурно щеше да вършиш моята работа поне толкова добре, колкото я върша аз, а може би и по-добре. Защо смяташ, че те пращам да тичаш по целия свят, по дяволите? За да те държа далече от Вашингтон — ти си единственият, който би могъл да ме измести. А също поради факта, че си най-добрият в онова, което правиш. Обаче парада командвам аз — това е положението. Аз давам

нарежданията, не ти. И сега ще постъпиш както ти кажа, за благо на организацията.

Мор се подсмихна презрително. И настъпателният, и „приятелският“ подход на Гибс се свеждаха до едно и също нещо.

— Не бих вършил твоята работа — отвърна той. — Поне не така, както я вършиш ти. Тъй че не ми излизай с тия номера. Истината е, че не искам твоя пост, а предпочитам да не го заемаш *ти*. Не преценяваш добре нещата и си прекалено безразсъден за моя вкус. — Отново поклати глава. — Този план е абсурден. Нелеп. Също толкова нелеп, колкото и всичко останало, което искаше да вършим. Разделянето ни в последния момент, съчиняването на тая смехотворна история и хвърлянето ми там като някаква примамка. Ето *това* е аматьорска работа и ще се стигне до жертви. Вече едва не се стигна.

— Много си позволяваш, Арнолд. — В гласа на Гибс сега се долавяше предупреждение: „Още малко и ще минеш границата“.

— А ти мислиш прекалено малко — каза Мор. — Все още ли възнамеряваш да я пратиш в джунглата с неколцина цивилни и хора от Изследователския отдел? След всичко това?!

— Тя има охрана.

— И Диксън имаше — извика Арнолд. — И къде е сега, по дяволите? Може би групата му изненадващо се е появила и всички са отпочинали, със слънчев загар и сувенири от дълга ваканция? Не, няма ги и сигурно са мъртви. Накълцани са на парчета от ония индианци, за които ти толкова се безпокоеше, или са нападнати от засада от същите копелета, които са стреляли по Даниел. А сега се каниш да я пратиш по същия път. Път, по който постоянно тръгват хора, за да не се завърнат никога. Просто хвърляш живота ѝ на вятъра. — Той обвинително насочи показалец към Гибс. — Има по-добри начини да го направиш, по-интелигентни. Колкото по-скоро признаеш...

— Стига! — Зачервен от гняв, директорът удари с ръка по бюрото. — Няма друг начин. Имаме нужда от това. Родината ти има нужда от това!

В кабинета се възцари тишина. Гибс търкаше пръстите на едната си ръка в тези на другата, докато се мъчеше да се овладее.

— Знаеш ли какво правим ние? — каза накрая. — Ние, най-великата държава в света?! Взимаме назаем пари от Китай, за да купуваме петрол от арабите. Ето това правим. Някой ден китайците ще

престанат да ни дават заеми или арабите ще престанат да приемат хартия срещу своите суровини.

Той отмести някаква папка и се наведе към Мор.

— Ако съществува, онова нещо там е ключът към цял нов свят, като се почне от енергийната независимост и лидерството в производството на енергия през следващите стотина години. Студеният ядрен синтез означава неограничена чиста енергия. Страната ще се напълни с чисти електростанции, бълващи евтино електричество за хранване на коли, камиони, влакове и домове, без проблеми с въглеродните емисии, глобалното затопляне и съхранението на ядрените отпадъци. Вече няма да сме длъжници на потенциален противник и просяци в очите на друг. Искаш ли всичко това да попадне в чужди ръце?

Мор вече беше слушал тази реч. И макар че приемаше мнението на Гибс за мащабите на световните промени, които би предизвикала една работеща система за студен ядрен синтез, не беше съгласен с него по отношение на усилията, необходими за постигането на тези резултати.

Ядосан от мълчанието му, директорът въздъхна.

— За това ти плащаме. Да обикаляш и да събираш разни неща, които ще помогнат на страната да продължи да изпреварва конкуренцията. Едно от тези неща случайно се намира в някоя дупка в земята, вместо в лаборатория или база данни. И също толкова случайно това нещо е истинска бомба, проектът „Манхатън“ на нашето време. Няма да се откажа от него, но не можем и да пратим цяла армия, нали така?

— Не — съгласи се Мор. — Само че можеш да ме върнеш там, преди пак да се е случило нещо лошо.

Човек не можеше да промени мнението на Гибс с никакви доводи, той само щеше да продължи да рови още повече от гордост. Арнолд го знаеше, ала не успя да се сдържи. Директорът взе папката от Блъндин и я затвори. Обсъждането приключваше.

— Не искаш да го направиш за мен, така ли? — попита Гибс. — Добре, недей. — Той се наведе напред и хлътналите му очи изведнъж станаха заплашителни и зли. Превърна се в Плъха. — Обаче ти няма да се върнеш, а партньорката ти още е там. И ще продължава да я грози опасност, докато не открием кой ни върви по петите.

Мор не извърна поглед, но не можеше и да отговори. Продължи да се взира в директора, на чието лице отново се появи онази крива усмивка — сделката беше сключена.

9.

Професор Макартър слезе от сервизния асансьор със Сюзан Бригс и Уилям Девърс. Озоваха се в тесен подземен коридор, който водеше до избраната заседателна зала. По тавана минаваха тръби и електрически проводници. Стъпките на тримата отекваха по голия бетон. Странна обстановка, която предизвика тихата изненада на учения. Изненада, прераснала в безпокойство, когато подминаха едър мъж със слушалка в ухото и скрито оръжие, издуващо тъмното му яке.

Той им даде знак да продължат към ъгъла.

— Охрана — поясни Девърс. — Задължително е, когато сме в чужбина. Спомняте ли си оная руска операция, за която ви разправях? Тогава ни придружаваха неколцина десантчици. Колкото и да е странно, повечето нямаха зъби.

Сюзан се засмя.

— Яко!

— Иначе бяха добри хора — продължи лингвистът. — Винаги бяха готови да поделят водката си с нас. Само дето зъболекарите им не ги биваше. — Той се обърна и погледна въоръжения мъж. — Ще ги видим тия как са.

Макартър се озърна през рамо.

— Този поне има зъби.

Коридорът свършваше при Зала А и те влязоха в помещението, където завариха Даниел и Марк Поласки.

Професорът си избра място в средата на първия ред, като най-добрите си студенти. Размяната на ролите го развесели.

Докато се настаняваха, Даниел отиде при входа, даде знак на мъжа в дъното на коридора и затвори вратата.

— Извинявам се за обстановката — обърна се тя към групата. — Не исках да се събираме в голяма зала и тази беше единствената малка. Сега разбирам защо.

Затъмни осветлението и натисна един от бутоните на дистанционно управление. На екрана в предната част на залата се

появи снимка на маянски храм.

— Предстои ни да се впуснем в невероятно приключение — започна тя. — Както някои от вас вече знаят, ще търсим клон на маянската цивилизация, който според някои учени е съществувал в Амазония. Но не е само това. Нашата цел е далеч по-амбициозна. Ние търсим мястото, което майте смятали за земята на своя произход, за своя Едем — град на име Тулан-Суяа.

Когато осъзна значението на думите ѝ, Сюзан Бригс се обърна към Макартър и попита:

— Сериозно ли говори?

Археологът кимна.

— Струва ми се, че да.

Даниел натисна дистанционното и се появи снимка на пъстър стенопис, изобразяващ четирима мъже в туземно облекло, които боязливо вървяха под нощно небе.

Тя се обърна към професор Макартър.

— Спокойно може да ме поправяте, ако сбъркам някъде.

Ученият кимна, очакваше да му се отвори доста работа.

— Според маянската легенда преди първия изгрев имало време, когато светът бил тъмен и го осветявал само сивкавият здрач по края на хоризонта. В мрака на този предутринен свят маянските богове сътворили първите хора и ги повикали в Тулан-Суяа, където дали на всяко племе бог покровител. Племето киче, от което идва тази легенда, получило бог Тохил, създателя на огъня. В света на мрака този дар ги отличил, тъй като сега само те притежавали способността да създават светлина и топлина. Сигурни в това си знание, предците на племето киче напуснали Тулан-Суяа в търсене на място, което да обявят за свое. Легендата разказва, че те взели със себе си своя бог покровител, пренасяйки духа му в специален камък. След пътуване по суша и море, киче се заселили в Централна Америка, където днес са Гватемала, Белиз и Мексико, за да не се завърнат никога в Тулан-Суяа.

Даниел натисна дистанционното и им показа нова снимка — маянски руини някъде в Централна Америка.

— Много учени смятат, че Тулан-Суяа е мит — продължи тя. — И че вероятността да го открием, е колкото да се натъкнем на Атлантида или на самия Едем. В случай че действително е съществувал, според повечето специалисти той лежи под друг обект на

маите, както старият Сан Франциско е заровен под съвременния град. Ние, от друга страна, очакваме да намерим великия град тук, в Амазония, на хиляди километри от местата, на които някой би се сетил да търси.

Тя превключи на следващия слайд — полуизтрит камък с релефни знаци, пред който имаше рулетка, играеща ролята на мащаб.

— НИИ се сдоби с този предмет преди няколко месеца, въпреки че е открит по-рано някъде в Амазония.

Ново превключване, нова снимка: камъкът под различен ъгъл. Макартър се вгледа напрегнато в детайлите.

— Както виждате, повърхността на камъка е силно ерозирана и повечето знаци едва се различават — каза Даниел. — Но с помощта на специална компютърна програма за анализ на така наречения микроплътностен релеф успяхме да възстановим някои части и получихме изненадващи резултати.

Следващият слайд показваше същия камък, но този път върху него бяха насложени компютърно генерирани очертания.

— Тези знаци отговарят на единствената известна писмена система — маянските йероглифи. И тези два йероглифа са много известни. Единият е име на човек.

Балам-Кице, един от първите май. Смята се, че другият, който е само частично реконструиран, означава Венера, зорницата.

Макартър проучи символите, образувани от компютърните очертания. Стилът явно беше маянски, ала камъкът изглеждаше толкова изтърган, че професорът се питаше как изобщо са успели да извлекат някаква информация. С голи предположения, най-вероятно.

Даниел продължи да разяснява теорията на НИИ.

— В резултат на осеммесечна работа успяхме да се сдобием с още няколко предмета, които вероятно потвърждават съществуването на маянска писмена система в Амазония, но нито един от тях не представлява толкова категорично доказателство, колкото един камък, който не се намира при нас.

Следващото изображение се различаваше от предишните — сканирана стара червеникавокафява гланцова фотография със следа от прегъване в единия ъгъл и кафяви петна по краищата.

На снимката се виждаха двама души и голям правоъгълен камък. Единият мъж беше стъпил върху камъка, със скръстени на гърдите

ръце, а другият беше приклепнал до него и сочеше нещо върху лицевата му страна. Приличаха на рибари, позиращи с ценен улов.

— Тази фотография е направена през хиляда деветстотин двайсет и шеста година, по време на първата експедиция на Блекджек Хенри Мартин в Амазония. Той потеглил от Манауш през април и се завърнал чак следващия март, прогонен от джунглата не от индиански племена, диви зверове или рояци хапещи насекоми, а от двумесечни сезонни порои. Както може би знаете, навремето Мартин бил нещо като знаменитост. Богат авантюрист и самозван иманяр, който обикалял света в търсене на редки и ценни неща, за предпочитане достойни за показване по кинопрегледите. Въпреки че нямал специално образование, той документирал пътешествията си донякъде професионално и когато открил този камък, взел размерите му и направил тази снимка.

Даниел превключи следващия слайд.

— С помощта на друг вид компютърно моделиране, базирано на ъглите, под които пада светлината, и плътността на сянката, успяхме да изчистим изображението и особено тази част. — Тя посочи с лазерна показалка и продължи със следващия образ — уголемен детайл от камъка с очертание на нов йероглиф.

Макартър веднага го позна — беше го виждал неведнъж по време на двугодишните си проучвания на Юкатан.

— Седемте пещери — прошепна той. — Седемте оврага.

Даниел се усмихна и замълча за миг с уважение. После погледна към другите.

— Седемте пещери и Седемте оврага са другите имена, с които народът на майте нарича Тулан-Суюа.

Сюзан Бригс разтвори една тетрадка и започна да си записва.

— Не си длъжна да си водиш бележки — каза й Макартър.

— Знам, правя го по свое желание — отвърна студентката.

Той учтиво кимна.

— Според Мартин открили камъка на седемнайсети ноември хиляда деветстотин двайсет и шеста, до голямо възвишение, на километър и половина от брега на малък приток, който обхождали. Точното му местоположение не е известно — единствената географска информация в дневника на Мартин е разстоянието от друго открито от него място, което нарекъл Стената на черепите.

В настъпилата тишина Макартър се озърна към Сюзан. Очите ѝ се бяха разширили и лицето ѝ грееше от интерес. „Браво на момичето“ — помисли си той.

— Записките на Мартин отразяват чувствата му, когато видял стената — продължи Даниел и разгърна оръфан екземпляр от автобиографията на пътешественика: — „Забележителна гледка, внушаваща ред, в този ден след толкова много други в земя на хаос, безредие и природа в нейните безкрайно преплетени форми. Стената е ужасяваща и все пак величествена. Трябва да е направена най-малко от хиляда черепа. Вражески или приятелски, остава неизвестно, понеже бяхме възпрепятствани да я проучим от пеши воители от племето холокуа. Четирима, изправени върху нея, когато пристигнахме. С вдигнати копия и украшения от пера на главата, горди мъже, с поведението на най-знатните римски легионери.“

— Те го приветствали — вдигна поглед от книгата младата жена. — Според Мартин дори твърдели, че пристигането му е предсказано. И го отвели в своето село в джунглата, на няколко дни път от реката. Смятаме, че въз основа на тази информация и с помощта на един местен търговец, който твърди, че е чувал за стената и са го водили близо до нея, можем бързо да я открием — заключи Даниел. — За седмица, най-много две.

„Седмица-две?“ Макартър за малко да се засмее на краткия срок. Зачуди се дали ѝ е ясно колко трудно е да намериш нещо в джунглата. Но пък това щеше да е най-малкият им проблем.

— Всичко това възбуди интереса ми — каза той. — Особено онова, което Мартин очевидно е открил там. Обаче вие ни показахте само зърнисти стари фотографии, самолюбиви писания на един авантюрист и компютърно генерирани хипотези, които, при цялото ми уважение, спокойно може да са и мастилени петна от тест на Роршах. С други думи, виждате каквото ви се иска. Опасявам се, че е нужно нещо повече, за да ме убедите.

— Както и очаквах — кратко, но учтиво отвърна Даниел. — Само че още не съм свършила. — Тя превключи следващия слайд, снимка на четири прозрачни шестостенни кристала. — Това са кристалите на Мартин. Няколко предмета от кварц, които нашият безстрашен пътешественик твърди, че видял по време на ритуал за измолване на дъжд в племето холокуа. Самите кристали не са нищо

особено — направени са от обикновен кварц с различни включения. Много особен обаче е един друг предмет, свързан с тях. Предмет, който Мартин нарича „матрицата“.

На екрана се появи нов образ — златен съд с отвори, по един за всеки кристал и още един, който остана без обяснение.

— Ето това е матрицата. Направена е от златно-медна сплав, подобна на днешното осемнайсеткаратово злато. Кристалите от предишната снимка били съхранявани в гнездата на този съд, откъдето идва и името му. Тази връзка силно заинтригувала Мартин, но нашето проучване е насочено към нещо, на което той почти не обърнал внимание.

Тя им показва друга фотография — изображение, издълбано в златото, почти като Брайлово писмо.

— Това е долната страна на матрицата в близък план. Всъщност представлява извънредно подробна звездна карта на нощното небе, гледано от Южното полукълбо. Има аналози в маянски произведения на изкуството от други церемониални центрове.

Макартър се втренчи в снимката. Наистина приличаше на нощно небе. Различи линията на хоризонта и нещо, което определи като Южния кръст. Освен това кадърът беше заснет толкова отблизо, че обхващаше само малка част от долната страна на матрицата.

Преди да успее, я да попита защо, Даниел продължи с презентацията. И вторачен в новия слайд, професорът забрави предишния си въпрос. Този път символите се виждаха ясно, идеално съхранени в некорозиращата повърхност на благородния метал. Нямаше хипотези, нямаше нужда от очертаване и компютърно изчистване. Символите се различаваха лесно на неретушираната снимка и той добре ги познаваше.

— Този йероглиф означава място, наричано от маите Шибалба — поясни Даниел. — Това е техният вариант на Хадес или ада, веднъж описван като обиталище на наказаните, а друг път — като дом на господарите на мрака. Вярвали, че се намира под земята, подобно на Дантевия ад. Даже има един прочут релеф, изобразяващ Шибалба като огледален свят на земята. Обитателите му и господарите на мрака вървят надолу с главата по тавана на своя свят, като краката им са точно под краката на хората, стоящи на земната повърхност.

Все още втренчен в екрана — в доказателствата, които не можеше нито да опровергае, нито да обясни. — Макартър усети, че Даниел го гледа.

— Забележително — тихо произнесе той.

— И ние смятаме така — усмихна се тя.

— Сигурни ли сте, че Мартин е открил този съд в Амазония?

— Очевидно. — Лейдлоу се върна на мястото си до подиума. — Изглежда, че племето холокуа му го е показало преди изпълнението на ритуал за измолване на сезонните дъждове. Това не е точно познатият ни танц за призоваване на дъжд на северноамериканските индианци, но идеята е горе-долу същата.

— И просто са му го дали, така ли?

Даниел леко извъртя очи.

— Виж, това вече е спорно — не само в този случай, а и с много други открития на Мартин. Според дневника му той разменил кристалите и матрицата срещу телескоп, газена лампа и компас.

Макартър се облегна назад и кръстоса крака.

— Трудно ми е да го повярвам.

— И на мен — обади се Девърс. — Първо, холокуа е изключително агресивно племе. Когато преди десет години бях там, те току-що бяха нападнали една група миньори от „Браз Ко“. Бяха убили петима и много други бяха тежко ранени. А и това не им беше за пръв път.

Археологът кимна.

— Съмнително е, че се е случило както пише Мартин. По-скоро преговорите са се водили под оръжейни дула.

Даниел отново взе инициативата.

— Склонна съм да се съглася. Той едва ли си е спечелил прякора „Блекджек“ случайно. Но ние не сме тук, за да го съдим, а да се опитаме да разберем какво е открил там. И според нас матрицата и кристалите произхождат от маянски руини, които племето холокуа е преровило по време на скитанията си. Възможно е това дори да е онази Стена на черепите — тя определено прилича на място, на което обитателите на Шибалба може да обявят присъствието си.

Макартър се обърна към нея и възбудено попита:

— Къде е сега тази матрица? Може ли да я видим?

— Не, за съжаление. Доскоро кристалите на Мартин и златната матрица са се съхранявали в Природоисторическия музей във вашия роден Ню Йорк.

— Доскоро — повтори археологът. Това не звучеше обнадеждаващо.

— Били са откраднати преди година, заедно с още пет сандъка с централно и южноамерикански антики. Вестниците писаха за това.

Макартър си спомни един такъв репортаж, но не се сецаше за подробности.

— Било е обрано музейно хранилище, нали? — предпазливо каза той.

Даниел кимна.

— Нито един от тези предмети не е бил показван скоро на изложба. А находките на Мартин — никога. Според основната следствена версия ги е откраднал вътрешен човек от участък без видеонаблюдение. Охраната е била толкова немарлива, че властите дори не са успели да установят кога се е случило. Може да са липсвали няколко месеца преди да открият кражбата.

— Заловили ли са някого? — попита Макартър.

Тя поклати глава.

— Не бяха повдигнати обвинения срещу никого. Два сандъка с находки са заловени на международното летище в Маями точно преди да напуснат страната, но сред тях не бяха матрицата и кристалите. Има предположение, че матрицата е претопена заради доста съмнителната стойност на благородния метал, а кристалите сигурно са продадени за жълти стотинки или просто са изхвърлени.

Археологът въздъхна. Странно, но такива неща се бяха случвали и по-рано. Изгубени велики открития, изкопани след хиляди години артефакти — изчезнали или случайно унищожени.

— Някои скрити неща сякаш проявяват почти разумен стремеж да останат скрити — отбеляза той.

Даниел му се усмихна и остави дистанционното.

— Напълно съм съгласна с вас.

Сюзан затвори тетрадката си.

— Не мога да повярвам, че досега никой не го е видял. Толкова е очевидно, толкова е невероятно!

Професорът поглади брадичката си, като се питаше дали студентката иска да каже „невероятно хубаво“ или „невероятно лошо“. Със сигурност знаеше едно — това вече не му се струваше „невероятно глупаво“. Изведнъж установи, че е искрено развълнуван, че е почти зашеметен от възможността НИИ да се окажат прави. Камъни с имената на първите хора от маянската митология, други с описателното име на Тулан-Суюа — Седемте пещери. Това определено сочеше към нещо много рано в културата на майите. И даже надписите да бяха грешно разчетени от компютърната програма, непокътнатата от времето златна матрица доказваше, че маянската писменост е използвана в Амазония. Както му беше казала вечерта Даниел, там имаше нещо.

Той отново погледна издълбаните в златото символи и се замисли за контраста. Тулан-Суюа и Шибалба — раят и адът. Кое от двете щяха да открият?

10.

Бледите лъчи на луната се процеждаха през пролуките между дърветата и осветяваха неравния терен.

Не беше много, но стигаше на младежа от племето нури да следи плячката си.

Той безшумно се провираше през джунглата по дирите на животното — голям кафяв тапир. Стъпваше предпазливо, тъй като не искаше да пропусне шанса си. Ловуваше отдавна и това беше първият едър дивеч, който виждаше от седмици. Ако го чуеше, тапирът щеше да се втурне обратно към реката, където тези животни се криеха денем в очакване на нощта, за да излязат да търсят храна.

Момчето се движеше внимателно и спря, когато усети нова миризма: пушек. Не приятен мирис на хубав огън, а застояла смрад на сажди.

След минута се натъкна на източника. В тясното пространство между дърветата тлееше нещо, напомнящо купчина тор — черни, изгорели листа, съчки и останки от сухи палмови клони. Наоколо се стелеха валма сивкав дим, обгърнал купчината като призрак.

Той се приближи. Тлеещата клада се беше разпаднала — едната половина се бе срутила настрани, последвана и от горния пласт. В него имаше човешки труп, изгорял до неузнаваемост. Младежът се вгледа в почернелите кости.

— Хокауа — презрително промърмори той. С тази дума племето нури наричаше народа холокуа, странното племе, което ги ограждаше отвсякъде и нападаше всеки, навлязъл в тяхна територия. Чичо му се боеше от тях — хора сенки, така ги наричаше. Твърдеше, че вършели злини, и го умоляваше да не ходи натам.

Младият ловец не се страхуваше толкова, ала това странно място го накара да се замисли. Поколеба се дали да не се върне, но погледът му отново попадна върху следите на тапира и реши да продължи.

След няколко минути се доближи достатъчно, за да чува пасящото животно. Спря и го огледа — тапирът ровеше из храсталака

в търсене на определен вид растителност. Младежът се напрегна, вдигна копието си и го хвърли.

Оръжието полетя право напред и улучи животното в хълбока. То изквича от болка и хукна в гората. Ловецът се затича след него, шибан от дървета и храсти. Следваше го по шума, който издаваше — тежко дишане, сумтене и пращане на клони.

Изведнъж чу пред себе си остър писък и си помисли, че тапирът е паднал, но когато стигна на мястото, намери само окървавеното си копие на земята сред кичури тъмна козина. Животното не се виждаше никъде.

Зачуди се дали не се е освободило от копието и не е избягало. Следите му обаче просто се губеха, сякаш беше изчезнало внезапно.

Младежът вдигна оръжието и огледа върха, за да се увери, че е невредим. В този момент долови тихо шумолене от храстите пред него. Замръзна, наостри слух и в настъпилата тишина чу плитко дишане. Запълзя натам, вдигна копието над главата си и замахна с всичка сила.

Върхът улучи нещо твърдо и отскочи. Дръжката се строши, разтърсвайки ръцете му. От гъсталака изплува черен силует и го връхлетя. Ловецът видя проблясък на остри като ножове зъби и усети воня на гнило месо.

Ударът го отхвърли назад и на гърдите му се появиха две диагонални рани. Той се строполи на земята, извъртя се и се опита да се измъкне с пълзене, ала зъбите се забиха в прасците му и индианецът изкрещя.

Съществува го повлече заднишком по земята. Надавайки мъчителни викове, младежът се вкопчи в оголения корен на едно дърво и се задържа за момент. После създанието отново го затегли и изпъна тялото му като въже.

Лицето на младежа се заби в пръстта и той разбра, че нападателят му го е пуснал. Придърпа се напред, но отдихът продължи само секунда. Изпищя от болка и изви гръб, когато зъбите отново се впиха в краката му, този път в задната страна на бедрата.

Изведнъж тялото му се сгърчи и пръстите му се изплъзнаха от корена. Той политна назад и като подскачаше по неравния терен и крещеше от страх, потъна в гъсталака.

11.

В лабораторията цареше мрак, нарушаван само от пъстрите светлини на диодите и сиянието на няколко редици монитори. Прецизната симетрична организация на помещението напомняше голяма държавна институция като Космическия център „Джонсън“ на НАСА или сумрачните зали на Службата за въздушен контрол. Тази лаборатория обаче не беше държавна и двамата мъже в нея нямаха нищо общо с федералната бюрокрация. Естествено, освен факта, че проучваха информация, хакната от базата данни на Националния изследователски институт.

Данните продължаваха да текат и цифрите на екрана бавно се променяха. Единият от мъжете — около петдесет и пет годишен, висок, с гарвановочерна коса — се усмихна доволно. Имаше самоуверено изражение, подчертавано от отпуснатата му, властна поза и скъпия, шит по поръчка костюм.

Казваше се Ричард Алегзандър Кауфман. Лабораторията му принадлежеше, както и двайсететажната сграда, в която се намираше, с нейните елегантни начупени линии и сапфиреносиня стъклена фасада.

Кауфман беше президент и основен собственик на „Фютрекс Системс Инк.“, един от най-големите в света частни доставчици в сферата на отбраната. И макар че печелеше огромно състояние от годишния бюджет за отбрана, компанията не произвеждаше нито ракети, нито бомби. „Фютрекс“ осигуряваше мощ чрез виртуалния свят на единиците и нулите — разработваше компютърни системи, информационни мрежи и хипербързи програми, основани на архитектура, наречена „мащабна паралелна обработка“.

Програмите на „Фютрекс“ се използваха при проектирането и изпитанието на оръжейни платформи — те свързваха самолетите АУАКС и сателитите с кораби, танкове и хора на земята. Твърдеше се, че битките не се печелели и губели с оръжие, а с информация, и „Фютрекс Системс“ позволяваше на американските войници на улицата да виждат информацията, до която имаха достъп техните

колеги във въздуха и щабквартирата. Военните смятаха този информационен поток за толкова жизненоважен за националната сигурност, че в договорите се включваше солидна премия за „Фютрекс“, за да не приспособява технологията за никакви други цели. По тази причина компанията нямаше присъствие в цивилния свят и тъй като беше частна, акциите ѝ не се предлагаха на никоя борса. Резултатът представляваше странно явление в модерния промишлен свят: корпорация за двайсет милиарда долара, за която почти никой не е чувал.

Двайсет години такъв успех щяха да са достатъчни за повечето хора, но не и за Ричард Кауфман. Той искаше още. Искаше новата вълна: безусловен шанс за успех, шанс да промени света и навярно нещо още по-важно — да съобщи на всички, че го е направил.

Беше свикнал да получава каквото поиска. Имаше приятели както на високи, така и на ниски постове, имаше парите, властта и опита да направи всичко. Трябваше му само нужното средство, в търсене на което бяха изтекли почти десет години.

Кауфман погледна наляво.

— Какво мислиш?

Мъжът до него изглеждаше ядосан. Норман Ланг приближаваше четирийсетте, но се обличаше небрежно, като на студент: джинси и свободно висяща навън фланела, сега скрита под лабораторна престилка. Рядката му коса беше късо подстригана, а брадата му тип катинарче — грижливо оформена.

Ланг беше главният изследовател на Кауфман в области от необикновен интерес — ръководител на тази лаборатория за иновационни проекти. Блестящ учен, изпаднал в немилост след уличаването му във фалшифициране на данни от някакъв експеримент, той се беше озовал в метафоричното чистилище на научния свят, докато Кауфман не го взе при себе си.

Собственикът на „Фютрекс“ изпитваше известно възхищение към хора с крадлива душа, а и досието на Ланг не му даваше друг шанс, нещо, което го правеше изключително лоялен. Затова Кауфман го назначи в компанията, даде му почти неограничен бюджет и го прати да работи върху не особено реалистични проекти, върху почти фантастични теории, с една-единствена проста заповед: да открие новата вълна, да хвърли мост между теоретичното и осъществимото.

Ученият се почеса по главата, свали черните очила с пластмасови рамки от носа си и заразтрива вдлъбнатите отпечатьци, останали в основата му. И по навик отговори на въпроса с въпрос.

— Защо тия неща не вървят с резюмета или обяснения? Защо има само сурова информация?

Кауфман също се беше зачудил за това, но всъщност предпочиташе суровата информация — така Ланг сам щеше да направи изводите.

— Не знам. Това проблем ли е за теб?

Ученият отново си сложи очилата.

— Мога да ги проверя. Проблемът е, че много работи ми се струват...

— Изфабрикувани ли? — попита Кауфман.

— Извън актуалната теория — отвърна Ланг.

По-възрастният мъж въздъхна. Биваше го да преценява хората и да натиска нужните копчета. При някои действаше меко, при други със сила. Ланг обаче постоянно му напомняше за неспособността му да го „пришпорва“, да го подтиква да предприема стъпки, които ученият избягваше да прави.

— Нямах равен като изследовател, обаче мисленето ти не стига много дълбоко. От НИИ са откраднали тези кристали от Природоисторическия музей и са измислили фалшива версия, за да прикрият кражбата. Похарчили са милиони, за да ги изследват, и после са шифровали резултатите с шифър от най-високо ниво. След това са пратили две отделни групи в дебрите на Амазония, за да търсят източника на тези кристали. Е, какво ти разкрива за това научният метод?

Ланг мълчеше.

— Аз ще ти кажа — продължи Кауфман. — Те смятат, че са открили нов енергиен източник — чист, неизчерпаем източник на ядрена енергия без онзи досаден малък проблем, известен като ядрени отпадъци.

Ученият кимна.

— Ядрен синтез.

— Точно така.

Мнозина смятаха ядрения синтез за енергийния източник на XXI век — решение за давещия се в пушек свят, потящ се от глобалното

затопляне и уж изчерпващ изкопаемите си горива. В края на краищата ядреният синтез вече ни беше дал водородната бомба и подобен вид реакция захранваше слънцето. Според теорията, ако можеше да се овладее, без да изпепели цели градове, такъв процес щеше да осигури енергия на земното кълбо. Затова го изследваха всички държави в света и почти всички се насочваха към един конкретен вид: термоядрен синтез.

За да влезеш в играта с термоядрения синтез, се изискваше грамадна входна такса. Усилията струваха милиарди, отнемаха години и засега бяха довели само до създаването на чудовищни машини, които изразходваха повече енергия, отколкото произвеждаха — все едно да изгориш два барела петрол, за да изпомпиш само един.

И въпреки това наливаха нови милиарди за следващата крачка, мащабен проект, реализиран в Южна Франция, наречен ITER, съкращение, което на латински означаваше „пътят“. Никой нямаше представа дали името ще се окаже вярно, но определено щеше да мине много време, докато това стане ясно. Според последните пресмятания построяването на ITER щеше да продължи до 2018 година. И дори всичко да минеше според плановете, това само щеше да доведе до създаване на още по-големи и по-скъпи прототипове, преди да бъдат произведени работещи реактори.

Предположенията за пускане на действаща система варираха от петдесет до сто години. И по всяка вероятност енергийният източник на XXI век всъщност щеше да се появи някъде през XXII век. Твърде далечна дата за Ричард Кауфман.

Затова той преследваше друга цел, по-малка, по-противоречива и завинаги опетнена от скандала на нейното раждане: студения ядрен синтез.

— Е, ако приемем, че не са селските идиоти, смяташ ли, че наистина са попаднали на нещо? — попита собственикът на „Фютрекс“.

— Ако измерванията им са точни, може и да са се натъкнали на нещо — уклончиво отговори Ланг.

— Обясни ми.

— Въз основа на техните описания, явно са проучили четири кристала, два от които съдържат включения, паладиеви влакна. Почти всички успешни експерименти със студен ядрен синтез са на базата на

паладий. Даже Флайшман и Понс са използвали паладий, преди да ги изгорят на кладата като еретици.

Флайшман и Понс бяха откривателите на студения ядрен синтез. Известно време ги бяха славословили, преди привържениците на термоядрения синтез, опасявайки се за своите стипендии и финансиране, да ги нападнат и унищожат заедно с техните експерименти. Репутацията и на двамата беше съсипана, а идеята им — избягвана и обявена за измама. Научните списания отказваха да публикуват статии за студения синтез, а повечето университети пречеха на работата в областта. Дори само интересът към темата се смяташе за край на кариерата ти.

— Паладий? — с вдигнати вежди повтори Кауфман. — Интересно. Нещо друго?

Ланг взе една разпечатка от купчината и му я подаде.

— Ако в НИИ са прави, кристалите показват следното: радиационен фон, отговарящ на нискоенергийна реакция, следи от трансмутация на метал във включенията, първични жилки сребро и мед на върха. Висока концентрация на сяра в кварца. И измерими остатъци от газообразен тритий в кварцовата решетка.

Развълнуван, Кауфман прегледа разпечатката. Тритият беше елементът, който търсеха — радиоактивен отпадъчен продукт, който се образуваше само при ядрена реакция. Другите свойства на включението бяха редки и изключително странни — почти всички можеха да се обяснят; освен наличието на тритий. Това доказваше, че кристалът е използван при реакция, отделяща ядрена енергия. Дълготрайността му можеше да означава само, че реакцията е била от типа на студения ядрен синтез.

— Ако данните им са верни — повтори Ланг.

Кауфман не се съмняваше в достоверността на данните на НИИ.

— Какво друго показва докладът?

— На първо място, кристалите са предимно от кварц — обясни неохотно ученият. — Но в тях има и микроскопични линии, очертаващи прецизни геометрични форми почти с големината на молекули. Имам предвид дължина няколко ангстрьома^[1]. Не знам как са се получили и за какво са, обаче действат като фиброоптични канали и провеждат през кристала светлина с определена дължина на

вълната, а друга спират. Ефектът се вижда само при поляризирана светлина.

— За каква дължина на вълната става дума?

— Високоенергийният спектър: виолетова, ултравиолетова и нататък. Според доклада тунелите са налични и в четирите кристала и са сходни в кристалите с включения. Но формата им при другите два е много по-проста. — Ланг замълча за миг. — В доклада на НИИ те условно са наречени „заготовки“. Нали разбираш, като парче метал, което още не е пробито и оформено.

— Ами последните данни? — попита Кауфман. — Успя ли да ги разшифроваш?

Ученият се пресегна към компютъра, отвори нова програма и каза самодоволно:

— Ето.

Собственикът на „Фютрекс“ видя група точки с различна големина, пръснати по компютърния екран, наред с няколко чертички и дъги на черен фон. Две пресичащи се в средата линии разделяха екрана на четири. Образът не му говореше нищо.

— Какво е това?

— Графично представяне на данните — поясни Ланг.

— Това някаква диаграма ли е?

— Не. Колкото и да е изненадващо, това са звездни карти — четири отделни.

— Звездни карти ли?!

— Като ония, по които едно време са се ориентирали корабите — отвърна ученият. — Поиграх си малко с първата. Това е карта на небето, гледано от Южното полукълбо.

Интересът на Кауфман растеше. Хората на НИИ бяха в Бразилия и търсеха източника на кристалите.

— Ако приемем, че картата е точна, съответства ли на конкретна дължина и ширина?

— Още не съм сигурен — рече Ланг. — Мога да ти кажа само, че мястото е в Западното полукълбо, южно от екватора.

Преди милиардерът да отговори, джиесемът му извънтя. Той се отдръпна назад и каза в телефона:

— Какво има?

— Проверяхме болниците, както искахте — докладва глас с немски акцент. — И намерихме един човек, който може да ви заинтересува. Самоличността му е неизвестна, лежи в малка болница в покрайнините на Манауш. Докарали го преди десет дни, след като известно време бил в клиника нагоре по реката. Явно е бил в доста тежко състояние: бълнувал, страдал от дехидратация, недохранване първа степен и сложна фрактура на десния крак. Обаче е жив и още е там. И ми се струва, че ще желаете да се срещнете с него.

— Защо?

— Защото твърди, че работи за Хелиос.

Ричард Кауфман изключително рядко губеше дар слово, но сега за миг онемя. Беше привлякъл двама души от НИИ, разочаровани служители, готови да предадат организацията срещу прилично заплащане. Единият участваше в първата експедиция в джунглата, която беше изчезнала. Кауфман му беше дал кодова дума, която да предаде по радиостанцията, в случай че се налага да го изтеглят от джунглата, след като открадне откритието на групата от НИИ. Тази кодова дума беше „Хелиос“, гръцкият бог на слънцето. Струваше му се уместна.

— Работел за Хелиос? — повтори Кауфман. Вярната дума, само че в грешен контекст. — Сигурен ли си, че е казал така?

— Абсолютно. Пита за кого работим и след като не му казахме, заяви, че той работел за Хелиос и ние трябвало да знаем какво означава това. Имал нещо, което можело да заинтересува Хелиос. Нещо, което щял да даде само на него.

— Опитайте ли се да го убедите да го прати по вас?

— Доколкото можахме. Все пак е в болница.

— Добре. Дръжте го под око и вижте дали не е пратен от НИИ да отвлече вниманието ни. Когато се уверите, ще се срещнем и щом съм готов, ще се видя с него. Но да не мърда никъде без нашето одобрение, ясно?

Той затвори и се озърна към Ланг, чието лице беше придобило зеленикав оттенък.

— За какво ставаше дума, по дяволите? — попита ученият.

Кауфман се усмихна.

— За нашата следваща спирка. Западното полукълбо, южно от екватора.

Ланг не изглеждаше доволен, но милиардерът го познаваше добре и знаеше, че ще го последва — в изпълнение на заповедта и заради собствената си алчност. Само не биваше да го обременява с прекалено много истина.

[1] Извънсистемна единица за дължина за определяне на разстояние в атоми и молекули, 10–10 мм. — Б.пр. ↑

12.

Седемдесет и два часа след брифинга в хотела Даниел и членовете на новата експедиция на НИИ се намираха на осемстотин километра нагоре по реката — на борда на дизелово корабче на име „Окана“, чийто капитан беше приятел на Хоукър. Известно на местните като „млекарското корабче“, понеже доставяше стоки на малките селища по течението на Амазонка, „Окана“ имаше широка палуба, остър нос и много гориво за пътуването натам и обратно. Нямахме обаче каюти, нито каквито и да е други помещения и всяка вечер трябваше да спират на брега — за да нощуват и да се махнат от клаустрофобичната обстановка на корабчето.

През деня плаваха срещу течението, като седяха възможно най-надалеч един от друг на палубата. Бяха четиринайсет души, включително Пик Верховен, четиримата му южноафрикански наемници и тримата бразилски носачи.

Със снежнобяла коса и загоряло червендалесто лице с белег, пресичащ го като счупено парче бодлива тел, Пик Верховен имаше страховит вид. Със своите метър осемдесет и шест и почти сто и десет килограма той се движеше трмаво и оставяше на другите достатъчно време, за да му направят път. Онези, които стояха прекалено наблизко, понякога получаваха недвусмислено смръщване, неприятен сблъсък или най-малкото — петно по обувките от добре прицелена плюнка, изстреляна от винаги пълната му с тютюн за дъвчене уста.

Освен Даниел никой не изгаряше от желание да си има вземане-даване с Верховен или с хората му. Дори Хоукър, който познаваше наемника от Африка, се задоволяваше само да хвърля гневни погледи в неговата посока.

Даниел знаеше, че двамата са работили заедно, преди пилотът да напусне ЦРУ, и че помежду им има вражда. Единственото, което успя да изкопчи от Верховен по въпроса, беше презрително изсумтяване и измърморване, че тя и НИИ трябва да са били в пълна безизходица, за да наемат Хоукър.

Пилотът ѝ отговори по-многословно, но не по-малко враждебно.

— Тоя тип е гадно копеле и определено не ми е приятел. Но пък ти не си го наела за това, нали така?

От думите му ставаше ясно, че нещастие ще сполети всеки, достатъчно глупав да пресече пътя на Верховен — навярно включително и самия Хоукър — особено онзи, който се осмели да нападне нейната експедиция. Това ѝ прозвуча успокоително въпреки враждебността между двамата мъже.

При това разделение на силите „Окана“ плаваше на северозапад, като се отклони от Амазонка и продължи по тъмнокафявите води на Рио Негро, следвайки пътя на Блекджек Мартин. Колкото повече навлизаха в джунглата, толкова повече се съсредоточаваше Даниел. Разговаряше малко и ставаше подозрителна към всичко наоколо: странен поглед от някой от хората на Верховен, самолет, пресякъл почти над тях и като че ли задържал се прекалено дълго.

Мъчеше се да се отпусне — трябваше да овладява емоциите си, иначе рискуваше да предаде напрежението и на другите. През по-голямата част от утрото успяваше, но един странен обект, плаващ по реката пред тях, постави самообладанието ѝ на изпитание.

В него нямаше нищо особено опасно, ала ѝ се стори странна формата му, както и фактът, че е събрал клони и други отпадъци. Не можеше да се отърси от чувството, че това е лоша поличба.

— Стоп машина! — извика тя. — Има нещо във водата.

Викът ѝ привлече вниманието на другите. Верховен срещна погледа ѝ и тръгна към носа на корабчето.

— Виждаш ли го?

Той кимна.

— Спири го, преди да отmine — нареди тя.

Южноафриканецът взе едно от дългите весла и край него се събра тълпа.

Капитанът спря „Окана“ и я завъртя настрани. Плаващият обект леко се допря до бакборда и Верховен го улови.

Гледката изненада всички.

— Отвратително! — ахна Сюзан.

— Това е труп — поясни Даниел за онези, които не можеха да го видят.

Труп на индианец, плаващ по очи във водата, заобиколен от клони, листа и други боклуци. Долната половина на торса и краката му бяха под повърхността. Виждаха се само темето и раменете му.

— Можеш ли да го освободиш от боклуците? — спокойно, но загрижено попита тя.

Верховен обра с греблото отпадъците и закачилите се за тялото клони и се вгледа в еднометров дънер, плаващ до главата на мъжа. Отблъсна го настрани и дървото се понесе нататък, ала трупът се разтърси и ръцете изплуваха на повърхността. Китките му бяха вързани за дънера с тънка връв.

Южноафриканецът изстреля струя тютюнев сок през борда.

— Вързан е за проклетото дърво.

Даниел видя грубите индиански въжета, увити около двете китки. Това не беше добро предзнаменование — искаше й се никой да не го беше видял.

Те обаче го видяха и подобно на зяпачи при автомобилна катастрофа, изпъваха шии, за да разгледат трупа по-добре. Верховен се опита да отблъсне дънера още по-нататък и тялото бавно се преобърна. Всички го зяпнаха безмълвно. Кафявото лице с полепнала по челото мокра черна коса изглеждаше непокътнато, но торсът носеше следи от различни наранявания: две огромни дупки в гърдите, две дълги рани, минаващи от лявото рамо до стомаха, и няколко заоблени подутини — сферични почернели мехури с големината и формата на половин грейпфрут.

Поласки изрече въпроса, който си задаваха всички.

— Какво му се е случило, за Бога?

Даниел се вторачи в дупките на гърдите. Бяха големи и кръгли.

— Това рани от куршуми ли са?

Верховен поклати глава.

— Прекалено големи са. С куршум не можеш да направиш такава дупка, без да отвориш огромна изходна рана на гърба. А не забелязах изходни рани. Като че ли е бил набучен на нещо — предположи той. — Може да са от удар с подострен кол.

Даниел приклекна до ръба на палубата и внимателно огледа дупките на гърдите на мъжа. Разкъсаната кожа предполагаше движение в двете посоки.

— Нещо е влязло и после е излязло — прошепна тя. — Не е пробило тялото.

Зад нея на палубата ставаше все по-оживено, тъй като всички се приближаваха, за да виждат по-добре.

— Ами онова там? — Девърс посочи почернелите подутини. — Тъй де, кажете ни, че не е ебола или нещо подобно, моля ви.

По някои от мехурите се виждаха грозни разкъсвания, сякаш се бяха пръснали. Други бяха с по-чисти разрези, като че ли пробити нарочно, за да не се спукат сами. В този момент ѝ се прииска да бяха взели и лекар, само че още един цивилен щеше да им дойде в повече. Трябваше да се задоволи с ограничената медицинска подготовка, която беше получила в НИИ, и с биологическото си образование.

— Няма оток — отвърна Даниел, после се наведе по-близо и подуши въздуха. — Не мирише и на инфекция.

Всъщност не миришеше почти на нищо, което я наведе на извода, че мъжът е умрял съвсем наскоро, навярно през последното денонощие.

— По-скоро прилича на някаква реакция — продължи тя. — Някакво химическо изгаряне или подутина от удар. — Може би кожата и тъканите бяха подути от престоля във водата? Тя се обърна към Девърс. — А и ебола има само в Африка.

Той кимна и се приближи.

— Радвам се да го чуя. Ебола, вечен лед — научавам всевъзможни неща.

Почувствала се неловко от неговата близост, Даниел се изправи. Постава ръка на рамото му и го побутна назад към останалите.

— Стойте там — строго го изгледа тя и се обърна към Верховен. — Може ли да видя краката му?

Оказа се, че желанието ѝ не е толкова лесно изпълнимо. С помощта на веслото южноафриканецът не позволяваше на трупа да отплава и всеки път, щом го пуснеше, образувалото се покрай корабчето течение започваше да го отнася.

— Вземи друго весло — нареди той на първия си заместник.

Мъжът изпълни заповедта и повдигна краката на мъртвия индианец на повърхността, но се затрудни много и мина цяла минута, докато разберат причината: за глезените му беше завързана малка мрежа, пълна с камъни.

— Що за отношение към човека! — Верховен плю, за да подчертае думите си. — Буй, който не му позволява да потъне, и тежест, която тегли краката му надолу. Момчето сигурно много е ядосало някой вожд.

Заместникът му измърмори отвратено:

— Проклети туземци.

Междувременно Макартър се беше приближил до Даниел, като внимаваше да не наруши личното ѝ пространство.

— Да бе, цивилизованите хора никога не постъпват така.

Наемникът понечи да отговори, но строгият поглед на Верховен го накара да замълчи. Професорът приклепна до Даниел, за да ѝ помогне в огледа на трупа. Двамата проучиха увитите с въже китки — имаше известно потъмняване, но почти липсваха следи от триене.

— Мисля, че е завързан след настъпването на смъртта — рече той. — Като че ли изобщо не се е съпротивлявал.

— Първо убит и после завързан — каза Верховен. — Доста странна последователност.

— Освен това е разпорен — прибави Поласки и посочи дългите успоредни рани. — Може да са го убили и завързали, за да го оставят на зверовете като някакво жертвоприношение.

Макартър поклати глава.

— Никога не съм чувал за подобно нещо при племената в Амазония. Пък и ако го беше докопал звяр, сигурно щеше да го изяде.

Даниел не се включи в дискусията. Опитваше се да се съсредоточи. Търговците, с които бяха разговаряли с Мор, често разказваха за различни племена и много истории звучаха прекалено странно и абсурдно. Пикантни подробности за чужденци, най-вероятно. Ала повечето търговци наистина се страхуваха от племето холокуа и в разказите за тях като че ли винаги присъстваше подобно обезобразяване. Изгорени тела, насечени и набучени на кол. Мъже, преследващи други мъже с помощта на горските зверове: хората сенки.

Докато се взираше в кръглото лице, тя си помисли за Диксън и неговата група. Тези мъже бяха добре обучени и тежковъоръжени, но все пак бяха изчезнали. Зачуди се дали не са ги открили някъде понагоре по течението, обезобразени по същия начин. Надяваше се, че не са — по всевъзможни причини.

В това време другите започваха да преодоляват първоначалния шок от откритието, който отстъпи пред нездраво любопитство. Предлагаха се различни теории. След няколко минути се приближи дори Хоукър, който набързо огледа трупа.

— Чудесно — саркастично произнесе той и се обърна към Девърс. — Можеш ли да ни кажеш от кое племе е?

Мъртвецът беше гол, без отличителни знаци и накити.

— Не — призна лингвистът. — Защо?

Хоукър кимна към далечината пред тях.

— Защото те явно се интересуват от него не по-малко от нас.

Даниел погледна натам и видя три индиански канута, които бързо се приближаваха към корабчето. Във всяка лодка имаше по двама мъже, които бясно гребяха и надаваха викове. Бързаха някак панически и гласовете им бяха изпълнени с дива ярост — към „Окана“ и слисаните му пътници.

13.

Даниел наблюдаваше приближаващите се канута. Шестима мъже в три лодки не представляваха никаква опасност. Само че бяха разявени и предпазливостта ѝ налагаше да вземе мерки.

— Готови за потегляне — нареди тя.

— Да им избягам ли? — попита капитанът.

— Не. Искам да поговоря с тях, но бъди готов. — Тя погледна Верховен, който още задържаше трупа до борда на „Окана“. — Пусни го.

Южноафриканецът оттласна тялото и то бавно се отдалечи към кърмата, отплавайки по спокойното течение. Канутата бързо се приближаваха.

— Пригответе оръжията си — предупреди Даниел.

Верховен се ухили.

— Те винаги са готови.

Тя се обърна към Девърс.

— От племето холокуа ли са?

Лингвистът се поколеба само за миг.

— Съмнявам се. Чувам и португалски думи. Холокуа говорят само на хокауа. Пък и това е територия на племето нури.

Даниел се поотпусна. Нури не бяха толкова опасни, колкото холокуа. Племето им се намираще някъде по средата между стария и новия свят и те все още ловуваха с духателни тръби и копия, но понякога пътуваха надолу по реката, за да търгуват — продаваха необработени кожи и купуваха дрехи, рибарски кукички и цигари. Не бяха известни като агресивни, а при съответната форма на убеждение дори можеха да са полезни.

Канутата се приближиха и забавиха ход. Виковете стихнаха, навярно защото белите бяха оставили трупа да плава по реката или защото индианците бяха забелязали оръжието на Верховен и хората му.

— Виж какво искат — нареди Даниел.

Девърс застана до носа на корабчето и се обърна към мъжете на езика нури. Те му отговориха с групови крясъци.

— Питат защо сме докосвали мъртвеца — преведе лингвистът. — Той бил прокълнат и трябвало да го оставим на мира.

— Питай ги кой е. И защо са го убили.

Девърс преведе въпросите, а после и отговора на един от индианците.

— Твърди, че не са го убили те.

— Тогава защо е в реката? — учуди се Даниел. — Защо е завързан така?

Този път отговори друг туземец.

— Мъртвецът му се пада някакъв роднина, племенник, струва ми се — преведе Девърс. — Преди десет дни отишли нагоре по реката на лов. Казва, че не намерили дивеч, затова продължили нататък, докато стигнали до място, на което не трябвало да ходят. Забранено място. Той го предупредил, обаче момчето не го послушало и не се върнало обратно с него.

Обади се друг индианец.

— Това е изоставено място — каза Девърс. — Изоставено от живота. Отиването там означава покана към смъртта. Повечето, които проявяват такава глупост, не се завръщат. Някои са се връщали като този — труп в реката с изтръгната душа. — Туземецът притисна ръце към гърдите си, където бяха двете големи дупки в тялото на мъртвеца. — Камъните, които влачат, ги държат далече от брега. Завързани са за дънер като знак за тяхното наказание. Виждали сме даже животни така. Духовете ги пращат обратно. Прокълнати и мерзки. Дори птиците и пираните не ги ядат.

Докато слушаше превода, на Даниел ѝ хрумна, че трупът наистина беше непокътнат от горските и речните мършожди. Странно, защото в джунглата имаше невероятна конкуренция за храна. И още по-странно, защото, ако този човек казваше истината, трупът беше престоял във водата няколко дни, а не по-малко от двайсет и четири часа, както предполагаше тя.

Застаналият до нея Верховен се засмя.

— Да бе, напоследък духовете са почнали да използват въжета, а?

Даниел не му обърна внимание.

— Нещо друго?

— Само хората сенки ходели в оная земя — отвърна Девърс. — Предполагам, че има предвид племето холокуа. Те убивали всеки, който отива там, или карали зверовете да го правят вместо тях. Нещо подобно. Тъй или иначе, щом се разделили, той разбрал, че племенникът му няма да се завърне жив. Ходил да го търси всеки ден. Тая заран едно момче от селото забелязало трупа да плава по реката. Никой не бивало да го докосва.

Лейдлоу анализира ситуацията. Трябваше да се приближат до нужния им район и тя се възползва от откритата се възможност.

— Питай го дали може да ни заведе там, където са се разделили с племенника му. Кажу му, че търсим мястото на онези духове.

Девърс преведе отговора на индианците:

— Там витае смърт. От сенките на онова място се появяват ужасни неща. Не бива да бъдат смущавани.

— Ако идете там, ще ви вземат душата — прибави друг, по-възрастен туземец. — Няма да се завърнете, освен като предупреждение, наказани като тоя. Тъкмо затова трупът се появи днес. — Той обвинително насочи показалец към групата. — Това е предупреждение. За вас. Да изберете друг път.

Индианците заговориха оживено помежду си — прекалено бързо и едновременно, за да може Девърс да ги разбере, но след малко резултатът стана ясен: тръгнаха си. Те загребаху с мощни удари на веслата, образувайки дълбоки въртопи. Лодките заобиколиха „Окана“ и се отдалечиха надолу по течението, по посока на плаващия труп.

Даниел попита Девърс какво означава това.

— Явно вече сме прокълнати — отвърна лингвистът. — Или сме прекалено глупави, за да си губят повече времето с нас.

Един от носачите зад тях се засмя. Вече беше чувал тези неща.

— За нури всичко е прокълнато — рече той. — Дърветата, пяната по водата, дънер, който плава с грешния край напред... Всичко е гибелно, всичко е прокълнато.

Даниел отново се обърна към своя преводач.

— Според теб какво всъщност се е случило?

Той сви рамене.

— Мястото, което търсим, е някъде нагоре по течението. Там Блекджек Мартин се е натъкнал на холокуа. Казах ти, че са агресивни.

Тези индианци сигурно ги е страх тъкмо от тяхната територия. Честно казано, и аз щях да смятам мястото за прокълнато, ако всеки път, щом някой от моите хора иде там, се връща по този начин.

— Холокуа — повтори Даниел и погледна нагоре по реката. Някъде там щяха да навлязат в тяхната територия.

— Както каза човекът, това е предупреждение — прибави Девърс. — И колкото и странно да звучи, според мен трябва да го приемем като такова.

— Не съм дошла тук, за да се плаша от индиански суеверия. Да тръгваме — нареди тя.

Двигателят забоботи и Макартър се приближи до нея.

— Както изглежда, днес е ден за предупреждения.

— Какво искате да кажете?

— Със Сюзан проучихме камъка, който дърварят донесъл оттам. Смятаме, че знаем какво означава другият йероглиф. Това е еднокрак бухал, грамадна уродлива птица, която всявала ужас в сърцето на майте.

— Защо ще се боят от бухал? — учуди се Даниел. — Какво означава това?

— Той е пратеник на подземния свят — поясни археологът. — Предвестник на гибел.

14.

След два часа стигнаха до район, в който реката започна да се променя.

Големите дървета се отдръпнаха от бреговете, заменени от скалиста ивица с огромни гладки камъни — първите, които виждаха от стотици километри. Все едно ненадейно се бяха пренесли на друго място и от геологическа гледна точка наистина беше така, тъй като тежкият гранит се срещаше рядко в Амазония, освен далеч на север в Гвианската планинска земя — силно ерозирали останки от древна планинска верига. Още по-нататък започнаха да чуват клокоченето на пенливите води на по-малка река, която се вливаше в Рио Негро.

— Бързеите — отбеляза Даниел. Блекджек Мартин описваше в дневника си тези бързеи. Беше ги споменал и дърварят, от когото бе купила камъка. Това беше ориентирът. Ако можеше да се вярва на информацията, след около два километра щяха да стигнат до малък приток, по който трябваше да се отклонят от голямата река и да продължат на север.

Тя се обърна към капитана.

— Завий надясно по следващия приток.

Скоро го видяха — в средата на мястото на вливането имаше островче, което дърварят беше описал като пясъчна ивица.

— Тук водата е плитка — каза Даниел, когато Хоукър застана до нея на носа. Тя се огледа наоколо, мислеше за широките пясъчни брегове, на които бяха лагерували по-рано. — В момента е плитка навсякъде.

— Дъждовният сезон закъснява — отвърна пилотът.

Даниел кимна. Дори в Западна Амазония, накъдето се бяха насочили, през уж дъждовния януари имаше по-малко валежи, отколкото през по-сухия сезон. Крайбрежните ивици навсякъде бяха широки, пясъчните наноси бяха високи, а водата — плитка.

Капитанът побърза да поясни:

— Ел Нињо. Няколко облака и нищо повече. В Мато Грасо няма и капка дъжд. Ел Нињо.

В Южна Америка Ел Нињо наричаха сухите ветрове от Патагонското плато, пустинни въздушни маси, които минаваха през Амазония и отнасяха влагата, всявайки хаос в нормалния климат с ежедневни и седмични валежи. Това водеше до измиране на рибата в езерата и унищожаване на реколтата в равнините. Метеоролозите от един месец предупреждаваха за формирането на Ел Нињо, но все още нямаше официално съобщение. Оглеждайки се наоколо, Даниел си каза, че няма и нужда от такова.

— Можем ли да минем оттук?

Капитанът кимна.

— Полека-лека.

„Полека-лека“ означаваше три-четири възела, като Хоукър стоеше на носа и внимаваше за препятствия. За щастие „Окана“ газеше едва около половин метър и напредваха сравнително бързо. Мястото, на което дърварят твърдеше, че видял камъка, се намирал трийсетина километра по-нататък. Щяха да стигнат дотам за около пет часа и с малко късмет после лесно щяха да намерят Стената.

Оказа се обаче, че „малко късмет“ няма да им е достатъчен, защото след преминаването на бързеите групата от НИИ претърсва бреговете в продължение на седмица.

Макартър беше наясно с проблема.

— Джунглата постоянно поглъща разни неща — каза той. — Преди сто години градове като Паленке, Копан и Тикал били толкова гъсто обрасли в растителност, че приличали на асиметрични зелени хълмове. Натрупва се пръст и в нея поникват бурени и дървета. Накрая мястото се покрива изцяло. Джунглата настъпва и просто си връща земята обратно.

Той им обясни как трябва да действат.

— Не търсете завършения продукт, някакъв паметник или храм. Няма да го откриете тук. Ще е нещо едва забележимо — хълмче, което не се вписва в околността, или скала, стърчаща някъде, където не би трябвало.

Археологът им беше дал тези инструкции преди пет дни. Бяха се разделили на групи и претърсваха участъци от речния бряг, като си пробиваха път през преплетените лиани и бавно напредваха срещу

течението. Но всичко щеше да е напразно, ако Поласки не намери един дялан камък на брега. Макартър и Сюзан го разгледаха.

Професорът се обърна усмихнато към студентката си.

— Ние с теб сме единствените специалисти тук, а той откри първата следа!

— Късметът на начинаещия — усмихна се тя. — И слава Богу!

Макартър се огледа наоколо. „Късмет“ беше точната дума. Само преди месец камъкът щеше да е под три метра вода.

— Не е зле за компютърен лъохман! — възкликна Поласки.

— Никак даже — съгласи се археологът и погледна към небето. Вече се здрачаваше. Той се замисли дали да не повика другите, но те бяха пръснати по брега и докато се съберат, щеше да мръкне.

Макартър огледа склона към реката. Беше доста стръмен.

— Камъкът сигурно се е изгърколил тук при някое наводнение. — Той се обърна към Сюзан и Поласки. — Трябва да се качим горе.

Студентката стигна първа. По-млада, по-лека и по-атлетична, тя изпревари двамата мъже, които с мъка се катереха по стръмния, гъсто обрасъл бряг. Спря на един по-равен участък и посочи нещо.

Когато я настигна, Макартър се задъхваше, ала беше изпълнен с енергия, особено когато момичето му показва купчина камъни. На няколко метра от нея откриха още една. Блоковете бяха разместени, но изглежда някога бяха образували стълбище. Опрял ръце на хълбоците си, археологът пое дълбоко дъх и поднови изкачването.

— Нагоре — каза той и поведе групата, като си проправяше път, препъваше се и се олюляваше, а веднъж едва не предизвика малка лавина. Близко до върха стигна до гъсто преплетени лиани, надвиснали като водопад над скалата. Замахна с мачетето си и завесата от лиани се разтвори. Отдолу го зяпнаха очните кухни от кафеникав древен череп. Макартър отстъпи стреснато.

— Виж, това вече е нещо — възкликна Поласки.

— Наистина — потвърди Сюзан. — И можете ли да повярвате, че го открихме тъкмо ние!

Професорът я погледна. Доскоро му се струваше, че всичко това е само загуба на време.

— А като си помислиш, че сега можеше да си в Париж...

— И да слушам как майка ми говори за дрехи — добави тя. — Не, благодаря. Тук повече ми харесва.

Макартър отново се обърна към лианите и разчисти с мачетето друг участък. До първия череп видяха втори, със счупена скула и липсваща долна челюст, а до него — още един. Черепите бяха вградени в каменна стена — поставени в отвори и грижливо замазани.

Сюзан и Поласки се отдръпнаха назад, а археологът продължи да размахва мачетето и да разкрива нови черепи, или поне останки от тях. Престана едва когато го заболя рамото, чудейки се кога е успял да изгуби форма до такава степен.

— А сега, след като затвърдихме откритието си, някой да повика другите — каза той задъхан.

15.

Вечерта, след като отпразнуваха събитието с много тостове и бутилка шампанско, лагерът утихна. Пик Верховен застана на пост, покривайки северната страна на бивака, а един от хората му зае позиция шейсет и пет метра надолу по течението, охранявайки южния край.

Даниел беше обещала, че ако вземат решение да установят постоянен лагер, ще докарат всичко необходимо — детектори за движение, топлинни сензори и други електронни устройства, от онези, които често се повреждат в най-неподходящия момент на места като джунглата. Верховен заяви, че има повече вяра в добре дресираните кучета, и тя му обеща и това, но дотогава трябваше да охраняват бивака денонощно, наблюдавайки гората — лесна работа за мъже, свикнали с битките.

Южноафриканецът и хората му бяха наемници в най-прекия и най-суров смисъл на думата. И петимата бяха служили в южноафриканските спецчасти и бяха напуснали страната в годините след апартейда. Под командването на Верховен техните услуги бяха изключително търсени на места като Сомалия, Ангола и Конго. По време на кланетата в Руанда в средата на 90-те бяха спасявали служители на Трансафриканската минна корпорация. Десетилетие по-късно се бяха сражавали в Либерия, издирвайки Чарлз Тейлър, маниакалният ръководител на страната. Първо бяха наети да му помогнат да избяга, а после, след като ги измамиха с парите, се опитваха да го заловят и да получат обявената за главата му награда от няколко милиона долара.

Верховен се усмихна при този спомен. „Бяхме толкова близо, жалко, че не се получи.“ Смяташе обаче, че някой ден пак ще имат такъв шанс и тогава щеше да избави света от един безумец. И то безплатно.

Междувременно групата им отиваше там, където я отведат парите, и ако това означаваше да водят война, така да бъде — колкото

по-кървава, толкова по-добре. За съответната цена бяха готови да щурмуват и адските порти.

Докато оглеждаше стихналата джунгла, той не забелязваше нищо, което да предполага такава необходимост. Не беше видял признаци за опасност от срещата им с трупа в реката — нито войнствени индианци, нито конкурентни групи, за които го предупреждаваше Даниел, нито дори диви зверове.

Само последното му се струваше странно.

Поради сушата във вътрешността край все още пълноводните потоци трябваше да има много животни. Това не беше Африка, където стадата се струпваха около извори до настъпването на мусоните, но действаше същият принцип: липсата на дъжд водеше животните при водата и ги съсредоточаваше в малък район. Трябваше да открият следи и изпражнения, да ги чуват денонощно по брега и в джунглата наоколо. Ала гората изглеждаше странно пуста и тиха. Имаше много птици, риба в потоците и влечуги по бреговете, но другите животни сякаш бяха изчезнали, особено бозайниците. Не беше виждал нищо по-голямо от плъх. „Може би джунглата умира, както твърдят всички ония набедени природолюбители. Жалко, ако е така, но това не е мой проблем.“

Той вдигна термичен монокъл към окото си и проучи широк участък от гората пред него. Само тук-там из храстите се виждаха топлинни източници, фосфоресцентни червени петна — пак гризачи и дребни бозайници. Той продължи наблюдението по широка дъга и не забеляза нищо друго. Докато отпускаше устройството, сред дърветата се разнесе шумолене.

Южноафриканецът насочи монокъла натам. По-навътре в джунглата, почти на равнището на очите, видя вертикално поклащащи се клони, все едно оттам бе отскочила маймуна. Продължи нагоре, после отново спусна уреда. Нищо. Нито следа от онова, което би могло да разлюлее клоните по този начин.

Чу шум отдясно и рязко се завъртя, вдигайки автомата си.

Тъмен силует предупредително вдигна ръка: Хоукър.

Верховен отпусна оръжието, вторачен в стария си познайник, и изплю тютюнев сок само на сантиметри от краката му.

— Трябваше да си мъртъв.

Хоукър не извърна поглед.

— Наистина бях.

— Ако пак ми изскочиш изневиделица, ще умреш завинаги.

Хоукър спря на няколко крачки от него и заоглежда гората.

— Има ли причина да си толкова нервен?

Този въпрос не се хареса на наемника, както и фактът, че Хоукър е въоръжен. Носеше ПА-45, голям черен пистолет, четирийсет и пет калибър, четиринайсет патрона.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Пилотът кимна към дърветата.

— Нещо не изглеждаше наред.

Верховен отново се обърна натам. Знаеше, че Хоукър си е малко параноичен, но това шесто чувство често го беше спасявало. Веднъж двамата бяха избегнали мина, улучила мястото, където бяха стояли само допреди минута и което бяха напуснали тъкмо заради параноята на Хоукър.

— Пак ти се причуват разни неща, приятел. Там няма нищо.

— Сигурен ли си?

Верховен не беше сигурен, но въпросът не му харесваше, нито фактът, че Хоукър души наоколо. Подаде му монокъла.

— Ако искаш, поеми поста. Аз ще ида да си почина.

Пилотът отхвърли предложението и Верховен се зачуди какво всъщност прави там — и в пряк, и в преносен смисъл.

— Е, значи сега си в НИИ.

Хоукър поклати глава.

— Наемник, също като теб.

— Странно съвпадение.

— Много странно — съгласи се американецът. — Почти като съдбата.

Верховен вярваше в съдбата, но знаеше, че Хоукър не вярва в нея. „Ако правиш всичко както трябва, можеш да живееш вечно“ — беше казал той веднъж. Южноафриканецът бе на друго мнение. „Когато излезе твоят номер — край.“ Номерът на един от двамата може би скоро щеше да излезе — стар дълг, който трябваше да се плати. Може би дори Хоукър го беше препоръчал за операцията, за да го очисти и най-после да уреди старите сметки. Тази мисъл го накара да се засмее. „Кой е параноикът сега?“

Той огледа дърветата и отново насочи вниманието си към пилота.

— Тогава защо прие тая работа? За да се върнеш в старите редове ли?

— Нещо такава.

Верховен задъвка тютюна в устата си и изплю излишния сок. После се озърна към Хоукър. През изтеклата седмица не бяха разговаряли нито на кораба, нито в джунглата. Просто си вършеха работата, без да си обръщат внимание, и сега изпитваше странно, почти свръхестествено чувство. Стари приятели и врагове, преди десет години те бяха работили заедно две години в Ангола, когато Хоукър още беше в ЦРУ, а Верховен — в южноафриканските спецчасти.

Партньорството им вървеше добре, докато американецът не получи нови заповеди от ЦРУ и реши да не ги изпълни. Това доведе до раздялата им и предопредели сблъсъка на Хоукър с всичките му познати, превръщайки приятелите му във врагове. Верховен дори изигра скромна роля в неговото залавяне, но после нещата излязоха от контрол и причиниха неприятности на всички, а накрая и мнимата смърт на Хоукър.

Скоро след това научи, че американецът е жив и се опитва да си отмъсти на хората, които са го предали. Убеден, че името му фигурира в този списък, Верховен не очакваше пак да го види или това да се случи, без да се стигне до смъртта на единия от тях. А ето че сега бяха насред Амазония, на половин свят от мястото, където се бяха сражавали. Разговаряха и не стреляха.

— Е, не можеше да се криеш вечно — рече накрая южноафриканецът. — Не и от онова, от което се страхуваш.

Хоукър го погледна.

— И от какво се страхувам?

— От самия страх, Хоук. Щом отваряш въпрос за съдбата, знаеш каква е твоята. Крий се от нея колкото си искаш, но тя пак ще те намери. Иначе защо двамата сме тук?

В очите на другия проблесна омраза. „От истината боли“ — помисли си Верховен.

— Ще дойде и това време — отвърна Хоукър. — Но не тук, не сега.

Така значи. Явно беше дошъл, за да определи правилата на играта. Нямаше проблем. Наемникът впери очи в него.

— Тук всичко е наред, Хоук. Връщай се в палатката си.

Хоукър го прониза с поглед, кимна към дърветата и рече:

— Отваряй си очите на четири. Казвам ти, не сме сами.

После тръгна към лагера, но спря, когато наблизко с грак прелетяха две нощни птици. Този шум заглуши шумоленето в дърветата, ала и двамата с Верховен го доловиха.

Хоукър приклепна на коляно.

Южноафриканецът огледа джунглата с монокъла си. Не видя нищо, но клоните пак се люлееха.

— Нещо се изкачва нагоре — прошепна той.

След миг в нощта отекнаха гърмежи. Стреляше се някъде на юг.

— Кой е там? — попита Хоукър.

— Бош — отвърна Верховен.

От същата посока нещо бързо се движеше през гората и приближаваше към тях. Наемникът вдигна автомата си.

От храсталака изскочиха двама индианци, ококорени от смайване при срещата с белите мъже.

Верховен натисна спусъка, но Хоукър отблъсна цевта на оръжието му встрани и куршумите се забиха в земята.

Туземците отпрашиха нататък.

— Майната ти! — изкрещя южноафриканецът.

Хоукър вече беше скочил и тичаше подире им.

Вбесен, Верховен го последва в джунглата.

— Къде отиваш, по дяволите?

— Трябва да говорим с тях — извика пилотът.

— Защо? — изкрещя Верховен, заобикаляйки едно дърво. Едва успяваше да не изостава.

Хоукър му викна нещо, без да забавя ход, но наемникът не го разбра. Чуваше индианците, които си проправяха път през шубрака. Зърна американеца само за миг, но после той изчезна.

Преди да успее да спре, Верховен беше сполетян от същата участ — земята под краката му изведнъж пропадна и той полетя в тъмнината. Блъсна се в стена от влажна пръст и политна назад, приземявайки се с плисък в еднометрова кал и вода.

Огледа се, но не видя нищо. Пълен мрак. Единствената светлина идваше от десетина метра над него — тънко було от по-светла чернота с правоъгълна форма.

Намираще се в някаква яма: капан. Изправи се тромаво, като шляпаше в студената лепкава кал. Застоялата вода вонеше, но сигурно му беше спасила живота.

— Хоук! — извика Верховен. — Тук ли си?

— За съжаление — изпъшка американецът.

Верховен се обърна към източника на гласа. Водата стигаше над коленете му.

— Моли се да остане тъмно, приятел. Защото, ако те видя, ще те убия.

— Защо?

— Задето ме доведе тук долу.

Чу шляпане във водата — Хоукър се движеше в мрака.

— Ако не се беше опитал да убиеш копелето, може би щяхме да успеем да поговорим с него.

— Ако някой ти връхлети така, първо стреляш и после задаваш въпроси.

— Той не те връхлети — възрази Хоукър. — Оглеждаше клоните на дърветата, преследваше нещо. И случайно се натъкна на нас.

Верховен млъкна, знаеше, че Хоукър е прав. Тръгна надясно и се блъсна в нещо. Докосна го и установи, че е труп на животно. Дръпна се назад и каза:

— Като че ли не сме единствените, попаднали в тоя...

Думите секнаха в гърлото му и той се вцепени. Стори му се, че нещо се движи в ямата — шумът идваше от противоположната на Хоукър посока. Той леко се завъртя и раздвижи водата.

— Не мърдай — прошепна Верховен. — Тук има нещо.

Приклекна, доближи нос до вонящата тиня и напрегна очи. Ямата очевидно беше изкопана за капан и всяко паднало в нея животно можеше да е опасно. Той бавно се придвижи настрани, като търсеше опипом стената и накрая се блъсна в нея.

Дочу тихо, едва доловимо ръмжене, като гърленото хриптене на крокодил. Звучеше измъчено, дълбок, тежък стон, предупреждение, почти извън диапазона на човешкия слух.

Какво можеше да издава такъв звук? Кайман, голяма змия, може би — твърдеше се, че от корема на питоните се разнася нещо подобно — или дори ягуар, ранен и обезсилен на дъното на ямата, но все пак способен да те убие с един удар на лапата.

Верховен заотстъпва от звука, движейки се по дължината на трапа.

— Имам магнезиева факла — шепнешком го осведоми Хоукър.

Южноафриканецът спря и вдигна автомата си.

— Запали я.

Факлата изпраця, освети мрака и за миг го заслепи. Когато очите му се приспособиха, той не видя нищо пред себе си — освен мръсната вода и калните стени в дъното на правоъгълната яма. После нещо от лявата му страна се раздвижи, долепено до стената, и съскайки се хвърли към лицето му с раззинати челюсти.

Верховен отскочи назад и стреля. Блъсна се с гръб в Хоукър, събори факлата в тинята и мътната вода я погълна. Светлината помръкна.

Звуците продължаваха да се приближават към него. Наемникът стреля, както беше проснат в калта.

Нещо го одраска и се отгласна от тялото му, използвайки го като трамплин, за да се покатери по стената. Факлата изскочи на повърхността и Верховен зърна силует, който се изкачваше по стената на ямата. Стреля отново. Съществуто бе стигнало до ръба и куршумът го отхвърли напред. То нададе мъчителен писък и изчезна в нощната джунгла.

Хоукър извади факлата от водата и светлината се усили. Верховен плъзна поглед наоколо.

Бяха сами.

Пилотът се опря на стената и избухна в смях.

— Какво ти е толкова смешно, по дяволите?

— Кийстоунските полицаи — едва успя да изговори Хоукър.

— И ти си началникът им.

Американецът не можеше да спре да се смее.

— А ти ще имаш маймуна за вечеря.

Верховен не беше успял да види добре съществуто, но по големина отговаряше, а и не се сецаше за друго животно, което може да се катери така. Почти се засрами, че е стрелял по някаква си маймунка с АК-47. Но пък изгладнялото и приклещено в ъгъла животно можеше да им създаде неприятности, макар и да не застрашаваше живота им.

— По-добре тя, отколкото ние — отвърна той, докато Хоукър продължаваше да се смее.

Южноафриканецът извади радиостанцията си. За щастие тя беше водонепроницаема, като цялото им електронно оборудване. Натисна бутона, съобщи на един от хората си какво се е случило и му нареди да доведе спасителен отряд с въжета.

Докато той говореше, Хоукър го потупа по рамото, посочи едната стена и вдигна факлата, за да я освети.

Централната част на лявата стена беше изградена от камък. Покриваха я големи буци пръст, ала дори на мъждукащата светлина под калта се виждаше голямо лице. Лице, изсечено в камъка. Около него имаше знаци, йероглифи, подобни на онези, които му беше показала Даниел.

Скоро спасителният отряд пристигна и им хвърли въже. Хоукър и Верховен се изкатериха навън и всички насочиха фенерчетата си в ямата. Даниел кимна одобрително.

— Утре сутрин ще го покажем на Макартър.

Уморен и кален, Верховен тръгна към лагера, без да обръща внимание на въпросите и доволен, че абсурдната ситуация е приключила.

Ала преди да направи и десет крачки, Хоукър го спря и попита:

— Къде е?

— Кое? — учуди се Даниел.

В гласа на американеца се долавяше подозрителност.

— Маймуната на Верховен.

Даниел и останалите изглеждаха объркани, но Верховен го разбра и се заоглежда наоколо. Нямаше маймунски труп, кръв по земята или дири, показващи, че нещо я е замъкнало в джунглата. Нито следа от животното, което беше прострелял.

— В ямата имаше маймуна — поясни той. — Стрелях по нея, докато се прехвърляше през ръба. Явно не съм я улучил.

Другите приеха това твърдение и спокойно продължиха към бивака, но изражението на Хоукър не се промени, а Верховен отново се втренчи в гората.

И двамата знаеха, че е улучил.

16.

Ричард Кауфман огледа малката болнична стая. Стените бяха боядисани в приглушено зелено. Двете ужасно стари легла с ръждиви железни рамки и високи стойки за системи бяха разположени успоредно в срещуположните краища, а в ъгъла до прозореца едно увехнало, забравено растение разперваше тънките си листа.

Той изчака, докато сестрата помогне на единствения пациент в стаята да се върне от разходка до общата тоалетна. Мъжът влезе, като се подпираше на патерици.

Прегърбен, но въпреки това висок над метър и осемдесет, той беше широкоплещест, слаб и костелив, почти мършав. Имаше рошава тъмна коса, тъмни кръгове под очите и болнав цвят. Приличаше на къща, в която е горял пожар, но не се е съборила: изкорубена, потъмняла и безжизнена.

Когато видя Кауфман, на лицето на мъжа се изписа изненада.

— Вие не сте лекар — предположи той.

— Не ви ли е омръзнало вече от лекари? — отвърна Кауфман.

Болният бавно кимна и се приближи с куцане. На грубо изсеченото му лице плъзна усмивка.

— Да, омръзна ми. Което значи, че вие трябва да сте Хелиос.

— Точно така — саркастично потвърди Кауфман. — Аз съм гръцкият бог на слънцето и единствената ми работа е да посещавам пациенти в малки болнични стаи. — Той се изправи. — Въпросът всъщност е кой сте вие и откъде знаете за Хелиос, като се има предвид, че не помните даже собственото си име.

Мъжът се опита да се усмихне, но това явно му причини болка.

— Чакайте малко, ще ви обясня.

Той прекоси стаята, като трудно се придвижваше с патериците в тясното пространство. Когато стигна до едното легло, ги облегна на стената, но те започнаха да се плъзгат настрани. Мъжът ги грабна и рязко ги върна обратно. Гняв и озлобление, помисли си Кауфман. Този

човек не можеше да понася положението, в което се намираше. Но пък кой на негово място щеше да се чувства другояче?

Пациентът вдигна очи към него. Краката му се виждаха под нощницата — единият бял, другият тъмнокафяв.

— Отрязаха го — поясни той, забелязвайки погледа на Кауфман. — Без изобщо да ме попитат. Просто го отрязаха и ми дадоха тоя. — Вторачи се в тъмната протеза. — Предполагам, че насам няма много светлокожи, затова всички крака изглеждат така и просто ти дават каквото ти пасне.

— Щяхте да ми обяснявате някои неща — напомни му милиардерът. — Да започнем с Хелиос.

— Да. Но първо може би ще искате да видите нещо. — Той с огромно усилие вдигна малката раница, която лежеше до леглото, затършува вътре и подхвърли някакъв предмет на Кауфман.

Собственикът на „Фютрекс“ го разгледа: шестоъгълен кристал, напомнящ онези, които бяха анализирали в НИИ, някогашните кристали на Мартин.

— Интересува ли ви? — попита пациентът.

Кауфман затвори вратата на стаята.

— Кой сте вие?

— Аз съм Джек Диксън.

Гостът беше виждал снимки на членовете на експедицията на НИИ, включително на Диксън, и сега го позна — жалка останка от някогашния здравеняк, отслабнал с над двайсет килограма.

— От НИИ ви търсят — отбеляза Кауфман. — Не искате ли да се свържете с тях?

— Не особено — отвърна Диксън. — Не и ако мога да направя нещо по-добро.

— Какво ви кара да смятате, че аз мога да ви помогна в това?

— Защото едно двулично копеле ми задигна нещо. Задигна ми онова, заради което измирахме там, мамка му! — неочаквано избухна пациентът. — Предполагам, че го е направил за вас.

Диксън замълча, за да се овладее, и Кауфман се замисли над думите му. „Фютрекс“ разполагаше с двама шпиони в НИИ. Той благоразумно се беше опитал да ги раздели и късметът му помогна — единият участваше в сегашната експедиция, а другият бе потеглил с Диксън.

Когато НИИ престана да получава доклади от първата група, милиардерът го прие като знак, че неговият човек е направил някакъв ход. И сега Диксън потвърждаваше това, само че се беше случило нещо. Не бяха получили радиосигнал за изтегляне, нито каквото и да е друго съобщение. От няколко седмици нямаше и следа от „къртицата“ на Кауфман, нито от групата на НИИ.

— Вие сте го заловили — предположи Кауфман.

— Не — без заобикалки отвърна пациентът. — Докопа го нещо друго. Индианците набучиха копелето на кол и оставиха някакво животно да го изяде. Когато го открих, половината му тяло липсваше, но раницата му беше при него. Там намерих тоя кристал, заедно с още някои неща. В пакета с документите му имаше лист хартия със списък честоти и думата „Хелиос“, оградена няколко пъти.

Диксън направи пауза и внимателно почеса една от раните на лицето си.

— Въпросът е, че освен мен, никой от групата не пипаше радиостанцията. И „Хелиос“... не беше наша кодова дума. По-скоро ми звучеше като купувач или корпорация. Някаква голяма клечка, очакваща доставка. Може би истински гръцки бог сред хората. — Той кимна на Кауфман. — Е, какво мислите? Още ли искате да го купите?

— Възможно е — каза собственикът на „Фютрекс“. — Първо трябва да узная някои неща, например какво се е случило с експедицията.

Диксън помълча, впери очи в пода, преди отново да го погледне.

— Отидох в джунглата с осем души — каза накрая. — И ги оставих до един там, мъртви. Повечето бяха разкъсани на парчета от някакъв звяр, който така и не видяхме.

— За какво говорите?

— Ние бяхме разузнавателният отряд, задачата ни беше да обходим огромна територия. Да разговаряме с туземците и да класифицираме откритото. Подземни кухни, пещери, всичко, което можеше някога да е било каменна постройка. През първите три месеца не намерихме нищо съществено. Но после наехме двама индиански водачи и след като ни размотаваха една седмица, веднъж се напиха и ни разправиха за онова място, където никой не бивало да ходи. Да

идеш там било равносилно на смърт, обаче срещу достатъчно уиски и обещание за две пушки ни обясниха как да стигнем до мястото. И ние стигнахме. Невероятен храм — ей тъй просто си стоеше напред нищото. Проникнахме вътре и аз намерих тоя кристал, както и няколко камъка, които приличаха на метал. От ония, дето задействат гайгеров брояч, ако разбирате какво имам предвид. И после всичко започна да отива по дяволите.

— В какъв смисъл?

— Първата нощ чухме звуци в джунглата. Странно шумолене и птичи крясъци. На другия ден намерихме някакъв нещастник, покрит със засъхнала кал и целият разпорен и насечен. Като че ли се бяха опитали да го изгорят, но само едната му ръка, шията и част от главата му бяха овъглени. Трябваше да му видите лицето, замръзнало в агония. Може да е бил жив, когато са го горили, не знам.

— Какво искате да кажете с това „някакъв нещастник“? — загрижено попита Кауфман.

— Не беше от нашите — отвърна Диксън. — Не знам кой е. Но следващата нощ чухме същите крясъци, като от лешояд, само че стъпци по-силни. И после изчезна един от моите хора. Отиде да се изпикае и не се върна. Търсихме го, но така и не го открихме. — Той сви рамене, сякаш изчезването на мъжа продължаваше да го озадачава. — Нито следа от борба или нещо подобно. Тогава започнахме да чуваме индианците, друго племе, не ония, дето ни заведоха там. Май им викаха „холокуа“, или нещо такова. Почнаха да ни преследват нощем. Имахме намерение да потеглим на другия ден, но призори липсваха още двама от хората ми. Този път намерих следа и тръгнахме по нея с Макрей, един от нашите, а другите останаха в лагера. — Той погледна Кауфман. — Не ви трябва да знаете какво открихме.

— Мъртъв ли беше?

— Разкъсан на парчета, повесени на дърветата — на пресекулки каза Диксън.

Милиардерът го слушаше, загрижен за психическото му състояние. Гласът започваше да му изневерява, променяха се височината и тембърът:

— Това беше — продължи пациентът. — Трябваше да се махаме оттам. Само че вашето приятелче вече беше взело това решение и когато стигнахме на оная поляна, той се беше разкарал заедно с

последните оцелели от хората ми. Тръгнахме по следите му и накрая го настигнахме. Явно прекъснахме нещо, което се хранеше с него. А после... е, после същото нещо подгони нас.

Кауфман беше научил от лекарите, че състоянието на този пациент е нестабилно. Бяха го предупредили да не му задава много въпроси, но той имаше нужда от още информация.

— Какви ги приказвате, по дяволите? Какво ви е подгонило?

Диксън погледна през прозореца и процеждащата се през листата светлина като че ли го успокои. Представляваше странна гледка — човек с неговото минало и репутация, мъчително преглъщащ буцата в гърлото си, опитвайки се да пропъди вълните от страх.

— Не знам какво беше — отвърна той накрая. — Чухме крясъци в мъглата и аз се промъкнах напред, за да се прицеля. Там се движеше нещо. Не го виждах, обаче го чувах, усещах го. Отидох напред да се прицеля, само че то нападна Макрей. Беше адски бързо. Като баракуда във водата или като оня паяк, дето изскача от дупката си, за да те нападне. Бам! — Диксън удари с ръка по стената. — И си мъртъв.

— Аз побягнах, но едно от тях ме настигна. Прострелях го точно в средата, но то не падна, само малко промени посоката, счупи ми крака и ме остави там да ме довършат индианците.

— И все пак сте жив.

— Не мога да ви кажа защо. Малко по-късно се изля порой и аз изпъзях оттам. Може просто да не са успели да ме проследят. Може да са решили, че и без това ще умра, защо да не ме оставят да се помъча.

— Интересна история — отпусна се назад Кауфман. — Звучи малко странно, не ви ли се струва?

— Не съм казал, че звучи логично.

Милиардерът поклати глава. Реши да говори открито. Пациентът или щеше да се побърка, или да се върне в действителността.

— Какво всъщност се случи там, господин Диксън?

— Нали ви разказах?

— Разказахте ми пълни глупости. Зверове и индианци да избият осем въоръжени мъже?! Бивши зелени барети като вас?!

— Това е самата истина — настоя Диксън.

— Нима? Лекарите не смятат така. Според тях сам сте си отрязали крака. Раната била толкова чиста, че не можело да не е

направена с нож.

Диксън поклати глава.

— Беше едно от ония неща — промълви той, забил поглед в пода.

— От кои?

— Не знам! — извика пациентът. — Не знам какво представляват. Има ли значение, по дяволите? Какво ви интересува?

Още малко и щеше да получи нервна криза. Ако преминеше оттатък ръба, можеше никога да не се върне.

— Навярно не знаете — рече Кауфман. — Видях резултатите от вашите токсикологични изследвания. Когато са ви докарали тук, равнището на токсините в организма ви било толкова високо, че сте халюцинирали. Температурата ви била четирийсет и един градуса, достатъчно висока, за да нанесе мозъчни поражения. Имали сте тежка инфекция от раната на крака и сте изгубили много кръв.

Диксън се извърна настрани.

— Крещели сте на лекарите — добави Кауфман. — Спомняте ли си? Спомняте ли си, че сте наричали сестрите „дяволи“ и сте заплашвали да ги убиеете, ако ви сложат упойка?

Пациентът едва забележимо се отдръпна.

— Не... не исках да заспя.

— Ужаси? — предположи Кауфман.

Диксън бавно се обърна към него и когато заговори, очите му бяха безизразни, немигащи, а гласът му — дрезгав и нисък.

— Хората ми. Виждам ги, когато заспя. Лицата им, телата им.

Кауфман се замисли. Каквото и да се беше случило, Диксън явно си вярваше. А и от НИИ определено бяха взели мерки срещу евентуално индианско нападение. Дали не можеше да насочи страха му в своя полза?

— В такъв случай навярно искате да си отмъстите, нали?

Диксън го погледна.

— Моля?

— Заведете ме там — предложи Кауфман. — Ще взема с нас цяла армия. И ще изличим онези индианци от лицето на земята.

Диксън примигна няколко пъти, но продължи да мълчи.

— Повече не се връщам там — каза накрая.

— Ако искате да спечелите много пари, ще се върнете — заяви милиардерът.

— Не, няма — повтори Диксън. Говореше като човек, който по-скоро признава новоустановен факт, а не взима съзнателно решение.

— Ще бъдете в безопасност. Обещавам ви. Всички ще бъдем защитени отлично.

Болният се засмя, но смехът му беше горчив, просто отговор на житейската ирония. Той погледна Кауфман право в очите и поклати глава като корабокрушенец, който не желае да се върне в морето.

— Надявам се, че разбирате от какво се отказвате — рече собственикът на „Фютрекс“.

Лицето на Диксън стана абсолютно безизразно.

— Повечето хора се раждат страхливи — тихо отвърна той. — Някои обаче се научаваме да се боим много по-късно. През половината си живот съм презирал слабите и безволевите, но сега... за мен е ползла, отколкото за тях, защото си спомням друго време, когато не знаех какво е страх.

Отново преглътна буцата в гърлото си и продължи:

— Вече почти не ям и изобщо не спя. Но понякога, даже когато съм напълно буден, чувам ония неща да си крещят помежду си, докато ни преследват. — Той рязко поклати глава. — Ще ви продам каквото имам, кристалите и останалите артефакти. Но колкото и пари да имате, няма да стигнат, за да ме накарат да се върна там.

Кауфман го погледна ядосано.

— Тогава ми покажете мястото на картата. Това може да е достатъчно за едно частично възнаграждение.

Диксън се поколеба за миг, после отново заби поглед в пода.

— Не знаете — каза Кауфман. — Нали?

— Индианците ни заведоха там — промълви болният. — Джипиесът угасна.

Този човек беше съвсем различен от сприхавия мъж, посрещнал Кауфман на прага. Излъчваше непреодолимо разочарование, насочено главно към самия него, към онова, в което се е превърнал — безволев страхливец.

— Мога да ви посоча приблизителния район — прибави той.

— Колко приблизителен?

Диксън не отговори веднага и собственикът на „Фютрекс“ разбра, че всичко е напразно. Навярно беше заради треската, загубата на кръв и отрязания крак, или заради психическите травми. Но сякаш от мозъка му бяха изличени всички факти.

Кауфман го съжали, ала в същото време се замисли за собствените си тревоги. Усещаше, че шансът му се изплъзва. Въпреки всичките му усилия, въпреки че имаше двама свои хора в НИИ, въпреки проникването в тяхната база данни и този разговор с един от бившите им служители, който наистина е бил там, местонахождението на храма си оставаше неизвестно.

Времето изтичаше. Ако се движеше по верния път, новата експедиция на НИИ скоро щеше да открие храма и плячката, ако такава изобщо съществуваше. И тогава всичките му усилия щяха да са напразни.

Той се вгледа в Диксън и разбра, че му остава само една възможност, далеч по-опасна от всеки негов ход досега.

17.

Откриването на Стената на черепите беше следствие от информация, съчетана с усилена работа. Откриването на ямата си бе чист късмет, следствие от гонитбата на индианците в джунглата. Но и двете бяха дали резултат.

Стената се оказа естествена скала с изсечени ниши за черепите и другите кости, които бяха замазани вътре. Основата и горният ѝ край бяха покрити с йероглифи и декоративни знаци.

И макар че външно Стената съответстваше на описанието на Блекджек Мартин, посочените от него размери далеч не бяха точни. Дълга близо двайсет и осем и висока около два метра, тя се равняваше почти на една пета от неговите изчисления. Това развесели Макартър. В началото на ХХ век малко преувеличение беше вършило много работа в „бизнеса“ на пътешественика.

Увиснал на ремъци над зейналата яма, археологът се питаше какво ли е щял да напише за нея Мартин. Повърхността на тинята на дъното се намираще на дълбочина около девет метра, но той предполагаше, че Блекджек е щял да я определи като поне петнайсет или трийсетметрова. Или направо като бездънна.

Извъртя се, за да погледне надолу, и реши, че няма значение — и девет метра стигаха.

— Спуснете ме, преди да съм се отказал — нареди той.

Носачите започнаха да отпускат въжето и Макартър „потъна“ в отвора. Това беше петото му слизане на дъното. Всъщност бе прекарал там повече време от всеки друг, но още не можеше да свикне нито с влизането, нито с излизането.

Докато скрипецът скърцаше и той се спускаше, вниманието му бе привлечено от каменната плоча, заемаща голяма част от източната стена на ямата. Върху нея беше изобразено грамадно лице, широко над метър и половина. От тъжните му кръгли очи се стичаха сълзи, почти като истински от капките влага. Тънките устни бяха здраво стиснати и от ушите, пронизани с остри шипове, се лееха реки от кръв. От двете

страни на лицето пламтяха стилизирани факли. Под него имаше голяма крокодилска глава, в чиято разтворена паст се виждаше нещо кърваво.

Даниел и Сюзан чакаха долу. Изглеждаха глупаво в огромните рибарски гащеризони.

Макартър се приземи в лепкавата тиня, изпъвайки крака, за да стъпи на дъното. Самият той не беше рибар и не можеше да свикне със странния натиск на студената кал и водата през тънката гума на гащеризона.

Освободи се от ремъците и отиде при Даниел и Сюзан. Извади две разпечатани снимки от джоба на гърдите си и им подаде по една.

— Същият е — съобщи той на студентката.

Снимките бяха от базата данни с маянски йероглифи.

Този образ означаваше име.

Двете жени разгледаха fotografia и я сравниха с йероглифа върху каменната стена над тях.

— Май сте прав — отвърна Сюзан.

— Не съм сигурна какво да гледам — призна Даниел. — Бихте ли ми помогнали?

Макартър посочи еднаквите части в йероглифа и обясни:

— Това е Уукуб-Какиш^[1]. Името на едно надменно същество от маянската праистория. Още отпреди Тулан-Суяо.

— Отпреди Тулан-Суяо ли? — изненада се Даниел. — Мислех, че това е техният рай.

— Така е — потвърди професорът. — В известен смисъл. Обаче тяхната версия на Битие се различава от нашата.

Тя го погледна и ученият разтълкува това като молба за още информация.

— Ще ти го обясня по следния начин. В юдейско-християнската версия на Битие отначало Бог сътворил небето и земята. Вторият и третият стих ни съобщават, че земята тънела в тъмнина и тогава Господ създал светлината. В двайсет и шестия стих вече сме на шестия ден и Бог сътворява човека. Но преди това не е имало нищо — преди тези шест дни.

Във версията на майте историята започва отпреди сътворението на човека и се развива след това. Тя се връща във времето преди Тулан-

Суюа, преди съществуването на хората. Тогава на земята живеела друга раса, която маите наричали „дървените кукли“.

Даниел присви очи.

— Чувала съм това име. Каква е връзката им с това тук?

— В маянската версия на сътворението боговете успели да създадат човека чак от четвъртия опит. Първия път направили същества, които крякали и пелтечели, но не можели да говорят. Тъй като видели известен смисъл в съществуването им, боговете ги оставили и им позволили да се превърнат в горските животни. Втория път използвали кал за строителен материал и резултатът бил пълен провал. Съществото все се разпадало. Затова го оставили да умре и опитали отново. При третия опит използвали дърво и създали дървените кукли, нещо като прототип на човека.

Макартър прекъсна обяснението, за да се увери, че Даниел го е разбрала.

— Дървените кукли малко приличали на хора — продължи той. — Били интелигентни, амбициозни, можели да броят, говорят и разсъждават, но в много отношения били странни. Според описанието в маянския текст „Попол Вух“, в ръцете и краката им нямало мускули и в телата им нямало мазнина. Можели да говорят, но лицата им били неподвижни като маски и имали грозни безформени фигури — като пръчки, предполагам.

— Общо взето, имали нужда от доста грим, малко фитнес и десетина хиляди колагенови инжекции — обади се Сюзан.

— Точно така — усмихна се археологът. — Но макар и в това си недъгаво състояние, те били жизнеспособни и според легендата процъфтели и даже станали могъщи.

— И този Укуб-Какиш е от дървените кукли, така ли? — посочи йероглифа Даниел.

— Да — потвърди Макартър. — В известен смисъл им бил нещо като вожд. Очите и зъбите му сияели като скъпоценни камъни. Имал престол или гнездо от метал и притежавал способността да осветява мрака. Хвалел се, че може да освети цялата земя. Ала маянският текст ни съобщава, че бил и измамник и въпреки че можел да създава светлина, тя не обхващала целия свят, а само близката околност.

Въпреки това Уукуб-Какиш се възгордял, обявил се за бог и карал другите да го боготворят, сякаш е слънцето и луната едновременно.

Даниел внимателно следеше разказа му.

— И това явно не е допаднало много на боговете — предположи тя.

— Да, не е хубаво да ядосваш боговете — съгласи се професорът.
— В никоя култура. Резултатът е ясен.

— Дървените кукли били унищожени? — попита тя.

Макартър кимна.

— Боговете им пратили свирепи зверове и дори обърнали собствените им животни срещу тях. И не стига това, ами небесният бог Хуракан^[2] излял ужасен дъжд, за да ги удави като грешниците в Ноевия потоп. „Обилна смола дойде от небето... И започна черен дъжд, дъжд денем, дъжд нощем — цитира маянския текст ученият. — И помръкна ликът на земята“.

— Огнен дъжд ли? — попита Даниел.

— Чувал съм да го наричат „огнен дъжд“, нещо като вряло масло, пепел или напалм. И понеже земята била „помръкнала“, някои смятат, че става въпрос за изригване на вулкан, че от небето се е сипела гореща пепел и огън, обаче в „Попол Вух“ категорично се говори за дъжд.

— И Уукуб-Какиш загинал в този дъжд, така ли?

— Той всъщност изчезнал преди Черния дъжд — отвърна Макартър. — Но митологичният текст подсказва, че е трябвало да се избавят от него, за да завали дъждът, сякаш неговото могъщество можело да предизвика боговете и да го предотврати.

— Ясно. И как е изчезнал?

— Пратили срещу него двама полубогове. Те го простреляли с духателна тръба, докато бил на едно дърво, и когато паднал на земята, извадили метала от очите и зъбите му и взели всичките му скъпоценности, с които осветявал нощта. Без тях той изгубил способността си да осветява каквото и да е, даже близката околност. Затова се укрил и повече никого не смущавал. А когато Уукуб-Какиш изчезнал, боговете пратили дъжда.

— Значи героите убили Уукуб-Какиш и после дъждът унищожил останалите дървени кукли — обобщи Даниел.

— Вадиш вожда от играта и довършваш войската.

— Може и така да се каже.

— Това е добра новина. Плочата определено доказва връзката с майте. Няма нужда от компютърни мастилени петна.

Макартър се подсмихна:

— Нещо повече. Тя доказва, че тези хора са познавали в подробности маянския мит за сътворението, факт, който не само ги свързва с всички други племена на майте, но и предполага много ранна дата в маянския цикъл. В крайна сметка може да се окажеш права. Тулан-Суюа спокойно може да е някъде тук.

Даниел се усмихна самоуверено и отново се обърна към плочата. Разгледа другите символи — голямото тъжно лице, тиретата и заврънкулките на йероглифите около него и гневната крокодилска глава с кървавото парче месо.

— Ами това тук? — попита тя.

Кожата около ъгълчетата на очите на Макартър се покри с бръчици от усмивката му. Ставаше дума за изключително важно откритие.

— Това е Сипакна. Унищожителя.

По-късно същата вечер, докато седяха край мъждукащата газена лампа, Даниел помоли Макартър и Сюзан за още подробности. С тях беше и Хоукър.

Археологът първо изложи пречките.

— Единият ни проблем е състоянието на находката. Йероглифите на Стената са в много лошо състояние и повечето не се четат. Онези върху голямата плоча в ямата са по-добре съхранени, може би защото са били заровени и защитени от стихииите. Оголените дървесни корени и вертикалните стени предполагат, че ямата е изкопана съвсем наскоро.

Това обезпокои Даниел. Чудеше се дали техните съперници не са успели някак да ги изпреварят. Без да подозира това, Макартър я успокои:

— Кой знае защо, индианците явно я използват като капан.

— При всички ония кости, които извадихме от нея, човек се пита дали изобщо идват да я проверяват — отбеляза Хоукър.

— Очевидно не само ние сме прахосници — отвърна професорът. — Както изглежда, ямата е изкопана с доста примитивни оръдия. И почти без оглед на откритите вътре находки. На много места се виждат дупки и драскотини, които са повредили стената.

Предполагам, че индианците са знаели за плочата и са решили да направят капана там, за да използват едната твърда отвесна стена.

Хоукър разтри натъртеното си рамо.

— Вертикалната стена прави капана още по-добър — мрачно се съгласи той. — Така не се вижда от разстояние.

— Ами йероглифите в ямата? — попита Даниел. — Щеше да ми съобщаваш някаква добра новина.

Макартър разтвори стара кожена папка, пълна с чертежи и записки, и посочи няколко скици.

— Спомняш ли си какво ти разказах за дървените кукли и Укуб-Какиш? Че според митологията на майте, това е расата, съществувала преди човека?

— И боговете ги унищожили с огнен дъжд — допълни тя.

— А спомняш ли си другия йероглиф, който ти посочих?

— Сипакна — отвърна Даниел. — Унищожителя.

— Е, голяма част от надписите на тази плоча се отнасят за тях двамата. За Укуб-Какиш, бащата, и неговия син Сипакна.

Тя се изненада.

— Сипакна ми приличаше на някакво влечуго.

— Знам — усмихна се Макартър. — Наистина е нещо такова. Но не забравяй, че това е митология. Също като Минотавъра и кракена в гръцките митове, в голямата си част тези неща са тайнствени и алогични. Затова, въпреки че Укуб-Какиш е проточовек, тъй да се каже, неговият син е звяр-унищожител, който винаги е описван като ужасен крокодил, макар да е живял на сушата.

Даниел го слушаше, неуверена накъде клони.

Професорът се обърна към Сюзан.

— Ти го разпозна преди мен. Защо не разкажеш историята?

— Йероглифите върху каменната плоча съобщават, че Сипакна вършел работата на баща си, тормозел селяните и изобщо всички, които могли да предизвикат Укуб-Какиш — започна тя.

— Всеки има нужда от помощник от време на време — подметна Хоукър.

Студентката се засмя.

— В много отношения Сипакна бил точно такъв. Всъщност главната история тук изобразява неколцина затворници, които искали да съборят Укуб-Какиш и решили, че първо трябва да се отърват от

Сипакна. Искали да го подмамят да изкопае яма за тях и после да се опитат да го убият, събаряйки огромен дънер в дупката, докато той е вътре.

— Яма — повтори Хоукър. — Като нашата ли?

— Може би — отговори Макартър. — Според мен камъкът в ямата някога е бил на повърхността и около него постепенно се е натрупала пръст — като пясък, навяван отстрани на къща. Върхът му и досега стърчи малко над земята. А ямата в историята е по-скоро тесен кладенец.

— И какво се случило с тях? — настоя Даниел.

— Мислейки си, че са смазали Сипакна, те вдигнали голямо празненство — продължи Сюзан. — Докато се напивали в чест на победата си, Сипакна изпълзял от дупката и ги унищожил, като съборил къщата им върху тях.

Археологът се усмихна.

— Някои смятат това за древно моралите, за предупреждение срещу опасностите от пиенето.

— Напълно ги разбирам — рече пилотът. — И върху мен са се събаряли къщи заради опасностите от пиенето.

Всички избухнаха в смях. После Даниел зададе нов въпрос:

— Значи нашата яма може да представлява изкопания за Сипакна капан, а в стената почиват хората, които е убил, така ли?

— Възможно е да си права и това да е техен паметник — съгласи се Макартър. — Поне някакъв паметник. Това място явно има религиозно значение, обаче не е било селищен център.

Тя се замисли над думите му, които потвърждаваха опасенията ѝ. Бяха намерили паметник, а не доказателство, че някой е живял там. И по време на претърсването на околния район не бяха попаднали на никакви следи от постройки.

— Някой трябва да го е построил — настоя Даниел. — Можеш ли да ми кажеш кой или откъде е дошъл? Иначе ще се наложи да преработим представата ти за „добра новина“.

Професорът се усмихна.

— Не се отчайвай. Опитът ни да превърнем стария Блекджек Мартин в истински герой още не се е провалил. Йероглифите в основата на плочата съобщават за друго място, навярно даже за град. Място С каменни постройки и огромни огънове.

Тя се поободри, но Макартър предупредително вдигна ръка.

— Не се обнадяждавай прекалено. Няма име, само описание.

— Къде? Близо ли е?

— Ако сме разчели надписа вярно, трябва да е на два дни път оттук.

— В каква посока?

— Йероглифите определят посоката като точката на слънчевия залез в ден, който маите наричали осми имиш, четиринайсети мак, управляван от Деветия господар на нощта.

Хоукър поклати глава.

— Май че точно тогава имам час при зъболекар.

Даниел го плесна по ръката, но не успя да сдържи смеха си. После отново се обърна към Макартър.

— Моля те, кажи ми, че знаем кой е този ден по нашия календар!

— Ами... не съвсем.

Тя въздъхна ядосано.

— Измъчваш ме, професоре. Просто ми отговори. Можем ли да стигнем там, или не?

Сюзан се засмя и каза: — Винаги прави така. Наричаме го Синдрома Макартър. Нещо като Сократовия метод^[3], само че още по-лошо.

В продължение на цели три лекции може да отговаря на един въпрос — докато забравиш какво си попитал.

Археологът се усмихна и се извини:

— Съжалявам, стар даскалски навик. Въпросът е, че търсехме дати по руините, за да ги синхронизираме с други маянски обекти. Това е възможно само ако открием дата от тяхното дълго летоброене.

Дългото летоброене бе маянският суперкалендар, цикъл от взаимосвързани имена и номера, даващи на всеки ден сложно име и номер в последователност, която не се повтаря в продължение на над пет хиляди години. Дата в такъв формат може да се сравни с точна дата от Грегорианския календар: ден, месец и година. Това също щеше да им позволи да датират точно руините и категорично да установят дали са по-ранни от други обекти на маите.

— Само че не намерихме такива — продължи Макартър. — С датата на плочата обаче е свързан друг йероглиф, който посочва специално събитие на този ден, наречен „деня на жълтото слънце“. Но

тук „жълто“ не означава цвят, а посока. Според майте всяка главна посока си има цвят: „червено“ е изток, „черно“ е запад, „бяло“ е север и „жълто“ е юг. „Денят на жълтото слънце“ означава денят на най-южното слънце: слънцестоеенето. Тук това е най-дългият ден в годината. Така че, която и година да е било, осми имиш, четиринайсети мак се е паднал на двайсет и първи или двайсет и втори декември.

Даниел засия — най-после имаше за какво да се хване.

— Значи са ни нужни само малко астрономически изчисления, за да определим къде залязва слънцето на тази дата.

— Да, за по-голяма точност. Но по щастливо стечение на обстоятелствата сега е едва януари, съвсем скоро след слънцестоеенето, така че и сам мога да определя върнатата посока. — Макартър протегна ръка на запад. Зрителната линия минаваше по ръката и палеца му и сочеше посоката. — Точно натам. На юг от точката, където залезе слънцето.

Докато Даниел гледаше към западния хоризонт, сърцето ѝ бясно туптеше. Вярваше, че ще открият онова, което търсят. Струваше ѝ се напълно логично. Големият селищен център трябваше да е по-важен от някакви изолирани руини. Там бяха носили важните неща — злато, сребро, скъпоценни камъни и може би кристали като намерените от Блекджек Мартин. „Приблжихме се е една крачка“ — помисли си тя.

— Тръгваме на разсъмване.

— Първо трябва да доразчистим паметника и да го защитим от атмосферните влияния — възрази Макартър.

— Редно е.

— Двайсет и четири часа — отстъпи Даниел. — Не повече.

Професорът кимна и тя се обърна към Хоукър, който не изглеждаше толкова въодушевен, а дори разочарован.

— Какво ти е? Не си ли впечатлен?

— Разбира се. Това е невероятно. Просто... Искан да чуя цялата история. Какво се случва със Сипакна? Тъй де, не може да свършва така. Някой определено трябва да го е наказал за стореното, нали?

Даниел се засмя.

— Отмъщение, а?

— Справедливост — усмихна се Хоукър.

— Всъщност за Сипакна наистина се погрижили — отвърна Сюзан. — Същите полубогове, които унищожиха Укуб-Какиш.

— Как? — попита пилотът.

Този път му отговори Макартър:

— Използвали рак, за да го примамят в една пещера. Щом влязъл вътре, те го затрупали за вечни времена под каменна планина.

[1] Седемте папагала (киче). — Б.пр. ↑

[2] Ураган (киче). — Б.пр. ↑

[3] Диалогично-проблемен метод в педагогиката. — Б.пр. ↑

18.

Докато останалите от групата събираха багажа и се готвеха за пътуването по суша, Даниел седеше на палубата на „Окана“ и докладваше по сателитната връзка за откритията на експедицията.

За нейна огромна радост Гибс отсъстваше и я свързаха с единствения друг човек, който имаше право да контактува с нея: Арнолд Мор.

— Искам да върна останалите от групата в Щатите — каза тя, след като му описа находката им. — Ще продължа с хората на Верховен, но трябва да изведем цивилните оттук.

— Професор Макартър и госпожица Бригс ли?

— Да. Заедно с носачите, Девърс и Поласки. — Даниел му напомни, че двамата са от Изследователския, а не от Оперативния отдел и не бива да участват в провеждането на операция от такъв мащаб.

— Защо точно сега? — попита Мор. — Случило ли се е нещо?

— Смятам, че повече не се нуждаем от тях — отвърна тя. — А и оная вечер наистина имаше малък инцидент с двама индианци. — Имаше предвид неочакваната поява на туземците, довела до падането на Хоукър и Верховен в ямата.

— Пострадали?

— Няма. Но имам лошото предчувствие, че не ги виждаме за последен път. Пък и вече знаем накъде да вървим. Ще тръгнем натам и ако са ни нужни превод и научна помощ, ще ги ползваме дистанционно.

— Гибс за нищо на света няма да се съгласи — съобщи ѝ Мор, но Даниел вече го знаеше. — Нямаш представа каква параноя цари тук. Той иска да престанеш да пращаш доклади. Само устни контакти с него или с мен. Нищо официално.

През последния месец пращаха фалшиви сводки за придвижването си, ала сега шефът на Оперативния отдел им

нареждаше да прекратят дори това. Явно започваше да губи равновесие.

— Защо? — попита тя.

— Гибс е убеден, че някой е унищожил групата на Диксън, и търси „къртица“, за да разбере как е изтекла информацията. Страх го е, че всякакви сведения могат да те изложат на опасност.

— Още една причина да изведем тези хора оттук — ядоса се Даниел.

Последва кратко мълчание.

— Знаеш, че съм съгласен с теб — въздъхна Мор. — Но това няма да се случи и трябва да престанем да го обсъждаме.

Тя се замисли за скритото значение на думите му. Въпреки известното деформиране на интонацията вследствие от сателитната и криптираща технология, посланието на Мор беше ясно: занимавай се с онова, което можеш да контролираш, останалото не е в твоя власт.

— Разбирам, че е трудно — добави той. — Но най-доброто, което можеш да направиш за тях, е да напредваш максимално бързо. Веднага щом откриеш мястото, Гибс ще ти позволи да ги изтеглиш.

Даниел го знаеше. Беше се надявала, че установяването на вярната посока ще е достатъчно, ала шефът на Оперативния отдел често действаше обратно на логиката. Колкото повече се доближаваха към успеха, толкова повече той щеше да измества границите, толкова повече щеше да рискува, за да постигне целта. Сега имаше две възможности. Или щяха да открият нещо достатъчно важно, за да го накара да изтегли цивилните, или закъснелите дъждове най-после щяха да стигнат до Амазония и щеше да се наложи цялата група да напусне залятата от порои джунгла.

— Добре — каза тя. — Тогава му предай, че продължаваме. Ще се свържа с теб след двайсет и четири часа.

— Ясно — отвърна Мор и добави: — Пази се, Даниел. Бъди нащрек. Гибс може да е параноик, но това не значи, че греши. Затова внимавай. Не искам да ми изчезнеш.

Тя се усмихна на загрижеността му и с периферното си зрение забеляза, че Хоукър върви към нея.

— Не се бой. Ще се оправя.

Прекъсна връзката и се зае да изключва и опакова системата.

— Всичко е готово — съобщи пилотът, когато се приближи.

Бяха решили временно да се разделят. Той щеше да се върне с „Окана“ в Манауш, а останалите щяха да се придвижат пеша на запад, в указаната от йероглифите посока. Когато откриеха очаквания маянски аванпост, щяха да се свържат с него и да изсекат писта в гората. Хоукър щеше да докара тежкото оборудване и обемистите провизии, които бяха прекалено неудобни за носене.

— Добре — отвърна тя.

Той се вгледа в нея.

— Струваш ми се малко разстроена. Ще ти липсвам, нали?

Даниел се засмя.

— Спорен въпрос. Обаче наистина се тревожа, че се отдалечаваме толкова много. Сега ти си единствената ни връзка, тъй че гледай да не паднеш в някоя дупка.

Той избухна в смях и на лицето ѝ се изписа широка усмивка. Не си спомняше кога за последен път се е шегувала с някого толкова леко.

— Ще се свържа с теб веднага щом открием обекта. Бъди готов да докараш оборудването, което ти поръчах.

— Охранителната система.

— Да, и кучетата на Верховен — отвърна тя, докато нарамваше раницата.

— Ясно. Нямам търпение да пилотирам хеликоптер, пълен с лаещи помияри.

Големият дизелов двигател на „Окана“ се събуди и забоботи зад тях. Капитанът изсвири на Хоукър, който му кимна и отново се обърна към Даниел. Пресегна се и намести единия ремък на раницата ѝ като баща, изпращащ дъщеря си на училище. Тя отблъсна ръката му и слезе по импровизирания трап, за да се присъедини към останалите от групата.

Десет минути по-късно корабчето вече не се виждаше и групата на Даниел навлизаше все по-навътре в джунглата. След като се отдалечиха от реката, изчезна всякакво подобие на ветрец и в гората стана като в сауна — душен, неподвижен въздух, все по-горещ с всеки изминал час.

Дъждовете продължаваха да закъсняват и времето се определяше от формирация се Ел Ниньо. Общо взето, това беше добре за тях, но

след две седмици без нито едно облаче, един кратък студен дъжд щеше да им дойде добре.

Въпреки условията напредваха бързо в здрача под горските върхари, заобиколени от извисяващите се дънери на невероятно големи дървета. Макартър изглеждаше особено ентузиазизиран и сочеше едно или друго по пътя — редки растения, пъстри орхидеи или дървета, умиращи в прегръдките на лиани удушвачи.

Даниел се опитваше да не му обръща внимание. Мислеше за цялостната картина, насърчена от вярата на Мор в нея, желанието да се докаже пред Гибс и собствената си необходимост да довърши започнатото. Ала имаше още нещо. Ако се окажеше права, те се приближаваха към източника на кристалите, открити преди години от Мартин, кристали, които, изглежда, бяха способни да произвеждат енергия чрез студен ядрен синтез.

Те бяха по-важни от нейните емоции, по-важни от цялата им група. Но тъй като за тях знаеше единствено тя, сега се чувстваше много самотна, изолирана, захвърлена на онзи остров, който толкова точно бе описал Хоукър. Въпреки че още не знаеше нищо, пилотът имаше представа какво преживява тя и в известен смисъл споделяше това бреме с нея. Помежду им вече съществуваше връзка и Даниел дори му имаше доверие.

Не ѝ се щеше да го признае, ала неговото присъствие ѝ липсваше, даже остриите му шегги. Установи, че с нетърпение очаква завръщането му — не беше предполагала, че ще се привърже толкова силно към него.

Вниманието ѝ отново се насочи към техния поход и последното забавяне на напредването им. Макартър беше спрял за поредната лекция и показваше на другите грамадно каучуково дърво с гладка дървесина и дънер, разделен на множество масивни вертикални стволове. По кората се точеше тънка черна линия от стотици мравки — в колона по една, всички захапали по листенце.

„Мравки! Спрял е заради някакви си мравки!“

— Вижте ги — каза професорът. — Не ви ли приличат на нас, както сме натоварени с малките си раници?

Тя поклати глава.

— Не, освен ако не ми покажеш някоя от тях, която постоянно спира групата и задържа всички.

Макартър се намръщи. Откакто бяха открили Стената, той се държеше лекомислено като ученик.

— Не мога, но виждаш ли тая мъничката, дете само командва другите? Прилича на...

Даниел го измери с поглед и археологът млъкна наред дума. Продължи напред, като си свирукаше „Големите надежди“, песента на Франк Синатра за мравките, преместили цяло каучуково дърво. Даниел не успя да сдържи смеха си.

На петия ден стигнаха до останки от малка постройка — просто купчина камъни, покрити с растителност и мъх, — но това стигаше, за да ги убеди, че се движат в правилната посока. Няколко часа по-късно пред тях се разкри необяснима гледка, която накара Даниел да зяпне в почуда.

Излязоха от горската сянка на голяма кръгла поляна, обрасла с ниски бурени и суха светла трева. Сумракът, в който бяха пътували през последните пет дни, остана зад тях, победен от ослепителните слънчеви лъчи. Тук джунглата сякаш отстъпваше, ала това беше по-малката изненада.

Даниел примижа заради неочакваната ярка светлина и заслони очите си с длан. В средата на равната поляна се издигаше сива каменна пирамида, висока колкото петнайсететажна сграда. Трите ѝ стръмни стени бяха гладки, а стълбището на фасадата водеше до малък квадратен покрив.

Типично маянска постройка — и все пак, по причини, които нито Даниел, нито по-късно Макартър можеше да обясни, абсурдно чужда на това място. Не само че не би трябвало да е там от гледна точка на всичко, което знаеха за народа на майте, но и не трябваше да изглежда така. Трябваше да е покрита с живи дървета, лиани и пръст, както още от първия ден им обясняваше археологът. Трябваше да се е срутвала под собствената си тежест, рушейки се и потъвайки в сгъстяващата се джунгла и нейната все по-здрава прегръдка.

Ала тук нямаше нищо подобно. Пирамидата се извисяваше заплашително и предизвикателно и смущаваше Даниел по необясним начин.

Щом я видяха, членовете на групата започнаха да надават викове и да се поздравяват един друг. Неколцина се втурнаха към подножието

на храма, сякаш ако го докоснеха първи, щяха да спечелят някаква необявена награда.

Те подминаха Даниел, като спряха само да я поздравят, и победоносно помъкнаха Макартър със себе си.

Тя ги остави, предпочиташе да се наслади на момента. Изпитваше огромно удовлетворение, докато напредваше под чудните слънчеви лъчи. Най-после можеше да посочи нещо конкретно. Храмът нямаше как да изчезне като другите следи. Не можеше да се окаже фалшификация, измама или грешка при превода. Той беше осезаем, реален и безспорен. Тя *щеше* да открие онова, което търсеха, и да се завърне във Вашингтон като герой.

19.

Мат Блъндин седеше в кабинета на Стюарт Гибс. Беше сърдит и изтощен в края на седемнайсетчасов работен ден. Директорът се бе отпуснал в стола си срещу него, с отметната назад глава, вперил невиждащ поглед в тавана.

Във Вашингтон минаваше два през нощта и Блъндин току-що му беше изложил проблема: пробив на сигурността и кражба на данни.

Гибс се наведе напред и шумно въздъхна.

— Какво друго имаш?

— Това е всичко — отвърна Блъндин. — Засега знаем само какво се е случило.

— Не ми пука *какво* се е случило — изруга директорът. — Искам да знам как се е случило, защо се е случило и кой го е извършил, мамка му. — Той хвърли доклада на бюрото. Листовете се разпериха като ветрило и се изсипаха върху огромното шкембе на Блъндин.

Шефът на сигурността заразтрива врата си. Беше потен и мръсен след дългия ден. Още малко и щеше да избухне. Това обаче само щеше да доведе до още по-дълга нощ. Той вдигна доклада от скута си и го остави на бюрото извън обсега на Гибс, после измъкна смачкан пакет „Марлборо“ от джоба на гърдите си.

Извади една цигара и я пъкна между устните си. Две щраквания със запалката и върхът ѝ просветна в червено. Отговори едва след като дръпна силно.

— Виж — рече той и от устата му блъвна облак бял дим. — Мога да ти кажа как навярно се е случило, обаче това няма да ни помогне да стигнем до извършителя, защото може да е бил всеки в мрежата, в тая сграда или извън нея.

Гибс се отпусна назад. За пръв път тази нощ изглеждаше доволен.

— Да тръгнем от въпроса „как“.

— Добре. Можем да тръгнем оттам, но ще стигнем точно където сме сега. — Блъндин отново издиша облак карциногенни и се

пресегна, за да остави цигарата в пепелника. — Всичко започва с кодовете. Нашата система използва матричен код, генериран от група прости числа, които после са обработени със сложен алгоритъм.

Директорът явно не разбра нищо, което не изненада Блъндин.

Шефът на сигурността се наведе напред, като жестикулираше с ръце.

— Просто си го представи като ключалка с шифър. Ако не знаеш комбинацията, можеш да я налучкаш, като проверяваш всички възможни числови съчетания. Нали разбираш, едно-едно-едно, после едно-едно-две, после едно-едно-три — докато накрая стигнеш до трийсет и шест — двайсет и шест — трийсет и шест и ключалката най-после се отвори. Само че в нашия случай не става дума за четирийсет числа или там колкото имат ония ключалки. Става дума за огромен брой възможности.

— Колко огромен?

— Например едно със седемнайсет нули — отвърна Блъндин. — Толкова много числа, че ако броиш по хиляда в секунда, ще ти трябват сто години само да преброиш до толкова.

Той се отпусна назад в стола си.

— И това е само да ги преброиш. За да разбиеш кода, трябва да провериш всяко число с всяко друго.

Гибс изглежда разбра обяснението, ако се съдеше по изражението му.

— Ами фирмата производител, която ни е продала това криптиране?

— Не — отсече Блъндин. — Незаконното проникване е направено с неактивен главен код, запазен от компютъра, в случай че системата блокира.

— Ами някой бивш служител? — попита директорът. — Някой, който е запознат със системата, но е напуснал или е бил уволнен.

— Вече проверих. Откакто я инсталирахме, никой с по-висок пост от рецепционистка не е напуснал, „Атлантик Сейфком“.

— А тук?

— Всеки път щом напусне наш служител, изтриваме кода и профила му от системата. Пък и както вече казах, не е използван код на служител, а главен код.

Гибс удари с юмрук по бюрото.

— Добре де, по дяволите, тогава как са намерили главния код? Ето това те питам. Нали не са го налучкали, мамка му?

— В известен смисъл е точно така — отвърна шефът на сигурността.

Гибс присви очи, което Блъндин прие за завоалирана заплаха, че ще има последици, ако не говори по-разбрано.

— Опитвали са много пъти — поясни той. — Над триста и петдесет квадрилиона.

Лицето на Гибс стана безизразно.

— Това даже не звучи като истинско число, мамка му.

— Съвсем истинско си е — увери го Блъндин. — Ето какво е нужно, за да разбиеш кода. И аз от една година насам те предупреждавам за това.

Директорът не отговори веднага. Несъмнено си спомняше неговото настояване да се отделят от мрежата на Изследователския отдел и твърдението му, че кодът е уязвим за някакъв особен тип компютърно проникване.

— Хакерският проблем — произнесе той накрая. — Със суперкомпютър или нещо подобно. Така ли са го направили?

Блъндин се разшава на стола си.

— Не бих казал, поне при нормални обстоятелства. Защото даже суперкомпютърът обикновено действа на серии, проверява едно число с друго, увеличава ги с по една единица и ги пуска само през един алгоритъм. Дори при среднестатистическия „Крей“ или „Биг Блу“, пак става дума за прекалено много числа и време. — Той замълча, за да пресметне наум — Възможно е да отнеме една-две години непрекъсната работа.

Гибс почука с химикалката си по бюрото.

— „При нормални обстоятелства“, казваш. Да разбирам ли, че сегашната ситуация е *извънредна*?

Шефът на сигурността избърса челото си.

— Има друг тип програми. В някои случаи са вече от трето-четвърто поколение. Казва се „мащабна паралелна обработка“ и се използва за свързване на компютри, от обикновени персонални машини до сървъри и мейнфрейми. И такава програма може да ги превърне в нещо като суперкомпютър... или в десет суперкомпютъра. Освен НАСА и Министерството на отбраната, не ги използва почти

никой, защото на кой не му трябва такъв капацитет. Но те съществуват и са по-бързи, отколкото можеш да си представиш.

— Колко бързи?

— Бързината им расте прогресивно. С други думи, четири свързани системи не са четири, а шестнайсет пъти по-бързи. Сто свързани процесора могат да са десет хиляди пъти по-бързи. Вместо информацията ти да тече по еднолентов път, сега имаш магистрала с петдесет, хиляда или даже милион ленти. Числата се проверяват паралелно, вместо на серии. Една сложна програма може да обработва сто терафлопа^[1] в секунда. И както се опитвах да ти кажа, този тип програми прави системи като нашата уязвими.

Директорът се смая.

— Ние използваме същата система като ФБР, даже като ЦРУ. Нали не смяташ, че и техните документи са уязвими?

Блъндин поклати глава.

— Освен неколцина престъпници, на никого не му пука какво има в документите на ФБР. От съдържанието им не могат да се спечелят пари. А системата на Управлението е напълно самостоятелна. Няма друг начин да се свържеш с нея, освен да пробиеш дупка в стената и да се включиш. Ние обаче сме свързани с Изследователския отдел, а те — с какво ли не, с университети, корпоративни членове и различни филиали. Нещо като Централна гара, мама му стара. И ако им откраднеш някой проект — или пък някой от нашите, — ще си спестиш дългогодишни изследвания и стотици милиони за научно развитие. Ти какво си мислиш, че правим ние, по дяволите? Същото, само че с другата страна.

На Гибс като че ли му призля. „Щом му прилоша сега, направо ще повърне, когато му кажа останалото“ — помисли си Блъндин.

Директорът не вярваше на ушите си.

— Нима? Ами, обясни ми, моля ти се. Защото не мога да си го представя.

Шефът на охраната се поколеба, после заговори неохотно. Това беше най-неприятната част, плесницата, която правеше всичко много по-трудно за преглъщане.

— Казах ти, че не са могли да го направят отвън. Е, остава само една възможност. Тежката работа по обработката на числата е извършена отвътре.

— Със собствените ни компютри ли?

— Само в тази сграда има мейнфрейми, блейд сървъри и двеста седемдесет и един свързани помежду си персонални компютъра. Прибави и ония в Изследователския отдел и цялата мрежа е пет пъти по-голяма, включително два чисто нови суперкомпютъра „Крей“ в помещение с контролирана среда в сграда три. Свържи ги в мрежа и получаваш невероятна машина за обработка на числа.

— Някакъв вирус — предположи Гибс.

Блъндин кимна.

— Още нямам доказателства, но когато свършим, сто процента ще се окаже, че някой е вкарал в системата ни програма за мащабна паралелна обработка и тя е инструктирала машините ни да работят по разбиването на собствения ни код.

Кървясалите очи на Гибс сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Това е абсурдно — заяви той. — Очаквам да ми кажеш, че се майтапиш.

Шефът на сигурността подръпна яката на ризата си. Вече я беше разкопчал, ала въпреки това стягаше адамовата му ябълка.

— Не се майтапя.

Гибс се отпусна назад, като мърмореше ругатни. Сякаш, ако псуваше достатъчно, щеше да се избави от яростта. Накрая отново насочи вниманието си към Блъндин.

— Добре. Трудно ми е да повярвам, но явно нямам друг избор. И какво ще правим сега? Как ще открием тия копелета?

Блъндин вече беше започнал контраатаката.

— Тъй като сигурно са проникнали през Изследователския отдел, трябва да започнем оттам и самите ние да влезем през задната им врата. Вече анализирам програмите, които използват, за да определя кандидатите за този троянец. Щом съставим списъка, ще разследваме компаниите, които притежават въпросните програми.

Директорът кимна одобрително.

— Добре, но искам да го направиш лично и да донесеш информацията направо на мен. Само на мен.

— Ами момчетата от Бюрото?

Гибс беше непреклонен.

— Никакви външни хора. Даже от твоя отдел. Докато не ти кажа.

Това напълно устройваше Блъндин. И без това трябваше да реши проблема, преди да го разгласи пред света.

— Какво друго ни е известно?

— Почти нищо. Прониквали са в различна информация, като че ли отначало не са знаели какво търсят. Поне в десетина проекта, може би в повече. Още проверявам. Последното им проникване е отпреди три седмици, на... — Блъндин прелисти своя екземпляр от доклада докато намери нужната страница. — На четвърти януари. И оттогава нищо.

— Променяли ли сме кодовете оная седмица?

— Не, още не сме.

Лицето на директора отново почервения.

— Може би няма да е зле да го направиш.

— Всъщност няма да го направя — възрази Блъндин.

— Най-големият ни шанс да ги заловим, е да ги оставим пак да проникнат. Вкарах проследяваща програма в системата, която няма да забележат. Ако направят нов опит, ще ги проследя.

Гибс махна с ръка в знак, че е съгласен.

— Добре, това си е твоята област, ти водиш разследването. Направи каквото трябва, по дяволите, обаче го пази за себе си. Не искам никой друг да научи, докато не съм наясно какво се е случило. Разбираш ли?

— Да. Разбрах още първия път. — Блъндин се пресегна за цигарата си и видя, че е изгоряла до филтъра. Погледна я тъжно, чудейки се дали може да дръпне още един път, после се отказа и я смачка. Бръкна в джоба си за нова, но установи, че пакетът е празен. Поредната досада. — Прекалено съм уморен, за да продължа тая нощ — каза той, като се изправи и свали сакото си от облегалката на стола. — Ако искаш, можем да поговорим пак утре сутрин. Сега обаче се прибирам вкъщи.

Гибс се озърна към часовника и кимна.

Блъндин се насочи към изхода, но спря на прага и се обърна.

— Има още нещо.

— Какво? — попита директорът, без да откъсва очи от доклада.

— Още не знаем със сигурност, но сме почти сигурни, че проникването е свързано с бразилски проект, нали така? Затова си позволих волността да проверя файловете. И естествено, бяха

прониквали във всички. До един. — Гибс вдигна поглед към него. Докато говореше, Блъндин си облече сакото. — И между другото, забелязах, че към файловете няма нито един проектен код. А кодовете за финансирането бяха на съвсем друг проект.

Гибс се изненада.

— Чии са тези документи?

— На твоята млада надежда в Бразилия, Лейдлоу.

Директорът чакаше.

— И?...

— Ами, тя знае ли си работата, мамка му?

Лицето на Гибс се поотпусна.

— Не се тревожи, това е грешка на счетоводството. И преди са го обърквали, защото тя не е в своя сектор. Чакай да позная, кодовете за финансирането са били на някой от другите й проекти, нали?

— Аха.

— Виждаш ли, проблемът е в счетоводството. Утре ще им дам да разберат. Ти само намери копелето, което ни е хакнало.

— Добре — отвърна Блъндин. — И аз си помислих, че е нещо такова. Утре сутрин ще ти дам номерата на файловете.

Гибс кимна и шефът на сигурността нехайно му махна на излизане.

Директорът остана сам да анализира ситуацията. В продължение на няколко минути той седя неподвижно, радвайки се на ограниченията, които беше наложил на Мор и Лейдлоу. Ограничения, които му бяха спестили въвеждането на най-важната информация в базата данни, включително местонахождението на новооткрития храм. Тази добра новина донякъде го поуспокои. Другите новини обаче не бяха много приятни. Той впери поглед във вратата, през която бе излязъл Блъндин. Очите му смъдяха от гняв и недоспиване. В известен смисъл положението беше станало от лошо по-лошо.

[1] Единица за компютърна мощност; равна на един трилион операции с плаваща запетая в секунда. — Б.пр. ↑

20.

Даниел стоеше на покрива на новооткрития маянски храм и оглеждаше поляната наоколо. Виждаше останки от редица малки сгради, разположени точно срещу стълбището на пирамидата, и път, минаващ между тях и изчезващ в джунглата на запад. Различаваха се каменни стени и по-ниски участъци, които някога бяха представлявали постройки и площи. Поляната имаше площ най-малко четирийсет декара, но храмът се намираше в центъра ѝ. Младата жена знаеше в душата си, че ще открият източника на кристалите там, но трябваше да побързат.

За това имаше много причини — пред другите тя посочваше дъждовете. Те нямаше да се забавят още много, а когато започнеха, щеше да се наложи да прекъснат работа за няколко месеца. Истинският проблем обаче бяха техните все още неизвестни съперници.

По време на последната им сателитна връзка Гибс ѝ беше съобщил за компютърния пробив и макар да твърдеше, че местонахождението на храма не е разкрито, Даниел не можеше да се отърси от чувството, че врагът се приближава с всеки миг.

Тя се озърна към професор Макартър, който работеше със Сюзан и носачите. Заплашваше ги смъртна опасност, а те изобщо не подозираха. Естествено виждаха Верховен и хората му да патрулират, бяха чули, че Хоукър е докарал охранително оборудване, включително сензори за движение, компютърни проследяващи устройства, осветление, сигнални ракети и сандъци с боеприпаси — както и няколко специално дресирани *кучета*, за които беше настоял южноафриканецът, — и по всяка вероятност смятаха всичко това само за предпазни мерки. С други думи, тежката ръка на държавата, въпреки че щеше да е достатъчно и съвсем леко потупване.

Даниел обаче знаеше, че някъде наоколо ги търси враг и накрая щеше да ги намери. Искеше дотогава цивилните да са се изтеглили. И затова настояваше да бързат.

Професор Макартър беше приклепнал на покрива и прокараваше показалец по цепнатината между два камъка, обяснявайки на групата какво е открил.

— Разкажи ми пак какво означава това — помоли го Даниел.

— Виждаш ли колко точно прилепват? — посочи археологът. Махна на другите да се приближат и изстърга мъха с острието на ножчето си. Зидарията беше толкова плътна, че мъхът не бе проникнал в цепнатините, а само ги покриваше като брезент. — Не можеш да пъхнеш и цигарена хартия между тези камъни. Такова майсторство е характерно за всички големи обекти, издържали изпитанието на времето. На Юкатан, в Египет, в Монголия. Тази сграда трябва да е удивително стабилна, за да изглежда така. Сигурно е построена върху скалната основа като небостъргачите в центъра на Манхатън. Установих известни разрушения от северната страна, но самите основи не може да са поддали много, иначе камъните щяха да се раздалечат един от друг и да се срутят. Ужасно съм развълнуван от това откритие.

— Нали каза, че може би си открил входа на храма? — подсети го Даниел. — Хайде да преминем направо на тази част. Защото аз пък се вълнувам от това.

— Не си падаш по бавното готвене — отбеляза той.

— Използвам микровълнова фурна — отвърна Лейдлоу. — Или по-бързи методи.

Макартър се усмихна и се насочи към друга част на покрива, като даде знак на групата да го последва.

— Този камък тук ни разказва друга история. Зидарията не е толкова прецизна, изработката не е толкова добра.

— Той разрови мъха в цепнатините и разчисти спойката чак до ъгъла. Оголеният ръб беше напукан и нащърбен. Десетки тънки като косъм пукнатини подсказваха неминуемото му разрушаване. Археологът вдигна поглед.

— От всички камъни на покрива само този изглежда в такова състояние. Което може да означава само едно — че е местен... многократно.

„Най-после!“

— И ти смяташ, че това е входът — предположи Даниел.

— Ако изобщо има такъв. В повечето храмове на майте няма нищо, освен по-ранни храмове.

Отвсякъде го погледнаха озадачени лица.

— Царете, или на маянски „ахау“, искали да имат свои паметници, подобно на всички владетели в древния свят. Обаче проявявали изненадващ прагматизъм и често поръчвали да построят новата сграда върху вече съществуваща, нещо като предколумбов проект за възстановяване на градския център, който им позволявал да оставят след себе си по-голям храм от техния предшественик. Резултатът малко прилича на руска матрьошка. Някои храмове на Юкатан, например, имат по пет-шест по-древни строителни етапа.

Макартър се върна към първоначалната си мисъл.

— Но други маянски храмове са самостоятелни постройки, в някои от които има вътрешни камери — помещения, в които царете и жреците медитирали и общували с отдавна починалите си предци. Този процес всъщност се придружавал от проливане на кръв, понеже прокарвали бодливи въжета и шипове от морска лисица през устните, ушите и... хмм... през други смятани за по-чувствителни части на тялото си.

Хоукър потрепери.

— Направо да ти се отце да станеш цар.

Даниел се засмя и отново погледна професора.

— Значи смяташ, че този храм е от втория вид, така ли?

— Така изглежда — потвърди Макартър. — Което може би ще ни помогне да определим дали това място е Тулан-Суюа.

— Как така? — попита тя.

— Нали си спомняш, Тулан-Суюа имал и други имена. Едно от тях е написано върху камъка, открит от Блекджек Мартин. Седемте пещери. Други маянски текстове го наричат „Мястото на горчивата вода“.

— Седемте пещери — повтори тя, припомняйки си историята. — Значи мислиш, че отдолу може да има пещера? Или няколко пещери?

— Възможно е. Само че моите предположения не са толкова драматични. В други маянски сгради, свързани с думата „пещера“, са открити вътрешни камери. И защо не? В края на краищата какво е пещера? Тъмно място с каменни стени. Разликата между каменната камера и истинската пещера е чисто семантична. Пещерняците даже използват термина „пещерна зала“. Маянското описание сигурно

следва подобна логика. И ако в този храм има вътрешни камери, седем на брой, това ще потвърди нашата теория, че Тулан-Суоа е тук.

— Нашата теория ли? — учуди се Даниел.

— Приемам ви за съавтори — усмихна се Макартър. — Пък и има още една причина да влезем в храма, навярно даже по-важна. Онова, което е вътре, през всички тези години е било защитено от слънце и дъжд. Външните стени са огладени от природните стихии, но долу може да открием надписи, стенописи или керамика. Дори ритуални предмети с информация върху тях. Най-добрият и най-бърз начин да си изясним нещата, е да влезем вътре. И това означава да започнем оттук.

Отне им почти четири часа, множество разтегнати мускули и един строшен скрипец, но накрая изместиха плочата и я надигнаха с лостове. Прокараха под нея найлоново въже и с помощта на импровизирана тринога успяха малко по малко да я изтеглят нагоре и назад. Бяха я преместили почти на метър и двацет, когато конструкцията рухна и камъкът с трясък се приземи на покрива.

Макартър легна по корем, за да надникне през отвора, но се закашля и се извърна. Даниел усети остра миризма — въздухът от вътрешността на храма излизаше навън. Отвратителна смрад на сяра.

Археологът я погледна с насълзени очи.

— Това направо може да те свести.

Той отново се наведе към входа, а Лейдлоу дълбоко си пое дъх и приклекна до него. Лъчите на фенерите им осветиха широки стъпала, които потъваха в мрака.

— Хайде да влезем — предложи тя.

Професорът срещна погледа ѝ и явно разбра, че няма смисъл да спори. Взе флуоресцентния фенер от ръката ѝ и попита:

— Други желаещи?

Неколцина се отдръпнаха назад, но Хоукър се приближи.

— Какво пък, по дяволите, поредната дупка в земята. Тук поне има стълбище.

Ученият кимна и погледна студентката си.

— Сюзан?

Момичето беше в групата на нежелаещите и кашляше и кихаше от миризмата на сяра.

— Няма да мога да дишам...

Макартър отново кимна.

— Ще ти дам пълен отчет. — И се обърна към Даниел.

— Добре, шефе, да вървим. — Провря се през отвора и изчезна вътре. Лейдлоу влезе втора, следвана плътно от Хоукър.

Скоро вече можеха да се изправят, спускайки се по стълбището, докато остриите серни изпарения пареха очите и гърлата им. Дебелите каменни стени заглушаваха външните шумове и странното кънтящо ехо изкривяваше гласовете им. Даниел забеляза, че когато другите говорят прекалено високо или бързо, думите им стават неразбираеми.

Тя спря до Макартър в подножието на стълбището и плъзна лъча на фенера си наоколо. Не успя да различи почти никакви подробности. Сярата във въздуха се беше кондензирала в жълтеникава мъгла и разсейваше светлината.

— Двайсет стъпала — каза Хоукър. — Това говори ли ти нещо, професоре?

— Нищо особено — отвърна Макартър. — Обаче в краткото маянско летоброене има двайсет именувани дни. От друга страна, може просто да са нужни точно толкова стъпала, за да се изкачиш горе.

Даниел насочи лъча на фенера си към пода. Той беше от същите сиви блокове като външните стени, издялани и плътно наредени един до друг.

— Удивително. — Когато подмина археолога и навлезе в мрака нататък, тя подритна нещо, което се затъркаля и спря до отсрещната стена. Един от лъчите скоро го откри: избелял от времето череп, който сега лежеше до голяма купчина други. Бяха десетки, петдесетина или повече, някои цели, други смачкани и счупени.

Макартър се приближи до камарата, остави фенера си на пода и вдигна един от черепите. Разгледа го, после го върна обратно и взе друг.

— Какво мислиш? — попита Лейдлоу.

— Всички имат следи от тежки удари и остриета. — Археологът вдигна трети череп и насочи лъча към него.

— Може и да греша, но това ми прилича на следи от зъби. Кое то ме кара да се питам какви ритуали са извършвани тук.

— Да не мислим за това — отвърна тя.

Макартър се изправи и тримата продължиха през широка врата, водеща към на пръв поглед празно помещение. Вътре обаче не цареше

пълен мрак. Някъде отгоре се процеждаше тънък лъч светлина. Даниел потърси източника ѝ, но не успя да го открие. Заради праха във въздуха лъчът напомняше на завеса.

— Пукнатина в сградата — предположи Макартър.

— Сега сме от северната страна — отбеляза Хоукър.

Минаха през светлинната завеса и отново потънаха в здрача. Друга врата ги отведе наляво през малко преддверие в много по-голяма правоъгълна зала. Лъчите на фенерите им пронизаха тъмнината и осветиха платформа в средата на отсрещния край. По нея като че ли имаше знаци.

Лейдлоу прекоси помещението и се наведе, за да разгледа подиума. Цялата му предна страна беше покрита със следи от удари с тежък предмет, които бяха повредили или унищожили голяма част от каменните релефи. Край платформата имаше купчина прах и откъртени каменни късчета.

— Прилича на вандализъм — рече Макартър. — Може преди нас да са влизали иманяри.

Даниел загреба шепя прах и отчупени късчета и ги остави да се изсипят между пръстите ѝ. Докато археологът проучваше повредените знаци, тя се изправи и разгледа подиума. Беше широк около три метра и доста тесен, напомняше на олтар. Предният му ръб и страните бяха прави, но задната линия се извиваше навътре покрай кръглия отвор на дълбок кладенец.

Тя остави фенера си на подиума, надникна в ямата и възкликна:

Вижте това!

Макартър застана до нея. Двамата насочиха лъчите на фенерите си вътре и светлината се отрази в гладка повърхност.

— Вода.

Пилотът се присъедини към тях и попита:

— Защо им е кладенец тук долу?

— Пак за жертвоприношения, опасявам се — неохотно отговори професорът. — Древните май имали гадния навик и да давят хора.

— Не ми се ще да го казвам, но май се радвам, че са изчезнали — заяви Хоукър.

В мрака беше трудно да преценят дълбочината на кладенеца. Най-малко трийсет метра до водната повърхност, предположи Даниел. Тя взе едно камъче и го пусна вътре.

— Хиляда и едно, хиляда и две, хиля...

Плисъкът я прекъсна, ала онова, което последва, ги изненада. Секунда по-късно заклокочи светла фосфорна пяна и миризмата на сяра рязко се усили.

— Прилича на... — започна Лейдлоу.

— На киселина — довърши Макартър.

— Киселина ли? — учуди се Хоукър.

Професорът се обърна към него.

— Сярата във въздуха все трябва да идва отнякъде. Най-вероятно оттам. Газовете клокочат във водата като карбонати в газирана напитка. Сярна киселина.

Хоукър се смръщи.

— Трябва ли ми да знам за какво са я използвали?

— Сигурно за да се избавят от костите — отвърна Макартър.

Докато пилотът се взираше в ямата, Даниел погледна Макартър и той изрече мислите ѝ на глас:

— Горчива вода. Да, наистина горчива.

21.

Същата нощ над поляната отекна протяжен вой, човешки глас, който се извисяваше и стихваше в неравномерен напев. Звучеше глухо и натрапчиво. Пик Верховен го очакваше.

Даниел се обърна наляво, където южноафриканският наемник седеше, вдигнал чаша с кафе към устата си. Беше я предупредил, че ще се случи нещо — и то тази вечер. Бяха го издали движенията сред дърветата. „Voog-loopers“ — заяви на африкаанс той. — „Разузнавачи.“

През следващите часове той и неговите хора бяха претърсили джунглата за индианци, надявайки се да ги прогонят. Откриха само стъпки, странни резки по дърветата — нещо като маркиране на територия — и отпечатъци от животински лапи само с два пръста. Наблизо се натъкнаха на останки от две животни, жестоко накълцани, покрити с кал и със същите пробити мехури, каквито бяха видели по трупа в реката. „Друго предупреждение“ — отбеляза Верховен.

В отговор Даниел реши да пропусне съня. Направи серия тестове на обръча от сензори за движение, с който бяха опасали поляната, и не се отдалечаваше от лаптопа, който показваше сигналите им.

От своя страна, Верховен разположи хората си в различни точки на поляната и взе една от немските овчарки при себе си до масата. Когато злокобните напеви се понесоха във въздуха, кучето се напрегна и застана между господаря си и източника на звуците.

Верховен гордо потупа животното и се озърна към Лейдлоу. Тя отново се вгледа в лаптопа! Сензорите не бяха регистрирали нищо.

В нощта пак се надигна протяжен зов. Южноафриканецът остави чашата си и вдигна радиостанцията.

— Виждате ли нещо?

— Тук нищо — чу се първият отговор.

— От тази страна е чисто — прозвуча вторият.

— Отваряйте си очите на четири, по дяволите, защото явно нещо ви убягва — нареди той.

Даниел беше чула достатъчно.

— Ще събудя всички.

Не се наложи да го прави. Смутени от воя, другите членове на групата вече се бяха надигнали и надничаха от палатките си или заемаха местата си край огъня при Верховен.

Поласки беше един от първите.

— Какво е това?

— Звучи като разгонена котка — отвърна Девърс.

Носачите се скупчиха един до друг. Макартър и Сюзан също дойдоха при огъня, следвани от Хоукър.

Даниел се приближи до Девърс и попита:

— Това на холокуа ли е?

Той не отговори веднага, явно стреснат от кънтящия глас.

— Разбира се, че е — убедено заяви Верховен.

Лейдлоу искаше потвърждение.

— Хайде де, да или не?

— Така ми се струва — рече лингвистът. — Прилича на техния език, обаче...

Докато Девърс напрягаше слух, Хоукър мина покрай тях и се настани върху един сандък.

— Време е да проверим дали твоя план ще сработи — каза му Даниел.

Планът беше прост: в случай на нападение щяха да се отбраняват в центъра на лагера, ограден с димки и монтирани върху триноги метал-халидни прожектори, като онези, които се използваха на олимпийските стадиони.

Ако ги атакуваха през деня, димките щяха обгърнат мястото в гъст тъмен дим и за секунди да скрият групата от, прииждащите нападатели. Това обаче нямаше да попречи на инфрачервените мерници, с които бяха снабдени автоматите на Верховен, и те щяха да могат да стрелят, оставайки скрити за противниците си.

В случай на нощно нападение, като това, което изглежда предстоеше, прожекторите щяха да имат същия ефект, заслепявайки приближаващите се, докато групата от НИИ щеше да изчезне в мрака в средата на лагера и да открие огън, ако се наложи.

Даниел огледа поляната. Засега бяха сами.

— Нещо на екрана? — попита Верховен.

Тя се озърна към лаптопа.

— Не. Сигурно още са далече.

— *Вече ги виждам* — съобщи по радиостанцията един от хората на Верховен. — *Неколцина сред дърветата на юг.*

В този миг лаптопът тихо запиука. На дисплея се появиха обекти: червени точки на сиво поле, някои на юг, други на запад.

Южноафриканецът вдигна радиостанцията към устата си.

— Отстъпете. Няма нужда да разпръскваме силите си, ако ще влизаме в бой.

Той спокойно свали автомата от рамото си и отбеляза:

— Очаква ни интересна нощ. — Изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото загрижен — като човек, принуден да свърши нещо, което отдавна е отлагал.

— Най-добре да извадим резервното оръжие — предложи Даниел.

Верховен подхвърли ключ на един от носачите.

— Действай бързо.

Автоматите бяха в продълговатия сандък до неговата палатка, който за всеки случай беше заключен. На носача щеше да му отнеме минута, докато стигне там и извади оръжието.

Докато той се отдалечаваше тичешком, протяжните викове прозвучаха отново, вече по-високи, напев от няколко гласа.

— Това не ми харесва — рече Поласки. — Не е на добре.

— Какво казват? — попита Даниел.

— Не се разбира много — отвърна Девърс. Гласовете се извисиха, заглъхнаха и отново се извисиха. — Прилича на някаква песен, не е точно...

Прекъсна го *нов индиански глас*, включвайки се в хора с вик откъм запад. Веднага му отговори друг от изток, след това още един от север и накрая от юг.

Лейдлоу се обръщаше във всяка посока, търсейки с поглед източника им, докато те заглъхваха, заменени от ниските ритмични напеви.

Поласки измърмори нещо непонятно, а Макартър постави ръка на рамото на Сюзан, като се озърташе наоколо.

— Какво искат? — попита тя.

— Не знам — промълви професорът.

Цивилни в опасност — точно ситуацията, която Даниел се надяваше да избегне. Тя се обърна към Девърс.

— Какво казват, по дяволите?

— Трудно е да се разбере.

— Хайде де — изсумтя тя. — Иначе от теб няма никаква полза.

— Не е толкова лесно — упорстваше лингвистът. — Техният език не е като нашия, не е съвсем логичен. — Той напрегна слух. — Призовават духовете. Молят ги да прочистят джунглата от чумата и заразата, която сме донесли ние. Или пък може би ние сме чумата и заразата. Тъй или иначе, явно ние сме проблемът.

Верховен се засмя.

— Естествено. — Изтегли затвора на автомата си и пристъпи напред. — Е, ако искат да се отърват от нас, ще трябва да разчитат на нещо повече от духовете.

Когато напяващите гласове отново се извисиха, Даниел изведнъж почувства, че положението излиза от контрол. Боеше се не само че индианците холокуа ще нападнат вкупом, но и че Верховен иска да го направят просто за да докаже на какво е способен.

Тя се озърна към Хоукър. Пилотът изглеждаше невъзмутим, почти развеселен. Той спокойно поклати глава. Изражението му предполагаше, че всичко е наред, че това е само перчене, че Верховен и индианците просто си мерят оная работа.

Лейдлоу отново насочи вниманието си към джунглата с надеждата, че Хоукър е прав, и точно в този момент напевите стихнаха.

Тишината се проточи и тя погледна Девърс.

— Сега пък какво?

Лингвистът поклати глава.

След малко хората на Верховен се присъединиха към тях и той ги разположи по периметъра на защитената зона. Членовете на експедицията останаха в средата.

Даниел се опасяваше, че четиримата въоръжени мъже няма да са достатъчни. Впери поглед в мрака и потърси якия носач, който беше отишъл за резервните автомати. Не го видя никъде и се зачуди защо се бави.

— Не трябва ли да включим прожекторите?

— Още не — отвърна южноафриканецът.

Откъм дърветата се разнесоха нови гласове. Червените точки на компютърния екран се уголемяваха и алармата продължаваше да пиука.

— Внимавайте! — извика Поласки.

Всички се приведоха. В нощното небе към тях се носеше нещо, оставящо огнена диря. То падна, преди да стигне до лагера, и странно заподскача по земята — приличаше на горяща от двете страни гиричка с мека връзка. Сухата трева наоколо се подпали и в същия миг в мрака полетяха още пламъци.

— Залегнете! — нареди Верховен.

Огнените опашки във въздуха описваха неправилни траектории — две огнени кълба, орбитиращи едно около друго, свързани с въже — и се разбиваха в земята сред дъжд от искри. Десет, после двайсет, после още, прииждаха от всички посоки.

Сюзан започна да рита пясък върху приближаващите се огнени езици. Макартър се присъедини към нея, ала редките бурени се овъгляваха бързо и не представляваха сериозна опасност.

В този момент се появи носачът, натоварен с четири автомата и кутия заредени пълнители.

Верховен взе оръжието от него.

— Раздай ги — заповяда Даниел. Сега напевите звучаха различно, по-мрачно и зловещо, и обикаляха поляната — глас след глас повтаряше една и съща дума.

Ако се съдеше по изражението му, Девърс я знаеше, но не я преведе. Лош признак.

Лейдлоу провери дисплея на лаптопа — навсякъде около тях имаше обекти, прекалено много, за да ги преброи. Тя се обърна към лингвиста.

— Бели лица — каза той, разбрал погледа й.

— Какво означава това?

— Бялото лице е дух. Носи смърт.

Не след дълго виковете придобиха характера на нещо като строева проверка. Индианците холокуа един след друг обявяваха присъствието си. Ревяха с всички сили, изпадаха в ярост. Даниел преброи до седемдесет и се отказа.

Залегналият до нея Хоукър се изправи и отиде при Верховен, който тъкмо се канеше да даде последния автомат, и каза:

— По-добре го дай на мен.

Южноафриканецът остана неподвижен за миг, после тикна оръжието в протегнатата му ръка.

Лейдлоу отново срещна погледа на Хоукър, ала този път не намери утеха в очите му. Бяха студени и мрачни. Нямаше и следа от предишната насмешка.

— Адски много са — каза един от хората на Верховен.

— Най-малко стотина. Може и да са повече.

— Много по-малко са — възрази шефът му, като се озърна към светещите точки на компютърния екран. — Определено са по-малко, отколкото искат да повярваме.

— Той измери наемника с гневен поглед.

— Възможно е, обаче това прилича на боен отряд — заяви Девърс. — Тия хора се отъждествяват с духовете на смъртта. Мажат се с бяла боя и отиват на бой. Вярват, че боята ги прави неуязвими като Бялото лице, онзи, който вече е мъртъв. Той ги закриля, защото ако вече са мъртви, не могат да бъдат убити.

Сякаш в отговор на думите му, гласовете внезапно замлъкнаха. Даниел се огледа наоколо, още никой не ги нападаше. Кълбата продължаваха да горят там, където бяха паднали, и из лагера се стелеха редки валма дим. Но въздухът беше неподвижен.

Изведнъж тя зърна движение на дисплея и вдигна поглед. Видя силует сред дърветата покрай поляната, очертан на фона на малки огньове. След секунди вече пламтяха десетина или повече и бързо опасваха целия периметър. Приличаше на горящ фитил, който постепенно пълзеше покрай поляната, движейки се по посока на часовниковата стрелка — на юг и на изток.

Храстите и тревата пращяха и подхващаха огъня, който се сливаше в непрекъсната стена. Даниел вече виждаше силуетите на хора с факли в ръце. Тичаха край дърветата и оставяха огнени опашки след себе си. Скоро поляната беше опасана от бързо разрастващ се пожар.

— Господи, ще ни изгорят — промълви Поласки.

— Тук няма какво да се запали — успокои го Хоукър.

Лейдлоу пое дълбоко дъх. Той имаше право. На поляната нямаше нищо запалимо, обаче оставаше проблемът с дима. Обграждащият ги огън вдигаше тежък, мазен пушек и вече ставаше трудно да дишат. Без

да откъсва очи от края на поляната, тя отвори аптечката и извади наръч тънки като хартия маски. Бяха само шест и ги раздаде на Сюзан, Поласки, Макартър и носачите.

Един от хората на Верховен смъкна очилата си за нощно виждане.

— Сега сме напълно слепи. Индианците направиха тия устройства безполезни.

— Само че те не го знаят — отбеляза Хоукър.

Всички бяха станали нервни, освен Верховен и пилота. Даниел се обърна към Девърс и попита:

— Хайде, какво искат, по дяволите?

— Мисля, че не искат *нищо* — отвърна той.

— Тоест?

— Просто постоянно повтарят едни и същи думи. „Огън за огън, огън за чумата“. — Лингвистът трябваше да повиши глас, за да надвика пращането на пламъците, които вече ги обграждаха отвсякъде. — Или се опитват да ни кажат нещо, или се самонавиват.

На отделни места сливащите се огнени езици пълзяха нагоре по дърветата, образуваха въздушни течения, завихряха страховити малки въртопи като бясно въртящи се джинове, пуснати от бутилка.

— Край — каза Даниел и погледна Верховен. — Включи проклетите прожектори и изстреляй няколко сигнални ракети срещу тях. Няма какво повече да чакаме.

Южноафриканецът се усмихна и натисна един ключ. Генераторът зарева и прожекторите мигновено засияха. Насреща им заблестя ослепително отражение от валмата бял и сив дим, като мъгла от множество призраци. Видимостта стана още по-лоша.

Верховен натисна друг ключ и започна да изстрелва ракетите, предварително скрити в джунглата зад сегашните позиции на индианските воители — две на север, после още две на запад, а след това на юг и изток.

Лейдлоу се надяваше, че пукотът ще изплаши индианците. И наистина, в редиците от точки на компютърния екран се появиха празноти. Отделни групи отстъпваха, но не бягаха вкупом и след малко обръчът отново започна да се затваря. Тя се обърна към Верховен със смъдящи от дима очи.

— Ами сега?

Южноафриканският наемник не отговори веднага. Погледна един от своите хора, после попита застаналия зад него Хоукър:

— Как смяташ? Ще нападнат ли?

Пилотът поклати глава и посочи с автомата извисяващите се огньове покрай поляната.

— Ако нападнат сега, ще ги видим на фона на пламъците — много добър начин да умреш, даже да си Бяло лице.

Верховен отново се обърна към Даниел.

— Виждаш ли, те знаят, че не бива да ни атакуват. Засега само ще наблюдаваме. Но няма да ни нападнат. Поне тая нощ.

Тя въздъхна, беше успокоително, че Хоукър и Верховен са на едно мнение.

— Значи това е предупреждение. Предполагам, че няма да има второ.

Девърс се закашля.

— Холокуа са известни с това, че изобщо не отправят предупреждения.

През останалата част от нощта групата наблюдава пламтящия кръг около поляната. От време на време се разнасяха напеви, особено когато по-високите клони избухваха в пламъци, но индианците не се опитаха да излязат на открито. Призори се оттеглиха в джунглата и изчезнаха.

Гората около поляната продължаваше да гори. Но въпреки че беше суха за този сезон в Амазония, това не бяха онези изсъхнали храсталаци, които можеха да подхранят истински пожар. Пламъците просто не достигаха критичната температура, особено навътре в джунглата, където бе по-влажно.

Със спускането на хладната мъгла в утринните часове огньовете започнаха да гаснат. Пелената от пепел и дим постепенно се разсея и следобед останаха само тлеещите дънери на почернелите дървета, наред с тревожното очакване на следващата среща с индианците.

22.

Във Вашингтон настана леденостудено утро, с безоблачно синьо небе и струйки пара на хоризонта. Яркото слънце висеше ниско и сияеше ослепително, но си оставаше суров и далечен спътник — само свещ върху камината на света.

Не се усещаше никаква топлина, нито от слънцето, нито във въздуха. На Стюарт Гибс му изглеждаше уместно, че НИИ погребва един от хората си точно в такъв ден.

Той произнесе надгробното слово. Говори кратко, за да не замръзнат от студ опечалените, поднесе своите съболезнования и почитателно се отдалечи, наблюдавайки как другите пристъпват към вдовицата на Матю Блъндин.

Разговаряха с нея, прегръщаха я, стискаха ѝ ръката. Досещаше се за репликите им — мили, несъмнено печални думи за нейната загуба и хвалебствия за работата на съпруга ѝ. Никой нямаше да спомене, че са го открили в долнопробната част на града, застрелян и ограбен на улица, известна със своите наркопласъори и проститутки. Никой нямаше да попита дали наклонността му към алкохола и нощните авантюри са довели до тяхната раздяла и започването на процедура за развод, нито дали този порок не е виновен за смъртта му. Мислеха си го, разбира се, но такива мисли не се изричаха гласно, защото смъртта не само правеше всички равни, но и изличаваше прегрешенията. Простъпките и навиците на Блъндин щяха да се забравят, а остроумието и мъдростта му щяха да се превърнат в легенда.

Гибс наблюдаваше процесията неспокоен и разсеян. Несъзнателно мачкаше навития на руло вестник в облечената си в ръкавица длан. Отвсякъде го връхлитаха проблеми, индианци бяха нападнали групата в джунглата, някой беше проникнал в компютърната система и я бе накарал да се хакне сама — а неговият шеф на сигурността, единственият, на когото можеше да повери откриването на виновника, беше мъртъв и сега лежеше в земята.

Пронизаха го мъчителни угризения. „Той заслужаваше по-добра участ.“

За повечето присъстващи на погребението смъртта на Блъндин бе само незначителна бележка под линия в собствената им биография. Дори неуспялата да стане бивша госпожа Блъндин щеше да продължи живота си. Но за Стюарт Гибс и НИИ това събитие имаше огромно значение — по мащаби то се равняваше на екзистенциална промяна и Гибс не можеше да се отърси от мисълта за промяна в съдбата, както не можеше да се спаси и от ледения въздух.

Скоро навалицата започна да се разпръсква. Тръгнаха си дори вдовицата и нейните придружители, отдалечавайки се бавно по алеята към паркинга.

Гибс остана още двайсетина минути, замислен за покойника, за бразилския проект и различните сценарии, които можеха да се разиграят. Пое към колата си едва когато леденият въздух проникна през палтото му.

На паркинга вече нямаше други автомобили. Но когато бръкна в джоба си за ключовете, към него се приближи сребрист мерцедес със затъмнени прозорци.

Гибс го погледна, очаквайки да отmine. Мерцедесът обаче спря пред него и задният прозорец плавно потъна във вратата.

— Стюарт Гибс?

Директорът на Оперативния отдел на НИИ се поколеба. Не виждаше кой е в купето, но нямаше причина да отрича.

— Какво обичате?

Към отворения прозорец се наведе мъж с гъста сива коса и антрацитносив костюм.

— Забелязах, че гумата ви е спаднала — каза непознатият. — Реших, че ще имате нужда от транспорт.

Гибс се озърна към колата си и установи, че задната гума наистина е спаднала, въпреки че беше чисто нов мишлен и на идване ѝ нямаше нищо.

— Няма проблем — отвърна той. — Ще повикам някой да ме вземе.

— Трябва да поговорим — настоя мъжът. — Бях на погребението със сенатор Мецгър от Надзорната комисия. Разполагам със сведения

за смъртта на господин Блъндин, които, струва ми се, трябва да научите.

— Какви сведения?

— От онези, които не могат да бъдат предоставени на полицията, докато не се пресеят и филтрират както трябва.

Гибс го зяпна.

— Времето е от съществено значение, затова, ако не пожелаете да ме изслушате, ще трябва да ги съобщя на добрия сенатор — добави сивокосият.

Директорът продължаваше да го гледа смаяно. Струваше му се познат, но не беше сигурен дали го е видял на погребението, или го познава от другаде.

— Кой сте вие?

Вратата се отвори и мъжът със сивия костюм се премести навътре.

— Казвам се Кауфман. Компанията ми е корпоративен член на вашия институт.

Естествено. Кауфман беше собственик на „Фютрекс“, един от фирмените клонове на НИИ. И една от фирмите, които Блъндин разследваше.

Гибс се качи безмълвно в колата. Тя потегли и затъмненият прозорец плавно се вдигна.

Той се огледа. Освен Кауфман, вътре беше само шофьорът.

— Много жалко за човек като него — рече сивокосият.

— Блъндин беше един от най-способните ми хора — отвърна Гибс. — И мой добър приятел. Но си имаше проблеми. Предполагам, че са взели своето.

Кауфман кимна сериозно.

— Винаги става така.

Интонацията му смущаваше директора — гласът му звучеше самодоволно и снизходително.

— За мен ще е огромно удовлетворение, ако успеем да заловим човека, който го е извършил. Даже да е някоя проститутка — каза Гибс.

— Едва ли е проститутка — възрази Кауфман. — Убили са го заради вашия бразилски проект.

Гибс се вцепени. Дори сенатор Мецгър не знаеше за проекта.

— Не съм сигурен за какво говорите.

— В момента група ваши оперативни работници са в Амазония. И са там без знанието и съгласието на американското консулство и бразилското правителство. Нужно ли е да ви казвам защо?

— Имаме хора в петдесет държави — отвърна директорът, като се мъчеше да запази самообладание. — Не помня всички. Що се отнася до консулството и бразилското правителство, убеден съм, че грешите. По-важно е обаче какво общо има това със смъртта на Мат.

— Съвсем просто е. Убили са го заради онова, което е знаел. Разследвал е проникването във вашата база данни, което е обезпокоило някои хора. Но и това ви е известно, нали?

Гибс се вторачи гневно в мъжа до себе си. Едва се владееше. Този човек му беше противен.

— Казвайте каквото имате да казвате, по дяволите.

Кауфман въздъхна.

— Да започнем с проекта. Вашите хора в Амазония търсят развалини на древен маянски град. Град, от който може би произхождат някои изключително странни предмети. Предмети, които произвеждат енергия — абсолютно неограничено количество енергия.

Той погледна Гибс в очите и продължи:

— Преди осем седмици сте изгубили група, която се е опитвала да направи същото. И досега се чудите какво се е случило с тях. Мога да отговоря и на този въпрос, ако пожелаете да ме изслушате.

— Вие сте копелето, което ни хакна! — възкликна директорът.

— Пуснахме една програма с разрешението на вашия Изследователски отдел — гордо заяви собственикът на „Фютрекс“. — Нещо, свързано със симулация на климата, струва ми се. Явно е предизвикала малка буря при вас.

Гибс го измери яростно с поглед. Точно както Блъндин предвиждаше, причината се криеше в слабата защита на Изследователския отдел.

— Има логика — гневно отвърна той. — Голяма технологична компания като вашата очевидно разполага с достатъчно опит. Въпросът ми е защо. Имате ли представа какви ужасни неприятности ще си навлечете?

Събеседникът му се отпусна на облегалката, без да се смущава от агресивността на Гибс.

— При други обстоятелства сигурно щяхте да сте прав. Но не и тук. Не и сега. Предлагам ви решение. Най-добрият и всъщност последният ви шанс да се справите с проблема.

— НИИ не се нуждае от вашата помощ.

— Не Институтът, приятелю, а *вие*. Искам да помогна на *вас*.

— За какво да ми помогнете?

— Да оцелеете, например — рече Кауфман. — Отне ми известно време да се досетя, но е ясно, че вие ръководите тази работа частно. Използвали сте ресурсите и пълномощията на НИИ, обаче операцията си е ваша.

Чак сега Гибс усети истинската тежест на действията си. Те го връхлетяха като градушка — взетите решения, предприетите стъпки за скриване на следите, пресечените граници, от които нямаше връщане.

Кауфман изглеждаше впечатлен.

— Трябва да призная, че сте играли много смело. Сега обаче сте се натъкнали на проблеми и това ви поставя в лошо положение. Простото решение, което сте замислили, среща всевъзможни пречки и забавяния. Парите ви са на свършване. Времето ви също изтича, защото хората започват да задават въпроси — въпроси, на които не сте в състояние да отговорите.

Гибс осъзна, че е стиснал зъби, и се опита да се отпусне.

— Може и да извадите късмет — хвърли му спасително въже собственикът на „Фютрекс“. — Може да намерите каквото търсите и да изчезнете с него, преди стените да се сгромоляшат. А после? Не можете да го занесете в НИИ — нито в която и да е друга американска организация. Не само ще се запитат откъде се е взело, но и ще искат да знаят защо изобщо е у вас. Сам сте го разработили, така ли? С какво? Не е възможно да разполагате с ресурсите за такава игра, иначе е нямало да се наложи да източвате сметките на НИИ. Тъй че ще трябва да го продадете. Единственият въпрос е на кого.

Гибс мълчеше — негово изконно право.

— Най-добрият ви шанс са държавите, но кои? — не преставаше Кауфман. — Не можете да го продадете на собствената си страна, това вече установихме. Към кого ще се обърнете? Към японците ли? Естествено. Защо не? Те внасят практически цялата си енергия, технологията им е развита и ежегодно харчат милиони за такива проучвания. Но във вашия свят те са най-големият ви съперник,

икономическият аналог на руснаците по време на Студената война, и въпреки че може би сте крадец, вие не сте предател. Тъй че сигурно можем да изключим и Европейския съюз, руснаците и китайците, поне докато не изчерпате всички други възможности. И това ви оставя главно разрушителите.

— Какви разрушители?

— Онези, които ще спечелят най-много, ако тази революция *изобщо* не се извърши — поясни Кауфман. — Ядрената индустрия, големите производители на петрол, страните от ОПЕК.

Собственикът на „Фютрекс“ продължи по-прагматично:

— Ако бях на ваше място, ядрената индустрия щеше да е първият ми избор, макар че те не са единна група. Дори някой ден може да използват находката, когато се изчерпи полезният живот на капиталните им инвестиции, възлизащи на трилиони долари. Най-вероятно обаче ще предпочетат да продължат да строят големи, скъпи електростанции, замърсяващи околната среда, вместо малки, евтини и екологично чисти централи — в големите има повече отговорност, по-голям престиж и естествено, повече пари. Но ще ви платят скъпо и прескъпо. Както и петролната индустрия, ОПЕК и „седемте сестри“^[1] или каквото е останало от тях. Ще ви затрупат с петродолари, за да оставят това нещо в килера. А може и да ви очистят. Или и двете. Най-малкото ще се страхувате от това до края на живота си, защото винаги ще съществува опасност да ви разкрият. — Той направи драматична пауза и погледна Гибс в очите. — Ужасно е да живееш в постоянен страх да не те разкрият.

Директорът слушаше разсъжденията му със странно усещане за дежа вю. Стотици пъти беше мислил за същите неща. Имаше план и той се изразяваше в неговото изчезване, за което щеше да му помогне опитът му от ЦРУ, но винаги щеше да има опасност. Разчиташе, че ще успее да се справи с нея.

— Защо ми казвате всичко това? — горчиво попита той. — Какво целите, по дяволите?

Кауфман най-после се смили над него.

— Защото онова, което се надявате да откриете там или, по-точно, което и двамата се надяваме да откриете там, е началото на революция, в сравнение с която индустриалната и компютърната революции ще са само невзрачни епизоди. Индустриалната революция

подобри живота на двайсет процента от населението на света, главно в Европа и Северна Америка. В други части на земята тя обрече огромни множества от дотогава щастливи хора на окаяна мизерия. Превърна ги в истински роби, които добиват с тежък труд полезни изкопаеми, докато родните им земи са замърсявани и ограбвани. Информационната революция имаше същите последици, само че в по-малък мащаб. Животът на двайсет процента се подобри, докато други останаха без работа, мизерстват и са излишни за потребностите на обществото. Бедните страни попадат отвъд информационния вододел и населението им изостава още повече, защото хвърля всичките си смешни приходи само за да не им дръпнат шалтера.

— Не съм се захванал с това заради бедните — заяви Гибс.

Кауфман се отпусна на облегалката.

— Тогава го продайте на разрушителите. Светът ще я кара както досега: ще добива нефт и въглища и ще трупа тонове радиоактивни отпадъци. Войните ще продължават вечно. Ще търпим още поражения като Ирак. Иран ще е следващият, а и целият Арабски полуостров, когато падне саудитската династия. Америка ще се разори от войните в пустинята, а Европа и Азия ще гледат и ще жънат печалбите. Бедността и екологичното замърсяване на петролната епоха ще продължават, а вие до края на дните си ще се питате кога ще ви намери онзи случаен куршум.

Гибс откъсна очи от него и погледна през прозореца към прелитация покрай тях свят. Прекалено бързо, помисли си той, също като този разговор, от който не можеше да избяга. Виеше му се свят, усещаше, че е изгубил равновесие — ужасно чувство за човек, свикнал да упражнява пълен контрол.

— Обрисовахте бъдещето ми в розови краски — отбеляза той.

— Това е само едно възможно бъдеще — поправи го Кауфман. — От друга страна, можете да погледнете на нашата среща като на изход за вас. Можете да ми предадете находката си, за да се реализира целият ѝ потенциал. Заделил съм милиарди за разработването на тази технология и мога да осигуря още милиарди, ако се наложи. Имам армии от инженери, влиятелни приятели в Капитолия и военните кръгове. Имам и време, лукс, с който вие вече не разполагате.

Той се наведе към Гибс и продължи:

— Онова, което е скрито някъде там, е ключът за уравнивяване на нещата, за преодоляване на огромните разлики между Първия и Третия свят, за стабилизиране на нашата опасно нестабилна земя.

— Боже мой! — възкликна Гибс. — Вие сте някакъв кръстоносец. И възнамерявате да се откажете от такова нещо?!

— Не — усмихна се Кауфман. — Възнамерявам да натрупам богатство от него. Богатство, в сравнение с което Бил Гейтс и Уорън Бъфет ще са пълни бедняци. И щом го направя, ще построя електростанции по целия свят. Ще осигуря по-евтина енергия, отколкото някой си е представял — по-евтина от въглищата и нефта, по-евтина от слънчевата, вятърната и даже геотермалната енергия, при това без никакво замърсяване на околната среда. След двайсет години ще контролирам цялата електроенергия, произвеждана в Западното полукълбо, и въпреки че ще я продавам евтино, ще я произвеждам без почти никакви разходи. С печалбите и влиянието ще осветя света на бедните. И когато цялата планета получи равен достъп до тази енергия, ще настъпи такова равновесие, каквото никога не е имало. На всеки богаташ вече няма да има по трима бедняци.

Докато Кауфман говореше, Гибс се питаше точно къде се пресичат алчността и благородството на този човек. Или може би лъжеше? Или просто беше ненормален? Комбинация от четирите, реши той.

— Вие сте луд.

Сивокосият милиардер вдигна вежди.

— Лудост е да крадеш от собствената си институция. И да пратиш група наемници да претърсват една речна долина, а след тяхното изчезване да ги замениш с група цивилни, които най-вероятно ще бъдат сполетени от същата участ. Безумно е вашето място в света, приятелю, не моето.

Гибс се задушаваше. Кауфман беше улучил в десетката — бе изрекъл абсолютно всичките му страхове за абсолютно всички аспекти на операцията. Директорът беше алчен, но не и предател, а и не си въобразяваше, че е хитър политик. Бъдещето не го интересуваше — каквото и да направеше, някой ден пак щеше да се стигне дотам, — но разрушителите, както ги наричаше собственикът на „Фютрекс“, не бяха сили, с които да си играеш. Кауфман може би *наистина* му

предлагаше нещо по-добро. Реши да захапе, поне колкото да вкуси от примамката.

— И как би изглеждала такава оферта?

— Първо, незабавно ще ви се изплатят всички досегашни разходи, ваши или на онези, които стоят зад вас. Това би трябвало да ви избави от инвеститорите и да ви позволи да възстановите евентуално липсващите средства на НИИ. Второ, ще ви се даде възнаграждение от един милион долара след получаването и установяването на автентичността на артефактите. И накрая, ще получите пост във „Фютрекс“, шестцифрена заплата и малък процент от всички нетни печалби. — Кауфман сви рамене. — Вашият дял ще идва от закръглянето на цифрите някъде на последния ред, но за няколко години ще спечелите повече, отколкото за десет живота в НИИ. Колкото повече печелим, толкова повече ще има за вас. Това би трябвало да гарантира пълното ви съдействие.

Стюарт Гибс слушаше мълчаливо и обмисляше предложението.

— А ако откажа?

— Тогава има две възможности. Или вашите хора в джунглата ще бъдат очистени, преди да успеят да ви донесат каквото искате, или съответните власти ще бъдат информирани за дейността ви.

Директорът се засмя. Кауфман нямаше да се обърне към властите, каквото и да се случеше.

— Хората ми са защитени добре.

— Да. Знам кой ги защитава, знам и как. Мога да ви гарантирам, че разполагам с нужната огнева мощ да ги извадя от играта. Не ми е известно само тяхното местонахождение, но рано или късно ще го науча. И тогава вече няма да сте в състояние да се пазарите.

Гибс се замисли: накрая щеше да получи десетина милиона. Купувачите, с които се беше свързал, имаха дълбоки джобове, ала бяха скептични. Ако успееше да докаже какво има, може би щяха да му платят десет пъти повече от офертата на Кауфман. В аванс и в брой, а не в продължение на десетилетия. И даже за това трябваше да се пазари. Тогава самата технология щеше да струва невъобразимо много, повече от целия нефт в Аляска и всичкото злато в Южна Африка, а сега му предлагаша да я продаде на безценица.

Той се втрени в Кауфман, ядосан от неговата арогантност. И все пак, въпреки гнева, мрачното му настроение започна да се разсейва.

Виждаше същността на предложението — престъпна сделка, въпреки че почти цялата плячка щеше да отиде само в едната страна. „Така стават нещата — помисли си директорът. — Богатите взимат от бедните. Плащат цент и продават за долар, но бедните винаги са благодарни за centa.“

— Защо моите хора да не довършат операцията? — отпрати контрапредложение той. — Каквото открием, вие ще получите правото на първи купувач.

— Защо? — учуди се Кауфман. — За да ми вземете повече?

Гибс очакваше това.

— Ами моите хора?

Собственикът на „Фютрекс“ сви устни.

— Те няма да се завърнат, ако това имате предвид.

Гибс не отговори.

— Видях списъка — прибави Кауфман. — Отначало не разбрах защо сте избрали точно тези хора. Но после ме осени — повечето няма да липсват на никого.

При тези думи изражението на директора стана сурово, почти гневно, ала не от скръб. Всъщност той изобщо не беше имал намерение да върне групата в Щатите. Някъде по пътя щеше да ги сполети злополука, самолетна катастрофа или експлозия. „Но сега, и то точно заради Кауфман, един от тях вече е тук. Арнолд Мор.“

— Още смърт — отбеляза Гибс.

— Да — почтително произнесе милиардерът. — Само че не толкова шокираща, колкото на Мат Блъндин. Но пък предполагам, че той не ви е оставил друг избор.

Лицето на Гибс стана безизразно. Не искаше да убива Блъндин, но той наистина го постави в безизходица. В стремежа си да открие виновника за кражбата на информация, се зарови в неща, които имаше заповед да не докосва. И така разкри следите, оставени при изпълнението на плана на директора. И въпреки че това нямаше отношение към разследването, Блъндин не се сдържа и тръгна по тях.

По-скоро рано, отколкото късно щеше да разбере, че само началникът му е можел да промени кодовете за финансирането, а не Даниел, счетоводителите или който и да е друг в организацията. Това щеше да го отведе до липсващите пари, до исканията за финансиране на проекти, които съществуваха само на хартия, до безсъдържателните

доклади и недекларираните трансакции, които осигуряваха осъществяването на бразилския проект. Не след дълго Мат Блъндин щеше да проумее какво означава всичко това. А може би го беше проумял и оставяше време на Гибс да поправи нещата. В края на краищата нали бяха приятели.

— Давам ви едно денонощие да ми отговорите — прекъсна мълчанието Кауфман.

Гибс насочи вниманието си към гледката. Вече бяха в деловия квартал и можеше да хване такси. Наведе се към шофьора и нареди:

— Спрете тук.

Кауфман кимна и шофьорът отби до тротоара.

— Не бъдете глупак — настоя Кауфман. — Вече нямате друг избор.

Гибс слезе, затръшна вратата и изпрати сребристия автомобил с поглед. Сега знаеше кой е врагът му, знаеше и какво трябва да направи. Оставаше да измисли само как да го направи, без да унищожи и самия себе си.

[1] Нефтодобивните компании от „Консорциум за Иран“, доминирали петролната индустрия до 70-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

23.

Задната седалка на старото такси отдавна беше изживяла хубавите си дни. Съдраният винил с оръфани платнени шнурове и следи от химикалка, драсканиците и петната, всичко свидетелстваше за дълго и бурно минало. Арнолд Мор гледаше заснежените улици на Вашингтон от този царски трон, докато бавно напредваше из пътната мрежа на столицата.

През тази година на странен климат градът беше връхлетян от поредната буря, четвъртата за шест седмици, но засега най-безпроблемната, сякаш идва в петък и ще си тръгне до неделя вечер.

В събота сутринта обаче снегът продължаваше, покриваше моравите и дърветата с чисто бяла пелена и оставяше пласт сива киша по улиците. Това стигаше, за да задържи повечето хора вкъщи и да направи града по-пуст, отколкото Мор си го спомняше.

Таксито го караше от Вирджиния, мина покрай Джеферсън Дейвис Паркуей и прекоси Потомак по Арлингтън Мемориъл Бридж. В далечината се извиси Мемориалът на Линкълн, грамадна сграда с колони, полузабулена от сипеция се сняг.

В такова време Вашингтон изглеждаше различен, паметниците бяха по-горди и достойни в самотата си, изкуствените езера — по-величествени в своята тишина и пустота, по-царствени без вездесъщите туристи, улични търговци и скитници.

Мор предпочиташе града такъв при всякакви обстоятелства, но особено сега. Имаше среща — с него най-после се беше свързал човек, който проявяваше интерес към бразилския проект. Градската пустота щеше да улесни разговора на открито, да му помогне да забележи неприятностите навреме, ако изобщо имаше такива.

Таксито го остави пред мемориала и той се качи на тротоара. Снегът хрущеше и скърцаше под краката му.

Усетил ледения полъх, Мор вдигна реверите на тежкото си вълнено палто и пъкна ръце в дълбоките топли джобове — същите, в които преди два дни беше открил бележката. Пред вратата на

апартамента му, когато бъркаше за ключовете, пръстите му напипаха сгънат лист хартия, надписан от чужда ръка. Текстът гласеше просто „Обадете се“ и продължаваше с телефонен номер, следван от думите „ние можем да ви помогнем“. Нищо друго. Не се споменаваше бразилският проект, нито НИИ, но връзката беше ясна.

Той дълго се вира като хипнотизиран в бележката. Смуцаваше го мисълта, че не е усетил кога са я пхнали в джоба му — навярно докато е стоял на опашката в кафенето или на оживената метростанция. Не помнеше някой да се е блъснал в него, да го е бръснал с рамо или да се е задържал прекалено дълго наблизко. Не бяха отвлекли вниманието му с несръчен джебчийски опит. След като се качи в метрото, седна сам на седалката и слезе на обичайната си спирка с неколцина пътници. И все пак листчето някак се беше озовало в джоба му. Това го караше да се чувства стар и муден, сякаш възрастта бе притъпила сетивата му. Може би календарът не грешеше, може би наистина бе време да се пенсионира.

Той се върна в настоящето и забелязал приближаващ се автомобил, положи всички усилия да пропъди тези мисли. Кафявата кола намали, но зави в отбивката и отмина нататък, вдигайки пръски киша.

Мор погледна към белия хоризонт. Някъде там слушаше Гибс. Освен това го наблюдаваха хора, поне три групи. Две коли и трети екип пеша, въпреки че не знаеше нито кои са, нито къде са заели позиции. Кафявата кола спокойно можеше да е на една от групите.

Опита се да не мисли и за това. Разсейваше го, а сегашната му задача изискваше пълна концентрация. Щеше да се срещне с врага, онзи, който беше направил опит да убие Даниел. Задачата му се състоеше в това да открие кой е този враг. За целта трябваше да ги убеди, че е готов да предаде НИИ — нелека задача, като се имаше предвид репутацията му. Капан, заложен за хора, които несъмнено очакваха такъв — трудна работа, откъдето и да го погледнеш. Но след убийството на Мат Блъндин преди няколко дни не им оставаше друг избор.

По пътя мина друга кола. Бял лексус с жълти халогени, пронизително блестящи от предната броня. Той отби към Мор и спря. През отворения прозорец Мор видя мъж на около двацет и пет години с грижливо оформено катинарче.

— Арнолд Мор?

Мор кимна.

— Качете се — предложи младежът. — Можем да поговорим в движение.

Мор поклати глава.

— Няма да стане. — Той посочи към паркинга. — Паркирайте там. Има много място. После се върнете тук и ще се разходим из тая възхитителна зимна приказка.

Шофьорът се смръщи, но натисна газта и изпълни указанието. След малко се върна пеша, като си даваше вид, че се разхожда небрежно.

Мор го огледа. Беше млад и хубав, с русоляви кичури и силен загар наред зима. Носеше панталон с остри ръбове и кашмирено поло.

— Мили Боже, пратили са ми ски инструктор — промълви агентът от НИИ.

Когато се приближи, младежът попита:

— Накъде?

— Има ли значение? — навъси се Мор и се озърна в двете посоки, после пое към моста, отдалечавайки се от мемориала. Трябваше да остане на открито.

Русият избели очи и го последва. Около минута само вървяха — без думи и жестове, просто двама мъже, разхождащи се по склона към Арлингтън Мемориъл Бридж.

— Как се казвате? — попита Мор накрая.

Онзи се засмя.

— Тогава без имена — рече агентът. — Добре. Ще ви наричам Свен. Приличате ми на човек на име Свен.

Онзи явно нямаше нищо против и двамата продължиха нататък — Мор с тежките си боти, оранжев шал и целият увит в памучни и вълнени дрехи, а Свен със своя кашмир и скъпи италиански обувки, които подгизваха в снега.

— Онази вечер сигурно съм разговарял по телефона с вас — предположи Мор.

— Много проникателно — отвърна Свен.

— Да не сте и от химическото чистене?

— Моля?

— Чудя се как сте ми пуснали бележката в джоба. Не съм усетил някой да я слага там, затова си помислих, че може да съм взел палтото от химическо чистене заедно с нея.

Свен продължи да върви.

Мор разчете изражението му.

— Не сте го направили вие.

— Аз само отговорих на обаждането ви.

— Вижда се — отвърна по-възрастният мъж.

Той ускори ход и се качи на моста, където щеше да е по-студено и тънките дрехи на спътника му щяха да го направят още по-неадекватен, отколкото и без това изглеждаше.

Свен явно разбра този факт и изхленчи:

— Къде отиваме, по дяволите?

— Не отиваме *никъде* — каза Мор, загледан в тъмните зловещи води на Потомак, изпъкващи на фона на снежните брегове. — Просто се разхождаме. На открито, на обществено място, където има по-малка вероятност да ви възприема като заплаха и да се наложи да ви убия.

Свен се засмя.

— Сериозно ли трябва да го приема?

— Приемете го както искате — без да спира, заяви Мор. — Не че ще липсвате на някого.

Младежът стисна зъби и Мор предположи, че репликата му е улучила целта.

— Струва ми се, че не сте наясно със ситуацията — каза Свен. — *Вие* имате нужда от нас. Аз съм тук само за да определя дали си струва да ви отделяме време.

— Нима? Много важна задача са ви поставили. Сигурно страшно се гордеете с нея.

Мор понечи да си тръгне, но младият мъж го хвана за рамото и го накара да се обърне към него.

— Чуй ме, старче...

Агентът отблъсна ръката му и яростно впери поглед в него.

— Не, ти ме чуй, малък скапаняк такъв. Няма да контактувам с пешки или пратеници. От четирийсет години съм в бранша. Тъй че, ако ония, дето са те пратили, имат да ми казват нещо, по-добре да съберат смелост да дойдат лично. Или поне да пратят някой с повече тежест.

Свен понечи да отговори, но Мор го прекъсна:

— Ти си никой и нямаш представа от тази операция. Даже не знаеш как са се свързали с мен твоите хора.

Онзи се зачерви от гняв.

Мор подигравателно вдигна вежди.

— Хайде, дай да те чуя. Каж ми, че греша. Обясни ми колко си важен и точно какво знаеш.

— Знам достатъчно — отвърна Свен накрая. — Знам, че са те отстранили от важна работа и това не ти харесва. Знам, че с кариерата ти, общо взето, е свършено и това също не ти харесва. От четирийсет години си в бранша, казваш. Аз пък ще кажа, че са те използвали четирийсет години, а сега те изхвърлят на улицата и това адски те е жегнало, иначе нямаше да си тук, нали така?

Мор го наблюдаваше и гневът му, и истинският, и престореният, си отиваше.

— Тук си прав — призна той. — Но идването ми на тази среща беше грешка.

Изглежда Свен със съжаление и добави:

— Върви си. Върви си, преди да са те убили. Мислиш, че няма да се случи? Наистина ли смяташ така? Ако хората минаваха на друга страна всеки път щом ги ядосат, докъде щяхме да стигнем, по дяволите?

Свен не отговори и Мор презрително поклати глава.

— Върви си и предай на твоите хора, че не проявявам интерес. Предай им, че не могат да ме купят с пари. И другия път; когато искат да ми предложат нещо, по-добре да не пращат хлапак с жълто покрай устата, дето се тревожи, че устните му ще се напукат от *студа*. — Той поклати глава с още по-голямо отвращение. — Имам документи, които са по-стари от теб.

Мор обърна гръб на младежа и погледна над каменния парапет на моста. Почисти снега пред себе си и опря ръце отгоре, вторачен в черната вода, която бавно течеше под сивкавото небе.

— Четирийсет години, а ето как свършва всичко — измърмори той. — Майтап. Пълен майтап, мамка му.

В една топла стая далече от моста Гибс чуваше всяка дума и за пръв път започваше да разбира защо Мор си е спечелил такова уважение. Играеше майсторски. Свен беше бесен, достатъчно, за да му издаде много, само и само да докаже, че не е някаква си пешка, или за

да се втурне при шефовете си и да им заяви, че онзи се е опънал и трябва още да се потрудят, за да го привлекат. Сигурен признак, че Мор е искрен, а не им го подхвърлят като примамка.

На Гибс почти му се искаше този театър да е действителен. Но ситуацията не беше такава, каквато Мор смяташе, и въпреки майсторството си той бе въввлечен в игра, която не можеше да спечели.

Свен за пръв път се усмихна.

— Защо не дойдеш с мен? Можеш лично да им го кажеш.

Мор се обърна към него, опрял гръб на парапета. Изкушаваше се. С Гибс бяха обмислили тази възможност. Двете коли без проблем щяха да го проследят, но му се струваше прибързано.

— Никъде не идвам, докато не науча с кого си имам работа — отклони предложението той.

Свен поклати глава и сведе немиждащ поглед към земята.

— Грешен отговор — произнесе той и измъкна малък пистолет изпод самото си.

Преди Мор да успее да реагира, младежът стреля два пъти в гърдите му. Мор отхвърча назад към парапета, после политна напред. Свен го подхвана, когато коленете му се подгънаха, вдигна го и го опря в парапета. После го преметна през него.

Мор се запремята надолу към реката, а палтото му се развяваше като пелерина. Вряза се в ледената вода и изчезна под черната повърхност.

Свен остана да погледа още няколко секунди. Течението скоро разнесе образувалата се от падането на тялото пяна. На повърхността се появи само оранжевият шал на Мор, който също скоро изчезна под моста.

Доволен, младежът се обърна към улицата. До него спря лъскаво черно ауди и задната врата се отвори. Той скочи вътре и колата рязко потегли.

В слушалките на Стюарт Гибс вече се чуваше само тихо пращане. Той се обърна към контролния пулт, откри копчето за сигнала от Мор и го изключи.

Мор го нямаше. Блъндин го нямаше. До двайсет и четири часа нямаше да я има и цялата група в Амазония. С тях щеше да изчезне и последното доказателство за бразилския проект на НИИ.

24.

При тази новина лицето на Марк Поласки стана сивкаво. Съобщението от централата на НИИ идваше направо от Стюарт Гибс. Дъщерята на Поласки била блъсната от кола, докато била на джогинг. Закарали я в болница с тежки травми на главата и шията и не се очаквало да дойде в съзнание. На негово име бил купен билет за директен полет Манауш — Маями, откъдето щял да го вземе частен самолет. Самолетът излитал от Манауш в 09:43, ако Поласки успеел дотогава да стигне дотам.

Той погледна Хоукър и попита тихо:

— Можем ли да стигнем навреме?

— Ако излетим веднага — отвърна пилотът.

Докато Поласки се качваше в хюито, другите се сбогуваха с него. Девърс му подаде раницата, а Макартър, който внезапно си спомни собствените си тежки мигове в реалния свят, обеща да го потърси след завръщането им в Щатите.

Поласки едва ги чуваше. Седна до пилота, вперил немиждащ поглед в лазурното небе, и зарови в раницата си.

До него Хоукър направи бърза проверка на системите, запали двигателя и зачака стрелките на уредите да се раздвижат. Витлата над тях бавно се завъртяха. Когато забръмчаха равномерно, той изтегли лоста назад и хеликоптерът се издигна.

Вертолетът се завъртя на изток, изравни нос и се отдалечи, набирайки скорост и височина.

Скоро се носеха с двеста и двайсет километра в час на хиляда и петстотин метра над земята. За три и половина часа щяха да изминат разстояние, отнело на групата десет дни път с кораб и пеша.

Поласки беше потънал в мълчание. Хоукър не го смущаваше. А и какво можеше да му каже? Пилотът си вършеше работата, проверяваше уредите и оглеждаше небето, спираше поглед върху конкретен участък, фокусираше се за миг, за да се увери, че е чист, после преминаваше нататък. Този процес се набиваше в ума на

пилотите от деня, в който започваха да летят, и Хоукър го изпълняваше по навик, без да очаква срещи с други машини. Но въпреки това забеляза нещо.

В небето се появи черна точка, относително неподвижна, почти като петно на предното стъкло — типичен признак, че траекторията ѝ пресича тяхната.

Хоукър леко промени курса и бавно издигна вертолета нагоре.

Другият хеликоптер продължаваше по същата траектория. Скоро различи модела, „Хюс 600“, обикновено наричан НОТАР, съкращение, показващо, че няма опашно витло^[1], защото използваше насочените отработени газове за регулиране на посоката, вместо обичайния заден винт. Този НОТАР обаче беше зловец черен, нямаше никакви опознавателни знаци и от двете си страни носеше по два външни контейнера.

— Нещо не е наред ли? — излезе от транса си Поласки.

— Няма опознавателни знаци — отвърна Хоукър.

— Какво значи това?

— Не знам. Но не е на добре.

Другият вертолет мина встрани под тях. Хоукър не откъсваше очи от него, завъртя глава и зави надясно, за да не го изгуби от поглед. Точно преди да изчезне в далечината, НОТАР също започна да завива. Връщаше се.

В лагера Даниел се върна на сателитната радиостанция, за да съобщи на Гибс за заминаването на Поласки.

— Потвърди, че са излетели — нареди той.

— Да, преди пет минути.

Последва продължително мълчание.

— Ясно — накрая каза директорът. — Ще се свържа с теб в деветнайсет нула нула, за да докладваш за обстановката. Край на връзката.

Лейдлоу протегна ръка да изключи апарата, но спря — спомни си, че трябва да обсъди с Гибс проблем с охранителната система, поредната от множеството повреди в електронната техника. Тя взе бележките си и натисна бутона за предаване.

Не получи отговор.

Отново натисна бутона.

— Стюарт, там ли си?

Провери дисплея. „Край на връзката.“ Гибс явно се беше изключил.

Даниел въведе повторно кода си за достъп, натисна „установяване на връзка“ и зачака. Не се случи нищо, после на дисплея се появи нов надпис: „Връзка не е установена. Моля, опитайте пак“.

Направи нов опит само за да получи още по-злокобен отговор: „Невалиден код. Достъп отказан“.

Стомахът ѝ се сви. Тя въздъхна ядосано и се огледа за помощ, но с бета-теста на новия протокол за сателитна връзка се занимаваше Поласки, а него го нямаше.

Хоукър насочи поглед напред. Черният НОТАР продължаваше да завива и скоро щеше да заеме позиция зад тях. В опит да предотврати това Хоукър натисна лоста напред и спусна носа на хюито. Докато вертолетът набираше скорост, той се озърна назад, но не видя другия хеликоптер.

Поласки се завъртя на седалката си.

— В опасност ли сме?

— Може би.

След няколко секунди канонада от трасиращи куршуми разсея всякакво съмнение.

Хоукър рязко наклони лоста и полетя към джунглата на хиляда и петстотин метра под тях. Черният вертолет ги последва и въпреки високата им скорост бързо ги настигаше.

НОТАР беше с две поколения по-нов от хюито. По-малък, по-лек и по-бърз. Хоукър не можеше да му избяга. А без оръжие положението изглеждаше отчаяно. Все едно на улицата да те спре въоръжен човек — ако ти поиска нещо, просто му го даваш, а ако не поиска нищо, плюеш си на петите и се молиш да извадиш късмет. Докато остро завиваше наляво и се спускаше към реката, Хоукър се молеше да извадят късмет.

— Кои са тези? — надвика Поласки воя на двигателя.

Хоукър не отговори. Хюито бързо набираше скорост.

Стрелката на скоростомера се завъртя през жълтата дъга и премина червената линия — скоростта, която никога не биваше да се превишава. За което имаше сериозно основание. Над тази скорост структурните връзки на корпуса ставаха нестабилни. Сякаш за да

демонстрира това, хюито започна да се тресе неудържимо, заплашвайки да се разпадне.

Стигнаха над върхарите на дърветата и се понесоха над тях с близо двеста и осемдесет километра в час. Двигателят виеше и хеликоптерът продължаваше да се тресе. Отляво пак изтрещяха изстрели и Хоукър се стрелна натам, принуждавайки другия вертолет да прелети над тях. На пътя им се извисиха по-големи дървета и Хоукър трябваше да се издигне, прорязвайки с плазовете път сред листака. После отново се спусна.

— Внимавай! — извика Поласки.

Черният НОТАР се появи отгоре им, обстрелвайки ги отдясно. В кабината отекна остро изтракване, като от метална пръчка, опряна в бързо въртящ се вентилатор.

Поласки светкавично плъзна поглед по стените в търсене на повреди. Хоукър провери уредите за същото. През десетина дупки отстрани на корпуса проникваха слънчеви лъчи. Пилотът видя, че стрелките са останали по местата си и всичко функционира нормално. Бяха ги улучили, но във вертолета имаше много празно пространство и куршумите бяха преминали през него, без да засегнат нищо важно.

Другият хеликоптер описа широка дъга и се приготви за нова атака. Хоукър имаше само един път за бягство.

С ревящ двигател и напрегащ се корпус хюито отново се понесе към реката. Противникът го последва, като бързо се приближаваше.

Листакът отдолу изчезна в мига, в който черният НОТАР откри огън. Хоукър се спусна към водата и зави по посока на течението. Другият вертолет прелетя отгоре, направи широк завои, мина зад тях и пак започна да ги настига.

Сега и двата хеликоптера се носеха над искрящата вода, правейки резки маневри и завои — приличаха на грамадни водни кончета в спор за територии.

Лъкатушното речно корито осигуряваше известно прикритие на хюито, но дърветата по бреговете ги затваряха като в дълбок каньон и правеха маневрите им предвидими. Хоукър зави наляво, но скоро нямаше вече накъде да отиде, спрял от извисяващите се дънери. Той промени посоката и премина пред бълващите огън картучници на черния НОТАР, потръпвайки, когато един шрапнел проби стената на кабината.

— Какво ще правим? — извика Поласки. — Защо ни атакуват?

— Нямам представа — отговори и на двата въпроса Хоукър и отново зави.

Реката за кратко се разшири, позволявайки им малко повече свобода на действие, ала малко по-нататък следваше тесен участък. Хюито се понесе по него с пълна скорост и се насочи към центъра на рядко залесен остров, около който реката се раздвояваше. Отклони се в последния момент, стрелвайки се ниско отляво на високите дървета, докато другият хеликоптер продължи направо. След две секунди подминаха острова и Хоукър рязко зави надясно към черния НОТАР в опит да го изтика към джунглата на брега.

Другият пилот обаче намали скоростта и Хоукър трябваше или да се издигне над дърветата, или да пресече пред очакващите го картечници. Той изтегли лоста и хюито профуча над върхарите в безопасност, макар и само за миг.

Врагът се появи зад тях с пламтящи дула.

Куршумите затракаха от опашката към двигателя. Страхотен трясък на разкъсан метал заглуши всички други звуци — нещо в турбината се беше пръснало. Станал неуправляем, разтърсващият се хеликоптер полетя напред.

Хоукър се опита да го стабилизира, но хидравликата бе излязла от строя и усилията му не доведоха до никакъв резултат. Сега вертолетът се поддаваше единствено на физическите закони. Наклонил нос, той продължи по балистична парабола и се завъртя надясно, оставяйки дълга дълга черен дим.

Разстоянието до джунглата бързо се скъсяваше и хюито се заби в дърветата сред ураган от хвърчащи клони, ротори и плексиглас. Горските върхари се разлюляха от сблъсъка и се затвориха над тях, поглъщайки ги като камък, потънал в океана.

[1] No Tail Rotor — без опашно витло (англ.) — Б.пр. ↑

25.

Повечето от хората в лагера неохотно продължиха да изпълняват задачите си по поляната. Даниел и Верховен останаха в командния център и обсъждаха ненадейното прекъсване на връзката.

— Може би някой ни заглушава? — предположи южноафриканецът.

Тя се съмняваше. Беше получила отговор от мрежата. И макар той да предполагаше, че кодът ѝ за достъп е невалиден, сигналът очевидно стигаше до местоназначението си. Струваше ѝ се вероятно да има софтуерен проблем — или в нейната система, или във Вашингтон. Но софтуерът можеше да се оправи и това означаваше, че връзката ще се възстанови сравнително лесно. Не виждаше причина да нарушава радиомълчанието.

— Направих всичко възможно от наша страна — каза тя. — Когато довчера ни потърсят в деветнайсет нула нула, би трябвало да забележат проблема и да го решат. Ако не успеят, ще ни дадат инструкции на съответната радиочестота и така няма да издадем къде се намираме.

— Какво ти разправях за тая проклетата техника! — изсумтя Верховен. — И на малкия пръст не може да стъпи на...

Той млъкна и се обърна на изток. Даниел проследи погледа му и чу вой на хеликоптер, който се приближаваше ниско над дърветата. Хоукър беше заминал едва преди час.

Верховен се изправи.

— По дяволите!

След миг черният НОТАР изригна над върхарите на изток и се стрелна към поляната.

Даниел се хвърли към пулта и над лагера зави въздушна сирена. Черната яйцевидна машина стигна отсрещния край на поляната и започна да се издига, за да обърне към групата.

— Пусни димките! — изкрещя Верховен.

Даниел го направи и димките една след друга се задействаха, но докато хеликоптерът завиваше и се връщаше към тях, тя осъзна, че димът няма да е достатъчен. Грабна автомата си и понечи да се затича.

Южноафриканецът я хвана за ръката.

— Чакай.

— Защо?

— Чакай!

Черният НОТАР беше описал полукръг и набираще скорост към тях. Спусна се надолу и изчезна зад сгъстяващия се облак.

— Сега! — извика Верховен.

Двамата се втурнаха надясно в мига, в който вертолетът откри огън и обсипа със смъртоносен град мястото, което току-що бяха напуснали. Последва ги през все по-плътната димна завеса, разпръсквайки я с витлата си.

Верховен се завъртя, застана на коляно и стреля, но хеликоптерът зави и обстреля палатките на юг, разкъсвайки тънкия найлон. Даниел с ужас видя как един от носачите изпълзява навън и се отпуска на земята.

Другите членове на експедицията вече тичаха към центъра на лагера, както се бяха упражнявали — и това щеше да ги отведе право в сърцето на опасността. Когато вертолетът описа кръг и се понесе напред за нова атака, Даниел си помисли, че всички ще загинат.

Обезумяла, тя стреля с автомата си в опит да привлече приближаващата се машина. Верховен правеше същото и докато гилзите на двата калашника тракаха по земята, черният НОТАР прекоси лагера и се издигна над джунглата, без да улучи никого.

Хеликоптерът продължи нататък още няколко секунди, след което се понесе над дърветата по периферията на поляната, кръжейки около тях като акула.

Лейдлоу забеляза, че Верховен поглежда към гората, и поклати глава.

— Няма да успеем.

— Тогава към храма — съгласи се южноафриканецът. — Това е единственият ни шанс.

Втурнаха се към древната маянска пирамида и нейните дебели стени: единственото място, което можеше да им осигури защита от смъртоносния обстрел на вертолета.

Докато тичаха, Даниел видя, че Макартър, Сюзан и един от носачите панически се отдалечават в обратната посока.

— Назад! — извика тя. — Върнете се!

Те явно я разбраха, защото рязко заковаха на място и се обърнаха.

Хеликоптерът отново завиваше и се спускаше зад останалите двама носачи, вдигайки огромни облаци прах. Приблужи се бързо към тях като грамаден звяр, настигащ плячката си. Дулата му проблеснаха и куршумите разораха ивици пръст около мъжете, които се строполиха на земята. Черният НОТАР прелетя над тях и пак се понесе над върхарите.

Лейдлоу и Верховен вече бяха стигнали до подножието на храма.

— Към покрива — нареди той. — После вътре!

Докато групата на Макартър тичешком се изкачваше по стълбището, към тях се присъединиха и останалите южноафрикански наемници. Те бяха успели да вземат автоматите си и кутия с боеприпаси.

— Браво — похвали ги Верховен. — А сега побързайте.

Даниел се заизкачва по стъпалата. Чуваше хеликоптера, но не го виждаше. Стигна горе, пристъпи напред и тогава го видя — насочваше се право към нея. Тя се завъртя и се втурна надолу по стълбището в мига, в който пилотът стреля. По покрива на храма се затъркаляха гилзи. Въздухът се нажежи. Вертолетът я последва с рев на три метра височина.

Сега беше нейният шанс. Цялата в драскотини и синини, тя се затича по покрива, провря се през входа и потъна в познатия мрак.

Хората на Верховен я последваха, но той се забави навън. Хеликоптерният вой отново приближаваше. След няколко секунди южноафриканецът се вмъкна през отвора и се запрепъва по стъпалата, следван от отекващите над храма изстрели. По каменния покрив затрополиха куршуми и няколко попаднаха вътре, бясно рикоширайки в масивните стени.

Даниел се огледа наоколо. Всички изглеждаха невредими.

— Какво става, по дяволите? — извика Макартър.

Тя не му обърна внимание, заслушана в шума навън. Вертолетът беше обърнал.

— Връща се — каза тя.

Верховен погледна към отвора над стълбището.

— Когато стигне дотук, сигурно ще изсипе град от олово през тая дупка. — Той се обърна към Даниел. — Идете в задното помещение.

Макартър поведе другите натам, докато Верховен и останалите наемници се прикриха доколкото можаха, като заеха позиции до стените на стълбището. Приклекнаха и презаредиха оръжието си. Лейдлоу остана с тях.

— Какво ще правиш? — попита тя.

Верховен се озърна към хората си.

— Когато прелети отгоре.

Тримата кимнаха в знак, че са разбрали.

— Какво ще правиш, по дяволите? — повтори Даниел.

— Ще свалим това копеле — отвърна той. — Пилотът ще намали, за да обстреля отвора, обаче трябва да продължи нататък, в случай че не всички сме вътре. Когато отmine, ще се качим горе. Преди това тук ще е истински ад, затова върви с другите.

Ревът над тях се усилваше. Даниел погледна към мрачните дълбини на храма, където бяха изчезнали останалите.

— Оставам — отсече тя. Щеше да приложи на практика наученото през шестте месеца огнева подготовка.

— Тогава мини зад мен — нареди Верховен.

Младата жена се притисна към стената зад него и след секунди около тях се развихри гръмотевична буря. През входа на пирамидата се заизсипваха куршуми и в камерата захвърчаха шрапнели, искри и каменни късчета.

Един рикоширал куршум улучи стената пред Верховен и отцепените парченца камък се забиха в лицето му. Той се завъртя назад и се блъсна в Даниел. Друг куршум изби автомата от ръката на помощника му. След Три секунди страховитата канонада престана и вертолетът отлетя нататък. В същия момент Верховен и другите двама, които още бяха въоръжени, се затичаха нагоре по стълбището.

Лейдлоу ги последва и изскочи на светло точно когато южноафриканците откриваха огън по отдалечаващия се НОТАР. Изненада се какво разстояние е успял да изmine за толкова кратко време и предположи, че е увеличил скоростта след прелитането си над покрива.

Тя вдигна автомата си и в този миг забеляза яркочервена точка на гърба на мъжа отляво.

— Залегни! — извика тя.

Закъсня. Улучен от куршум, наемникът политна напред и се строполи по очи сред пръски кръв.

— Снайперист зад нас! — изкрещя Лейдлоу. Другите вече се хвърляха върху покрива.

Тя се обърна и се втурна към ръба. От север към тях тичаха неколцина мъже в маскировъчна униформа. Даниел стреля, разпръсна групата им и улучи поне един от тях. После се отдръпна назад, когато нападателите отвърнаха на огъня.

— Петима-шестима от тази страна — извика тя.

— И още отсам — съобщи Верховен.

От двете посоки отекнаха изстрели и трасиращите куршуми нажежиха въздуха над тях. Черният хеликоптер беше завил на изток и отново се връщаше.

Даниел можеше да разчита единствено на себе си, Верховен и останалите двама срещу дванайсет нападатели и боен хеликоптер. Перспективата не изглеждаше розова.

— Вътре — нареди Верховен. — Бързо!

Лейдлоу запълзя по покрива и се провря през отвора, а той я последва с другите наемници. Носеше окървавения автомат на убития си подчинен и го подхвърли на мъжа, чието оръжие беше разбито при атаката на вертолета.

Приклепнала в мрака, Даниел се заслуша в рева на приближаващия се НОТАР, отекващ през стените на храма.

— Тук сме в капан — промълви тя.

— Навън ли предпочиташ?

Даниел не успя да отговори — през отвора отново се изсипа град от куршуми.

Безсилен да направи нещо друго, Верховен изстреля един откос от стълбището, ала в небето не се виждаше мишена.

Хеликоптерът пак се беше отдалечил, но този път ревът му не стихна, а само отслабна. Сега звучеше малко по-глухо, но постоянно.

— Не ни позволява да излезем горе — рече Верховен. — Това значи, че хората им се приближават.

— Тук сме в капан! — повтори Лейдлоу.

— Все пак ще им се наложи да влязат вътре, за да се доберат до нас. И тогава ще ги разпердушиним. Иди при другите — каза ѝ той. — Така ще разпределим силите си на две. — Обърна се към един от хората си и нареди: — Върви с нея!

Даниел тръгна към другото помещение и зае позиция за стрелба. Зад нея Макартър се опитваше да помогне на безспирно кашлящата Сюзан Бригс. Наблизо стоеше Бразош, единственият останал жив носач.

— Залегнете! — заповяда тя и се обърна към преддверието.

Беше готова за бой — до смърт, ако се наложи. Но въпреки думите на Верховен, нападателите нямаше нужда да влизат вътре, за да ги унищожат. Бяха хванати в капан като плъхове и техните противници само трябваше да го затворят. Вместо да се излагат под куршумите им, просто можеха да избутат плочата обратно и да запечатат входа на храма. Членовете на експедицията на НИИ щяха да умрат от глад или жажда. Или щяха да се задушат преди това. Верховен го знаеше, естествено, но имаха ли друг избор? Излизането на покрива щеше да е самоубийство. Даниел се надяваше врагът да е достатъчно глупав, за да влезе вътре.

Тягостният вой на хеликоптера се приближаваше като чудовищен пчелен рояк. През отвора нахлуваше вятър от витлата му. В този момент по покрива затропаха тежки стъпки.

— Пригответе се! — извика Верховен. След малко щяха да се развихрят изстрели, пламъци и смърт.

Лейдлоу се отдръпна зад стената и стисна автомата, скърцайки със зъби, докато чакаше. Нищо не се случваше.

Вертолетният рев позаглъхна и стъпките утихнаха — нападателите се бяха скупчили около входа.

Тя започна да се чуди дали да не се предадат или дори да преговарят. Навярно можеха да се разберат с тези хора. Навярно можеха да ги измамят или купят. И тогава го чу: трак... трак... трак... По стъпалата подскачаше метален предмет, тежък, масивен, безмилостен. Даниел се извърна и затвори очи.

През клепачите я прониза ослепителен проблясък, придружен от земеръсен взрив, който я запрати в каменната стена и я просна на пода. Остана да лежи там замаяна и почти в безсъзнание. Ушите ѝ пищяха. Усети вкус на кръв. Смътно осъзна, че другите са в подобно

състояние. Сюзан беше просната по очи на земята, Макартър немощно пълзеше на четири крака. Верховен и хората му ги нямаше.

Тя се озърна за автомата си и го видя на три метра от себе си. Спокойно можеше да е и на километър. С огромно усилие запълзя натам, но в този момент чу същия звук — трополене на метален предмет по стълбището. Той стигна долу и се затъркаля по каменния под.

Даниел стисна силно клепачи и покри главата си с ръце в очакване на експлозия. Тишината се проточи безкрайно. После се разнесе тих пукот и високо съскане като от спукана автомобилна гума. Тя погледна към преддверието и видя цилиндричен флакон, от който излизаше бяла пара. Усети мирис на някакъв химикал. Скоро очите ѝ изгубиха фокус и тя потъна в небитието.

26.

Събуди я успокоителен глас.

— Виждате ли ме? — попита той.

Даниел Лейдлоу примижа заради ослепителната светлина и погледът ѝ започна да се фокусира. Видя лице с кафяви очи, оброчено от тъмносива коса. Не го познаваше.

— Виждате ли ме?

— Да — потвърди тя. Детайлите на лицето се поизясниха и в този момент остра болка прониза тялото ѝ. Човекът отстъпи назад и отдръпна ръка от главата ѝ. Държеше парцал, подгизнал от кръв.

— От ухото ви е — поясни той.

Главата ѝ пулсираше, звуците наоколо бяха приглушени, но полезрението ѝ започна да се разширява. Видя синьото небе и разбра, че е навън. Забеляза, че непознатият носи дрехи за сафари. Заобикаляха го мъже с автомати и камуфлажно облекло. Внезапно си спомни случилото се през последния час и я обзе гняв.

— Вие сте хората, които ни нападнаха.

— Боя се, че имате право — призна сивокосият и се пресегна към нея.

Тя се напрегна.

— Успокойте се — каза мъжът, отново протегна ръка и свали малко черно устройство от колана ѝ. — Това няма да ви трябва.

Даниел спусна длан към пояса си. Беше взел транспондера ѝ, устройство, каквото носеха всички членове на експедицията на НИИ, за да бъдат разпознавани от сензорите на охранителната система. Докато непознатият го подхвърляше на един от хората си, тя плъзна пръсти към големия джоб на панталона си и установи, че е празен.

Кауфман забеляза движението ѝ.

— Да, взех и тях. Много мило от ваша страна да ги върнете на местопрестъплението.

Изведнъж я обзе паника и в тялото ѝ нахлу приток на енергия. Опита се да се надигне, сякаш можеше да го нападне, ала веднага ѝ се

зави свят и се свлече на четири крака.

— От опиата е — поясни сивокосият. — Явно сте пострадали най-сериозно. Но би трябвало да ви мине след една-две минути. Не се безпокойте, преди това ще ви завържем.

Лейдлоу го погледна гневно. Колкото и да се опитваше, не можеше да го разпознае.

— Какво искате, по дяволите?

— Струва ми се, че знаете. Ще благоволите ли да го обсъдите с мен?

Значи това бяха играчите, които ги следяха, невидимият противник, пратил хора да я нападнат на пристанището.

— Не знам за какъв се мислите, по дяволите, но ви гарантирам, че не знаете с кого се ебавате.

— Всъщност знам точно с кого се ебавам — съвсем спокойно заяви мъжът. — И макар вероятно да си мислите, че можете да разчитате на спасителен отряд, уверявам ви, че такъв няма да се появи. Блокирах комуникациите ви, а хеликоптерът с вашия пилот беше свален и изгоря в джунглата на петдесетина километра отгук.

Тя погледна покрай него. Черният НОТАР беше кацнал на стотина метра от тях. Дулата на картечниците му ясно се виждаха.

Похитителят й очевидно се досети за какво си мисли.

— След случилото се на пристанището не можех да допусна вашият приятел да се намеси за втори път.

Даниел не отговори — беше смаяна. Ала лошите новини продължаваха.

— Казвам ви всичко това, за да разберете в какво положение се намирате. Сега няма кой да ви помогне. Даже от Щатите.

Тя отново го погледна, опасяваше се от следващите му думи.

— Арнолд Мор също е мъртъв.

Последва мигновена реакция: примаяване и прилив на неудържим гняв. Тя замахна към него, но той хвана ръката ѝ и я задържа. Даниел го заплю, като се мъчеше да се освободи от хватката му.

Без да я изпуска, Кауфман спокойно избърса плунката от лицето си и я зашлеви, пращайки я на земята. Бузата ѝ пареше.

— Мога да бъда сговорчив, ако и вие се държите добре — рязко каза той, докато прибираше носната си кърпа. — А мога и да превърна

живота ви в ад. Ако искате да си тръгнете оттук жива заедно с вашите хора, ще ми съдействате. Ако сте толкова голям инат, както ми казаха, предполагам, че ще предпочетете да умрете.

Мислите ѝ препускаха. Хоукър мъртъв, Мор също. Ами Гибс, защо не беше споменал нищо за Гибс? Може би още имаше надежда. Тя прехапа устни и продължи да мълчи.

След малко сивокосият махна на един от хората си да се приближи и каза: — След време ще запеее друга песен.

Насреща хеликоптерът започна да загрява, първо генераторите, после двигателят. Витлата бавно се завъртяха. Даниел гневно го наблюдаваше, докато двама от нападателите ѝ помогнаха да се изправи и я отведоха при голямо дърво в края на гората. На места стволът му бе изгорял от пожара на индианците. Опасваше го тежка верига, заключена с катинар. Там бяха другите оцелели — седяха с гръб към дънера, със заключени отзад ръце.

Докато черният НОТАР се издигаше във въздуха и с вой се отдалечаваше над джунглата, хората на Кауфман я принудиха да седне с гръб към дървото, прокараха чифт белезници през вътрешната страна на веригата и ги сложиха на китките ѝ. Кръгът, който образуваха ръцете и белезниците ѝ, се пресичаше с кръга на тежката верига като два пръстена. Можеше свободно да се движи по веригата, но за разлика от скачените пръстени на фокусника, връзката не можеше да се раздели, без да строшат една от брънките — прост, но ефикасен затвор.

Тя преброи хората. Там бяха Макартър и Сюзан, както и Верховен, един от неговите хора и Бразош, главният носач — всички от вътрешността на храма. Шестимата късметлии, заедно с нея. Нямаше и следа от другите. Едната ръка на помощника на Верховен, който се казваше Рьомер, беше превързана с кървав бинт. Сюзан тихо ридаеше и археологът се опитваше да я успокои.

Когато стражите им се отдалечиха, Макартър гневно погледна Даниел. Имаше изражение на човек, който знае, че са го заблудили.

— Кой са тези хора? — попита той. — Какво става?

— Не знам.

— Наемници са — поясни Верховен. — Източноевропейци, ако се съди по акцента. Чух хърватски, но повечето са германци.

Началникът им е по-възрастен, сигурно бивш командир от Щази, избягал след падането на Стената.

— Какво е Щази? — обърка се професорът.

— Старата източногерманска тайна полиция. Като КГБ. Само че по-лоша.

— Какво правят тук, по дяволите? — възкликна Макартър и се обърна към Даниел. — Какво става, по дяволите?

Тя отвърна на погледа му. Най-кошмарните ѝ страхове се бяха превърнали в реалност и нямаше нужда от неговите въпроси.

— Трябва да запазим спокойствие — каза накрая. — Ще намерим начин да се измъкнем.

Нямаше представа дали Макартър ѝ повярва, или просто усети, че моментът не е подходящ за дискусии. Така или иначе престана да я разпитва.

Тя огледа останалите от групата.

— Някой друг?

— Само Девърс — отвърна Верховен.

— Къде е?

— При тях.

Даниел обиколи с поглед поляната и внезапно осъзна, че не бе видяла Девърс по време на атаката.

— Какво прави?

— Предполагам, че си получава хонорара — изсумтя южноафриканецът.

Значи Девърс ги беше предал. Лесно можеше да си отговори на въпроса защо, по-трудно беше да си обясни как. Той работеше на ниско равнище в Изследователския отдел. Имаше силно ограничен достъп до техническата страна на нещата и нямаше откъде да знае какво търсят. Всъщност нямаше никаква логика, докато не започна да осъзнава, че Девърс сигурно от самото начало е участвал дистанционно в проекта. Гибс и Мор се бяха консултирали с него относно индианците холокуа и други племена още щом бяха решили да пратят експедиция в Бразилия. Той бе провел и няколко подробни разговора с Диксън и неговата група. Даниел се съмняваше, че е знаел каква е целта им, но не му беше трябвало много, време, за да разбере, че е нещо важно. Както бе казал Хоукър, присъствието им с Мор на място трябваше да е било достатъчно.

— Алчно копеле — изруга тя.

Верховен кимна.

— Така е. Несъмнено. И когато го пипна, ще го накарам да си плати с кръв за всеки цент.

Даниел се отпусна назад, опитваше се да измисли как да даде този шанс на Верховен. После видя, че мъжът, който ѝ беше ударил плесница, се приближава към тях с двама от хората си.

— Казвам се Кауфман — представи се той. — Бих желал да ви поднеса своите извинения за станалото тук тази сутрин. Не трябваше да се случи така. Но имате думата ми, че отсега нататък с вас ще се отнасят добре.

— Най-благоразумно ще е да ни пуснете — заяви Даниел. Бузата ѝ още пламтеше от неговия шамар.

— Благоразумно ли? — повтори сивокосият. — Не, това не е точната дума. Но накрая ще бъдете освободени невредими — стига да ни окажете съдействие. Дотогава трябва да разполагам със свободата да действам безпрепятствено. И се нуждая от помощта на госпожица Бригс.

Бойците на Кауфман се заеха да освободят Сюзан от веригата, а Макартър попита разтревожен:

— Какво искате от нея?

Те отключиха белезниците ѝ и я изправиха на крака.

— Какво искате? — попита тя плахо.

— Няма от какво да се страхувате — успокои я Кауфман. — Просто се нуждаем от вашия опит.

Един от бойците я хвана за ръката и я помъкна със себе си. Тя отчаяно се озърна назад към Макартър, но археологът не можеше да направи нищо.

Кауфман заведе Сюзан при обърнат наопаки сандък, който използваша като импровизирана маса. Предложи ѝ храна, която момичето отказа, после и вода. Студентката се поколеба.

— Не се притеснявайте — отпи той от водата. — Не е „Пелегрино“, но става за пиене.

Отначало Сюзан се дърпаше, но после прие. Гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало.

— Няма да ви направя нищо лошо — успокоително продължи сивокосият. — Тазсутрешните събития бяха отклонение от плана,

грешка. — Той посочи бойците си.

— Тези хора реагираха малко по-грубо, отколкото трябваше, и аз не бях тук, за да им попреча. Но сега съм тук и ви обещавам, че това няма да се повтори.

Момичето не знаеше как да приеме думите му.

— Те убиха хора.

— Знам. Това им е работата. Но след като ситуацията е стабилна, повече няма да им се наложи да взимат такива решения.

— Защо го правите? — попита Сюзан.

— Ще ми се да можех да ви кажа — отвърна Кауфман.

— Но това ще влоши положението ви.

— Нямам желание да ви помагам — откровено заяви тя.

— Напълно ви разбирам. Но се нуждаем от вашата помощ. Ако ми съдействате, ще дам на приятелите ви храна и вода, както и шанс да изживеят остатък от живота си. В противен случай няма да имам друг избор, освен да ви принудя. Те ще останат гладни и жадни, докато промените решението си.

Момичето сведе очи към сандъка, зашеметено от всичко, на което беше станало свидетел. Намираще странна утеха в спокойния глас на Кауфман. Беше достатъчно умна, за да разбира, че целта му е точно такава, ала не можеше да направи нищо. Не искаше да го ядосва, не искаше да чува повече изстрели, нито да вижда повече кръв.

— Готова ли сте да ме изслушате? — попита той.

Тя го погледна и неохотно кимна.

— Добре. Тук някъде има няколко изключително важни артефакта. Навярно в храма. Искам да ни помогнете да ги намерим.

Сюзан кимна.

— Влизали ли сте в храма?

— Не.

— Тогава са влизали вашите приятели, нали?

— Професор Макартър и Даниел.

Кауфман също кимна.

— Изнасяли ли са нещо отвътре? Нещо метално?

— Метално ли? Не, нищо метално.

Той направи пауза, сякаш чакаше момичето да дообмисли отговора си.

— Искам да влезете вътре с нас и да ни разведете из храма.

Сега вече тя имаше основание да възрази.

— Не мога да вляза там. Не мога да дишам вътре заради изпаренията.

— Да, знам — отвърна мъжът. — Чух всичко за изпаренията. Отвратителна смрад, но мисля, че можем да решим този проблем. — Той бръкна в една кутия до тях и извади военен противогаз. — Това ще помогне ли?

Сюзан се вторачи неவிждащо в противогаса. Какво друго можеше да отговори — естествено, че щеше да помогне.

От мястото си при затворническото дърво Макартър отчаяно се опитваше да не изпуска Сюзан от поглед.

— Според вас какво искат от нея?

— Знанията ѝ — отвърна Верховен. — Тя знае толкова, колкото и вие. Но е по-слаба. Ето какво им трябва. Сами видяхте, че претърсват багажа ни. Търсят нещо и искат тя да им помогне да го намерят.

— Да бяха взели мен — изпъшка археологът.

— Е, ако е достатъчно умна да се прави на глупава, може да я върнат и да поискат вашата помощ — каза Верховен.

— Ами полицията, армията? — попита Бразош. — Няма право да постъпват така.

— Прекалено далече сме — каза Даниел. — Съмнявам се, че някой изобщо ще научи.

— Ами Хоукър и Поласки? — попита Макартър. — Те знаят, че сме тук.

— Не можем да ги чакаме — настоя тя. — Трябва да направим нещо сами.

— Но когато се върне, Хоукър ще разбере, че се е случило нещо лошо, и може би ще... — започна професорът.

— Той е мъртъв — прекъсна го Лейдлоу. — Според копелето, което отведе Сюзан, Хоукър и Поласки били свалени много преди да стигнат в Манауш. От същия вертолет, който ни атакува.

Докато говореше, Даниел усещаше, че вледеняващото значение на думите ѝ се стоварва върху другите — сега наистина бяха сами. Забеляза, че Верховен изскърцва със зъби, но иначе не реагира. Навярно се беше досещал за това още отначало.

В настъпилото мълчание тя се опита да овладее бясно препускащите си мисли. Не можеше да стигне до дъното на онова,

което се беше случило, бързината на внезапния обрат. Допреди едно денонощие се намираше на ръба на успеха, а сега...

Бяха нападнати и пленени от някакво паравоенно формирование. Пазеха ги наемници, а убитите членове на нейната експедиция лежах на поляната, покрити с платнища. Хоукър и Поласки бяха някъде в джунглата, сред смачканите почернели останки на хеликоптера. А Мор... милото му лице изплува в ума ѝ — добър, честен човек, който ѝ беше като баща. Всичко това ѝ приличаше на абсурден кошмар, от който не можеше да се събуди. Обзе я гняв, в душата ѝ се надигна безмълвна ярост и тя се закле да измисли изход от това безумие, да накара онези да платят за стореното — или да загине, докато се опитва.

Тя отново насочи вниманието си към другите.

— Верховен е прав. Трябва да използваме всички предимства, колкото и да са нищожни. — Хрумна ѝ, че Макартър може да е такова предимство. — Има вероятност да им потрябват — каза му Лейдлоу. — Ако ви вземат, отмъкнете всичко, което може да ни е от полза. Например някой от вашите инструменти или нещо, с което да строшим тази верига. Това ще увеличи шансовете ни.

Макартър въздъхна тежко и поклати глава.

— Това е лудост. — Явно не се справяше със ситуацията. Още една причина изобщо да не бяха взимали цивилни.

Тя се обърна към Верховен.

— Видя ли мъжа, който носеше ключовете? Не се беше сетила да му обърне внимание. Тогава още беше прекалено зашеметена. Но когато дойде на себе си, разбра, че този човек трябва да стане тяхна мишена.

— Да — лукаво потвърди той. — Хубаво го разгледах, докато отключваше момичето. Има белег над лявото око, явно някой здравата го е фраснал.

Лейдлоу отново погледна Макартър.

— Вие сте единственият, когото има вероятност да използват. Ако ви се удаде и най-малка възможност, вижте какво можете да направите.

— А ако имате шанс, поговорете и със Сюзан, предупредете я да е готова — добави южноафриканецът.

— За какво да е готова? — попита археологът.

— За каквото и да е — отвърна Верховен. — И когато се върнете, ме погледнете в очите. Ще се изплюя, ако е време да опитаме нещо.

Даниел кимна в знак на съгласие.

На Макартър му призля.

— Ще се изплюе — промълви той, като че ли не вярваше на ушите си. — Да отмъкна нещо... да опитаме нещо... това е лудост.

Той отново въздъхна тежко и отправи безнадежден поглед към небето. Даниел се молеше професорът да успее да се вземе в ръце.

27.

Стана чак от третия път, но накрая Сюзан Бригс намери противогаз, който да ѝ става. Кауфман я представи на Норман Ланг, своя главен изследовател, и му обясни, че е готова да му помогне във всичко, каквото поиска от нея.

Ланг изглеждаше нервен. Само няколко сантиметра по-висок от студентката и навярно не повече от шейсет килограма с мокри дрехи, той определено не беше замесен от същото тесто като наемниците, но в него имаше някаква трескавост, която я смущаваше. Постоянно облизваше устни и стягаше мускулите на долната си челюст, сякаш стискаше зъби. През десетте минути, докато чакаха заедно Кауфман, той поне пет пъти почисти стъклата на очилата си.

Тримата влязоха в храма, придружени от двама наемници. Дишаха тежко през въгленовите филтри на противогазите, докато предпазливо се спускаха по стълбището. Ланг записваше напредъка им с дигитална камера. На места стените бяха покрити с някаква червеникава боя, но бяха издраскани и избелели, осеяни с яркожълти петна. Оголеният камък лъщеше на светлината от кондензираната се влага.

Ланг засне в близък план нещо, което приличаше на жълтеникава ръжда.

— Сяра — поясни той. — Разяжда гранита.

Влязоха в първата камера. Сюзан се вторачи в купчините черепи. Описанието на професор Макартър не можеше да се сравнява с истинската гледка.

Ланг нареди да угасят всички фенери и включи ултравиолетово осветление. Очите и зъбите на всички, както и връзките на маратонките на учения засияха в белезникаволилаво, като осветени отвътре. Черепите придобиха призрачен вид и по каменния под и стените заблестяха милиони петънца. Но каквото и да търсеше, Ланг не го видя там. Включиха фенерите си и продължиха към второто помещение.

Огледаха го по същия начин като преддверието — първо на обикновена светлина, после на ултравиолетова. И отново не намериха нищо интересно.

Ланг се обърна към нея.

— А сега?

Тя ги водеше по описанията на Макартър.

— Следва олтарната зала.

Другото помещение наистина беше олтарната зала, но за да влязат в нея, трябваше да минат през падащия лъч.

Ланг задържа дланта си под него. Широк, но дебел по-малко от сантиметър, лъчът идваше от продълговат тесен прорез някъде горе.

— Тук има ли някакви капани? — попита ученият.

— Капани ли?

— Да, например копия, които се задействат при стъпване под светлината?

Сюзан запримигва под противогаса.

— Майтапиш се, нали?

Той нямаше такъв вид.

— Гледал си прекалено много филми — каза момичето.

Въпреки че не изглеждаше особено успокоен, Ланг предпазливо пресече лъча. Олтарната зала се намиреше от другата страна.

Студентката го наблюдаваше, докато той обикаляше наоколо, разглеждаше един или друг участък, вираше се през окуляра и заснемаше каквото виждаше. На няколко пъти включи ултравиолетовата светлина и от време на време проверяваше други уреди, които носеше със себе си. Изглеждаше напълно погълнат от тези занимания. Накрая стигна до подиума, където отново ги накара да угасят фенерите.

Този път под ултравиолетовите лъчи се появи нещо: геометрични знаци, скрити в каменната предна стена на олтара.

Сюзан ги зяпна смаяна.

Кауфман забеляза изражението ѝ.

— Известни ли са ви?

— Не приличат на йероглифи — отвърна тя.

Ланг насочи камерата си към южната страна на подиума и върху нея също се появиха знаци: два дълги жлеба, минаващи от предния до задния му край. В началото силно раздалечени, те се събираха в

средата и в продължение на няколко сантиметра вървяха успоредно, преди отново да се раздалечат. Към задния ръб линиите се отклоняваха в противоположни посоки във формата на спирали. На различни места върху олтара бяха изсечени вдлъбнатини, всички в границите между двата жлеба.

Сюзан се изправи на пръсти, за да надникне, и Кауфман ѝ даде знак да се приближи.

— Това изглежда ли ви познато?

Тя разгледа изображението.

— Не, и това не са йероглифи.

— Не са — съгласи се той.

Момичето наклони глава настрани.

— Но много прилича на...

— На какво прилича?

Сюзан се обърна към него.

— На дърво.

Кауфман отново се вгледа в линиите. Явно не можеше да си го представи.

Студентката се опита да му помогне.

— Това тук са корените. — Тя посочи най-близката част от знаците. — А това трябва да е дънерът. — Показалецът ѝ проследи линиите до горния им край. — А спиралите са клоните и листата.

Кауфман и Ланг се вторачиха в изображението. Линиите бяха тънки, почти като драскотини. Човек трудно можеше да разпознае в тях дърво.

Тя усети колебанието им.

— Искам да кажа, че не приличат на другите знаци, които са ъгловати и прави. Тук има само криви линии.

Кауфман пак ги погледна.

— Защо вие виждате дърво, а ние не? — Той впери очи в нея. — Може би очаквате да го видите?

— Не, не очаквам. Но дървото постоянно се среща в изкуството на майте. Нарича се Световното дърво и свързва трите сфери на съществуване, подземния свят в корените му, средния свят, в който живеем ние и който е дънерът, и сферата на боговете сред клоните. Ето какво виждам тук — вече убедена, заяви тя. — Това е изкуство. Не е писменост.

Кауфман за пореден път погледна дървото и потупа Ланг по ръката. Той включи нормалното осветление и мина известно време, докато очите им се приспособят.

— Знаете ли какво е електросъпротивително заснемане, госпожице Бригс?

Тя кимна.

— Измерване на електрическото съпротивление с цел определяне минералния състав на почвените пластове. Използваме го понякога при археологически разкопки.

— Може да се използва като ултразвук — прибави Кауфман. — Сутринта направихме няколко такива заснемания, както и серия с ултразвук, и според нас тази пирамида е построена върху огромна пещера. Това би ли ви изненадало?

С Макартър се бяха досетили за пещерата, но момичето не искаше да се издава.

— Не особено. Серните изпарения все трябва да идват отнякъде, или от вулканични отвори, или от сярна пещера. Огледахме наоколо, но не успяхме да открием вход.

Кауфман се усмихна.

— Защото храмът е построен отгоре ѝ. Водата го доказва. Ето го входа към пещерата... Той посочи кладенеца и тримата се вторачиха в тъмната бездна.

— Едгар Алън По би се гордял.

Сюзан отново впери очи в кладенеца.

Кауфман даде знак на един от хората си и нареди:

— Върни я горе при другите. И се погрижи да получат храна и вода. — После погледна студентката. — Виждате ли? Аз спазвам обещанията си.

— Предполагам, че ще се разсърдите, ако говоря за това, което видях тук, нали? — попита момичето.

— Ни най-малко — отвърна Кауфман. — Чувствайте се свободна да го обсъждате. Вашият професор Макартър сигурно ще има какво да каже по въпроса. Бих искал да го чуя.

Сюзан кимна, смутена и изненадана, но вече много по-спокойна.

Докато я извеждаха, се озърна назад към Кауфман. Той вадеше нещо от джоба си, но наемникът я помъкна към стълбището и тя не видя нищо повече.

Кауфман се обърна към Ланг.

— Ето къде Диксън е открил камъните. И петия кристал.

Това заключение изглежда не допадна на учения.

— Тоя тип е бил смахнат, не знам дали може да се вярва на нещо, казано от него. Ако кристалите са такива, каквито си мислиш, трябва да са от някаква машина. А не от... — Той махна с ръка към олтара. — От това.

— Индианците са ги намерили — убедено заяви Кауфман. — Превърнали са ги в идоли, смятали са ги за нещо свято. Боготворили са ги, защото са знаели какво могат да правят.

— Такава е версията на НИИ — отбеляза Ланг.

— Тя ги е довела дотук. Пък и нас — напомни му собственикът на „Фютрекс“. — Вече е късно да я оспорваме.

Ланг се обърна към олтара и отново включи ултравиолетовата светлина, разкривайки изсечените в камъка линии — дървото, което беше видяла Сюзан. В самата му основа имаше четири малки вдлъбнатини, още една в дънера и четири на върха.

— Просто искам да намеря някакво доказателство.

Кауфман кимна и отвори кутийката за бижута, която държеше. Вътре бяха откритите от Диксън сиви метални камъни и кристалът.

Той ги постави във вдлъбнатините — кубчетата в основата, кристала отгоре. Кубчетата влизаха точно, но не и кристалът. Кауфман го премести в средата и той потъна в кухнята с тихо изщракване.

Милиардерът измъкна втора кутийка от същия джоб — беше я взел от Даниел след залавянето ѝ. Вътре бяха кристалите на Мартин. Постави ги на различни места в горния край на изображението, като ги местеше, докато и трите паснаха идеално. Не се случи нищо.

— Няма магия — отбеляза един от наемниците и тихо подсвирна.

— Ние не търсим магия — ядосано му се сопна Кауфман.

— И все пак ни липсва един — посочи Ланг.

— Да. — Кауфман си спомни, че в НИИ бяха разрязали един от кристалите. Имаше пет отвора, но целите кристали бяха само четири. — Но се съмнявам, че има някакво значение. — Обърна се към Ланг и попита: — Това е нищо, нали?

Ланг поклати глава.

— Не виждам как това тук би могло да генерира енергия. Момичето е право — това е само изкуство. Древно, примитивно изкуство.

Кауфман се огледа наоколо и заключи:

— Да, само изкуство. Като във всяка черква, отгоре са лъскавите неща, а истините са скрити в някоя крипта.

Ланг кимна.

— Защо не свалим ултразвуковата техника тук и да видим какво ще открием?

Кауфман не отговори. Взираше се в изображението на олтара.

— Ти виждаш ли дърво в това нещо?

Ланг отново огледа жлебовете.

— Да, струва ми се. Както каза момичето, линията, „свързваща трите сфери на съществуване“.

— А тунел? — попита Кауфман. — Кристалът влиза между линиите. Това ми говори за кухня. А кухото дърво е тунел. — Той надзърна над ръба в ямата. — Или може би кладенец.

Ученият се озърна към него, после се вгледа в изображението и кладенеца зад олтара.

— Знам какво си мислиш — каза накрая. — Хайде първо да донесем ултразвуковата техника.

Няколко минути по-късно, докато Ланг подготвяше уреда за работа, Кауфман нареди на другите наемници да преместят камъка, който все още запушваше половината вход. Искаше да има повече място, за да внесат цялото оборудване, и беше сигурен, че се нуждаят от по-голям отвор, за да изнесат онова, което очакваше да открият. Но хората му не действаха със същата предпазливост като групата на НИИ и гранитната плоча се пропука по вече съществуваща цепнатина. След кратък и повърхностен оглед, те отново се опитаха да я преместят и камъкът се разцепи на две. Едната половина полетя през входа и се пръсна долу на парчета.

Кауфман погледна купчината отломки и нареди презрително:

— Разчистете ги.

Наемниците се подчиниха, освободиха се от снаряжението си и започнаха да разчистват стълбището.

— Добра работа — посочи отломките Ланг. — Ще им платиш ли допълнително за това?

Милиардерът му отговори философски:

— Не се справиха блестящо, но ако не бяхме успели да преместим плочата, пак щеше да се наложи да я разбием.

28.

Двигателят вече не работеше и машината лежеше неподвижно. Беше се стрелнала през дърветата като ракета и бе погълната от живите дълбини на джунглата. Но въпреки хвалбите на пилота на черния НОТАР, хюито не се бе взривило, нито изгоряло. Един час след катастрофата по-голямата част от горивото му безобидно се беше просмукала в почвата.

Изпаднал за кратко в безсъзнание, Хоукър дойде на себе си и успя да се измъкне от останките. След това пренесе неподвижния Поласки до един паднал дънер на двайсетина метра оттам и го свести с помощта на кърпа, напоена със студена вода.

Измъчван от болки, Поласки ломотеше несвързано с притворени клепащи.

— Студено е — рече той. — Много е студено...

Пилотът го зави с якето си и с полиестерното покривало от комплекта за оцеляване, но той трепереше неудържимо.

Състоянието му беше тежко. Раната на главата му се беше подула. Изглежда имаше счупени ребра и от устата му излизаха кървави мехурчета, което говореше за вътрешен кръвоизлив.

— Помогнете — гледайки някъде надалеч, промълви той. — Моля... дъщеря ми...

Хирург в стерилна операционна може би щеше да успее да го спаси, ала Хоукър не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа как умира.

— Ще се справиш — излъга той. — И двамата ще се оправите. Просто се опитай да се успокоиш.

— Много ми е студено.

Известно време Поласки като че ли гледаше покрай него, после клепащите му се затвориха. Гърдите му престанаха да се надигат и кървавите мехурчета спряха да излизат от устата му.

— Съжалявам — прошепна Хоукър. Прозвуча му глупаво и безсмислено, но думата сама се изплъзна от езика му.

Налегна го сънливост и той заразтрива тила си. Предполагаше, че е останал в безсъзнание една-две минути. Може би имаше сътресение. Ако сега си позволеше да заспи, можеше никога да не се събуди.

Насили се да се изправи и започна да обикаля в кръг. Чувстваше краката си тежки и меки, като от мокър пясък. Разтърси ги, после няколко пъти ги изпъна и сви в опит да вкара енергия в безжизнените си мускули.

Болеше го навсякъде. Ребрата и шията му бяха пострадали при сблъсъка и от предпазния колан, дланите му бяха натъртени и изпорязани при търкалянето в кабината, по скулата му бавно засъхваше кръв, стекла се от дълбока рана под дясното му око.

Поне беше жив.

Сведе поглед към Поласки. По едно време го мислеше за шпионин. Доброволец в групата на НИИ, той отговаряше за комуникационните системи, бе любезен и тих, никога не привличаше вниманието към себе си, точно както се очаква от един шпионин. Явно беше сгрешил. Поласки бе просто добродушен, кротък човечец, търсец малко приключения. Беше се включил в експедицията, без да подозира за опасността, която Даниел, Мор и *самият* Хоукър бяха пазили в тайна. Не заслужаваше да бъде оставен да го изядат животните в джунглата.

Пилотът извади сгъваемата лопата от комплекта за оцеляване и я сглоби. Заби я в пръстта със силно натискане с крак, обърна я и отново я вдигна. Постепенно сърдечният му ритъм се ускори и мъглата в ума му започна да се разпръсква. В главата му се заблъскаха всевъзможни мисли, отначало хаотични и объркани.

Самата атака и последиците от нея му се струваха поясни, но се чудеше кой и защо ги е нападнал.

Трябваше да са същите хора, които се бяха опитали да убият Даниел на пристанището, но никой от неговите хора не успя да изрови нищо за тях. Което означаваше, че някой упражнява изключително строг контрол върху информацията.

След като не можеше да отговори на въпроса кой ги е нападнал, той се съсредоточи върху въпроса защо.

Очевидно искаха онова, което Даниел и НИИ търсеха, ала все още не знаеше какво е то. Трябваше да е свързано с храма. Първото му

предположение бяха артефактите, които експедицията откриваше.

Макартър им беше обяснил, че търговията с древни предмети е извънредно доходен бизнес, функциониращ чрез кражби, контрабанда и процъфтяващ черен пазар. Но колко можеха да струват тези неща? Хиляди? Може би десетки хиляди. Недостатъчно за онова, което бе видял. Нож в гърба или нападение на тъмна уличка, това да, но не и тежковъоръжен хеликоптер като НОТАР. Само картечниците му струваха милиони долари.

Тогава какво? Диаманти? Злато? Струваше му се прекалено незначително. Той отново заби лопатата в земята. Нямаше логика. НИИ беше стратегическа организация. Причините за присъствието ѝ тук трябваше да имат политически или глобални измерения. И единственото, което предполагаше такава необходимост, си оставаше нефтът.

Макар че цената за барел продължаваше да се колебае, всички бяха наясно, че Близкият изток е само на няколко бомби от пълния хаос. Един тежък удар срещу приятелска демократична държава щеше да се посрещне с радост. Понякога сярата можеше да е геологическо указание за наличие на петролни залежи, но въпреки всички критерии, на които отговаряше, това предположение пак звучеше абсурдно.

На първо място, бразилците нямаха нужда от НИИ, за да им търси нефт, и дори да го откриеше, Институтът не можеше да го добива тайно. Нито който и да е техен противник. Тогава какъв смисъл имаше?

Не, реши Хоукър, това не беше надпревара за предявяване на претенции върху нещо — това бе кражба, обикновен грабеж. Двама крадци, които се бият за скъпоценности в чужда къща. Каквото и да търсеха двете групи, то можеше да се изнесе от страната и представляваше ценност за всеки, който го притежава.

Той се изправи, избърса потта от очите си и заключи, че отговорът не е по силите му. Не знаеше нито *кой*, нито *защо*, — но погледът му падна върху човека, когото се канеше да погребее, и тогава изведнъж му стана ясно *как*.

Хоукър, Поласки и всички останали от базовия лагер на НИИ Смятаха полета за непредвиден, предизвикан от съобщението за трагедията във Вашингтон. Някой друг обаче го очакваше. И този

някой беше планирал с педантична точност да прати Хоукър и Поласки на нужното място в нужното време.

Нямаше друго логично обяснение. Хеликоптерът НОТАР сигурно идваше от доста далече. За да ги пресрещне, пилотът му трябва да е знаел точно кога Хоукър и Поласки ще минат през този район. Разлика дори само от десет минути във всяка посока щеше да провали всичко.

Но разбира се, те не можеха да се забавят с десет минути. За да стигне във Вашингтон навреме, Поласки трябваше незабавно да напусне джунглата. Това беше капан — бяха използвали злополуката с дъщерята му за примамка.

Вероятно и самата злополука беше измама. Така по-лесно можеха да се контролират всички елементи на ситуацията и самото съобщение. Но пък такъв блъф си имаше проблеми — проблеми с достоверността или нейното потвърждение, които можеха да разкрият истината и да го провалят.

Хоукър си помисли, че ако през последните десет години изобщо е научил нещо, това е, че хората могат да са безкрайно жестоки към своите събрата. Не просто агресивни, а чисто и просто жестоки в преследването на собствените си цели. Такива хора спокойно можеха да погубят цяло семейство само за да преместят една пионка на шахматната дъска.

Той остави лопатата и изскърца със зъби. Независимо дали действително бе имало злополука, Поласки си беше отишъл с мисълта, че единствената му дъщеря умира. Един погубен човек. Или цяло семейство. И Хоукър бе участвал в това, както пряко, така и непряко.

Разкъсван от угризения, той внимателно положи Поласки в плиткия гроб и скръсти ръцете му на гърдите. Докато го зариваше, бремето на тази смърт все повече му тежеше. Спомни си шеговития пазарлък с Даниел. Спомни си, че тъкмо той предложи сделката — неговото мълчание и лоялност срещу нейната помощ. Арогантно вярваше, че е в състояние да защити участниците в това пътешествие, без да ги предупреди за опасността. И именно мълчанието му се беше превърнало в брънка от веригата събития, довели до гибелта на Поласки, а може би и на неговата дъщеря. Мълчанието му бе спомогнало да убедят другите, че не ги заплашва нищо.

Другите...

Хоукър се зачуди какво е станало с тях. Щом знаеха за полета им над джунглата, техните противници трябваше да са осведомени за мястото, където е започнало всичко: добре охранявания лагер около храма. И естествено, веднага се бяха насочили натам. По всяка вероятност атаките бяха извършени едновременно.

— Бог да ни е на помощ — промълви той, затрупвайки Поласки с тъмната амазонска пръст. — Бог да е на помощ на всички ни.

Продължи работата си в мълчание. Умът му сякаш се вцепени, мислите му се въртяха в кръг. Накрая отгъпка гроба и произнесе кратка молитва, завършвайки със стих, който си спомняше често и който му се струваше уместен както за Поласки, така и за самия него. „Дойдете при мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя.“^[1]

Той заглади с ръка тъмната пръст.

— Почивай в мир, Поласки.

Сега му предстоеше да вземе по-важно решение. Трябваше да направи нещо, да се опита да помогне на другарите си. *Но как?*

Най-лесно беше да се насочи към реката и да тръгне на изток по брега. Рано или късно щеше да го вземе някое корабче и можеше да се свърже по радиостанцията с някого в НИИ. С Мор, Гибс или някой друг, който знаеше за операцията и можеше да организира ответни действия, някой, разполагащ с достатъчно хора и ресурси, за да се справи с неизвестния им противник. Но дори да имаше късмет, можеше да мине цяла седмица, докато хване транспорт, и още една, докато пристигне помощ.

Дотогава щеше да е късно.

Врагът нямаше да е там и останалите от групата на НИИ щяха да са изчезнали или мъртви. Ако вече не бяха. Замисли се за Макартър, Сюзан и носачите, наети за сто долара на ден. Замисли се за Даниел и затвори очи.

С огън в сърцето, разгарян от гняв и угризения, Хоукър взе комплекта за оцеляване, провери оръжието си и нарами раницата. Пое дълбоко дъх, стисна зъби и тръгна на запад — назад към поляната, вместо в обратната посока.

Нямаше да остави другите на жестокия враг, не и след като собственият му принос за измамата толкова много му тежеше. Щеше да се върне на поляната пеша и това щеше да доведе до нова война и

още по-голямо кръвопролитие — нещо, което години наред отчаяно се опитваше да избегне.

Сега нямаше друг изход. Мракът отново се беше настанил в душата му и го тласкаше нагам. Щеше да се върне на поляната и да спаси другарите си или да погребете техните убийци един по един.

[1] Матей 11: 28. — Б.пр. ↑

29.

Докато хората на Кауфман превръщаха поляната във военен лагер, копаеха окопи и бункери и разтоварваха сандъци с оръжие и боеприпаси от хеликоптера, Норман Ланг направи своето ултразвуково заснемане, което потвърди наличието на пещера под храма и тунел, който ги свързваше. Не беше вертикалната шахта на кладенеца зад олтара, а стръмен зигзагообразен проход, прорязващ постройката като лъкатушен планински път. Започваше от място в олтарната зала, което, изглежда, се намираше точно зад гърлото на кладенеца.

При внимателния оглед откриха цепнатина между два камъка. Хората на Кауфман започнаха да измъкват плочата с два лоста, повдигайки я сантиметър по сантиметър, докато не опря в нещо и престана да поддава.

Ланг пхна в отвора подпора, за да закрепил камъка, и нареди на наемниците да направят импровизиран мост над ямата. После легна отгоре му и насочи лъча на фенерчето си в тунела.

Проходът беше нисък, може би около метър и половина, и не много по-широк от мъжки рамене. Спускаше се стръмно надолу, почти като пързалка. Ланг видя останки от скрипец и система от противотежести за издигане на камъка, но лепените въжета, които бяха използвали някога, отдавна бяха изгнили.

След няколко минути Ланг вече напредваше предпазливо в тунела. Водеше със себе си Сюзан Бригс и четирима от наемниците на Кауфман. С всеки завой проходът ставаше все по-стръмен, спускайки се в храма и в земята под него. Ланг започваше да изпитва клаустрофобия. Всъщност изпитваше нещо подобно още откакто Кауфман го беше забъркал в тази каша.

От няколко години собственикът на „Фютрекс“ му възлагаше всичките си рисковани проекти и Ланг бе осъзнал, че Кауфман понякога прилага съмнителни методи за събиране на информация, ала изобщо не очакваше да се стигне до събитията, в които сега участваше: стрелба, убийства и взимане на заложници. Той напълно

съзнаваше, че собственото му самолюбие, алчност и аморалност го бяха направили лесна мишена, но всичко това далеч надхвърляше уговорките им.

И все пак имаше ли друг избор? Всеки опит да се откаже несъмнено щеше да доведе до неприятни последици. Не, помисли си Ланг, направо щеше да е глупаво да се възпротиви на Кауфман, особено тук, в джунглата, заобиколен от убийци и мутри. Той беше реалист, поне в смисъл, че можеше да оцелява, което в момента означаваше да изпълнява нарежданията и да разчита на това, че милиардерът се нуждае от него, за да проучи и открие предназначението на всичко намерено. Щом се върнеше в Щатите, отношението му можеше да се промени, но засега щеше да прави каквото се налага — нищо че оставяха трупове зад себе си, стига неговият да не е сред тях.

Той се обърна към Сюзан и попита:

— Още колко?

Тя го погледна безизразно през пластмасата на противогаза.

— Откъде да знам?

Естествено, че не знаеше. Глупав въпрос. Защо изобщо разговаряше с нея, по дяволите? Продължи нататък, като се подхлъзваше и привеждаше, усещайки парене в краката. Накрая излезе в огромно помещение, чиито таван и стени не можеше да види. Дълбока, кънтяща зала, като празен стадион с изгасено осветление. Във въздуха отекнаха благоговейни думи и ехото ги донесе обратно, докато лъчите на фенерите се плъзгаха по далечните стени.

Намираха се дълбоко под храма. Точно пред тях имаше широк басейн с абсолютно неподвижна, кристално бистра вода: малко езеро, дълго около петстотин метра. Пещерата явно продължаваше от другата страна.

Ланг откачи, от колана си свръхнискокочестотната радиостанция, много по-подходяща от обикновените за преодоляване на големи съпротивления. Във военноморския флот използваша подобни системи за връзка с подводници на стотици метри дълбочина. Двамата с Кауфман се надяваха, че оранжевата радиостанция с дълга антена ще е достатъчно мощна, за да прати сигнал през камъка. Той натисна бутона за предаване.

— Намираме се на входа на главната пещера, голяма част от нея е заета от вода.

Думите на Кауфман прозвучаха накъсано.

— Ясно... голяма... пълна с... ода.

— Точно така — отвърна Ланг. Отговор не последва. Не беше сигурен дали шефът му е чул потвърждението. Нямаше значение — щяха да продължат, да направят предварителен оглед и да се върнат навън.

Той засне пещерата с камерата си, повтори теста с ултравиолетова светлина и направи още няколко анализа с ред други уреди, които носеше със себе си. След като не откри нищо интересно, погледна към отсрещния бряг на езерото и видя издигнат участък. Лъчите на фенерите им едва стигаха дотам, но той изглеждаше равен, за разлика от останалата част от пещерата.

— Трябва да намерим начин да прекосим отгътък — каза Ланг. — Или ще ни трябва лодка.

Скоро откриха пътека покрай десния бряг на езерото и тръгнаха по нея. През първата част от пътя вървяха плътно до водата, с едно отклонение между гора от сталактити и образувания от влажен камък, които приличаха на гигантски гъби. Нататък пътеката се връщаше покрай брега и се стесняваше между езерото и края на пещерата. Накрая, почти до отсрещния бряг, тя завиваше навън и пресичаше ъгъла на езерото по нещо като изкуствена стена. От дясната ѝ страна имаше няколко по-малки басейна, разположени във формата на пчелна пита. Отляво се падаше езерото.

Ланг ги засне с камерата.

— Преброих седем.

Кръглите басейни бяха широки около три метра. Разделяха ги стени със същата височина като стената край езерото. Равнището на водата във всеки от тях беше еднакво — няколко сантиметра по-високо от това на самото езеро. Ланг не бе сигурен какво представляват, освен че са свързани помежду си, но не и с голямото езеро.

Той засне разположението им, ала неподвижната черна вода криеше своите тайни.

— Някаква конструкция — съобщи за записа ученият. — Същият камък като езерната стена. Изгладен. Много прилича на керамика.

Може би е вулканичен. Нямам представа за какво се е използвало всичко това.

Един от наемниците го погледна с усмивка, обърна се към другарите си и отбеляза:

— За джакузи.

Докато другите се смееха, Ланг забеляза по-обещаващ обект — отдалечен участък, покрит с гладък камък, нещо като площадка, очевидно обработена и подравнена с инструменти.

— Трябва да отидем там — каза той и тръгна по стената, следван от Сюзан и наемниците.

Един от бойците спря.

— Чакайте. — Насочи лъча на фенерчето си към един от басейните. — Там има нещо.

— Какво виждаш? — попита Ланг, убеден, че не е нищо важно.

— Отражение — отвърна наемникът. — Нещо лъскаво.

До него се приближи друг боец.

— Munzen — каза той. — Goldmunzen. — „Златни монети“ на немски.

Ланг въпросително погледна Сюзан.

— Маите често хвърляли разни неща в кладенци — поясни тя. — Жертвоприношения за техните духове. Кладенците в Мексико са пълни с такива жертвоприношения. Само че става дума за дълбоки естествени водни басейни, а не като тези тук.

— Какви неща са хвърляли? — поинтересува се един от наемниците.

Ланг понечи да му отговори, но студентката го изпревари:

— Главно накити и керамични съдове, понякога дори хора.

— Ами злато?

— Маите нямали много злато — поясни тя.

Тези думи накараха двамата наемници да се захият.

— Злато, ами как! — рече единият. — Иначе защо ще сме тука?

Останалите се струпаха около отделни басейни, сякаш ги обявяваха за своя собственост. Ланг сви рамене. Как можеше да обвинява тези хора в алчност, когато двамата с Кауфман също преследваха богатство? Реши и той да хвърли един поглед и се насочи към басейна в задния край на групата, най-отдалечения от стената на голямото езеро.

Бойците възбудено разговаряха помежду си. Онзи, който пръв беше забелязал отблясъка, не си губеше времето и кубинките и ризата му вече лежаха наблизо.

— Влизам — заяви той.

Разкопча си колана и без никакъв свян си събу панталона и гащетата.

Изчервена, Сюзан се извърна. Ланг се зачуди дали не трябва да заснеме тази сцена.

— Европейци — засмя се той.

Голият германец застана до басейна и вдигна ръце, като че ли се готвеше да скочи във водата, но явно в последния момент се отказа и другарите му разочаровано задюдюкаха.

— Изглежда студено — оправда се той.

Ланг отново насочи вниманието си към кладенеца пред него и го освети с фенерчето си, но не се виждаше почти нищо и определено нямаше нищо метално. Той вдигна камерата на рамото си. Прожекторът ѝ беше по-моцнен от фенера.

Германецът се готвеше да нагази във водата.

Без да му обръща внимание, Ланг наведе камерата към водата и включи прожектора. За миг светлината се отрази във водната повърхност и го заслепи, но той бързо отклони лъча настрани и блясъкът изчезна.

Другите на стената подстрекаваха другаря си.

Ланг фокусира обектива, но видя само мехурчета — като в чаша газирана вода. В този момент се разнесе плясък и той се обърна.

Наемникът най-после беше скочил с краката напред във водата, запушвайки нос. Приятелите му нададоха радостен рев. Той изплува след секунди, издиша шумно, вдигайки фонтан от пръски, но в следващия миг изкрещя.

Отначало другите наемници продължиха да се смеят, защото решиха, че водата просто е студена, но мъжът не преставаше да креци и бясно размахваше ръце, отчаяно търсейки ръба на кладенеца. Смутени, другарите му се вцепениха. Когато накрая осъзнаха, че наистина става нещо, се втурнаха да му помогнат.

Той успя да стигне до стената и се опита да се изтегли навън, но по идеално изгладената ѝ повърхност нямаше за какво да се хване.

Другите му протягаха ръце, подхващаха го и го дърпаха, но мъжът се изплъзваше, тресеше се бясно и надаваше писъци.

— Какво му става? — извика Сюзан.

Наемниците не й обърнаха внимание. Един от тях се пресегна над басейна, сграбчи другаря си за косата и силно го дръпна навън. Другите го измъкнаха върху стената и той се просна върху гладката повърхност, като трепереше и се гърчеше.

Всички заотстъпваха ужасени — кожата на мъжа се топеше, от краката и кръста му струеше кървава пяна, а останалата част на тялото му се покриваше с мехури пред очите им.

Всички закрепяха и започнаха да си бършат ръцете в ризите и панталоните, кой в каквото намери. Явно гореше и собствената им кожа. Един грабна манерката си и я изля върху дланите си.

— Wasser! — извика той. — Вода! — Останалите последваха примера му в опит да отмият разяждащата течност, която ги беше опръскала.

Докато отчаяно си миеха ръцете, наемниците развалиха кръга около падналия и Сюзан Бригс успя да го зърне. Тя се свлече на колене и се задави. Стори й се, че ще повърне, и тъкмо понечи да смъкне противогаза си, когато изведнъж си спомни, че Макартър бе споменал за кладенец с киселина. Не се беше сетила навреме, за да направи връзката.

Ланг стоеше като хипнотизиран на двайсетина метра оттам. Виждаше наемника да се гърчи на пода. Тресеше се така, сякаш по тялото му минаваше електрически ток. Давеше се от собствения си език, който се подуваше в устата му от погълнатата разяждаща течност.

Другарите му ту се приближаваха към него, ту отстъпваха. Един от тях вдигна автоматa си и се прицели с намерението да му спести мъките, но друг вдигна ръка и го спря. Конвулсиите бяха започнали да отслабват.

Ланг наблюдава сцената почти до края, когато намери сили да стисне клепачи и да се извърне. Пое дълбоко дъх и отново отвори очи, поглеждайки към спокойния черен басейн. И сега видя нещо друго, освен редките мехурчета, не златно, а зелено. Малък зелен диск. Всъщност два. Очи.

30.

От водата изригна тъмен силует, блъсна се в Ланг и го повали назад.

Камерата изхвърча от ръцете на учения и когато се разби на каменния под, прожекторът избухна, окъпвайки пещерата в синя светлина.

Мимолетният проблясък накара другите да се обърнат натам и на слабото осветление на фенерите видяха съществуването, която разкъсваше Ланг. То го прикова към земята, захвапа тялото му и започна да го мята насам-натам. Ученият се съпротивляваше и крещеше, а съществуването рязко се дръпна назад, разполови го и запрати горната половина към изумените наемници.

Тази гледка ги извади от трансa. Черната фигура полетя към тях и те панически се метнаха към автоматите си, които бяха захвърлили настрани.

Въпреки отчаяните им изстрели, съществуването се блъсна в един от бойците, скочи в езерото с него и изчезна. Светлината от фенерчето на колана на мъжа потъваше все по-надълбоко и накрая угасна. Последва я дъжд от куршуми, ала напразно — звярът и човекът вече ги нямаше.

На повърхността закипя кървава пяна и стрелялият наемник се отдръпна от ръба.

— Мъртво ли е?

Другият боец се озърна към водата и поклати глава — не беше мъртво, за разлика от другаря им. Погледна към седемте басейна и останките от тялото на Ланг. Това му стигаше.

Наемникът се затича обратно по пътеката в панически опит да се махне оттам, като се препъваше и залиташе от бързане и местеше поглед от изхода на отсрещния бряг на езерото към водата вляво от него.

Другият наемник извика подире му, но онзи продължи към изхода, прескачайки купчини камъни като лекоатлет на бягане с препятствия. Известно време изглеждаше, че може би ще успее, но по

черната повърхност към него се понесе ниска вълна. Тя бързо го настигна и звярът избухна от езерото, тръшвайки го в стената на пещерата и захапвайки краката му като крокодил, нападнал воден бивол. Отекнаха мъчителни викове, последвани от клокочене — съществуването го беше завлякло под водата.

Сюзан Бригс и последният от наемниците останаха на мястото на първата атака, на площадката край езерната стена. Момичето стоеше на колене и се задъхваше в астматичен пристъп, а боецът откачи свръхнискокочестотната радиостанция от долната половина на тялото на Ланг и извика в устройството:

— Имаме извънредна ситуация!

Изчака отговор и отново опита, като натискаше бутона с всички сили, сякаш това щеше да усилва сигнала.

— Ланг е мъртъв, останахме само аз и момичето. Нападнаха ни. Имаме нужда от помощ.

Не чу нищо. Нямаше смисъл. Бяха прекалено надълбоко и сигналът не можеше да стигне догоре.

Войникът се отказа и като изключи фенерчето си, заотстъпва в пещерата, надалеч от стената и езерото, точно срещу гладкия камък, върху който Сюзан се бореше за въздух.

Той огледа от новата си позиция пещерата, сега злоещо осветена от неподвижните фенерчета на мъртвите мъже. От водата край езерната стена се издигаше грамадна фигура.

Без да подозира за опасността, момичето продължаваше да стои на колене в отсрещния край на площадката, като кашляше и хриптеше. Съществуването щеше да му се нахвърли и тогава боецът щеше да открие огън. Той остави радиостанцията в краката си и вдигна ръце към автомата.

Костеливото ъгловато създание се запромъква към Сюзан на слабата светлина. Движеше се с притиснат към земята корем, абсурдно свивайки дългите си крайници под себе си и тихо тракайки с нокти при всяка стъпка. Сякаш нарочно напредваше предпазливо. По едно време спря и повдигна крак от пода, като че ли камъкът пареше. Наведе глава и го подуши, след това кой знае защо заобиколи мястото.

След малко отново спря. Момичето беше успяло да овладее кашлицата си. Настъпилата тишина сякаш обърка съществуването. То леко наклони глава настрани и я завъртя като оръдейна кула.

Когато страховитото създание приклегна, наемникът стисна зъби. Момичето бе с гръб към чудовището и не забелязваше приближаването му. Войникът вдигна оръжието си. От това разстояние нямаше как да не улучи.

— ... *ще... ли си... см... втори... какво... тава...*

Боецът се озърна към краката си. Радиостанцията пращеше с накъсан електронен звук. Той вдигна поглед в мига, в който звярът го връхлетя.

Видя само зъби и нокти и собствената му кръв оплиска лицето му. Съществото го блъсна настрани и кракът му подритна оранжевата радиостанция, която се плъзна по гладкия камък. Автоматът го нямаше. Мъжът измъкна ножа си и замахна, но острието сякаш се удари в твърда скала и изхвърча от ръката му. Опита се да изрита чудовището и да се освободи, ала то заби нокти в корема му и го притегли към себе си, после впи зъби в шията му. Наемникът отвори уста, сякаш за да изкрещи.

Сюзан наблюдаваше ужасено сцената и отстъпваше заднишком, докато звярът стоеше над трупа. Странно, но не направи с него нищо повече, просто го гледаше, като отваряше и затваряше челюсти. Тялото му лъщеше като кост на слабата светлина. Съществото подуши мъртвия наемник, а редицата къси остри косми зад тила му се поклащаха и разтваряха като тръстика на вятъра. Дълбоко от гърлото му отекна клокочещ звук, начленената му опашка се издигна над главата му като жило на скорпион и се стрелна напред. Създанието отметна глава и нададе ужасяващ рев.

Помощта пристигна след повече от трийсет минути. Командирът на наемниците на Кауфман доведе шестима от хората си, половината от останалите му сили. Бяха готови да се сражават, но не срещнаха никакъв противник. Единственият човек, когото откриха, вече нямаше нужда от помощ.

Един от бойците се наведе към тялото. Вонеше на сяр и киселината продължаваше да го разяжда. Кървава диря водеше до съседния басейн.

Наемникът вдигна захвърлената риза на мъртвия и я пусна вътре. На повърхността се образува пяна и в дрехата моментално се появиха дупки.

— Киселина.

— Може момичето да го е бутнало вътре — предположи друг наемник.

— Тогава какво се е случило с останалите? — попита някой.

Командирът им се огледа наоколо, като насочваше лъча на фенера си към ъглите на пещерата. Забеляза камерата на Ланг и още две големи кървави ивици. Там не миришеше на киселина, но в кръвта имаше следи — двупръсти стъпки, които се отдалечаваха от мястото.

Докато бойците ги разглеждаха, от дълбините на пещерата отекна пронизителен вик. Всички се вцепениха. Звучеше страховито.

Командирът бързо взе решение.

— Излизаме.

— А другите? — попита един от хората му, липсваха още двама бойци. — И момичето.

Командирът посочи кървавите ивици и отвърна:

— Няма да ги намериш. Не и живи. — После се обърна и се насочи към изхода.

Кауфман чакаше завръщането на наемниците си на покрива на храма. Минутите изтичаха и напрежението растеше. Девърс мълчаливо се доближи до него.

— Трябва да поговоря с вас.

— Сега не е моментът — изсумтя Кауфман.

— А кога е моментът, по дяволите? Нали ми обещахте да си тръгна веднага щом завземете лагера. С първия полет, така казахте. Е, вашият хеликоптер го няма, а аз още съм тук.

— Плановете малко се промениха. Индианците може да се върнат и тогава ще имам нужда от вас.

— Аз пък може да не искам да съм тук, ако се върнат — заяви високо лингвистът.

Кауфман се изправи и гневно го измери с поглед, но това не доведе до нужния резултат, защото Девърс продължи да недоволства.

— Не трябваше да стане така. Никой не биваше да пострада.

Собственикът на „Фютрекс“ се изкушаваше да нареди на някой от хората си да даде урок по смиреност на лингвиста, но в крайна сметка реши, че е важно сам да се справи с него, за да не му предостави нов повод за мърморене.

— Изпаднали сте в извънредно дълбока заблуда, господин Девърс — озъби му се той. — Тук нямате никакви права. Вие сте моя

собственост. Не само заради парите, които ви платих, но и защото сега сте съучастник в голям брой убийства. Какво си въобразявахте, че ще се случи, когато две групи въоръжени хора се стремят да получат едно и също нещо?

Лингвистът мълчеше. Кауфман за пръв път го виждаше такъв — откакто Девърс и още един служител в НИИ, загинал с първата експедиция, му бяха предложили да му предават информация за различни инициативи на Института, за да се стигне до бразилския проект, в който бяха поканили Девърс като преводач. И въпреки това Кауфман беше осъзнал значението на целта им едва след проникването в базата данни на НИИ.

— Не очаквах да върша такива неща — отвърна Девърс накрая. — Ставаше дума само за сведения.

Кауфман разбираше логиката му — винаги се повтаряше едно и също. Като че ли една по-скромна измяна може да е по-малко престъпна.

— Щом веднъж сте се хванали, ще играете докрай.

Девърс го зяпна, а Кауфман нареди:

— А сега се махайте от очите ми, докато не ми потрябват пак.

Лингвистът уплашено се отдалечи. В този момент наемниците започнаха да излизат от храма.

— Къде е Ланг? — попита Кауфман, когато се приближиха до него. — Къде са другите?

— Убити са — докладва командирът на групата. — Нападнали са ги. Звярът, за който са ви съобщили, наистина съществува. И е долу в пещерата. Чух го.

Милиардерът беше информирал бойците за блънуванията на Диксън от благоразумие, но всъщност повече се опасяваше от индианците.

— Сигурен ли сте?

— Видях стъпките му в кръвта им — отвърна наемникът. — С два пръста са.

Точно както ги описваше Диксън.

— Диксън ги е видял в джунглата — възрази Кауфман.

— Не в храма.

— Значи има и други — настоя командирът и вдигна оръжието си. — Трябва да сме нащрек. Кауфман беше шокиран. Не само от

загубата на Ланг, но и от самото нападение. Беше извършено в храма, място, което бе смятал за безопасно. Знаеше, че за Диксън е било такова. Както и за хората от НИИ.

— Трябва да запушим тунела — каза Фогел.

Собственикът на „Фютрекс“ не го слушаше. Беше открил грешката в разсъжденията си. „Нападението не е извършено в храма, а в пещерата под него. Това са две различни места.“

Той отново се обърна към командира на наемниците.

— Истинската опасност е навън. — И махна с ръка към джунглата. — Диксън каза, че били повече. Чул ги да си викат помежду си, докато тичали с индианците. Идвали след залез-слънце.

Той погледна към дърветата, над които се спускаше здрач, и нареди:

— Запушете тунела и се пригответе за бой.

31.

В долината на Амазонка отново се възцари мрак. От гледна точка на маите светът на духовете се обръщаше, дневното небе и неговите могъщи господари падаха под земята, заменени от силите на подземния свят: обитателите на Шибалба и Деветте господари на нощта.

За членовете на експедицията на НИИ обаче нощта не донесе никаква промяна. Останаха приковани за дървото в края на поляната, небрежно наблюдавани отдалече, но като цяло почти без охрана. Никой не им обръщаше внимание.

Бяха се опитвали да се освободят. Бяха измислили пет-шест безнадеждни плана за бягство. Верховен и Даниел бяха опъвали белезниците в отчаян опит да изхлузят дланите си от гривните, докато китките им се разраниха до кръв. Винаги когато се приближаваше някой от бойците на Кауфман, ги обземаха надежда и страх — надежда, че може да ги освободят, и страх, че ще ги застрелят. Не се случи нито едното, нито другото и с настъпването на нощта те един по един потънаха в пресеклив, неспокоен сън.

След като подремна около час, професор Макартър се събуди със схванат крак. Премести тежестта си и се опита да го изпъне, като сумтеше от болка и очакваше неизбежните иглички.

Въздухът беше хладен и неподвижен. На поляната цареше тишина и небето бе невероятно ясно. Нетипичният за сезона сух климат означаваше по-горещи дни и по-студени нощи, затова и нощното небе беше осеяно с ярки звезди. Лагерът пред тях тъмнееше. Археологът се озърна наоколо. Даниел и Верховен си шепнеха, а другите като че ли спяха.

Докато ги наблюдаваше, го обзе гняв. Бяха довели него и Сюзан под фалшив претекст и така ги бяха изложили на опасност без тяхно знание и съгласие.

Сега му изглеждаше очевидно: въоръжена охрана, бойни кучета, кодирана сателитна връзка. Естествено, че ги заплашваше опасност

още отначало. Не че не беше забелязал, но го бе отдал на благоразумие и здравословен страх от индианците холокуа. Той ядосано се обърна към Даниел.

— Какво става?

— Нищо — отвърна тя.

— Поне засега — прибави Верховен.

Думите му прозвучаха многозначително, но преди Макартър да успее да каже нещо, се чуха гласове: викове на скрити бойци. Фенерче се включи в далечината и отново угасна. Макартър зърна припряно движение, разнесоха се нови команди и металическо тракане от зареждане на оръжие. В нощната неподвижност сякаш чуваше всяка стъпка.

— Господи, колко е тихо! — каза той.

— Прекалено тихо е — потвърди Верховен. — Прекалено отдавна.

Макартър хвърли поглед към южноафриканеца и попита:

— Какво искаш да кажеш?

На лицето на наемника плъзна едва забележима усмивка.

— Скоро ще се случи нещо.

Дланите на професора изтръпнаха. Това не му харесваше.

— Какво?

— Имаме гости — кимна към дърветата Верховен. — От известно време са там, но тия глупаци чак сега ги усетиха.

Археологът изпъна шия и се вгледа в мрака под дърветата. Стори му се, че там има нещо, но се зачуди дали не е заради думите на Верховен.

— Индианците ли?

— Нас ни нападаха, когато влязохме в храма — напомни му Даниел. — После ни оставиха на мира. Но тези типове се размотаваха вътре цял ден. Опасявам се, че може да са засегнали някой нерв.

Не бяха взимали съзнателно решение повече да не влизат в храма, но връзката не беше убягнала на никого. Макартър отново погледна към джунглата. Мисълта, че ще е прикован за дърво по време на индианското нападение, го ужаси. Спомни си напевите и пожара.

— Ами ние?

— Ние трябва да доизиграем ръката — отвърна Верховен. — При това с отвратителни карти.

Ученият се смръщи.

Даниел се озърна към него — очите му блестяха предизвикателно.

— Още не сме изгубили — каза тя. — Бъди нащрек. Може да ни се отвори възможност в целия този хаос.

Макартър разбираше ситуацията. Беше оспорвал шансовете им, но сега знаеше какво е да се вкопчиш и в най-слабия лъч надежда. Не можеха да разчитат на нещо по-добро. Изглеждаше безсмислено дори да се молят за повече. Но за сто към едно, за съвсем малка грешка от страна на техните похитители... Навярно не беше глупаво да молят съдбата за толкова, навярно щяха да получат такъв шанс, преди всичко да е свършило.

Той се опита да изпъне крака и отново отправи поглед към нощното небе. Звездите бяха толкова нелепо ярки, че сякаш му се подиграваха.

— Маите разчиствали такива поляни в джунглата — каза Макартър. — Просто за да виждат звездите. Ориентирали храмовете си по равноденствието и слънцестоеенето, и даже по самия център на нашата галактика — макар че никой не знае как са определяли положението му. Изсичали цели участъци от джунглата само за да изучават небето, царството на техните богове. — Той продължи да се визира в небето над поляната. — С времето джунглата настъпила и погълнала другите обекти. Но тук земята още е гола, звездите още сияят. Малко убежище за старите богове.

Професорът се озърна към Лейдлоу и после към Верховен в очакване на презрителен коментар или саркастична реплика за безполезното му философстване. Южноафриканецът обаче се усмихна.

— Тогава да се надяваме, че старите богове ще са на наша страна.

На поляната не се забелязваше никакво движение.

Макартър също лежеше неподвижно. Това изглежда изостри сетивата му и скоро различи слабо сияние в центъра на лагера и очертание на лице, окъпано в странна пулсираща светлина. Трябваше му известно време да се сети: пулсиращата светлина идваше от охранителната система — по екрана мигаха точки.

Верховен също го видя.

— Нашите приятели са тук.

Макар че говореше тихо, гласът му събуди единствения оцелял член на групата му, Рьомер.

Макартър си помисли дали да не събуди Сюзан, после си спомни, че я няма. Поредната загуба, с която не можеше да се примири.

— Положението може да стане кофти — каза Верховен. — Ако ги видите, не мърдайте. Ако разберат, че сме пленници, може да се смилят над нас. А може и въпреки това да ни нападнат. Но ако се съпротивляваме, ще ни накълцат.

— Ами ако запалят дърветата? — прошепна археологът.

— Тогава да се надяваме, че първо ще убият теб.

Макартър погледна към командния център. Вече можеше да различи лицето на Девърс, който сочеше към далечината.

Точно на запад избухна сигнална ракета. Тя се издигна на около осемстотин метра в небето, после над нея се разтвори малък парашут и светлината бавно се понесе на юг над лагера.

— Бяла е — отбеляза Верховен. — Задейства се от скрита в тревата жица.

Пламтящата ракета освети лагера.

— Виждам осем бойци — съобщи Макартър.

— И аз преброих толкова — потвърди Даниел.

— Има още — каза южноафриканецът. — Убеден съм. Просто са се прикрили в очакване на атаката.

— Някаква следа от индианците? — попита Лейдлоу.

Верховен се извъртя, за да погледне към джунглата зад тях.

— Още не.

Макартър плъзна очи от поляната към гората, после обратно, когато на север проблесна нова ракета. Този път червена, задействана от сензорите или ръчно от контролния пулт. Изтрещя автомат, нарушавайки тишината. След миг го последваха други оръжия.

Положението изглеждаше лошо и след малко, когато към тях се затича един от германците, Макартър се зачуди дали ще се влоши съвсем.

Боецът беше пратен по заповед на Кауфман. Поради очакваната атака на индианците или зверовете, пленниците изведнъж се превръщаха в излишно бремене. Собственикът на „Фютрекс“ не искаше да ги оставя при дървото, но нямаше къде другаде да ги заключи, а не

можеше да допусне да му създават проблеми по време на сражението. Затова се задоволи с компромис: щеше да ги остави там, но им пращаше охрана. Този наемник беше изтеглил късата клечка и му се падаше неизбежната задача да ги варди по време на онова, което предстоеше. Каквото и да бе то.

Той се приближи и подритна ходилата на Макартър.

— Буден съм — каза професорът и сви крака.

— Добре — рече войникът. — Сега кротувай. — Насочи дулото на автомата си към другите и добави: — Отнася се за всички.

Археологът го проследи с поглед. Беше му омръзнало да е пленник. И да се страхува. Верховен бе подхвърлил идеята да повалят някой от тях и от това положение един силен ритник в тила или слепоочието щеше да довърши пазача им. Може би точно сега беше моментът.

В далечината хората на Кауфман отново откриха огън, насечен пукот тук-там, насочен наслуки към джунглата. Наемникът се озърна към центъра на лагера и в този миг Макартър се хвърли към него с надеждата да го повали на земята.

Това изненада боеца, както и Даниел и Верховен, но се оказа недостатъчно добре обмислено. Веригата и тежестта на другите го забавиха и Макартър успя да му нанесе доста слаб удар. Онзи падна по гръб, но бързо се изправи, побеснял от гняв.

Обърна се, изпсува професора и вдигна автомата си.

Макартър наведе глава. Отекна изстрел, само че куршумът улучи наемника, който се свлече като парцалена кукла.

Другите автомати загракаха в далечината. Археологът отвори очи и се вторачи в падналия.

Даниел и Верховен се заозъртаха наоколо и след миг от джунглата към тях се затича някаква фигура.

— Дяволите да го вземат! — възкликна южноафриканецът.

— Определено — отвърна Хоукър. Хвана убития боец и го замъкна зад дървото.

— Постоянно се връщаш от мъртвите, приятел.

Даниел се усмихна.

— Слава Богу! Можеш ли да ни измъкнеш?

— Ще опитам — отвърна пилотът.

Макартър едва го чу. Мълчеше, изпаднал в почти пълно вцепенение, и зяпаше мъртвия наемник — още един отнет живот в замяна на неговия.

Когато стрелбата в далечината утихна, Хоукър приклепна до дървото и се зае да претърсва убития.

— Къде са другите?

— Мъртви са — отговори Даниел. — Освен Девърс. Той е с тях.

— Това обяснява някои неща — кимна Хоукър, преобърна мъртвия и провери задните му джобове.

— А Поласки? — попита Лейдлоу.

Пилотът мрачно я погледна.

— И той загина.

Радиостанцията до тях запращя.

— Може да са чули изстрела — каза Верховен. — Ще се появят всеки момент. Измъкни ме оттук.

Хоукър завърши претърсването, без да намери ключовете за веригата.

— Няма нищо.

Южноафриканецът хвърли поглед към убития.

— Явно не си очистил когото трябва. Няма значение, измъкни ме.

Хоукър се поколеба, но командите по радиостанцията ставаха все по-настойчиви.

— Хайде! — извика Верховен. — Измъкни ме от тая проклета верига!

Другите можеха само да гадаят за обекта на спора им, но Хоукър и Верховен се разбираха отлично. Пилотът се изправи.

— Коя ръка?

— Лявата. — Наемникът се извъртя и опря лявата си длан странично в основата на дървото, с палец нагоре и с кутре към корените. Отдалечи другата колкото му позволяваха белезниците.

Останалите смутено ги наблюдаваха, но се извърнаха едновременно, когато Хоукър вдигна тежката си кубинка и я стовари върху изпънатата длан на Верховен — строши костите и разкъса сухожилията.

Въпреки силната болка, южноафриканецът не извика. Само стисна зъби и се претърколи настрани.

Пилотът приклепна до него, притисна го към земята и долепи пръстите му един до друг по начин, който щеше да е невъзможен преди няколко секунди. После измъкна китката му от гривната.

Верховен мъчително се извъртя настрани и като се гърчеше от болка, се изправи на колене и притисна към себе си строшената си ръка. Сега щеше да е безполезна, но пък вече не беше пленник. Сумтейки и скърцайки със зъби, той се обърна към Хоукър. Присвитите му очи бяха като на бясно куче.

— Това ще ти трябва. — Пилотът му подаде своя четирийсет и петкалибров пистолет.

Верховен вече не можеше да носи автомат, но черният пистолет ставаше за една ръка. Той го взе и проследи с поглед Хоукър, който вдигна оръжието на убития германец.

— Двама въоръжени мъже — изръмжа южноафриканецът. — Подобър шанс, отколкото смеех да се надявам.

— Наблюдавах лагера известно време, но не е зле да ме въведеш в обстановката — рече Хоукър.

— Изкопаха няколко окопа в кръг около лагера — осведоми го Верховен, като прекъсна за миг, за да сподави мъчителната болка. — Шест-седем, с по двама бойци във всеки, на петдесетина метра един от друг, разположени по шейсетградусова дъга. Предполагам, че тоя тип е дошъл от най-близкия — посочи той. — Което може би значи, че там е останал само един.

Радиостанцията отново изпраща и Хоукър я вдигна. Не чу всичко, но бяха заповеди, не въпроси. Онзи, който говореше, не искаше отговор.

Поляната се осветяваше от червената ракета в небето, ала вятърът я отнасяше на юг над джунглата. Засега пленниците оставаха в сенките, но те свършваха на трийсетина метра от тях. Беше прекалено светло за изненадваща атака и нямаше достатъчно време да чакат ракетата да догори.

— Повече няма да имаме такъв шанс — каза пилотът. — Чакай тук.

Той облече якето на убития и си сложи специфичната му шапка, напомняща шапките на чуждестранния легион. Преметна автомата през рамо и се поизтупа.

— Ти си луд — рече Верховен.

Хоукър не отговори. Вече се отдалечаваше.

Докато вървеше, по радиостанцията го попитаха какво прави. Защо се връща? Той вдигна устройството към устата си и започна да натиска и пуска бутона, докато отговаряше на най-добрия си немски. Разбираше, че блъфът му не го бива, но нямаше друг избор.

Германците млъкнаха и Хоукър продължи към окопа. Някаква фигура му махна оттам да побърза и той се затича.

Ракетата се спускаше все по-ниско зад него и пилотът знаеше, че наемниците виждат само силуета му. Надяваше се да разпознаят в него своя другар.

На десетина метра от окопа забави ход. Вътре имаше двама бойци, а не един, както предполагаше Верховен. И двамата с автомати в ръце.

32.

Изненадан, Хоукър продължи напред. Да се върне беше равносилно на самоубийство. Погледът му скочи от единия наемник на другия, после на инструментите, с които бяха изкопали окопа.

Когато се приближи, вдигна радиостанцията и я разтърси, надявайки се да подсили впечатлението, че е счупена, и да отвлече вниманието им от лицето си. Подхвърли я на по-близкия от двамата и скочи на дъното на ямата до една голяма лопата. Грабна я с две ръце, завъртя се светкавично и замахна силно. Острието се заби между веждите на първия наемник и го уби на място.

Другият отскочи назад, пусна радиостанцията, която бе протегнал към Хоукър, и се опита да вдигне автомата си. Но преди да успее да натисне спусъка, Хоукър го повали с лопатата и го довърши с удар отстрани на главата.

Пилотът приклепна в окопа и се притисна към неравната стена. След няколко секунди ракетата догоря и поляната отново потъна в мрак.

Верховен напрегнато наблюдаваше от подножието на дървото. Беше видял част от схватката на светлината на ракетата и после нищо — никакъв сигнал, никакви изстрели, нито следа от Хоукър.

До него Макартър започваше да излиза от транса, в който бе изпаднал. Даниел се въртеше на място и се мъчеше да различи нещо в тъмнината.

— Какво се случи? — попита тя.

— Не знам — отвърна южноафриканецът.

— Какво виждаш?

— Нищо, няма го.

Верховен продължаваше да се вира в мрака и колкото повече време минаваше, толкова повече се боеше, че може да са убили или ранили Хоукър. Трябваше да се опита да се добере до него и да го пренесе при групата — самоубийствена мисия, ако хората на Кауфман

го забележеха. Но Хоукър се беше върнал за тях и южноафриканецът не можеше да го остави да умре там сам.

Накрая вниманието му привлече светла точка, която светваше и угасваше — съобщение на морзова азбука. „Размърдай си задника!“ Идваше от Хоукър.

След изгасването на ракетата цареше пълен мрак, но враговете им имаха инфрачервени мерници и ако го видеха да пресича поляната, щеше да е лесна мишена.

Верховен погледна към центъра на лагера. Виждаше сиянието на контролния пулт на охранителната система, но нищо друго. Предполагаше, че всеки окоп покрива конкретен участък и наблюдава отделна зона от джунглата. При такива обстоятелства бойците едва ли щяха да отклонят вниманието си. Той се затича с надеждата, че точно за тази зона отговаря окопът, превзет от Хоукър.

Когато скочи в трапа, южноафриканецът бързо се огледа наоколо.

— Ключовете тук ли са?

— Не. Но затова пък има много наши неща. — Пилотът повдигна чифт добре познати му очила за нощно виждане от снаряжението на НИИ.

— Претърсиха всичко, когато ни плениха — каза Верховен.

— Нещо конкретно ли търсеха?

— Така изглеждаше.

Хоукър си сложи очилата и огледа лагера. Окопите наистина бяха разположени в кръг, както му беше казал Верховен. Виждаше повечето бойци в другите ями — стиснали оръжията си, те наблюдаваха периферията на поляната. Всеки от тях покриваше различен участък.

— Не знаят, че сме тук — предположи той.

Радиостанцията до него изпраща и в същия миг отекнаха изстрели от няколко автомата. Двамата се хвърлиха на дъното на окопа.

— Сигурен ли си? — попита Верховен, поглеждайки нагоре.

Канонадата продължи, но над тях не свиреха куршуми. Германците стреляха в друга посока. Южноафриканецът предпазливо подаде глава над ръба.

— Може би се опитват да те накарат да се издадеш. Ти изстреля ония ракети, нали?

— Реших, че ще ми е от полза, ако търсят в грешна посока.

— Как се справи със сензорите?

— Транспондерът ми още е в мен. Щом разбрах, че използват нашата система, просто минах между тях.

— Хитро си постъпил — каза южноафриканецът. — И си извадил късмет.

Хоукър кимна.

— В момента не ни е излишно по малко и от двете.

По радиостанцията се разнесе нова заповед за стрелба и автоматите осветиха участък на север. Двамата пак се прикриха, но този път по-небрежно.

— По какво стрелят сега, по дяволите? — попита Верховен.

— Нямам представа — призна Хоукър. — Но трябва да направим нещо. Преди да са ни убили по случайност.

— Да се придвижим напред — предложи Верховен. — И да превземем командния център. Оттам ще виждаме всички и ще им бъдем в тил.

Пилотът погледна към средата на лагера и каза:

— Далече е.

Верховен хвърли поглед към дланта си, а после насочи вниманието си към командния център. Дотам имаше около седемдесет метра. Знаеше, че от това разстояние няма да е точен. Не и с пистолет, не и в този мрак.

— Явно е мой ред.

Хоукър кимна.

— Когато пак открият огън — добави Верховен.

Пилотът се приготви за стрелба и каза:

— Движи се отдясно на огневата ми линия.

Южноафриканецът зае стартова позиция и двамата безмълвно зачакаха поредната канонада. Изтече цяла минута, после още една, ала радиостанцията и германските оръжия мълчаха.

— Хайде — прошепна Хоукър.

— Може да са свършили.

Американецът не искаше да мисли за тази възможност. Стисна ръкохватката на автомата си и погледна през оптичния мерник. Фигурите при лаптопа се бяха надвесили над екрана и внимателно го проучваха. Лесно можеше да ги улучи, но в нощната тишина това щеше да ги издаде.

Тишината се проточи и Верховен поклати глава.

— Ще се наложи да измислим нов план.

— Какъв например?

— Не знам, но това...

Радиостанцията до него изпраща и той се затича в момента, в който оръжията започнаха да обстрелват друг участък от джунглата.

Хоукър се прицели, издиша спокойно и натисна спусъка.

Първият куршум улучи целта право в гърдите — двайсет сантиметра под адамовата ябълка. Мъжът политна назад, без да издаде звук, и пилотът стреля отново.

Верховен чу втория куршум да изсвирва покрай него и видя целта да пада. В следващия миг стигна при тях. Позна Девърс, който се търкаляше на земята, притиснал раната на рамото си, и мъжа, който им се беше представил като Кауфман. Той се бе надвесил над тялото на един от наемниците и отчаяно се опитваше да измъкне автомата изпод него.

При приближаването на южноафриканеца Кауфман се обърна — само за да бъде ударен с ръкохватката на пистолета по слепоочието. Простенвайки, той се свлече в полусвяст.

Осъзнал какво става, Девърс се метна към контролния пулт, където лежеше собственото му оръжие, но Верховен му препречи пътя, блъсна го обратно на земята и насочи пистолета към главата му.

— Точно така, малкия. Тая нощ нямаш късмет.

Изстрелите в далечината заглъхнаха и навярно спасиха живота на лингвиста. Верховен чу, че Хоукър тича към него, и му посочи Кауфман.

— Пропусна един.

— Явно и двамата не сме добре с математиката — отвърна пилотът.

Верховен се обърна и огледа поляната. От командния център можеше да се прокарат прави линии до всички окопи — като спици, излизащи от центъра на колело. Като не се смяташе онзи, от който идваха, имаше четири окопа с по двама бойци. В петия се виждаше само един наемник. Битката далеч не беше свършила, но Верховен и Хоукър сега разполагаха с предимството на изненадата, най-добрата позиция и контрол над охранителната система. Само численото превъзходство бе срещу тях, но и това скоро щеше да се промени.

— Още наблюдават джунглата — отбеляза Верховен. — Чакат индианците да се втурнат с кръсци оттам като някакви зулуси, мамка му.

Той протегна ръка към контролния пулт, чакайки Хоукър да се приготви.

— Жалко за тях — изсумтя американецът и вдигна автомата си.

Верховен небрежно натисна един ключ с цевта на пистолета и наоколо стана ден. В същия момент Хоукър се прицели и откри огън.

Наемниците на Кауфман ненадейно се оказаха незащитени, заели позиции при отсрещните стени на окопите, с гръб към Хоукър и Верховен. Бяха чули изстрелите, но не и заповеди и сега се объркаха от неочакваното включване на прожекторите.

Бойците трескаво започнаха да се въртят в различни посоки. Едни се опитваха да се свържат с командването си по радиостанциите, други стреляха към джунглата или по поляната, но не и към центъра. Онези, които се бяха обърнали, виждаха само ослепителния блясък на прожекторите. И сред целия този хаос падаха бързо един след друг.

— В северния край — извика Верховен. — Там са последните.

Хоукър се приведе, обърна се и натисна спусъка.

Мъжете в окопа се надигнаха и отново откриха огън. Куршумите пратиха бучки пръст във въздуха и превърнаха в трески някакъв сандък. Едно отхвърчало камъче парна южноафриканеца по врата. Той опипа мястото с ръка, за да се увери, че не е куршум, после гневно започна да стреля към наемниците, докато Хоукър променяше позицията си.

— Най-малко двама — предупреди го Верховен.

В това време Кауфман се раздвижи.

— Не. — Не беше още съвсем на себе си, изпъшка и се опита да се изправи. — Не, вие не съзнавате какво правите.

Верховен го ритна обратно на земята. Наоколо свиреха куршуми и един от прожекторите се пръсна сред дъжд от искри. Ответният огън на Хоукър беше по-точен и единият наемник се строполи мъртъв. Другият отново се скри под ръба на окопа.

— Изслушайте ме — умолително произнесе Кауфман. — Можем да прекратим тази кланица.

— Млъквай! — изкрещя Верховен.

Твърде късно. Последният от наемниците пое необмислен риск и се надигна, за да стреля. Хоукър натисна спусъка. Улучен, боецът замръзна за миг, дулото на автомата му отскочи нагоре и изпрати дълъг откос към небето. Вторият изстрел го повали назад и той се скри от погледа им. Битката беше свършила.

33.

Също като онази нощ, когато индианците бяха подпалили пожара, сражението завърши с облак дим, надвиснал над поляната. Сега миришеше силно на барут и изгорели сигнални ракети. Около прожекторите се рояха нощни пеперуди и други насекоми, сякаш изпълняваха някакъв хаотичен, влудяващ танц.

Заели позиция в мрака зад прожекторите, Хоукър и Верховен насочваха оръжията си от окоп към окоп и проверяваха за признаци на живот. Бяха предупредили Девърс и Кауфман да не мърдат.

Накрая пилотът отпусна автомата си. На лицето му бе изписано отчаяние. Сега другарите му бяха в безопасност, но на ужасна цена.

Верховен явно усети вътрешните му противоречия и каза:

— Ти просто си такъв. Каквото и да си мислиш, ти си създаден за това.

— Нямате представа какво направихте — обади се зад тях Ричард Кауфман. — Просто нямате представа.

Хоукър се приближи до него, пъкна дулото на автомата под брадичката му и повдигна главата му.

— Обаче знам какво си направил ти, скапаняк такъв. И възнамерявам да поправам стореното. Ще освободя нашите хора и после ще се върна тук, за да те убия.

Кауфман отговори студено и странно самоуверено за човек в такова положение.

— Ами тогава вървете да доведете другарите си. Така и трябва, те могат да помогнат. Но не си губете времето, ако се готвите да ме убие, защото без моя помощ никой от вас няма да си тръгне жив оттук.

— Ще видим — отсече Хоукър. — Къде са ключовете?

Кауфман немощно посочи убития наемник.

— В него.

Пилотът претърси мъртвия, извади връзка ключове от джоба на гърдите му и провери дали най-малкото ключе става за гривната на

здравата китка на Верховен. Белезниците се отключиха и паднаха на земята.

Хоукър се обърна към края на поляната и каза на Верховен:

— Угаси прожекторите.

Метал-халидните лампи избледняха до мътнооранжево, после угаснаха съвсем. Изкуственият ден внезапно свърши и мракът отново погълна поляната.

Хоукър забърза към дървото, където бяха останалите от групата. Имаше отчетливото усещане, че го наблюдават — през последните часове го беше изпитвал на няколко пъти. Също като при Стената на черепите. И сега се чудеше дали Кауфман няма още хора, скрити някъде наоколо, и дали това не е причината за арогантното му държание. Пилотът спря, скочи в един от окопите и огледа района с инфрачервения мерник на автомата си. Не видя нищо.

Останал в командния център, Верховен застана така, че да вижда добре двамата си пленници. Той насочи оръжието си към Девърс и му нареди да се приближи до Кауфман.

Лингвистът се примъкна до сивокосия мъж. Здравата му ръка оказваше натиск върху раната на рамото му.

— Би могъл поне да ми дадеш нещо да спра кръвта — изпъшка той.

Верховен го погледна презрително.

— Бих могъл, прав си.

Кауфман се обърна към него и започна да го убеждава:

— Вашият приятел не пожела да ме изслуша, но може би вие ще проявите повече благоразумие. Аз мога да ви помогна. Но ако му позволите да ме застреля, никога няма да се...

Верховен отвърна дрезгаво:

— Ти уби добри хора. Мои другари от двайсет години. Затова се моли да те застреля Хоукър, иначе аз ще те завържа за кол, ще ти отрежа ръцете и ще те оставя на зверовете.

— Вие не разбирате — бавно отвърна Кауфман. — Всички сме в опасност. Не само аз. Вие, вашите приятели, всички ние. Ако не...

Прекъсна го тихото пиукане на охранителната система. Нещо беше задействало един от сензорите.

Радиостанцията на Хоукър изпраща.

— Хоук, чуваш ли ме? В западния край се появи обект. Вече го няма, но системата сигнализира. Заобиколи от изток, така ще се отдалечиш от мястото.

Хоукър отново погледна през мерника. Хората на Кауфман бяха стреляли към джунглата дълго след края на неговия маскарад. Дали индианците наистина се приближаваха? Той натисна бутона за предаване.

— Какъв обект? На какво разстояние?

— Единичен обект. В края на обсега на сензорите. На петдесетина метра навътре в джунглата.

Пилотът потвърди получаването на съобщението и след бърз поглед на запад послуша съвета на Верховен. Хукна на изток, но спря, защото чу далечен кучешки вой.

Кауфман изкриви лице и каза:

— Приятелят ви е в опасност. Най-добре го повикайте да се върне.

— В момента екранът е чист — възрази Верховен.

— Няма значение — бързо заяви милиардерът. — Наоколо има зверове. Зверове, които индианците използват, за да преследват хора като нас, чужденци, неверници. Такъв звяр нападна моите хора в пещерата.

Верховен го изгледа гневно. Когато им бе разказал за смъртта на Сюзан, Кауфман я определи като злополука, пропадане на тавана на пещерата. По онова време южноафриканецът мислеше само как да избяга и вътрешно се зарадва, че онзи е изгубил петима души в замяна на момичето.

— Значи не е пропаднал таванът, а?

— Знам, излъгах — въздъхна Кауфман. — Но трябва да ме послушате. Те са били разкъсани.

Верховен си спомни израженията на някои от наемниците след „злополуката“. Беше видял страх — страх от неосезаема опасност, която не подлежи на контрол. Тогава това му се стори странно и сега думите на Кауфман го накараха да се поколебае. Накрая предположи, че точно такава е целта на сивокосия, и му заповяда:

— Млъкни. Писнаха ми твоите дрънканици.

По радиостанцията се разнесе гласът на Хоукър — на фона на далечен кучешки вой. Уплашен, панически вой, който нямаше нищо

общо с лая на кучетата при появата на индианците.

— Включи прожекторите — каза пилотът.

Верховен си погледна часовника.

— Не мога да го направя.

— Повикайте го да се върне — обади се Кауфман. — Единственият ни шанс е да се укрепим тук с останалите оръжия.

— Млъквай!

— Включи прожекторите, по дяволите!

— След пет минути — отвърна южноафриканецът. Трябваше да изчака да се охладят лампите. Те се нажежаваха толкова силно, че трябваше да минат пет минути, преди да бъдат запалени отново, иначе жичките щяха да избухнат от притока на енергия.

— Оставете другите — пак започна Кауфман. — Можете да ги смятате за мъртви.

— Затваряй си устата! — изкрещя Верховен. Недалече се чуваше воят на кучетата. После над поляната отекна остър крясък, подобен на напевите на индианците, но по-моцнен, по-еклив.

Нечовешки.

— Идват! — възкликна Кауфман. — Ще го убият, после ще убият и нас. Повикайте го!

Верховен насочи пистолета към него и изкрещя:

— Още една дума и ще ти пръсна проклетия череп!

Вторачен в черното дуло, Кауфман се подчини. В този момент алармата на охранителната система отново запиука. Беше се появил нов обект. Точно срещу мястото, на което се намираше Хоукър.

Хоукър стигна до онази част от лагера, където държаха кучетата. „Кучкарникът“, както го наричаха, всъщност представляваше тежък стълб, забит в земята. Животните бяха вързани за него. По време на сражението те се бяха възбудили, посрещайки грохота на автоматичния огън с гневен лай, но след това се успокоиха. Сега ги смущаваше нещо друго. Нещо, което усещаха и надушваха, но не разбираха.

Те душеха въздуха с разширени ноздри и се въртяха на всички страни. Изглеждаха объркани и уплашени. Приближаването на пилота ги сепна, но познаха миризмата му и отново се обърнаха към дърветата. Едно от кучетата наведе глава, като ръмжеше и се зъбеше, но останалите започнаха да отстъпват от джунглата и от онова, чиято миризма надушваха. Когато опънаха ремъците докрай, започнаха да се

дърпат в опит да се освободят. Едно от животните заджавка уплашено и замята глава, отчаяно мъчейки се да се изхлузи от нашийника си.

„Какво става там, по дяволите?“ — зачуди се Хоукър. Никога не беше виждал кучета да се държат така.

По радиостанцията прозвуча гласът на Верховен:

— *Обект точно срещу теб. Сега са два.*

Някъде от дълбините на джунглата се разнесе остър писък и американецът вдигна инфрачервения мерник към окото си. Не видя нищо.

Едно от кучетата започна да вие.

— *Точно пред теб е* — повтори Верховен.

— *Стреляйте!* — Това беше гласът на Кауфман, металически и глух. — *Застреляйте проклетото не...*

Верховен прекъсна връзката и вдясно от Хоукър изпраця вейка.

Кучетата се стрелнаха напред, опитвайки се да нападнат нещо, все още скрито сред дърветата. Пилотът се завъртя рязко и стреля на сляпо в джунглата. Каквото и да имаше там, то бързо се придвижваше на юг, към още окованите пленници.

Хоукър се затича с всички сили през лагера, но едва измина половината разстояние, когато сянката в гората стигна до дървото.

Окованите закрепяха, чу се шум от отчаяна борба. В небето зад Хоукър две ракети, изстреляни от Верховен, окъпаха поляната в светлина. Нещо се хвърли към лицето на Хоукър, изпъвайки се като нападаща кобра. Той се метна настрани и челюстите изщракаха до него. Пилотът се претърколи, скочи на крака и откри огън по съществуването, което изчезна в джунглата.

Той се завъртя към източника на виковете точно навреме, за да види друга фигура, бягаща от дървото. Беше голяма, черна и влачеше нещо със себе си. Хоукър се прицели и обсипа дърветата с куршуми в опит да проследи създаването по звуците от движението му, но то вече бе потънало в гъсталаците.

— Хоукър! — извика Даниел.

Той се затича натам, приклепна до нея и отключи белезниците ѝ. После ѝ подаде ключето, изправи се и застана на стража. Запали магнезиева факла и я запрати към джунглата с надеждата да освети евентуален нов нападател. Сенките се поклащаха и подскачаха, но самата джунгла беше неподвижна.

Хоукър се озърна към пленниците. Даниел и Макартър изглеждаха невредими. Бразош, последният носач, бе ранен и се мъчеше да се изправи. Липсваше Рьомер, дясната ръка на Верховен. На земята лежаха белезниците му, по които бяха останали дрипави ивици кървава кожа. Нещо го беше отскубнало от металните гривни.

В този момент чува крясъка му някъде в далечината.

— Завлече го със себе си — промълви Бразош. — И ми извика крака, коляното.

Макартър му помогна да стане.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Хоукър. — Ягуар ли?

— Не беше котка — отвърна носачът. — Вонеше на гнилоч.

Даниел се съгласи с него.

— Каквото и да беше, трябва да се махнем оттук, преди да се е върнало.

Бразош закуцука и се облегна на археолога. Коляното му се подуваше. Звярът го беше настъпил, изтръгвайки Рьомер от белезниците.

— Вървете в командния център — каза Хоукър. — Верховен е там.

Оцелелите се отдалечиха безмълвно. Лейдлоу и Макартър подкрепяха Бразош. Пилотът ги последва, като отстъпваше заднишком от джунглата и охраняваше тила им. Огледа земята. Двупръстните стъпки ясно се виждаха — същите, каквито Верховен беше забелязал край обезобразените животни точно преди индианската атака.

От горските дълбини се разнесе човешки крясък. Хоукър изстреля няколко куршума в тази посока с надеждата да улучи звяра или дори изтерзания нещастник, когото съществуването бе отвлякло, но нямаше намерение да тръгне подире му.

След малко Ричард Кауфман видя Хоукър да се приближава към центъра на лагера. Забеляза решителността и яростта в походката му и се подпря на стълба на една от лампите, за да се изправи.

— Опитах се да ви ка...

Пилотът го блъсна назад и го прикова към стълба, преди онзи да успее да довърши.

— Какво беше онова нещо, по дяволите?

Собственикът на „Фютрекс“ отвори уста и от тъглчето ѝ се стече струйка кръв. Беше си прехапал езика.

— Не знам какви са — призна той и се обърна, за да изплюе кръвта. — Нападнаха хората ми в пещерата.

— Каква пещера? — попита Хоукър.

— Под храма. Явно пазят това място. Можехме да ги избием, но след като вие се намесихте, вече не сме достатъчно, за да се справим с тях. Щом се нахранят с вашия приятел, ще се върнат за нас. И ако е вярно онова, което чух, индианците ще дойдат заедно с тях. Само че този път няма само да палят огънове.

Кауфман завъртя глава и изплю още кръв. Китките му бяха увити с тиксо една за друга и не можеше да направи друго, освен да избърше уста в рамото си. Обърна се към Даниел и каза:

— Изглежда сте довели хората си неподготвени.

— Не разбирам за какво говориш, по дяволите — отвърна тя.

— О, сигурен съм, че разбирате — настоя Кауфман.

Хоукър опря дулото на автомата в бузата му и го накара да извърне лице от нея.

— Разговаряше с мен.

Милиардерът искаше да продължи с обвиненията, колкото да положи основите за сключване на сделка. Сега беше подходящият момент, но когато се вгледа в пламтящите очи на Хоукър, разбра, че той няма да го остави да продължи. Реши все пак да опита.

— Просто пионки в играта, нали, госпожо Лейдлоу?

Коляното на Хоукър се заби в слабините му, той се свлече на земята и онемял от болка, впери очи в Даниел.

Тя отвърна на погледа му, без да мигне, после се вгледа в дисплея на лаптопа. Алармата отново пиукаше.

34.

Оцелелите членове на експедицията на НИИ прекараха нощта край контролния пулт на охранителната система, наблюдавайки екрана за потенциални опасности. Имаха само два автомата и пистолета на Хоукър, но никой не изпитваше желание да обиколи потъналата в мрак поляна, за да събере оръжието на убитите наемници.

Алармата се задейства десетина пъти. Кучетата надаваха вой, Верховен включваше прожекторите и Хоукър изстрелваше няколко откоса по посока на обектите. Понякога те се разпръскваха, друг път бавно се връщаха в джунглата и изчезваха от екрана, без да стане ясно дали са зверове или хора.

Никой не заспа и почти не разговаряха. Часовете се точеха и във всички сърца се промъкваше страх. Накрая мракът започна да избледнява. Когато най-после изгря, слънцето донесе осезаемо облекчение — сякаш бе прогонило опасността в някаква друга страна, заедно с мрака и маянските Господари на нощта. В този момент Макартър изпита близост с древните народи, които отдавна изучаваше. Сега напълно разбираше защо толкова много от тях са боготворили слънцето.

До него Хоукър се изправи.

— Някой трябва да ми помогне.

— За какво? — попита Даниел. — Къде отиваш?

Той посочи поляната.

Трябва да потърсим оцелели.

Младата жена присви очи.

— Мислиш ли, че има?

— Нужни са ни техните автомати — поясни пилотът.

— И трябва да се уверим, че са мъртви. А ако някой случайно е жив... трябва да му помогнем... ако можем.

Макартър разбираше абсурдността на ситуацията. През нощта Хоукър и Верховен бяха направили всичко възможно, за да избият тези мъже. Бяха застреляли повечето в гръб с изненадваща атака, без да им

дадат възможност да се предадат, да молят за милост. А сега искаха да помогнат на всеки оцелял.

С натежало сърце професорът прояви желание да отиде с него. Двамата обиколиха окопите и събраха единайсет автомата „Хеклер & Кох“ германско производство, десетина кутии с боеприпаси и собствените им отнети от наемниците калашници.

Хоукър проверяваше телата за признаци на живот, после безмълвно сваляше верижките с имената им и прибираще документите на онези, които имаха такива. В действията му се долавяше печал, сякаш мъртвите му бяха другари, а не врагове. Макартър се зачуди какво ще прави с тези неща. Може би щеше да ги прати в някоя институция или на властите на държавите, посочени в техните документи.

— Предполагам, че даже наемниците имат семейства — промълви той.

Дори да го чу, Хоукър не отговори.

В следващия окоп откриха оцелял боец, русокос мъж с рижа брада, почти в безсъзнание и напълно дезориентиран. Съсирена кръв покриваше лявата страна на лицето му и ако се съдеше по раната, или само го беше одраскал куршум, или бе улучен от рикошет. Той немощно вдигна едната си ръка в знак, че се предава.

— Говорите ли английски? — попита го Хоукър.

Наемникът поклати глава.

— Deutsch.

— Wie nennen sie Sie? — премина на немски пилотът. „Как ви викат?“

— Ерик — отвърна мъжът.

Хоукър го претърси за оръжие, после го подкрепяше, докато отиваха при другите. Даниел се погрижи за раната му, а пилотът и Макартър замъкнаха трупове в най-далечния окоп и ги заровиха с изкопаната от него пръст.

Щом се върнаха при групата, професорът зададе въпроса, който измъчваше всички:

— Какво ще правим сега?

— Ще се махнем оттук — каза Хоукър. — Докато не се е случило още нещо. Виж дали ще намериш късовълнова радиостанция или нещо подобно в багажа на тия типове. — Той посочи Кауфман. —

Вземи го със себе си, сигурно ще ти покаже къде да търсиш. Ако ти създава проблеми, просто го застреляй.

— Аз ще се нагърбя с последната част — предложи услугите си Верховен.

Кауфман се изправи безмълвно, макар че вътрешно кипеше. Все още със залепени ръце, той поведе Макартър и южноафриканеца към друга част на лагера.

Хоукър също се отдалечи от командния център. Имаше нужда от уединение, за да помисли. Скоро се натъкна на купчина покрито с кал оборудване, неща, които хората на Кауфман бяха открили с металдетекторите си и веднага бяха изкопали. Изглеждаха нови, недокоснати от ръжда и смущаващо познати.

Той приклепна, за да разгледа един от уредите, и почисти калта от повърхността му. Отдолу се показва надпис: „Тексас Саундинг Корп“. Пилотът отвратено поклати глава. ТСК бяха официални снабдителни с техника на НИИ. Част от снаряжението, което беше докарал за Лейдлоу и Макартър, носеше същата фирма.

— Разбира се — промълви той.

— Исках да ти благодаря — каза Даниел зад него.

— За какво?

— Задето се върна да ни спасиш. Задето снощи накара Кауфман да млъкне.

— Недей да ми благодариш — обърна се пилотът. — Вече знаех какво ще каже.

Тя впери очи в уреда в ръцете му.

— Какво са знаели те? — попита той. — Колкото нас ли? Или по-малко?

— *Кои!*

— Групата, която сте пратили преди нас. Онези, които са оставили тези неща.

Даниел не отговори.

— Това е ултразвуков приемник — продължи Хоукър. — Онзи ден натоварих същия за Макартър. Не работеше добре, но е абсолютно същият, от същия производител. Направо от списъка с оборудване на НИИ.

Той вдигна приемника.

— Ето откъде сте знаели, че ви трябва въоръжена охрана. Преди нас тук е имало друга група. И сте я изгубили.

Лейдлоу скръсти ръце на гърдите си. Поне не отричаше. Това беше крачка в правилната посока.

— Трябваше да ми кажеш — добави Хоукър.

— Щеше ли да има някаква разлика? — сви рамене тя.

— Изгубили сте хора, а това предполага по-голяма опасност.

Даниел вдигна вежди.

— По нас стреляха, в реката плаваха трупове — това не ти ли беше достатъчно?

Тя имаше право. Той се чувстваше отвратително заради всичко, което се бе случило, заради всичко изгубено. В душата си искаше да стовари вината върху някой друг, но знаеше каква роля е изиграл.

— Какво се е случило с тях?

— Не знам — отвърна Даниел. — Изгубихме връзка, когато бяха на около осемдесет километра оттук. И тогава не се движеха в тази посока. — Тя погледна на изток, откъдето бяха дошли. — Те не знаеха за Стената на черепите, не разполагаха с информацията, която имахме ние, затова нямам представа как са открили това място, по дяволите. Но явно са го открили. После... — Младата жена сви рамене. — Можем само да гадаем. Индианците... онези зверове... Не знам.

Хоукър се огледа, като си мислеше за хората, които бяха погребали.

— Колко души изгубихме?

— Всички носачи, освен Бразош, всички хора на Верховен. Поласки и Сюзан. — Даниел поклати глава. — Първо ни атакуваха с хеликоптер, след това по земята. Известно време смятах, че сме изгубили и теб.

Той я погледна и отвърна:

— Когато потеглих насам, бях почти сигурен, че ще намеря всички ви мъртви. — Беше благодарен, че някои от тях са останали живи, но ужасен от цената, която бяха платили. — Изобщо не биваше да водим тия хора тук. И двамата знаехме, че има такава вероятност.

— Така е — съгласи се Лейдлоу. — Аз съм виновна. Но още не можем да си тръгнем. След като си възвърнахме контрола над положението, трябва да намерим онова, за което дойдохме. Трябва да изпълним задачата си.

Думите ѝ го смаяха.

— Да не си се побъркала?

— Най-лошото свърши, Хоукър.

— Най-лошото не е свършило — възрази той. — Не чу ли Кауфман? Изобщо тук ли беше снощи? Пак ли искаш да видиш ония същества, каквито и да са те? Тук ли искаш да бъдеш, когато връхлетят индианците, за да ни накълцат на парчета? Тези заплахи си остават. И недей забравя Кауфман. Не ми пука какво говори, това копеле има още хора, които се крият някъде другаде. След като известно време нямат връзка с него, ще дойдат да го търсят. Дотогава ли искаш да чакаш?

— Не, обаче имаме още работа.

— Чудесно. Можем да изведем хората оттук и да се върнем с нова група. Доведи цял батальон морски пехотинци, ако искаш. Тогава ще свършиш каквото имаш да вършиш и никой друг няма да умре, по дяволите.

— Късно е — отвърна Даниел. — Изгубихме прикритието си. И ако Кауфман наистина има съдружници някъде, те ще дойдат и ще си заминат още преди да стигнем до Манауш. Сега или никога.

— Разбери, снощи спечелихме, защото хората на Кауфман очакваха битка с друг — вече по-тихо продължи той. — Това ги направи лесни мишени. Следващия път няма да имаме такъв късмет.

Лейдлоу се поколеба и погледна към отсрещния край на лагера, където Макартър и Бразош водеха Кауфман.

— Съжалявам за всичко, което се случи тук — каза тя. — Нямах представа колко съжалявам. Сигурно няма да ми повярваш, но отначало не исках да имам нищо общо с тази проклета експедиция. Само че в нашия бранш отиваш където те пратят и вършиш каквото ти наредят. И сега ми е заповядано да занеса онова, за което дойдохме. Независимо от цената и последиците. Онова, за което дойдохме, е на една ръка разстояние. Само трябва да влезем пак вътре и да го вземем.

— Какво да вземем? — попита Хоукър. Не очакваше отговор, но тя го изненада.

— Някъде долу в онази пещера има източник на енергия. Система за производство на енергия, която можем да проучим и използваме, за да създадем клетки за студен ядрен синтез. Нямам право да ти съобщя как се стигна дотук, но ти гарантирам, че е истина. Кристалите на Мартин бяха слабо радиоактивни — нашите

изследвания доказаха, че са били подложени на слабо ядрено облъчване. Или са били изложени на въздействието на реакцията, или са участвали в нея.

— Какво прави такава нещo тук?! — смая се той.

— Някой го е инсталирал — отвърна Даниел. — Повече не мога да ти кажа. Но ако го открием, можем да променим живота на всички хора. Можем да сложим край на глобалното затопляне, войните за петрол, екологичното замърсяване. Мисли за това като за проекта „Манхатън“, само че с обратен знак. Можем да се превърнем в живота, в лечителите на света — парафразира тя прочутия цитат на Опенхаймер^[1].

Хоукър я слушаше и мислите му препускаха. Вдигна ръка към слепоочието си и го заразтрива, за да спре пронизалата го болка.

— Виж, знам, че нямаш доверие в системата — продължи Лейдлоу. — И имаш всички основания. Изгорили са те заради нещo, пратили са те в изгнание. Дори не знам за какво се отнася — имам досието ти и две трети от всичките петдесет страници са замазани с черно, засекретени са. Но от това, което видях, ти постъпваш както смяташ за редно, даже да ти струва много.

— Невинаги — увери я пилотът.

— Става дума за това, което се опитвам да направя тук. И ако ми помогнеш, гарантирам ти, че ще си струва. Това е твоят шанс, Хоукър. Може да не получиш друг. Можеш да промениш живота си и ако погледнеш цялостната картина, можеш да промениш живота на много хора.

Цялостната картина. Винаги се затрудняваше да я види, особено ако някаква част от нея изглеждаше ужасяващо.

— Знам, че искаш да си тръгнеш и да отведеш всички у дома — продължи Даниел. — Но ако го направиш, ще обявят този проект за неуспешен, ще го прекратят и за теб ще стане по-зле. Не заради мен. Бог знае, че ти дължа живота си. Но парада командват същите хора, които са те пратили в изгнание, и те проявяват интерес към това нещo. Ще трябва да хвърлят вината върху някого.

Този път изгнанието няма да им стигне. Ще те потърсят. И ще те открият, където и да си.

Разгневен и объркан, Хоукър се извърна. „Предай им да заповядат“ — помисли си той и едва не го каза на глас.

— Тук умират хора — рече накрая. — Добри хора, наши хора. Ти ги излъга и аз ти помогнах в това. Доведохме ги усмихнати направо в ада. Ако си мислиш, че няма да си платим, много се лъжеш.

— Да не смяташ, че не го знам? Загинаха хора, за които страдам и аз. Ако сега си тръгнем, няма да ги съживим. Но ако довършим работата си, тази жертва няма да е напразна. — Тя се вгледа в очите му и продължи: — Трябва да вляза вътре. Независимо дали искаш, *трябва* да вляза. Ще отида сама, ако се налага. Но няма да си тръгна оттук с празни ръце.

Хоукър усещаше, че цената и за двамата им става много висока.

— Преди всичко тук да е свършило, ще ти се прииска да си си тръгнала — предупреди я пилотът.

Даниел сведе поглед, обърна се и тръгна към центъра на лагера.

Хоукър поклати глава, пусна уреда, който беше намерил, и ядосано го подритна. Ултразвуковият приемник се затъркаля и се разби на парчета. Пилотът дълго ги гледа, сякаш имаха някакво огромно значение.

От размислите му го откъсна далечен вик.

Професор Макартър тичаше по поляната, носеше нещо и махаше с ръка. Стигна първо при Даниел. Двамата поговориха малко, след което той я хвана за ръка и я поведе към Хоукър. Когато се приближиха, Макартър се задъхваше и едва каза:

— Трябва да се върнем в храма. Веднага.

Хоукър смаяно поклати глава.

— Това е като някаква епидемия.

Професорът не си губи времето в обяснения, а му подаде яркооранжевата свръхнискочестотна радиостанция на Кауфман и увеличи звука.

— Чува ли ня... Госпо... ауфман... моля отговорете...

— Сюзан Бригс се опитваше да се свърже с Кауфман по радиостанцията.

— Жива е — каза Макартър. — Ние я чуваме, но тя нас — не. Не ни отговаря.

— Къде? — попита Хоукър. — Как?

— Сюзан е някъде в пещерата под храма и ако Кауфман е прав, онези зверове са долу при нея. Няма да се измъкне сама. Трябва да влезем и да я спасим. И то веднага.

Хоукър се озърна към Даниел. И двамата разбираха какво означава това: в крайна сметка тя щеше да има своя шанс да проучи пещерата.

— Сигурно имаш девет живота — каза й той. — Гледай да не забравиш до кой номер си стигнала.

[1] „Аз се превръщам в Смъртта, в унищожителя на световете.“
— Б.пр. ↑

35.

В мрака на пещерата под храма Хоукър се отдръпна от ръба на езерото и се вгледа в бистрата вода пред него. Дъното беше покрито с гладък пласт белезникав калцит, тук-там осяян с топчета, големи колкото грахови зърна и наречени „пещерни перли“. Под лъча на фенерчето му всичко лъщеше като лакирано.

Той насочи светлината към високия около дванайсет метра таван. Там тъмнееха различни образувания: грамадни сталактити, увиснали на групи, огромни каменни кинжали, насочени към тях, някои достигащи четири и половина метра и дебели близо метър в основата си. Помежду им минаваше зигзагообразна редица по-малки шипове, напомнящи безкрайни зъби на акула, а от един скален навес нататък стърчаха изящни висулки, по чиито връхчета искряха капки.

— Каква пещера! — възкликна Хоукър и ехото повтори думите му.

— Сярна пещера — каза професорът, като въртеше лъча на фенерчето си в различни посоки. — Повечето пещери са образувани от варовик, но някои са изваяни в скалите под въздействието на сярна киселина. Например Лечугия в Ню Мексико. Това може би обяснява киселинната вода на дъното на кладенеца. Тази тук също.

Хоукър насочи фенера си към водата. С Верховен неколккратно бяха гледали записа на Ланг и бяха чули силните плясъци. Знаеха за опасността от водата, но районът наоколо изглеждаше чист.

— Накъде? — попита Даниел.

— Отдясно има пътека, която води до отсрещния бряг — отвърна Хоукър и монтира фенерчето на цевта на автомата си. Другите последваха примера му, освен Верховен, който носеше друго оръжие — пушка-помпа „Мосберг“ от арсенала на Кауфман. С дясната си ръка държеше спусъка, а подутата му лява длан беше залепена с изолирбанд за помпата, достатъчно здраво, за да може да я зарежда.

Излязоха на пътеката, като се движеха в колона по един и наблюдаваха водата за признаци на опасност. Водеше Хоукър, следван

от Лейдлоу. Тя носеше малка раница, пълна с уреди, а стегнатият с ремъци за крака ѝ портативен гайгер тихо цъкаше.

— За всеки случай — беше пояснила. — Кристалите на Мартин са радиоактивни, както и почвата горе.

— Благодаря, че ни казваш.

— Не се безпокой, облъчването е съвсем слабо. Трябва да останем тук години, за да ни въздейства.

Хоукър беше абсолютно сигурен, че няма да останат толкова дълго. Той вървеше напред, следвайки неравната пътека към стената на езерото. Седемте басейна и гладката каменна площадка бяха точно зад нея.

— Последните кадри от записа бяха от това място. Готов ли си? — попита той Верховен.

Южноафриканецът кимна.

— Знаеш, че от тия куршуми няма особена полза над метър и половина дълбочина.

— Да — отвърна Хоукър. — Но ако там долу има нещо, поне ще го събудят.

— Ще ти пазя гърба.

Пилотът се отдалечи, качи се върху стената, огледа езерото и се обърна с гръб към него. Верховен зае позиция наблизо, готов да стреля, в случай че нещо се насочи към Хоукър откъм езерото.

Хоукър пристъпи към първия басейн, прати два бързи откоса във водата и отскочи назад в очакване на реакция.

Гърмежите отекнаха в пещерата, но в басейна нищо не помръдваше. Оставаха още шест.

Хоукър повтори същата процедура, докато не се увери, че и седемте басейна са чисти. Слезе от стената и бързо огледа района. После даде знак на другите да се приближат.

— Странно — отбеляза Макартър. — Седем басейна. Седем пещери. Седем каньона...

— И Мястото на горчивата вода — прибави Даниел.

Хоукър насочи лъча на фенерчето си към площадката. Тя се издигаше край езерото и беше широка поне трийсет метра, а отзад стигаше до каменната стена на пещерата. От близката ѝ страна се намираха стената на езерото и седемте басейна. От отсрещната се

виждаше неравна пътека, която потъваше в мрака. Навярно трябваше да тръгнат натам.

Той завъртя лъча към пътеката, по която бяха дошли, и се вцепени. По повърхността на езерото бавно се движеха вълнички, а само допреди секунди бе гладка като стъкло. Очите му скачаха насам-натам, докато насочваше фенера към дълбините на пещерата и отново към водата.

— Какво има? — попита Лейдлоу.

— Нещо раздвижи водата. Влязло е или е излязло от езерото.

Ивиците засъхнала кръв по камъка показваха, че и двете жертви са убити в откритата част на площадката. Не биваше да стоят там.

— Хайде — каза той. — Трябва да се прикрием.

Хоукър ги поведе към задния край на площадката, където гладкият под стигаше до неравната естествена стена на пещерата. Те се притиснаха към нея, пилотът отдясно, а Верховен отляво на групата. Бяха заели тактически удобна позиция — нищо не можеше да ги нападне в гръб, а само отстрани и отпред, и това правеше евентуалния противник уязвим за унищожителния им огън.

— Виждаш ли нещо? — попита южноафриканецът.

— Само водата.

Верховен понечи да каже още нещо, но в този момент до тях се донесе приглушен звук, като стържене на камък в камък.

Даниел изключи гайгеровия брояч, за да чуват по-добре.

— Какво беше това? — прошепна Макартър.

Никой не можеше да му отговори. Лъчите на фенерчетата им се кръстосваха в тъмнината.

Шумът се разнесе отново. Два дълги и бавни стържещи звука, предшествани от странно глухо изтракване.

Всички пазеха пълна тишина и притаили дъх, напрягаха очи в тъмнината.

— Ами ако е Сюзан? — попита археологът. След влизането си в пещерата няколко пъти се бяха опитали да се свържат с нея. — Ами ако е имало срутване и тя е затворена някъде, и сега ни дава сигнал? Случвало се е да откриват по този начин хора, затрупани от лавина.

Докато Хоукър се вслушваше, стърженето се повтори.

— Не е тя — каза той.

— Сигурен ли си? — настоя Макартър. — Може да...

— Звуците се застъпват — прекъсна го Хоукър. — Източниците са повече от един.

Стърженето им шепнеше от мрака, тихо, но съвсем ясно: трак-трак, скръц-скръц.

— Откъде идва, по дяволите? — промълви Даниел.

Основателен въпрос. Поради странната акустика на пещерата, звуците сякаш идваха едновременно отвсякъде. Трак-трак... скръц-скръц, трак-трак.

Отляво на Хоукър, Лейдлоу и Макартър полагаха усилия да стоят неподвижно. Той не им обръщаше внимание и мрачно се оглеждаше наоколо. Знаеше, че Верховен прави същото и че са в добра позиция. Каквото и да ги дебнеше там, пълзейки от брега на езерото или приближавайки се от дълбините на пещерата, трябваше да пресече откритото пространство на площадката, за да ги нападне.

— Не се отдалечавайте от стената — прошепна Хоукър.

— Каквото и да се случи, стойте с гръб към нея и не ни се пречкайте.

Трак-трак, скръц-скръц. Този път по-високо, по-близо.

Даниел и Макартър се притиснаха към камъка.

Пилотът се вторачи в мрака, като плъзгаше лъча на фенерчето насам-натам. Надясно — от неговата страна площадката продължаваше осемнайсет метра и отново стигаше до неравните зъби на пещерата. Нататък езерото се стесняваше като залив, потъващ сред скалните образувания. Това място предлагаше единственото сериозно прикритие за евентуален враг, но почти постоянното наблюдение не регистрираше нищо.

— От твоята страна, Пик.

Верховен поклати глава.

— Едва ли.

Трак-трак.

— Трябва да е откъм теб.

— Казвам ти, тук няма нищо — сопна му се южноафриканецът.

Глухото стържене се разнесе отново, още по-бавно. И пак се възцари тишина, която скоро стана по-ужасна от предшествалите я звуци.

Те чакаха, като напрегнато се взираха за признаци на опасност и се вслушваха и за най-тихия шум.

Но не виждаха и не чуваха нищо — нямаше движение, нито потракване, а само туптенето на сърцата им, ритмичните капки вода в далечината и свръхестественото усещане за застинало време.

Каменният под лъщеше от влага и тежките серни изпарения се стелеха във въздуха, но нищо в пещерата не помръдваше.

Хоукър впери поглед наляво, за да се увери, че Верховен не пропуска нещо, после отново насочи вниманието си надясно. „Какво ни се губи, по дяволите?“

В момента, в който си го помисли, в периферното му зрение попадна кратък проблясък: пращинка, минала през лъча на фенерчето на Даниел и за миг просияла ярко като падаща звезда. Едва тогава осъзна безразсъдството им. Вдигна очи нагоре и извика:

— Бягайте!

Той хвана Лейдлоу и рязко я дръпна, докато от петнайсетметровия таван падаше тъмна сянка. Звярът се приземи точно на мястото, където тя беше стояла, и ноктите му закачиха прасеца ѝ отзад. Групата се пръсна и лъчите на фенерчетата им заподскачаха, осветявайки нокти, зъби и хвърчащите във въздуха пръски отвратителна слюнка.

Съществото се завъртя и се хвърли към Макартър, но изстрелът на Верховен го повали на земята.

— Внимавайте! — извика археологът.

Втори звяр се метна към гърба на Верховен и дулото на автоматата на Хоукър изригна огън. Ехтящите откоси за кратко окъпаха пещерата в светлина като фотографски светкавици. Куршумите се забиха в създанието още докато беше във въздуха и то се стовари върху Верховен.

Наемникът политна напред и Хоукър стреля отново. Чудовището изпищя и отскочи назад. Когато фенерчето на Макартър освети очите му, то засъска, пръскайки слюнки, и се стрелна в мрака, следвано от дъжд от куршуми.

Лъчите кръстосваха тъмнината, шумът от тичащите зверове се смесваше със съскането им и с тежките стъпки на мъжете, предупредителните викове и кълтящите гърмежи.

Даниел отново се беше притиснала към стената. Кракът ѝ се схващаше, мускулите ѝ пламтяха от болка. Тя извади магнезиева факла и я хвърли върху площадката. В първия момент блясъкът ги ослепи, но

когато кървавочервената светлина изпълни пещерата, видяха грамадна сянка, потъваща в езерото. Друго създание пълзеше ранено по гладката каменна повърхност, а трето бягаше по тавана от мястото на битката, задържайки се с нокти за неравностите.

— Хоукър! — извика Лейдлоу и посочи нагоре.

Пилотът се извъртя, прицели се в звяра и стреля. Чудовището изпищя от болка — крясък на тропическа птица, само че хилядократно по-силен. Задните му крака изгубиха опора и то увисна. Но Хоукър го улучи повторно и то полетя с мъчителен вой към езерото. Тялото му се стовари с грохот във водата сред дъжд от скални отломки.

Сега Хоукър разбираше какво се е случило. Зверовете бяха изпълзели от езерото, бяха се покатерили по страничните стени и ги бяха нападнали от тавана. Тракането идваше от ноктите им, вкопчващи се в камъка, а стърженето — от плъзгането на твърдите им тела между сталактитите и другите образувания.

Той огледа неравния таван над тях. Сталактитите скриваха повърхността и не позволяваха пълна видимост само от едно място. Пристъпи встрани и отново изви шия нагоре. На шест метра от него Макартър последва примера му. Даниел също осветяваше тавана.

В това време Верховен се изправи на крака. Беше паднал върху строшената си длан и тя пулсираше от невъобразима болка. Лепенките бяха почти напълно разкъсани, но той успя да зареди пушката и гневно отскубна дланта си от помпата. Огледа площадката, после се озърна към тавана. След като не забеляза признаци на опасност, отново насочи вниманието си към причината за болките му. Раненият звяр се гърчеше по хълбок и отчаяно се мъчеше да се довлече до езерото.

Южноафриканецът се насочи към него и изруга, опитвайки се да се избави от останалата по ръката му лепенка. Когато се приближи, се прицели внимателно, изстреля куршум в черепа на съществото и то се отпусна неподвижно на пода.

Верховен с огромно удовлетворение отпусна мосберга. Другите продължаваха да оглеждат тавана и той за кратко последва примера им. На лицето му плъзна доволна усмивка.

— Няма ги — извика с гордостта на завоевател. — Мъртви или избягали, изберете сами.

Не помнеше броя на сраженията, в които е участвал. Всяко беше уникално и този последен сблъсък не правеше изключение. Един звяр

бе убит, другите бяха избягали ранени в езерото. Адреналинът от битката бързо се разпръскваше, свистейки в ушите му като яростен вятър. Той се огледа за последен път наоколо и отиде при Даниел.

— Добре ли си?

Отворила аптечката, тя седеше на пода и промиваше раната на прасеца си с кислородна вода.

— Ще оцелея — изпъшка, докато течността вдигаше мехурчета и пяна.

Верховен се обърна към Макартър и Хоукър, които продължаваха да оглеждат тавана.

— Оставете — извика той. — Ще си изкълчите вратовете, извивате ги като някакви пеликани.

Археологът плъзна лъча на фенерчето си по още няколко участъка, после отпусна автоматa си и се насочи към другите. Хоукър обаче продължи да проверява тавана навътре в пещерата, осветявайки методично сенките между висящите сталактити.

Верховен се засмя.

— Параноик — поклати глава той, обърна се към Даниел и огледа прасеца ѝ. — Истинска бойна рана, ще остане хубав белег. — Тя гневно го стрелна с очи и наемникът пак се засмя. Не го бяха виждали толкова въодушевен.

По обратния път Макартър спря и проучи отблизо убитото от Верховен чудовище. Съществуто лежеше по хълбок и като че ли още потрепваше. От раните му се стичаха тъмни течности и се носеше странна миризма на гниещи зеленчуци, също толкова остра, колкото вонята на сярa в пещерата.

Този звяр беше почти два пъти по-дребен от създанието, което ги бе нападнало при дървото в края на поляната. Изглеждаше мършав, с дълги крайници, явно млад индивид. Сигурно тежеше деветдесет килограма, макар че когато беше скочил отгоре им, им се стори много по-огромен.

Макартър разгледа останките от главата му, почти напълно отнесена от изстрела на помпата. Тя беше непропорционално голяма и ъглеста, клиновидна, със силно стесняваща се предна част. Единственото оцеляло око нямаше клепач и лъщеше като гладък мокър камък. Цялото тяло на създанието бе черно, на места с малко по-светли

ивици, и кожата му беше покрита с някакъв тъмен секрет, излизащ през милиони миниатюрни порички.

Макартър нито беше виждал, нито беше чувал за нещо подобно. Дори самата фигура на чудовището изглеждаше неестествена. Цялото му тяло се състоеше от ъгли, като от застъпващи се плоскости. Предните и задните му крака бяха дебели, но ставите им бяха прости и оголени, като панти на врата — един отвор за долната половина и още един за горната. Жилестите му мускули приличаха на снопове жици. Имаше шия, тънка почти като на насекомо, а от задната ѝ страна стърчаха две редици твърди косми, сливащи се в края като латинската буква V.

Зловещо същество, помисли си професорът. Притежаваше всички особености на хищник: стереоскопично зрение, мощно тяло, нокти, напомнящи извити стоманени остриета. Разтворените му мускулести челюсти бяха пълни със зъби, остри като метални клинове.

Макартър погледна към тавана, по който бяха пълзели зверовете. Пред очите му изплува онова древно маянско изображение — изправени на земята хора, нищо неподозиращи за застаналите точно под тях обитатели на Шибалба, които вървяха по обратната страна на земната повърхност. „Ако знаех, че тук долу живее нещо такова, щях да реша, че тази пещера е отвъдният свят.“ Побиха го тръпки.

Даниел и Верховен се приближиха и смаяно заоглеждаха съществото. Входните рани явно особено заинтригуваха Лейдлоу. Приличаха на стъклена плоскост, случайно пробита от бейзболна топка. От отворите излизаха дълги пукнатини.

Даниел се наведе и натисна тялото с цевта на автомата си. Беше твърдо. Тя почука по него и се разнесе кухо кълтене.

— Екзоскелет. Костите са отвън. Такива големи животни няма, само насекоми и ракообразни.

— Значи това е някаква буба — ухили се Верховен.

Макартър го побутна и посочи голямо мораво петно на куртката му — на мястото, където го беше ударил звярът. Платът се бе разръфал и потъмнял, сякаш от разяждаща течност.

— Някакъв секрет — предположи Даниел. — Цялото тяло на това нещо е покрито с него.

Южноафриканецът свали куртката си и я хвърли на земята, а Лейдлоу се надвеси над съществото.

— Усещаш ли миризмата?

Археологът кимна и каза:

— Почти като амоняк. Усетих я още снощи, когато другото чудовище ни нападна. Само че това тук вони много по-силно, въпреки че е по-дребно.

Даниел се озърна назад към малките басейни.

— И аз си мислех същото. И ми се струва, че знам защо. Амонякът е основа, която неутрализира киселината. Предполагам, че секретът по тялото му е точно такъв, но ако се съди по бързината, с която разяжда плата, сигурно е много по-силен от амоняк.

— И за какво им е това? — учуди се Верховен.

Лейдлоу кимна към басейните.

— Така оцеляват. Отделят този секрет, за да неутрализират киселината.

Макартър си спомни как помагаше на сина си в уроците по химия и постоянно отскачаше до химическия факултет, за да се консултира с колегите си по въпроси, на които не можеше да отговори. Основите бяха също толкова опасни, колкото и киселините. Смесени, те взаимно се неутрализираха, но поотделно киселините бяха разяждащи, а основите — изгарящи. И двете представляваха огромна опасност за органичната тъкан и за материали, далеч по-здрави от човешката кожа. Той се обърна към Даниел. Тя беше отрязала разкъсаната част от крачола на панталона си и прасецът ѝ бе гол. Кожата ѝ се беше зачервила, но нямаше мехури.

— Ами кракът ти?

Тя също погледна надолу. Отрязаното парче плат, което бе захвърлила някъде в мрака, сигурно също се разяждаше като куртката на Верховен.

— Полях раната с кислородна вода — каза тя. — Използвах я като антисептик, но понеже до известна степен е киселина, сигурно е неутрализирала попадналата върху кожата ми основа. Обаче изпитвам странно усещане, сякаш гори със студен огън, като мента върху езика.

— Може би няма да е зле да сложиш още кислородна вода — посъветва я археологът.

Даниел извади пластмасовото шишенце, а Верховен протегна ръка над убитото същество и попита:

— Забелязваш ли нещо друго?

Лейдлоу поклати глава.

— Мъртвите животни излъчват топлина — каза южноафриканецът. — Усеща се как струи от раните. Но не и това тук.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Може да е студенокръвно или по-студенокръвно, отколкото сме свикнали.

— Което сигурно обяснява защо топлинните сензори не ги засичаха — отвърна Даниел.

Верховен посочи опашката, чийто връх се разделяше на два шипа като двойно жило.

— Напомня ли ти нещо?

Тя кимна и Макартър си спомни трупа в реката и двете големи дупки на гърдите му, рани от нещо остро, което е влязло и после е излязло обратно. Това беше ужасяваща машина за убиване.

— Какви са тези създания, по дяволите? — попита професорът.

Той се спогледа с Даниел и Верховен, ала явно никой нямаше представа.

След малко Хоукър се върна при тях и хвърли бегъл поглед към звяра.

— Страхотно — саркастично рече той. — Адски забавно пътешествие. Следващия път ми напомнете да доведе цялото семейство. — Обърна се към Макартър и каза: — Да не забравяме защо сме тук.

Продължиха по пътеката, която ги отведе зад площадката, в подълбоките части на пещерата. Грапавите стени се стесниха от двете им страни, а после имаше участък, в който очевидно бяха огладени с инструменти. Скоро таванът се сниши и тесният канал, по който вървяха, се превърна в тунел. Накрая стигнаха до още по-тесен правоъгълен вход, висок около метър и двайсет и широк най-много четирийсет и пет сантиметра. Провряха се през него и от сенките се разнесе слаб дрезгав глас.

— Господин Кауфман?

— Ние сме, Сюзан — отговори ѝ Макартър. — Не е Кауфман.

Тя се появи от мрака.

— Професор Макартър?

— Добре ли си? — попита я археологът.

Момичето се хвърли в прегръдките му. Той силно я притисна към себе си, без да се засрами от чувствата си. Чу я да хрипти и извади инхалатора ѝ, който беше намерил и носеше със себе си.

Сюзан веднага го използва.

— Чух изстрелите — каза тя и от очите ѝ бликнаха сълзи. — Не знаех дали...

Млъкна по средата на изречението, плъзгайки поглед по лицата им. Накрая се обърна към Хоукър.

— Ти какво правиш тук? Какво стана с хората на Кауфман?

— Повечето ги няма — осведоми я професорът. — Кауфман е горе, Бразош го пази. Чухме те по радиостанцията — добави той. — Ти обаче явно не ни чуваше.

— Не получих отговор — потвърди момичето. — Не бях сигурна, че я използвам правилно, и май изхабих батерията, докато ви виках.

После им разказа подробно за нападението и за своето избавление.

— Когато звярът уби другия наемник, радиостанцията се хлъзна по пода и стигна до мен. Аз я грабнах и си плюх на петите. Дойдох тук и намерих тая врата. Оказа се, че няма друг изход, но онези същества вече се мъчеха да влязат тук. Няколко часа дращиха и ровиха на входа, но не успяха да се проврат. Така се спасих.

— Това звучи успокоително — рече Хоукър. — Но все още ни предстои да се върнем обратно, за да се измъкнем навън. И колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре.

Сюзан хвана Макартър за ръка и каза със сериозно изражение:

— Добре. Но първо трябва да видите някои неща.

Поведе ги по дълъг тесен проход през поредица от празни помещения, изсечени в самата скала, стаи с гладки вертикални стени и равен под. Изработката изглеждаше по-добра, отколкото на площадката в голямата зала. Там, където стъпките на Сюзан бяха разчистили праха, огладеният камък лъщеше като скъп мрамор. Макартър се наведе да го разгледа, но студентката го подкани да я последва.

Тя посочи едно място на стената, покрито със странни геометрични символи и релефни маянски йероглифи. После клекна до

купчина камъни, образувана при срутването на част от стената и тавана.

Макартър спря смаяно. Там лежеше някаква фигура, полузаровена под развалините. В сивкавия сумрак приличаше на детски труп, но когато насочиха фенерчетата си натам, стана ясно, че е нещо друго.

Тялото беше високо около метър и двайсет. Краката и тазът бяха отделени от торса и покривалата ги някога плът отдавна бе изгнила. Черепът приличаше на човешки, но някак деформиран и издут. В горната половина на лицето зееха големи празни орбити с изпъкнали надочни дъги и силно наклонено назад чело.

Вместо гръден кош торсът имаше две широки плочи, заоблящи се напред от гръбначния стълб и напълно покриващи гръдната кухина. Нещо като екзоскелета на зверовете в голямата зала, само че с хиляди миниатюрни дупчици в костта.

Макартър докосна крехкия череп и прокара пръст по гладката му повърхност. Напомняше му на мечоносеца^[1], който като дете бе намерил изхвърлен на плажа.

— Скелетът беше почти напълно заровен — поясни Сюзан. — Аз разчистих повечето камъни. Така времето мина по-бързо.

— Какво е това? — попита професорът.

Сюзан само поклати глава.

Даниел сякаш не ги чуваше. Взираше се в костите с широко отворени очи.

— Боже мой! — промълви тя. — Изобщо не съм очаквала... Не вярвам на очите си. Просто не вярвам на очите си.

[1] *Limulus polyphemus*, вид едро водно членестоного. — Б.пр. ↑

36.

Даниел Лейдлоу гледаше като хипнотизирана странното тяло, лежащо сред развалините. Имаше представа какво може да е, макар че ѝ беше трудно да го приеме.

Макартър усети вълнението ѝ и я погледна изпитателно.

— Това ти говори нещо. Повече, отколкото на нас.

В ума ѝ се запрепъваха думи — лъжи. Можеше да им каже, че е просто деформиран скелет, погребан в храма от хиляда или повече години, генетичен дефект, достигнал ужасяващо крайна форма. Но предполагаше, че е нещо друго. И ѝ беше омръзнало от лъжи.

Отново огледа черепа и плавната заобленост на челото. Забеляза тънка нишка, потъваща в костта, златно влакно, не по-дебело от паяжина. Подобни нишки излизаха от двете очни кухини и минаваха по темето, а трета — от мястото на ухото. На места костта ги покриваше, като дървесен ствол, погълнал увита около него тел.

Вече беше убедена и когато Макартър видя металната нишка и се обърна към нея, тя знаеше, че е настъпил моментът на истината.

— Да, говори ми нещо — каза накрая.

Професорът я наблюдаваше със стиснати зъби.

— Откакто се появиха Кауфман и неговите хора, стана пределно ясно, че не сме тук само заради някакви маянски артефакти — заяви археологът. — Значи за това сме дошли, така ли? За това ли всички са готови да убиват?

— По-спокойно, професоре — обади се Хоукър.

— Не. — Даниел му махна да замълчи. — Няма нищо.

Тя притисна челото си с длан. Гадеше ѝ се.

Макартър пое дълбоко дъх и настоя:

— Бих искал да получа обяснение.

Тя кимна и заговори:

— Нуждаех се от вашата помощ, за да намеря това място, защото ние... НИИ... смятахме, че можем да открием тук енергиен източник,

устройство или машина, способна да произвежда енергия чрез студен ядрен синтез.

Лицето на Макартър омекна, но по-скоро от изненада, отколкото от нещо друго.

— Защо сте очаквали да откриете тук такова нещо? — попита той.

— Защото го е донесло това същество — посочи тялото Даниел.

Професорът се озърна към скелета, като мигаше и клатеше глава, сякаш за да проясни ума си.

— Не че се правя на глупак — рече той накрая. — Всички сме изтощени и не разсъждаваме ясно, но нямам представа какво се опитваш да ни кажеш.

Даниел пое дълбоко дъх и продължи:

— Искам да кажа, че ако теорията ни е вярна, това същество, погребано тук преди около две хиляди години, е родено в друго времево измерение, някъде в *нашето* далечно бъдеще.

Всички я зяпнаха, търсейки на лицето ѝ и най-слаб намек, че ги лъже, просто поредната измислица за замазване на очите им или дори жестока шега. Нищо в изражението ѝ обаче не загатваше подобно нещо и Макартър отново се обърна към скелета. Погледът му се насочи към златните нишки. Сигурно се чудеше какво представляват.

— Сериозно ли говориш? — попита я Сюзан.

Даниел кимна.

— Би ли ни обяснила по-подробно? — вече не толкова агресивно каза Макартър.

— Ще опитам. Сигурно ще разберете по-лесно, ако започна от самото начало. Преди две години един уредник от Природоисторическия музей привлече вниманието ни към кристалите на Мартин. Видял нещо в тях, нещо, което не можел да определи — странна мъгла, която се образувала в камъка при наблюдение с поляризирана светлина. Твърдеше, че иначе кристалите не били важни, не били напускали хранилището, откакто се помнел, но бил любопитен. Беше приятел на Арнолд Мор, моя предишен партньор.

— Изпратихме кристалите на специалисти да ги изследват и резултатите бяха невероятни — продължи тя. — Самите кристали са от кварц, но са напоени със сложно вещество, излъчват слаба радиация и съдържат следи от газообразен тритий.

Тя огледа лицата им.

— Не знам колко от вас са чували за трития. Това е газ, който се образува само при ядрена реакция от един или друг вид. Това предполага, че кристалите са използвани за или са били изложени на слаба ядрена реакция, която според нашите специалисти може да е единствено студен ядрен синтез.

— Откъде знаете, че не е нещо естествено? — попита Макартър.
Навремето самата тя беше задавала същия въпрос.

— Отначало обмисляхме тази вероятност, но това би изисквало явление, каквото не е наблюдавано никога. Когато анализирахме кристалите по-внимателно, стана ясно, че са резултат от нещо още по-трудно обяснимо: човешки фактор. С помощта на електронен сканиращ микроскоп и други изключително точни уреди установихме, че са проектирани и произведени с прецизни геометрични линии и в кварцовата им решетка са скрити микроскопични тунели. В известен смисъл тези тунели представляват фиброоптични канали, функциониращи почти на молекулярно равнище. Размерите им са много по-малки, отколкото е по силите на днешните нанотехнологии. Направо беше изумително и тъй като това предполагаше съзнателен замисъл, трябваше да заключим, че кристалите са създадени от човешки ръце.

Тя се вгледа в Макартър, който я слушаше внимателно, и добави:

— Дори обсъдихме възможността да става дума за измама, но нашите анализи я изключиха. Старите фотографии, данните за съхранението на кристалите в музейните хранилища, размерите им. Всичко съвпаднаше. Това бяха кристалите, открити от Мартин, снимани и донесени от долината на Амазонка през хиляда деветстотин двайсет и шеста година. Кое то поставяше следния въпрос: какво е правило едно първобитно индианско племе с тези неща насред Амазония двайсет години преди зората на ядрената епоха и половин век преди микроелектрониката и фиброоптиката? След като не можахме да отговорим на този въпрос, насочихме вниманието си към останалите артефакти, донесени от Мартин. И постигнахме сериозен напредък, когато проучихме златната матрица.

Докато разказваше, Лейдлоу си спомни интереса, с който преди няколко седмици Макартър бе разглеждал снимката на матрицата. Тогава си помисли, че той инстинктивно търси в нея нещо повече.

— Спомняш ли си снимката, която ти показах? — попита тя.
Професорът кимна.

— На нея се виждаше четвърт от долната страна. Един от четирите сектора. Трябва да подчертая, че от нормално разстояние изображенията в секторите приличаха просто на украса: точки, чертички и извити линии. Но както сам видя на снимката, това се оказа звездна карта. Другите три сектора, които не ти показах, също бяха звездни карти. Като ги сравнихме с астрономическите данни, успяхме да стигнем до правдоподобно обяснение за мястото, което представлява всеки сектор.

— Как? — попита Сюзан.

— По същия начин, по който моряците определят курса си нощем — отвърна Даниел. — Можеш да откриеш точката, в която се намиращ, по разположението на звездите над теб, като изчислиш ъглите им над хоризонта и по отношение една на друга. В нашия случай разполагахме с данните за положението на планетите в орбитите им. Това беше нещо като метод за датиране — тъй като всяка планета се движи с различна скорост, положението им една спрямо друга дава приблизителната дата. Всъщност е малко по-сложно — призна тя, — обаче във всеки сектор има други обекти, които ни помогнаха да ограничим възможностите не само за разположението на планетите, но и за датата.

Всички я наблюдаваха скептично. Тя искаше да разберат. След като най-после им разкриваше истината, искаше да разберат и повярват. Така може би щяха да разберат и причината за взетите от нея решения.

— Най-просто казано, поглеждаш небето, виждаш слънцето точно над себе си и знаеш, че е около пладне. Ако виждаш слънцето и луната и знаеш деня от годината, можеш да определиш географските координати. Същото е със звездите нощем. А ако видите Халеевата комета, ще знаете, че е хиляда деветстотин и десета, хиляда деветстотин осемдесет и шеста, две хиляди шейсет и първа или всяка друга година от седемдесет и шест годишния цикъл на преминаване на кометата. Добавете достатъчно такива обекти на вашата карта, както и информация за орбиталното положение на планетите, и можете да определите точно къде във времето и пространството се намирате. Това открихме ние по секторите от матрицата.

В този случай първият сектор изобразяваше звездната карта на Южното полукълбо, която ви показах, и това ни даде датата на зимно слънцестоене плюс място, намиращо се на около два градуса южна ширина.

— Точно където сме сега — отбеляза Макартър.

— Да — потвърди Даниел. — Само че по този сектор не можехме да установим дължината, затова се наложи да търсим на място.

— А другите сектори? — попита той.

— Те бяха по-сложни. Но въз основа на положението на звездите, планетите и кометите, обозначени в тях, установихме, че вторият и третият сектор също бележат точка в Южното полукълбо, но в две много отдалечени една от друга дати. Август три хиляди сто и четиринайсета преди Христа и декември две хиляди и дванайсета след Христа.

— Началото и краят на дългото маянско летоброене — каза Макартър. — Календарът на майте.

Лейдлоу кимна.

— Ти знаеш по-добре от мен, че майте са били обсебени от идеята за времето.

— Особено от тези две дати — съгласи се археологът. Беше възвърнал академичната си уравновесеност. Явно интелектуалното му любопитство бе възбудено до крайност.

— И все пак много маянски текстове и произведения на изкуството съдържат астрономически наблюдения — каза Макартър. — В повечето случаи описанията са изключително точни. Присъствието на такова нещо върху маянски артефакт не е изненадващо. Това не означава, че идва от бъдещето.

Тя разбираше неговия скептицизъм. В тази идея имаше някакъв дисбаланс, който предизвикваше почти автоматичното ѝ отхвърляне.

— Естествено сами по себе си звездните карти не доказват теорията. По същия начин фактът, че имаш календар за следващата година не доказва, че вече си бил там. Ние обаче открихме в другите три сектора обекти, които не се виждат с просто око. Не се виждат и с мощен телескоп. Говоря за комети в студените дълбини на космоса, намиращи се в апогея на хилядолетни орбити, за неутронни звезди, които не излъчват светлина, а само радиовълни и рентгенови лъчи.

Маите не може да са ги виждали, нито дори Галилей. Някои могат да се изследват единствено с грамадни радиотелескопи като този в Аресибо.

В третия сектор има един пример, който ме накара да повярвам. Изобразени са останки от избухнала звезда, супернова, на точното място и в съответния мащаб. Светлината ѝ е стигнала до Земята едва през хиляда деветстотин петдесет и девета. Не забравяйте, че матрицата е открита през двайсетте години на миналия век и вероятно е създадена много по-рано. Ако просто ставаше въпрос за описание на мястото, където по изчисленията на някой астроном от онова време ще се намира звездата, тази супернова щеше да бъде представена като всички други звезди. Само че не е. В сектора ясно се вижда избухнала звезда. С други думи, картата не се основава на нечии предвиждания, а на исторически *факт*.

— А четвъртият сектор? — попита Хоукър.

— Точка в Северното полукълбо — отвърна Даниел. — През три хиляди сто деветдесет и седма година. Не знаем какво означава, но ето една очевидна възможност: времето, от което е пратена експедицията.

Възцари се благоговейна тишина. Ако Даниел съдеше по себе си, в момента другите се разкъсваха между онова, което им говореха фактите, и мисълта, че всичко изглежда реалистично. На самата нея ѝ беше отнело много време да приеме тази възможност. Дори когато Стюарт Гибс ги прати в Бразилия, те дойдоха с мисълта, че най-вероятно няма да открият нищо. Бяха разработили схема на вероятностите, нещо като скалата на Рихтер, в която за всяко следващо ниво имаше с цял порядък по-малка вероятност да се случи от предхождащото го. Резултат на ниво 1 означаваше да не открият абсолютно нищо, а на ниво 2 — да се натъкнат на находки, нямащи нищо общо с кристалите на Мартин. Ниво 3 и 4 определяха шансовете им да намерят истински маянски артефакти. Ниво 5 означаваше да попаднат на още предмети като кристалите, а ниво 6 — на достатъчно материал, за да започнат разработване на устройство за студен ядрен синтез. А ниво 7, вероятност едно на десет милиона, предполагаше, че ще открият останки от човек, който се е върнал назад във времето.

— Знам, че звучи невероятно, но повечето физици смятат, че е възможна някаква форма на времево изкривяване — каза тя. — Но са

на различни мнения за това как, колко и дали изобщо човек може физически да оцелее в него.

Озърна се към разположения скелет, като се питаше дали пътуването е предизвикало тези деформации, или хората наистина щяха да се променят до такава степен.

— Стигнахме до заключението, че това е било правено поне веднъж. Предполагахме, че е някаква „безпилотна“ машина с енергиен източник, може би дори нещо, което излъчва сигнал в продължение на хиляди години, за да могат онези, които са го пратили, да го открият в собствената си епоха. Решихме, че кристалите са елемент от този енергиен източник, устройство за студен ядрен синтез, подобен на ядрените материали, които пращаме с космически кораби като „Вояджър“ и „Пайъниър“. Като слънчева клетка на кула в пустинята или морски фар.

Тя обходи с поглед лицата им и спря очи върху Макартър.

— Решихме, че поне си струва да го потърсим, като се основавахме на предположението, че устройството се е разбило или се е появило сред индианците, които са го разглобили и са използвали тези невероятни неща като ритуални предмети.

— А матрицата и нейните изображения? — попита археологът.

Наясно съм, че е някаква форма на антропоморфизъм да смяташ, че другите ще действат като теб, но всеки кораб, който пращаме в далечния космос, носи златен диск с различна информация, поздрав, музика и визуални описания на местоположението на Земята в Слънчевата система. Ние предполагахме, че тези индианци са открили подобен предмет или каквото там е било пратено от бъдещето — може би дори нещо, което хората от бъдещето биха могли да потърсят сред руините от миналото, за да докажат, че експериментът им е успешен — и грижливо са го изкопирали.

— Проектът „Манхатън“ — отбеляза Хоукър.

Даниел кимна. Нямахше какво повече да каже. Или щяха да повярват, или нямаше. Щеше да ги остави да обмислят фактите, докато търси още доказателства.

Обърна се и лъчът на фенерчето ѝ се плъзна по купчините срутени камъни, спирайки върху отсрещната стена. Тръгна натам и гайгеровият брояч отново зацъка.

— Има ли други проходи тук долу?

— Поне аз не открих — отвърна Сюзан.

Даниел се огледа, не видя никакъв проход. Свали раницата си, измъкна лаптопа с резултатите от ултразвуковото и електросъпротивителното заснемане, извършено от хората на Кауфман, и отвори на дисплея триизмерно изображение на пещерата.

Резолюцията беше много добра, но поради плоския екран на места триизмерността не се различаваше. Манипулирайки картината, накрая успя да определи местоположението им по отношение на езерото. Завъртя образа и го огледа от различни ъгли, после увеличи мястото, на което се намираха. Нямаше нищо необичайно, само вода, открито пространство като това помещение и още камък. В пещерата имаше и други зали, както зад стената, така и зад тях, ала бяха с неправилна, естествена форма. Едва ли щяха да открият нещо там.

Тя отново се огледа наоколо. Въпреки срутената част залата беше просторна, но съвсем празна. Приличаше на ограбена. Не, след ограбване оставаха следи. По-скоро беше съзнателно изпразнена и почистена, както би постъпила и тя. Зачуди се дали някой не ги е изпреварил, но отхвърли тази вероятност. Иначе скелетът нямаше да е там.

Провери ъглите на помещението, като ги обиколи един по един с уредите си. После се върна в тесния тунел и проучи другата зала, през която бяха минали. Нищо, само просторно, напълно празно пространство, като това, в което се намираха.

Тя вдигна глава с отчаяната надежда да види следи от машини, оборудване или тръби, но напразно — нямаше нищо, само гладко полиран камък. Протегна ръка и докосна стената. Нямаше какво да вземе със себе си, нямаше да пожъне победа.

Затвори с въздишка капака на лаптопа и бавно се изправи. Групата я наблюдаваше.

— Трябва да тръгваме. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

37.

Всички станаха и поеха по дългия път през тесния коридор.

Макартър остана последен. Мислеше за скелета, който бяха открили. Отначало реши да го вземе, поне част от него. Беше събирал кости и артефакти от обекти по целия свят, но това тук му се струваше различно, сякаш бе видял нещо, което не е предназначено за неговите очи. В изблик на емоция, той се отказа. Надигна се и последва останалите.

След половин час стигнаха горния край на зигзаговидния тунел. Щом минаха по тесните дъски на импровизирания мост, Хоукър изби подпората под камъка и масивният гранитен блок падна като чук и разби дъските на трески, които полетяха към дълбините на кладенеца.

Надяваха се, че това ще задържи оцелелите зверове в пещерата, но беше достатъчен само един поглед към кладенеца, за да осъзнаят, че трябва да направят още нещо. Киселинното езеро долу най-вероятно беше свързано с отвора на повърхността, а след като бяха видели способността на чудовищата да се катерят, никой не се съмняваше, че могат да изпъзят по вертикалния тунел. Решиха да поставят сензор за движение над отвора и капан с жици, задействащи експлозиви. Нямаха представа дали това ще елиминира опасността от храма, но не искаха нещо да излезе оттам, без да го усетят.

Скоро бяха навън и жадно вдишваха богатия въздух на джунглата, като примижаваха от ослепителната светлина на обедното слънце. Бразош ги очакваше.

— Може ли вече да тръгваме? — попита той.

Даниел погледна Хоукър и отвърна:

— Да.

Девърс и Ерик се изправиха, но Кауфман остана на земята. Явно нямаше желание да върви никъде.

— Няма да те носим — каза му пилотът. — Тъй че, ако не искаш да те застреляме и оставим тук, ставай веднага.

Собственикът на „Фютрекс“ не помръдна.

— Ако навлезете в джунглата, няма да излезете живи от нея. Сигурно няма да доживеете до утре. Снощните зверове ще ни изловят до един. Вече са там, знаете го. Както и индианците. И в гората имат всички преимущества.

— Предлагаш ли по-добро решение? — попита Даниел.

— Повикал съм помощ — гордо отвърна Кауфман.

— Разбира се — рече Лейдлоу. — Хеликоптерът.

— Чудех се кога пак ще видя онова копеле — изсумтя Хоукър.

— Да, копелето, което ви свали — самодоволно потвърди милиардерът.

Пилотът се усмихна криво и отвърна:

— Битката не беше особено честна. Но ако има възможност да си тръгнем с вертолет, направо ще разцелувам оня кучи син.

— Само че искам нещо в замяна — каза Кауфман.

— В замяна ще получиш живота си — обади се Даниел. — Това би трябвало да ти стига.

Хоукър се усмихна.

— Тя е шефът тук.

Кауфман сви устни. Не беше в положение да се пазари.

— Да се махаме оттук, преди да се е стъмнило — каза Хоукър и посочи късовълновата радиостанция.

— Да — съгласи се Кауфман. — Не би било зле. Ще ми се да можеше.

— Защо да не може?

— Опитайте да се свържете с радиостанцията.

Хоукър я включи. Разнесе се остър писък, после взрив от смущения. Опитва различни честоти и накрая я изключи.

— Какво й има?

— Почти никой от електронните уреди, които донесохме, не работи. Или поне не както трябва. Но късовълновите радиостанции изобщо не функционират, нито нашата, нито вашата.

— Защо?

— Радиацията в този район има електромагнитен елемент, който унищожават транзисторите и другите микроелектрически вериги — поясни Кауфман. — Нещо като електромагнитните импулси на военните. Колкото по-компактно е устройството или колкото по-голяма енергия тече през него, толкова по-бързо се поврежда. Ето защо

късовълновите радиостанции първи излязоха от строя. Ако имахме радиостанция със старите вакуумни лампи, може би щеше да работи. Но тук печатните платки изгарят бързо.

— Той е прав — каза Даниел. — Уредите тук се повреждат едва ли не преди да сме ги използвали, например сателитната радиостанция.

— Обаче част от техниката работи — възрази Хоукър. — Охранителната система, уоки-токилата.

Пленникът кимна.

— Произведени са за армията. Те са предвидени за такива условия, защото при атомен взрив се освобождава много мощен електромагнитен импулс. И военните не искат всичко да отиде по дяволите, когато започне голямата война. Но накрая цялата техника ще престане да функционира, въпрос на време. Тъй че, ако искате да повикам хеликоптера, трябва да намерите военна радиостанция, и то скоро.

— Тази не става ли? — попита Макартър, като вдигна свръхнискочестотната радиостанция.

— Естествено — саркастично отвърна Кауфман. — Ако искате да ви се притече на помощ подводница.

— Нормалните радиостанции няма да хванат такъв сигнал — обясни Хоукър и отново се обърна към милиардера. — Предполагам, че имаш резервен вариант.

— Имам — отвърна Кауфман. — Откакто съм тук, хората ми действаха под прикритие, също като вас. Никакви радиовръзки. Ако не го повикам по-рано, моят пилот ще се върне с провизии в предварително уговореното време, след около седемдесет и два часа. Ще долети в района и ще чака да му дадем знак с определен цвят сигнална ракета. Едва тогава ще кацне и ще можем да си тръгнем по въздух.

— Как мислиш, Хоукър, ще се съберем ли всички? — попита Даниел.

— Сигурно — отговори той. — Тежестта навярно ще е проблем, но можем да се освободим от част от горивото. — Обърна се към Кауфман и попита: — На какво разстояние е базовият ти лагер?

— В реката, на около сто и шейсет километра отгук, ме чака кораб.

— Това ми се изглежда добра идея — отбеляза Бразош.

— Съгласен съм — обади се Макартър. — Предишния път прибързано оцених достойнствата на пътуването с хеликоптер, затова бих искал да опитам пак.

Вертолетът бе за предпочитане пред мъчителния преход през джунглата, но носеше други опасности, и не на последно място необходимостта да се доверят на Кауфман. И все пак имаше надежда. Хоукър погледна Даниел, тя кимна и той каза на Кауфман:

— Ще почакаме хеликоптера. Но ако нещо се обърка, ако твоят човек се опита да ни очисти, ако от джунглата се домъкнат други твои приятелчета и ни предизвикат, обещавам ти, че ще съжаляваш. С други думи: това ще свърши зле за теб.

По същество Кауфман беше делови човек, не особено склонен към емоции или сантименталност. Интересуваше го крайният резултат. В този случай това означаваше да оцелее. Изправен пред избора да умре в джунглата или да се върне в Щатите окован във вериги, с радост щеше да застане пред правосъдието, заобиколен от скъпите си адвокати и при перспективата да разкрие злоупотребите на НИИ. Всъщност се съмняваше, че ще се стигне дотам. Винаги имаше възможност за сделка.

— Сигурен съм в това — отговори той накрая и се обърна към Даниел. На лицето ѝ бе изписано разочарование. Той знаеше какво цели НИИ. Главно защото бе имал достъп до изходните им данни и неговите хора бяха стигнали до същите заключения. Всички имаха една цел: системата за студен ядрен синтез. Да преживеят всичко това и да останат с празни ръце... В известен смисъл съчувстваше на Даниел.

— Нищо ли няма там долу? — попита Кауфман.

— Нищо — отвърна тя. — Само празно пространство, камък и смърт.

— Ужасно — изпъшка той. — След всичко, което се случи!

38.

Значи щяха да чакат хеликоптера на Кауфман. Докато пристигнеше или докато не отминеше уреченото време. Щяха да превърнат лагера в цитадела и да се укрепят в нея, избягвайки мрачния лабиринт на джунглата с нейните безплътни сенки и безброй скривалища. Щяха да изкопаят окопи, да поставят препятствия и да приготвят огромното количество оръжия и боеприпаси, донесени от двете групи. И ако нападателите им се върнеха, щяха да се изправят пред ураган от кръстосан огън.

Такъв беше планът на Кауфман още от първия му разговор с уплашения и осакатен Джек Диксън. Бе прозрял грешката им да навлязат в джунглата дори преди да чуе ужасяващия му разказ за пътуването до реката. Но пък знаеше, че Диксън е трябвало да си тръгне, докато неговото намерение беше да остане, да реши проблема и да намери каквото търсеше, необезпокояван от зверовете и индианците. И сега, след първата провалила се версия на плана, оцелелите от двата лагера щяха да направят втори опит.

Падна се на Верховен да построи новото укрепление. Окопите бяха разположени прекалено нарядко, прекалено далеч един от друг, за да има полза от тях. Тази тактика идваше от света, в който през последните десетилетия бяха обучени източноевропейските наемници на Кауфман: бойно поле със сеещи смърт машини и мощни експлозиви, където разстоянието не позволява голям брой позиции да бъдат унищожение една ракета, бомба или снаряд.

От друга страна, животът на Верховен беше преминал в близък бой, в сражения с лично оръжие в голата савана, в джунглата и в племенни територии, където врагът разполагаше с по-примитивна техника, но обикновено с числено превъзходство. И сега се намираха в подобна ситуация, която изискваше защитниците да се съберат близо един до друг и в която концентрацията на огнева мощ представляваше най-добрата отбрана.

Планът на южноафриканеца предвиждаше да изкопаят нова система от окопи, по-плитки заради ограниченото време, но разположени нагъсто, като събраните в кръг каруци от Дивия запад. Всеки окоп можеше да помогне с оръжие на съседите си и това на практика удвояваше и утраяваше наличната огнева мощ, от каквата и посока да идваше опасността. Така малкият им отряд щеше да се равнява на цял взвод въоръжени мъже.

Ерик, оцелелият наемник на Кауфман, и предателят Девърс копаеха, а Верховен ги наблюдаваше и критикуваше. Въпреки раните си те работеха с всички сили.

Недалеч Даниел провеждаше импровизирана огнева подготовка със Сюзан. Студентката никога не беше стреляла, но сега се налагаше поне да може да зарежда. За един час тя се научи да борави с автомат. Зареждане, прицелване, стрелба, вадене на засекли пълнители. Изхаби цели два пълнителя, без да увеличи точността си, но нямаше голямо значение — щеше да стреля само ако индианците ги атакуват, а в такъв случай целите щяха да са прекалено много, за да не улучи някого.

Бразош и Макартър използваша ресурсите на експедицията, за да подсилят електронната сензорна система с възможно най-примитивната защита — режеха стоманени лостове на парчета и ги набиваха в земята с острите върхове нагоре и навън. Слагаха редици колове и купчини камъни, принуждавайки евентуалните нападатели да заобиколят препятствията или да се насочат право към огневата линия.

Докато останалите от групата се подготвяха за отбрана, Хоукър замъкна Кауфман в отсрещния край на лагера, за да вземат каквото е останало в оръжейния склад. Преровиха сандъците с грижливо подредено оборудване, оръжие и боеприпаси, докарани по реката с кораба на милиардера. Хората му бяха далеч по-добре екипирани от групата на НИИ и двете сражения за контрол над поляната бяха свършили толкова бързо, че голяма част от снаряжението изобщо не бе извадено от сандъците.

Хоукър огледа наличността, отдели нужното и започнаха да пренасят сандъците в центъра на лагера. Около час преди залез той смъкна платницето от нещо обемисто и на лицето му грейна усмивка. Върху тринога пред тях лежеше едрокалибрен автомат с лазерен мерник. „Барет М107“: петдесеткалиброво чудовище, точно на разстояние над хиляда метра, изстрелващо грамадни куршуми с три

хиляди и двеста километра в час. Те можеха да пробият няколко сантиметра закалена стомана. Костената броня на зверовете щеше да е безсилна пред това оръжие.

— Ето какво наричам решение на проблема! — ухили се Хоукър и попита Кауфман: — Колко боеприпаси имаш за това нещо?

— Не разбирам от оръжия. Затова плащам на хора, които разбират. По-добре питайте Ерик.

Хоукър вдигна радиостанцията, но в този момент се чу звук като от раздрана хартия. Зад тях в небето се издигна сигнална ракета.

Той веднага се сети какво означава това и се завъртя, натискайки спусъка, преди да се е прицелил. Някаква фигура летеше към него. Куршумите се забиха в чудовището, но то го блъсна с пълна сила и двамата се затъркаляха по земята.

Втори звяр нападна Кауфман, който се втурна в грешната посока — далеч от центъра на лагера.

Опита се да завие към средата на поляната, но чудовището му пресече пътя и го препъна със замахване на предната лапа. Кауфман се просна на земята сред облак прах. Преди да дойде на себе си, почувства изгаряща болка в рамото и усети, че го завъртат. Започна да крещи.

Застанал на четири крака, Хоукър се опитваше да си поеме дъх. Кашляше толкова силно, че щеше да повърне. Беше поел сблъсъка с гърди и сега всяко вдишване изгаряше дробовете му. Огледа се замаяно, удивен, че е жив. Звярът лежеше мъртъв на метри от него.

Хоукър видя ремъка на автомата си и го задърпа. Оръжието се появи от сухата трева, той го вдигна, изтегли два пъти затвора, за да се увери, че не е засякъл, и се изправи. В далечината чу писъците на Кауфман.

Лицето на Кауфман се блъскаше в неравната земя сред дърветата, докато звярът го влачеше. Рамото му пареше и се опъваше, сякаш му отскубваха ръката. После изведнъж се озова в джунглата. Скочи, но беше повален отново, повлечен три метра нататък и преобърнат по гръб.

— Помогнете ми! — изкрещя той.

Ужасяващото създание го прикова към земята и изкара въздуха от гърдите му. Мъчейки се да си поеме дъх, Кауфман протегна ръце към гърлото му, но там нямаше мек гръклян, който да смачка — само

кост и тясната пролука между застъпващите се плочи. Посегна към изцъклените очи, но главата се отдръпна назад и натискът върху гърдите му се засили.

Неспособен да се измъкне изпод двеста килограмовото туловище, милиардерът започна да се гърчи от ужас. Начленената опашка се издигна над главата му и двете остри жила бавно излязоха от гнездата си. По върховете им се образуваха капки прозрачна течност.

Кауфман запищя, когато опашката леко се разклати. Тя застана неподвижно, после се стрелна напред.

Хоукър пристигна след няколко секунди, но откри само смачкани храсти, кръв и пресни драскотини по кората на дървото. Най-високите клони се поклясаха в неподвижния въздух и някои листа лъщяха от мазните секрети на съществото. То беше замъкнало Кауфман в джунглата като леопард, отнасящ плячката си.

„В пещерата се движеха по вертикални повърхности — помисли си Хоукър. — Естествено, че ще го правят и тук.“

Докато оглеждаше листака, откъм лагера отекнаха изстрели. Зачака да утихнат, но стрелбата продължаваше. Затича се отново, но когато стигна до центъра на поляната, канонадата беше престанала. Преброи хората — всички бяха там.

Другите го гледаха любопитно. От отворилата се рана под окото му се стичаше кръв.

— Къде е Кауфман? — попита Даниел.

— Няма го — отвърна Хоукър.

— Избяга ли?

— Не точно.

Тя потръпна, разбрала какво иска да каже.

Пилотът измъкна пълнителя от автомата си.

— Патрони?

Даниел посочи един от сандъците и той приклекна до него. Докато зареждаше пълнителя, огледа периферията на поляната. Искаше му се да се върне за големия автомат, но гората вече поглъщаше слънцето, а оръжието беше прекалено близо до дърветата. Трябваше да почака до сутринта.

Ако останеха живи дотогава.

Вечерта лагерът попадна под обсада. Сензорите регистрираха движение около поляната трийсет и девет пъти. Отначало всички се прицелваха внимателно и стреляха с надеждата да улучат, или поне да подплашат, нападателите и да пестят боеприпасите си. Но колкото по-агресивни ставаха съществата, толкова по-хаотични бяха реакциите на защитниците на лагера. Скоро нощта закънтя от гърмежи. В мрака свистяха трасиращи куршуми, в небето се издигаха сигнални ракети, а прожекторите хвърляха мощни лъчи към гората.

— Защо ни нападат? — чудеше се Сюзан. — Тук сме от цяла седмица. Защо точно сега?

Никой не знаеше. Може би заради неколкочкратното им влизане в храма, заради миризмата на пролятата от тях кръв или на труповете, но каквото и да привличаше зверовете, веднага стана ясно, че тази нощ ще е много по-тежка от предишната. Когато привикнаха със светлината и гърмежите, съществата започнаха да връхлитат поединично или по двойки. Събаряха палатки и разбиваха оборудване, прелитайки покрай малката цитадела от обръча окопи.

Едно от тях се приближи достатъчно, за да замахне към ръката на Макартър, но беше отхвърлено от куршума на Верховен. Друго се препъна в препятствията и се строполи точно пред Бразош. Носачът стреля в него от упор, но звярът с олюляване се отдалечи.

По-дребните създания се движеха по-бързо. Едно от тях скочи и се приземи зад окопите, точно в центъра на кръга. Никой не можеше да открие огън по него от страх да не улучи другарите си, но кучетата му се нахвърлиха, макар и възпирани от найлоновите ремъци.

Верховен грабна едно мачете и с мощно замахване разсече ремъците им, но звярът беше неуязвим за техните зъби и нокти. Кучетата умираха едно след друго.

— Всички да залегнат! — извика Хоукър. Краткият откос от автомата му накара чудовището да нададе пронизителен писък. То прескочи линията на окопите и отново потъна в джунглата.

Три от кучетата бяха мъртви, другите две ранени.

— Трябва да почистим раните им, когато имаме възможност — с болка каза Верховен.

Даниел взе аптечката, но в този миг охранителната система пак се задейства.

В два часа през нощта положението рязко се влоши. Стана случайно, но за преуморените хора нещата не изглеждаха така. С две последователни нападения в рамките на пет минути зверовете унищожиха цялата осветителна система, която толкова помагаше за отбраната на лагера.

Едно от чудовищата се блъсна челно в стълба, който носеше два от прожекторите, повали го на земята и те избухнаха сред дъжд от бели искри. След няколко минути друг, много по-дребен звяр се оплете в кабелите и се замята като акула в рибарска мрежа. Събори още един прожектор и изтръгна блоковете на генератора. Цялата система се изключи и поляната потъна в мрак.

Даниел изстреля осветителна ракета, но съществото се бе измъкнало от кабелите и вече го нямаше.

Следващите три часа единственото им осветително средство бяха ракетите. Изстреляха десетки, някои от контролния пулт, други с пистолети. Хвърляха и магнезиеви факли.

По някое време един от автоматите улучи варел с керосин, който избухна с яркооранжева светлина и пламъците скоро възпламениха съседния варел. Пращящите огнени езици се издигнаха към небето, полускрити сред мазния черен дим.

Още малко и защитниците на лагера щяха да се пречупят. Изнемогваха под обсадата на създания, за чието съществуване само преди дни изобщо не бяха подозирали, фантастични чудовища, които не се страхуваха от хората и тяхното оръжие.

По време на всички атаки тази нощ не убиха нито едно от съществата — отблъскваха ги и със сигурност раниха много от тях, но на поляната не остана нито един труп.

Можеха само да гадаят за причините. Повечето зверове бяха поедри от онези, които бяха видели в пещерата. Даниел предполагаше, че другите са млади индивиди, а тези живеяха в джунглата и се хранеха и развиваха на свобода. Това правеше екзоскелетите им по-дебели и здрави. Верховен отбеляза странната им форма и посочи, че полегатите им коруби действат като броня на танк и отклоняват куршумите.

Девърс и Ерик седяха безпомощно в един от окопите със завързани ръце и крака. Съдбата им зависеше от хората, които доскоро бяха техни, пленници. Напълно наясно със своето положение, Ерик ги предупреждаваше за опасности, когато сметнеше за необходимо. От

друга страна, по време на затишията между атаките Девърс или мърмореше, или твърдеше, че е невинен. Накрая Верховен го срита в ребрата и сложи край на хленченето му.

Времето и напрежението взимаха своето. Скоро започнаха да виждат и чуват несъществуващи неща. Емоциите им бясно скачаха от една крайност в друга. По някое време Макартър изпадна в пълно отчаяние. Искаше му се всичко просто да свърши по един или друг начин, а след няколко минути избухна в смях заради абсурдността на ситуацията.

И тогава, през последния час преди разсъмване, положението се влоши още повече.

Чуха се глухите ритмични гласове на мъже, скрити сред дърветата. Индианците холокуа се бяха завърнали.

Скоро пламъци лумнаха в гъсталака и над поляната увисна сив пушек. Този път индианците не подпалиха пожар, а отделни огньове, събираха се на групи, пееха и надаваха викове.

Гласовете им бяха дрезгави и заплашителни. Измъчваха обсадените, присмиваха им се и най-вече им напомняха за нещо, за което никой не желаше да мисли: че са били предупредени.

39.

Призори гласовете на индианците заглъхнаха. Изгревът обаче не донесе усещане за безопасност или избавление, нито измамно облекчение, а само ясно съзнание за това колко лошо е станало положението.

Земята беше осеяна със стотици гилзи, пръснати като фасове след някакво безумно сближение на пушачи. Изгорели ракети лежах сред купчинки пепел в кръгове опърлена земя, камари от камъни се издигаха между грозни зъби от остра стомана. Палатките бяха изцяло нахвърсани — парчета найлон, провиснали на разкривените рейки. Още по-нататък варели с керосин горяха с прашене и бълваха гъст мазен пушек.

На острата утринна светлина поляната изглеждаше такава, каквато винаги е била — пустош, гробище, зло място в рая, където не вирееше нищо. Както бяха казали индианците нури — място, отхвърлено от самия живот.

Но въпреки атаките защитниците рискуваха и поспаха на смени, като взеха и заредените оръжия. Едва бяха оцелели през последните дванайсет часа и повечето се питаха как ще издържат още шейсет.

По обед Хоукър пое дежурството от Верховен и обяви:

— Почивка.

Верховен спусна предпазителя на оръжието си. Не беше човек, склонен към дълбоки размишления, но Хоукър усети, че нещо го човърка, и попита:

— Какво има?

— Преброих боеприпасите — отвърна Верховен. — Още една такава нощ и ще свършат преди изгрев.

Хоукър не беше отделил време да провери с какво разполагат, но си мислеше същото.

— Ще трябва да сме по-пестеливи — рече накрая.

— Те са обезумели, Хоук — изпъшка Верховен. Даже Даниел, която иначе си я бива, изразходва прекалено много патрони. За другите

да не говорим.

— Страхуват се. Довечера ще са малко по-добре.

Наемникът сведе поглед за миг, после се обърна към него и каза:

— Да се надяваме. Иначе ще им взема оръжието. Не ми пука какво ще кажат. Ако се стигне дотам, ще стреляме само ние с тебе. По-добре да са ядосани и живи, отколкото въоръжени и мъртви.

Хоукър се поколеба. Съмняваше се, че Лейдлоу ще предаде оръжието си, но другите нямаше да спорят. Кимна и Верховен се отдалечи.

След няколко минути към него се приближи Даниел. Носеше аптечката.

— Мога само да се надявам, че идваш да ме прегледаш — пошегува се пилотът.

— Искат ти се. Състоянието ти е толкова тежко, че не бих могла да направя нищо. Обаче имаме проблем.

— Нима? Не бях забелязал.

— Кауфман.

Той се вгледа в нея за миг. Все едно четеше мислите му.

— Копелето го няма, за да ни каже какъв цвят ракета са се уговорили да изстрелят, и кой знае дали хеликоптерът му ще кацне — поясни Даниел. — А това означава, че ще се лишим от безплатното возене.

— И аз мислих за това, макар да не съм сигурен, че ни е казал истината. Човек използва сигнални ракети, за да привлече вниманието към себе си, когато някой го търси. Странно е да го правиш, след като другият вече знае къде си. По-скоро използваш дим. Така няма да те видят отдалече и в същото време ще дадеш информация на пилота за точното място и посоката на вятъра.

Тя кимна.

— И на мен ми се стори странно. Предполагам, че Кауфман ни е излъгал, за да се подсигури, че няма да го застреляме по изгрев. Той беше умно копеле.

— Да — съгласи се Хоукър. — И какво ще правим сега? Ако пуснем димка или ракета с грешен цвят, може да подплашим пилота. Навярно е най-добре да не правим нищо, да оставим любопитството му да го привлече насам. Може да изровим хората на Кауфман и да облечем техните униформи. — Озърна се към окопа, в който бяха

погребали убитите наемници. — Пилотът може да се обърка и да се приземи... а може и да ни обстреля и да изчезне в далечината.

— Нямам особено желание да преживявам същото като снощи — отвърна Даниел. — Но единствената алтернатива е пет дни в джунглата. Сам си избери отровата.

Хоукър не искаше да вижда повече чудовища. Предполагаше, че хеликоптерът ще се върне, но шансът да издържат дотогава беше петдесет на петдесет. А и не се знаеше какво ще стане после. И все пак два дни на добре защитената поляна и петдесет процента вероятност бяха за предпочитане пред четири-пет дни преход в джунглата.

Даниел или прочете мислите му, или сама стигна до същото заключение.

— Тогава ще чакаме — реши тя. — И хайде да не обсъждаме проблема с другите.

Хоукър кимна и забеляза, че Макартър се приближава към тях. Бинтът на ръката му беше окървавен.

— Май си имаш нов пациент.

Даниел се обърна и каза на археолога:

— Седни. Ще ти сменя превръзката.

Докато тя режеше марлята от ръката му, Макартър се опитваше да седи неподвижно и изглеждаше измъчен, почти сломен.

— Тежка нощ, а? — обади се Хоукър.

— Когато жена ми беше болна — каза Макартър, — по време на химиотерапията по цели нощи повръщаше в банята. Часове наред сухи пристъпи. Облягаше се на затворената врата и трепереше, а вратата тракаше в касата. — Той затвори очи и преглътна буцата в гърлото си. — Но не искаше да ѝ помагам, да я съжалявам. Искаше само да оздравее. И стига да не я чувах, се преструвах, че се получава, че ѝ е по-добре. Затова лежах в стаята си час след час и се борех с поривите да се втурна при нея и заедно да се преструваме, че не умира.

— Снощи се чувствах по същия начин — продължи той. — Докато индианците безспирно повтаряха своето послание, всички се преструвахме, че не го чуваме, преструвахме се, че няма да умрем.

Хоукър и Даниел се спогледаха. Пилотът погледна професора в очите и каза:

— Още не сме мъртви.

— Но довечера всичко ще се повтори — възрази Макартър.

— Може би. Във всяко сражение нещата ти се струват по-лоши, отколкото са всъщност. Виждаш само своите загуби, не и тези на врага. Струва ти се, че още е силен, докато всъщност отслабва.

Посочи към джунглата и добави:

— Снощи не се справихме чак толкова зле. Живи сме. И здравата подпалихме задниците на ония същества. Някои от тях ще умрат, други ще си ближат раните и няма да се върнат. Което означава, че довечера ще са по-малко.

Това явно поободри Макартър.

— Има логика. Обаче пак ще дойдат — настоя той.

— Да, предполагам — съгласи се Хоукър. — Просто този път трябва да се подготвим по-добре от вчера.

— Как?

— Първо трябва да направим някои проучвания.

Макартър засия.

— Обичам проучванията. Каква е идеята ти?

— Да, каква всъщност е идеята? — подозрително попита Даниел.

Хоукър отново посочи гората и каза:

— Трябва да отидем там и да огледаме дърветата. Да проверим някои неща.

Макартър не изглеждаше въодушевен.

— Споменах ли колко мразя проучванията? Направо не мога да ги понасям.

Даниел се засмя и залепи чистия бинт с лейкопласт.

— Не, сериозно — прибави археологът. — Винаги съм оставял тези неща на асистентите си.

След няколко минути Хоукър и Макартър провериха радиостанциите. Първата приемаше накъсано и слабо. Пилотът взе втора и натисна бутона за предаване. Като че ли работеше.

— Тази става.

— Гледай да не я изтощиш — предупреди го Даниел. — Зарядното устройство е повредено.

— Страхотно! — Хоукър закачи уоки-токито на колана си. — Скоро ще живеем като в каменната ера.

Той нарами автомата и поведе Макартър към джунглата. Даниел ги проследи с поглед. Съзнаваше какво бреме лежи на плещите на

Хоукър — очакванията на другите. Търсеха в него надежда, разчитаха, че ще ги отведе у дома. Докато той вярваше, че ще оцелеят, те също вярваха в това.

Докато Хоукър се отдалечаваше към дърветата, тя се зачуди как е станал такъв, какъвто е. И установи, че единственият човек в света, който знае отговора на този въпрос, е наблизно.

Тя се обърна към Верховен, който седеше на ръба на окопа си и несръчно зареждаше пълнители със здравата си ръка.

— Разкажи ми за Хоукър — помоли младата жена.

Той вдигна поглед за кратко и отново се върна към работата си. Явно не проявяваше интерес към темата.

Даниел извади кутията с тютюн, която му бяха взели хората на Кауфман, и добави:

— Ще те компенсирам за отнетото време.

Лукавата му усмивка показваше, че оценява нейния стил на водене на преговори.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

Тя му подаде тютюна.

— Работил си с него, нали?

— Много отдавна.

— И какво се случи? Как станахте врагове? Наемникът извади къс тъмен тютюн от кутията, пъкна го в устата си и отвърна безизразно:

— Опитах се да го убия.

Даниел се смая. Беше предполагала, че става дума за накърнена гордост, стратегическо несъгласие, борба за пари или дори за момиче.

— Или поне той си мисли така — добави Верховен.

— И защо си мисли така?

Верховен мрачно въздъхна.

— По едно време бяхме приятели. Добри приятели, въпреки различията помежду ни. Работехме в Ангола, Хоукър от ЦРУ, аз от Южноафриканските спецчасти. Имахме задача да организираме съпротива срещу режима, който потискаше страната от трийсет години. Адски тежка работа. Накрая Хоукър взе някои решения, които го противопоставиха на всички, включително на мен.

— Знам, че е нарушил някаква заповед — каза Даниел. Южноафриканецът изплю първата струя тютюнев сок на земята. Това

изглежда му донесе огромно удоволствие.

— Има заповеди и заповеди. Някои даже се издават с очакването, че няма да бъдат изпълнени, особено в онзи свят. Други обаче са закон.

— И Хоукър не е изпълнил заповед от втория вид. Верховен прибра кутията с тютюн в джоба си и се зае да зарежда нов пълнител.

— Да. Само че не е толкова просто. За да разбереш какво се случи, трябва да разбираш Африка. — Той пхна поредния патрон в гнездото и продължи: — С изключение на моята родина, по-голямата част от континента се намира в състояние на циклична анархия. Само ми посочи страна и аз ще ти кажа, че е във война. Посочи ми друга и ще ти кажа, че в нея се извършва геноцид. Ангола не правеше изключение. ЦРУ действаше там от десетилетия и през повечето време поддържаше един луд, Жонаш Савимби. Когато Хоукър пристигна в Ангола, американците вече бяха разбрали, че онзи е просто маниакален убиец и започнаха да подкрепят различни сили. Ние с Хоукър работехме с по-малките групи, които не бяха свързани със Савимби. На всяко друго място те щяха да са съюзници, обединени срещу общ враг, но разумът и логиката не значат нищо в Африка и Савимби видя в това заплаха. Затова беше сключена сделка, от ония, дето оставят някои заинтересовани страни на сухо.

— Вашите групи — предположи Даниел.

Верховен кимна.

— Трябваше да спрем парите и оръжието за племената, с които работехме. Трябваше да останат сами пред цяла дивизия от анголската армия, надушила кръв и търсеца някой, който да послужи за назидание на другите.

Значи това беше заповедта, която не е изпълнил Хоукър. Естествено, че не го пишеше в досието му — никой нямаше да признае официално този факт.

— И Хоукър е продължил да ги въоръжава.

— Положи всички усилия — отвърна южноафриканецът. — Беше се сприятелил с тях. Беше им дал думата си. Затова тайно купуваше оръжие за сметка на Управлението, а след като ЦРУ го отрязва, започна да го краде.

Верховен замълча, за да зареди още няколко патрона.

— Това не се хареса особено много на вашите хора и те ни помолиха да го спрем и заловим. Е, накрая успяхме. А докато Хоукър

гниеше в един от моите лагери, анголците избиха ония хора.

Даниел се извърна. Призляваше й.

— Докато ЦРУ се чудеше какво да прави с него, един тип на име Роуч влезе в килията му и го простреля в гърдите. Хоукър мисли, че аз съм му наредил.

— Защо мисли така?

— Официално Роуч се водеше под мое командване — поясни Верховен. — Всъщност получаваше нареждания от някой в Претория. Аз и хората ми бяхме работили с Хоукър прекалено дълго, за да ни поверят залавянето му, затова с тая задача се зае Роуч със своя спецотряд. Хоукър обаче ги разиграва близо година, криеше се, местеше се и даже веднъж се измъкна от капан. Вече изглеждаше, че ще изтеглят Роуч и ще го заменят с друг, когато той най-после успя.

Верховен облиза зъбите си и гласът му се промени.

— Когато видях Хоукър, след като Роуч го залови, едва го познах. Бяха го пребили, приличаше на кървава пихтия.

— Не можеше ли да им попречиш? — попита тя.

Наемникът я изгледа студено.

— Нали ти казах, Роуч не се подчиняваше на мен.

Даниел се облегна на стената, пое дълбоко дъх и подритна пръстта на дъното на окопа.

Верховен вкара нов патрон в пълнителя и пак изстреля струя тютюнев сок.

— Как се случи? — попита тя накрая.

— Не знам точно. Чух изстрел и когато влязох, заварих Хоукър на земята. От гърдите му шуртеше кръв. Роуч стоеше до него с пистолет в ръка и разправяше, че Хоукър се опитал да избяга. Но той още беше прикован за стената. За малко да убия копелето. Пребих го със собственото му оръжие — и щях да го довърша, но един от хората му се появи и ме спря. Оказа се, че имало по-неотложен проблем — ЦРУ пратили някой да прибере пленника същия следобед. Мисля, че Роуч е очаквал да освободят Хоукър и не е могъл да понесе тази мисъл. Затова е превъртял.

Спомняйки си тези отдавнашни събития, Верховен поклати глава.

— Лично проверих Хоукър. Беше мъртъв — посинял и без пулс. Нали разбираш? Не можехме да го предадем на американците в това

състояние, затова го натоварихме на един джип, отдалечихме се няколко километра от лагера и го изхвърлихме в пустошта. Излъгахме американския съветник, че е избягал.

На грубото му лице плъзна усмивка.

— Роуч не можеше да признае пред никого, че го е застрелял, иначе щяха да го обесят. Затова трябваше да се преструва, че Хоукър го е пребил и пак е избягал. Това го влудяваше.

— Как се е спасил Хоукър?

Верховен сви рамене.

— Не знам. Известно време не подозирах, че е жив. След няколко месеца започнах да чувам слухове за американец, който върти търговия с оръжие на западноафриканското крайбрежие. Там имаше съвсем малко бели и още по-малко американци. След един-два Месеца ЦРУ ми прати снимка. Бяха я направили предишната седмица в Либерия. Беше Хоукър, нямаше съмнение.

Даниел се усмихна.

— И ти какво направи?

— Какво можех да направя, по дяволите? Първо се ухилих, после потреперих. Тъй или иначе вече напусках района. Няколко години преди това в родината ми бяха станали промени и положението беше различно. Нали разбираш, настъпваше моментът на истината.

Тя кимна и попита:

— Какво стана с Роуч?

— След няколко години го хвърлиха от покрива на един небостъргач в центъра на Йоханесбург. — Верховен вдигна вежди. — Двайсететажна целувка с асфалта.

— Хоукър ли?

— Роуч имаше много врагове. И той беше влязъл в търговията с оръжие, но всички знаеха, че винаги гледа да прати някой от хората си на оня свят, за да увеличи собствения си дял. Тъй че може да не е бил Хоукър. — А ако е бил той, просто е направил услуга на всички ни.

— Той хвърли поглед към пилота в далечината и добави:

— Знам само, че всички участници в оная каша загинаха по един или друг начин. Тъй че сега Хоукър сигурно е запазил някой куршум и за мене. — Той пъкна последния патрон в пълнителя. — Кой знае, може и аз да пазя за него.

Мълчанието се проточи, докато радиостанцията до тях не запращя.

— Има ли някой буден?

Даниел я вдигна.

— Казвай, Хоукър. Какво има?

— Липсващи трупове. Явно ония същества са изровили мъжете, които погребяхме. Ще трябва да минем без техните униформи.

Тя направи кисела физиономия.

— И без това не го очаквах с нетърпение.

— И аз. Освен това са отнесли и звяра, който убих.

— Значи не са само хищници, а и мършояди.

— Така изглежда. Слушай, съвсем близо сме до дърветата. Преди да навлезем в джунглата, искам да се уверя, че районът е чист.

Тя за пореден път провери екрана на лаптопа. Няколко пиксела вече бяха изгорели.

— Не се вижда нищо. Каквото и да означава това. Двойното изщракване ѝ показа, че я е чул. Тя отново погледна Верховен. Сега разбираше омразата на Хоукър към системата, към заповедите и към хората, които ги издават.

— Когато всичко свърши, ще поговоря с него — каза тя. — Ще се опитам да му обясня. Поне това ви дължа.

40.

Хоукър и Макартър навлязоха в джунглата, като минаха през опожарения от индианците участък. Черното пепелище стигаше до тучната зеленина на гората.

— Обясни ми пак защо го правим? — изпъшка Макартър.

— Онези създания винаги идват от тази посока — отвърна Хоукър. — Поведението им вече е предсказуемо. И някои от тях се задържаха тук, след като напускаха поляната. Искам да знам причината.

— Мисля, че вече я знаеш.

— Нищо не знам — настоя Хоукър, като огледа дънерите на няколко дървета и продължи навътре в джунглата. — Но имам теория. Телата им са малко като на насекоми и имат екзоскелети, невероятно здрави, но с прости стави. Отнесли са трупа на звяра, който убих снощи, може би за да го изядат. Повечето хищни животни не постъпват така. Львовете убиват съперниците си, но не изяждат телата им. Хиените и тигрите също. Правят го само акулите — обезумели, те хапят всичко, което помръдва, — но е известно, че не докосват мъртви акули, плаващи на повърхността, сякаш телата им са прокълнати. Даже произвеждат репелент против акули от ензим, откриван в труповете им, защото съдържа съставка, която ги отблъсква.

Пилотът огледа първо дърветата, после земята — в търсене на следи.

— Но мравките изяждат мъртвите си — продължи той.

— Както и хлебарките, и всички други насекоми. Отнасят ги в гнездото и ги разкъсват като стара кола за резервни части. Следователно тия същества приличат на насекоми. В такъв случай навярно се движат по феромонни следи. Може би идват и си отиват по тая пътека, защото едно от тях е оставило следата и другите просто вървят по нея, без да мислят, като че ли това е единственият възможен път. Като мравки, открили пътека до захарницата.

Макартър се усмихна и отбеляза:

— Нужно е голямо въображение, за да разсъждаваш по този начин.

— Предполагам — съгласи се Хоукър и се приближи до основата на огромно дърво. — Но ако съм прав, можем да им заложим капан — да поставим тук част от експлозивите на Кауфман и да ги взривим, когато копелетата се появят за среднощната си закуска. И ако успеем, може да ги убедим да потърсят по-лесна плячка.

— В тази теория има много условности.

— Да, знам. — Пилотът заглежда сивата кора на друг дънер. — Основният проблем е, че сензорите не ги засичат винаги, но не са невидими, просто са студенокръвни... — Той млъкна, открил онова, което търсеше. — И се движат както хоризонтално, така и вертикално.

Макартър плъзна поглед по дървото пред Хоукър. В основата си дънерът на грамадния бразилски орех беше дебел около три метра. Издигаше се най-малко на шейсет метра, разперил клони като трипластов балдахин — дом за гнезда, орхидеи и различни животни на различна височина. Но в момента там като че ли не живееше нищо. Листакът скриваше небето със застъпващи се сенки в безброй оттенъци на зеленото.

— Вертикално — повтори професорът.

Хоукър кимна.

— Когато ги видяхме в пещерата, те пълзяха по тавана. А звярът, който отнесе Кауфман, се покатери направо към листака. Вертикално. Но нашата система е предвидена да засича хоризонтално движение, по земята. Топлинните сензори изобщо не ги регистрират, а сензорите за движение ги улавят само когато се спуснат долу. Ето защо сякаш се появяват от нищото и изчезват. Но ако успеем да пренастроим сензорите за движение и ги насочим към дърветата под съответния ъгъл, ще ги засичаме по-рано и ще сме по-подготвени. За тази цел обаче трябва да установим на каква височина се катерят.

Археологът проучи находката на пилота — дълбоки вертикални жлеbove по ствола. Започваха на метър и половина над земята и продължаваха право нагоре. Следи от нокти, забити в живото дърво.

— Сигурно се катерят по дървото като техник по телефонен стълб — отбеляза той.

— Да, и трябва да се качим горе, за да видим докъде стигат — каза Хоукър. — Повдигни ме.

Макартър неохотно остави автомата си и сплете пръсти. Когато пилотът стъпи върху дланите му, той го оттласна и Хоукър се хвана за най-долния клон, после се изтегли нагоре.

Професорът веднага грабна оръжието си и се огледа.

— Колко високо възнамеряваш да се покатериш?

— Докъдето са стигнали те.

Макартър го следеше с поглед.

— Колко време смяташ, че ще отнеме?

— Нямам представа. Да нямаш среща или някаква друга работа?

— Не, просто... Няма значение — отвърна ученият, като се озърташе боязливо. Не искаше да остава сам долу, но ако съществата се придвижваха по дърветата, определено не му се искаше и да е горе. — Знаех си, че изобщо не бива да сме тук — измърмори той под нос.

— Съмнявам се, че ни заплашва нещо — успокои го Хоукър. — Предполагам, че са нощни животни.

— Точно това ме плаши — призна Макартър. — Но имах предвид друго. Трябваше да си тръгнем, когато индианците ни заплашиха. Трябваше да си тръгнем след пожара.

— Това щеше да ни спести много неприятности — съгласи се Хоукър.

— Да, щеше! За какви се мислехме, по дяволите? — Професорът поклати глава. — Ние сме големите бели хора, имаме пушки, никой не може да ни казва какво да правим.

Хоукър се засмя, Макартър погледна нагоре към него и каза:

— Смяташ, че се шегувам. Не, напълно съм сериозен.

Обливаше го внезапна вълна от енергия. Почувства се нервен и възбуден, замаян като дете, изяло пет блокчета шоколад.

— Казвам ти, трябваше да си тръгнем още същия ден — продължи археологът. — Трябваше да се върнем в онзи хотел, да си поръчаме бутилка хубав скоч и да се възползваме от спа центъра.

Хоукър се подсмихна.

— Не ми приличаш на любител на спа центрове.

— Прав си — призна Макартър. — По дяволите спа центърът, ще се задоволя със скоча. Въпросът е, че трябваше да оставим това място на индианците.

— Явно самото ни присъствие им пречи — отбеляза пилотът. — И това ме кара да се питам защо.

Макартър се озадачи.

— Какво искаш да кажеш?

Хоукър спря, погледна надолу и сви рамене, сякаш беше очевидно.

— Защо са ни толкова ядосани? Разбирам, не би трябвало да сме тук, ние оскверняваме земята с присъствието си — за тях сме чума или там за каквото ни смятат. И какво? Това място изобщо не е тяхно, нали така? Това е маянски храм. Изоставен от няколко хиляди години. Тогава защо им пука?

— Ами сигурно защото... — Макартър замълча, разтри челото си и се опита да се съсредоточи. — Предполагам, че причината...

Наистина не изглеждаше логично. Индианците холокуа нямаха никакво основание да се интересуват от храма или да се гневят от тяхното присъствие. Пирамидата бе оставена от маите, в това нямаше никакво съмнение, нито пък имаше данни, че индианците я смятат за своя. Нямаше и следи, че използват мястото за нещо. Дори го напуснаха за месеци по време на номадските си скитания.

Подобно на всички строители, маите рисуваха себе си, своите храмове, градове и стели. Всичко това трябваше да напомня на света кои са и какво са правили. Ясно бяха съзнавали хода на времето и бяха държали да съхранят своето място в него.

Но индианците холокуа бяха точно обратното. Те оставаха на заден план, част от тъканта на самата природа — като ягуара, дърветата и мравките. Живееха за момента, неизменни и уединени. Макар че оставяха незначителни следи в природата, те не я изменяха.

Макартър отново вдигна поглед към Хоукър.

— Не би трябвало да им пука.

— Не би трябвало — потвърди пилотът. — Но им пука.

Хоукър вече беше най-малко на петнайсет метра височина и едва се виждаше сред листака. Изведнъж спря и изпъшка:

— Чудесно!

Колкото и да се взираше, професорът не можеше да види причината за загрижеността му.

— Какво става?

— Тук има нещо — съобщи Хоукър с отвращение.

— Какво? Някакво животно?

— Не. Прилича на гнездо. Общо взето, суха кал и листа.

— Е, не е ли нормално горе да има гнезда? — попита Макартър.

— От него стърчи ръка.

Археологът сбърчи нос.

— О, да. Това не е добре.

— Пази се — предупреди го Хоукър. — Ще се опитам да го съборя.

Макартър се отдръпна от дървото и застана на място, от което виждаше по-добре. Пилотът беше на петнайсетина метра височина и риташе овална маса засъхнала кал, разположена в чатала между ствола и един голям клон. Ръката не се забелязваше, но гнездото изглеждаше достатъчно голямо, за да обгърне човек.

От него започнаха да се отцепват парчета кал и то се напука. Професорът се отдалечи още повече, за да избегне падащите късове. След пет-шест ритника цялото гнездо се отлепи от дървото и с трясък падна на земята.

Хоукър продължи изкачването си, а Макартър отиде при падналия пашкул и започна да човърка калта с пръчка. Скоро отдолу се показа човешко лице и рамене. Мъжът носеше маскировъчна униформа като на наемниците на Кауфман. Макартър отцепи още едно голямо парче пръст от гърдите на нещастника и се вцепени. Стори му се, че ръката на мъжа помръдва.

Професорът запримигва и се вторачи в ръката. Тя отново помръдна. Съвсем леко, сякаш мъжът даваше знак.

41.

Макартър грабна радиостанцията и извика:

— Даниел, имаме проблем. Донеси аптекката. Бързо!

Думите му я хвърлиха в паника.

— Защо? Какво има? Какво се е случило?

— Нищо не се е случило — измърмори той. — Нищо лошо. Всъщност донякъде. — Млъкна и събра мислите си. — С Хоукър сме добре. Но открихме един човек, който може би се нуждае от помощ.

Последва кратка пауза и Лейдлоу отговори, че идва.

Докато Хоукър се спускаше по дървото, Макартър продължи да рови гнездото, но не забеляза нови движения. Докосна кожата на мъжа и установи, че е студена. Човекът си беше съвсем мъртъв.

Даниел пристигна след няколко минути и стигна до същото заключение.

— За него вече няма надежда, професоре.

— Знам — смутено отвърна Макартър. — Обърках се. Ръката му се раздвижи. Всъщност два пъти. Помислих, че е... нали разбираш... жив.

Хоукър скочи на земята от най-долния клон и отбеляза:

— Добре, че е мъртъв. Иначе адски щеше да го заболи от падането.

Тримата доразчистиха калта и видяха две големи дупки в гърдите на наемника. След като разрязаха ризата му, откриха няколко потъмнели подутини по кожата му. Вече бяха виждали подобни рани по плаващия в реката труп на индианеца.

Този път обаче нещо в подутините се движеше, едва забележими приплъзвания назад-напред, сякаш под кожата имаше живак.

— Газови мехури — предположи Даниел. — Басирам се, че движението им е опънало кожата и е накарало ръката му да потрепне.

Макартър въздъхна с облекчение.

— Поне не съм луд.

Лейдлоу си сложи латексови ръкавици и извади скалпел от аптекката.

— Какво ще правиш? — попита нервно Хоукър.

Тя го погледна.

— Нали искаш информация?

— Ти да не си хирург?

— Не, но имам магистратура по микробиология. Правили сме дисекция на какво ли не. — Разряза една от подутините и тя се разцепи. Отвътре изтече малко кръв и Хоукър се отдръпна назад.

Даниел се озърна към него.

— Добре ли си?

— Просто гледам да не ти преча.

Даниел премести ръката на мъртвия и установи, че тя се движи свободно.

— Странно, още не се е вкочанил. — Огледа го внимателно. Също като трупа в реката и този не беше започнал да се разлага.

Даниел взе кръв с помощта на спринцовка и я постави в епруветка. После проучи двете отворени рани: те пробиваха едно от ребрата и продължаваха дълбоко в гърдите, но не излизаха от гърба. Отново като индианеца от реката. Започваше да мисли, че Верховен е прав — индианците холокуа може би го бяха завързали и оставили като жертвоприношение за зверовете. Но пък защо не се беше съпротивлявал и опъвал въжетата? И защо, преди да го хвърлят в реката, бяха завързали камъни за краката му и дънер, който да не му позволи да потъне? Дали наистина го бяха завлекли там и го бяха пуснали по течението като предупреждение към племето нури?

Тя понечи да вземе още една проба и забеляза нещо да помръдва в останките от току-що спуканата подутина. Отдръпна се и каза:

— Това е странно.

— Всичко тук е странно — отбеляза Хоукър. — Бъди по-конкретна.

Тя се усмихна, но не отговори. Взе пинсета и измъкна нещо слузесто и сиво от гърдната кухина на мъжа. Приличаше на пиявица, само че с две дълги пипала, които останаха свързани с нещо в гърдите му.

Тя остави паразита на земята, без да откъсва пипалата, и се насочи към мястото, докъдето стигаха — голям кръвоносен съд точно

над сърцето. После разряза част от артерията и освободи пиявицата.

Паразитът се заизвива в пинсетата, пипалата му се изхлузиха от артерията и започнаха да се поклащат като миниатюрни маркучи. Като че ли търсеха нещо.

— Какво е това? — попита Макартър.

— Предполагам, че така се възпроизвеждат онези зверове — отвърна Даниел.

Хоукър изглеждаше още по-малко въодушевен от преди.

— Ларва ли?

Тя кимна.

— Снесена като паразит.

— Сигурна ли си?

— Не, но ми се струва вероятно. Много видове се възпроизвеждат по паразитен път, особено насекоми. Главно осите. Те ужилват други насекоми, парализират ги и снасят яйцата си. В такива случаи приемникът е жив, докато го изяждат отвътре.

— Поредната връзка с насекомите — отбеляза Хоукър.

Даниел посочи тънките пипала, които бяха по-дълги от самата ларва.

— Хранила се е с вещества от кръвоносната му система. Подутините навярно се образуват от нейните газове.

Тя протегна пинсетата към Хоукър, за да може да разгледа съществото отблизо, а той отново отстъпи назад.

— По-внимателно с това нещо.

Даниел се засмя и се обърна към Макартър, който проявяваше по-голям интерес.

— Ами другите подутини? — попита той.

Та остави ларвата в малък контейнер и отново приклепна до трупа. И естествено, във всеки от тъмните мехури откри по още една пиявица.

— Ще проуча това нещо — рече тя. — Може да ни даде ценна информация.

— Знаех си, че ще го кажеш — недоволно изпъшка Хоукър. — Само гледай да не го изпуснеш от очи. Ще ми е много неприятно, ако се събудя и го открия в окопа си.

Докато Даниел поставяше останалите ларви в контейнера, той повика Верховен по радиостанцията.

— Донеси малко от експлозивите на Кауфман, няколко детонатора и тел.

— За какво ти е това? — попита Даниел.

— Ще направя капан.

— Какво? — възкликнаха едновременно Даниел и Макартър, смаяни и отвратени.

— Те са взели труповите, които погребяхме — поясни пилотът. — Ще вземат и това нещастно копеле. Искам да кажа, повторно. Ще го използвам като примамка.

Имаше нещо противно в мисълта да използват човешки труп за примамка, но в този момент оцеляването им имаше значение.

Докато Лейдлоу приключваше с взимането на проби, Верховен пристигна с експлозивите. Хоукър постави С4 в трупа, после се покатери на няколко дървета и повтори същото. Изчакаха го да слезе и се върнаха заедно в лагера.

— Научихме ли каквото трябваше? — попита Макартър.

— Повече, отколкото искахме.

Археологът кимна, като си мислеше, че Хоукър има предвид трупа и ларвите. Всъщност пилотът се безпокоеше повече заради пашкулите, които бе видял сред клоните на дърветата. Бяха с всевъзможни размери, десетки, като овошки, покрити с гниещи плодове. Някои изглеждаха пресни, с тъмна кал и гладки стени, други бяха по-стари и изсъхнали, трети представляваха просто разпукани люспи, чиито ларви — и каквото друго беше имало в тях — отдавна бяха изпълзели навън.

Сега разбираше защо наоколо няма по-големи животни. Зверовете прочистваха джунглата от всичко живо. Доказателствата висяха по дърветата.

42.

Още щом се върна в лагера, Макартър се зае да търси бележника и скиците си. Прерови купчините провизии и оборудване на Кауфман, като яростно захвърляше всичко настрани.

Зад него се разнесе прокашляне.

— Професоре?

Макартър се обърна и видя Сюзан. Лицето ѝ беше мръсно, а на рамото ѝ висеше автомат.

— Не трябваше ли да почиваш? — учуди се археологът.

— Не мога да спя. Сепвам се от всеки звук и предпочитам да будувам, отколкото постоянно да се стряскам.

Разбираше я. Той също бе спал неспокойно.

— Какво правите? — попита момичето. — Изглежда се забавлявате, но...

— Търся нещо — отвърна Макартър. — Искам да взема нашите неща.

Тя му подаде старите, подвързани с кожа бележници и каза:

— Взех ги, за да не ги забравите, когато си тръгнем оттук.

Археологът се просълзи. Сюзан беше още дете. Как ли понасяше всичко това.

— А родителите ти си мислеха, че няма да се справиш!

— Направо не е за вярване. — От очите ѝ бликнаха сълзи. — Отказах се от Париж, за да дойда тук!

Макартър взе бележниците и седна.

— Ще те пратим и там — обеща той. — Но сега искаш ли да ми помогнеш с един, общо взето, безцелен академичен въпрос?

Сюзан свали автомата от рамото си и се настани до него.

— Разбира се. Така може би пак ще се почувствам нормална. Какъв е проблемът?

— Хоукър ми зададе един въпрос за това място.

— Хоукър ли?

— Той е изключително интелигентен — увери я Макартър. — Въпреки че иска да си мислим противното. Забелязва всевъзможни неща. И тъкмо той забеляза, че индианците холокуа проявяват необяснимо силен интерес към един изоставен храм, който няма нищо общо с тях. Някакви идеи?

Сюзан се замисли и се огледа наоколо.

— Мисля, че е прав.

Известно време обсъждаха проблема, като го разглеждаха от различни страни и правеха всевъзможни предположения, но не постигнаха сериозен напредък докато не си зададоха друг въпрос. Въпрос, върху който бяха мислили още отначало: този храм, или град, Тулан-Суюа ли е?

— Всичко започва оттам — заяви Макартър.

— Не можем да докажем нито един от двата възможни отговора — отбеляза тя.

— Така е, но изглежда много вероятно. Седемте пещери. Мястото на горчивата вода, йероглифи, които споменават за неща, случили се, преди първите май да напуснат Тулан-Суюа. — Професорът се почеса по главата. — Ако приемем, че е вярно, известно ли ни е нещо за Тулан-Суюа, което да ни насочи нанякъде?

— Там хората получили своите богове — отвърна Сюзан. — И после заминали внезапно.

— Точно така — потвърди Макартър. — И ако се съди по онова, което открихме, или по-скоро, което не открихме, това място едва ли е обитавано много дълго.

— Имаше предвид отсъствието на неща от ежедневието, които се откриваха при всички археологически разкопки: керамични съдове за готвене и носене на вода, оръдия на труда, кости от изядените животни, всичко това натрупано в древните сметища. Не бяха намерили и многобройни писмени паметници. — Видяхме йероглифи вън и вътре в храма, както и по една от по-малките постройки — нищо подобно на каменните градини в класическите маянски обекти. И на някои места текстовете очевидно са останали недовършени. Това ми подсказва, че мястото е напуснато внезапно.

— Смятате, че са избягали, така ли? — предположи тя.

— Изоставили са това място. Не съвсем като организираното заминаване в „Попол Вух“, но дори там е описан мъчителен преход в

мрак и дъжд, който напомня на бягство.

— Какво друго ни е известно? — попита Сюзан.

Макартър потърка твърдата четина на бузата си и протегна ръка към бележника си. Отново запрелиства страниците, този път отзад напред, от последните си записки към началото на експедицията. Отдавна беше научил този трик, който го принуждаваше да се вглежда в написаното, да чете думите, вместо просто да плъзга очи по нещата, които знаеше, че ще последват.

През ръцете му минаваха страница след страница — скиците, които беше направил, записките, които сега едва разчиташе. Взираше се в неравните букви, ровеше в ума си и пак продължаваше. Накрая спря на конкретно място и пръстите му погладиха хартията. Усещаше тъканта ѝ позната. Полукръглият отпечатък от чаша кафе му напомни за деня, в който беше написал тази бележка...

Втрени се в собствения си почерк и в прерисувания йероглиф — беше го копира не на поляната или в храма, а при Стената на черепите. Разгледа го няколко пъти, докато умът му правеше скок, невъзможен само преди дни. Беше открил ключа.

Той отбеляза мястото и продължи да прелиства страниците в търсене на рисунката, която бе скицирал при олтара в храма. Обясни на Сюзан какво търси и тя извади снимка, която беше направила с дигиталния си фотоапарат, преди той и принтерът да се поддадат на електромагнитното въздействие.

Професорът ѝ благодари и я разгледа, после отново се консултира с бележките си.

— Тази група йероглифи. — Той посочи лявата страна на фотографията. — Спомняш ли си до какво заключение стигнахме за тях?

Момичето погледна изображението, като си мърмореше превода под нос.

— Жертвоприношение за онзи, за когото е построен храмът. А именно за ахау, за царя.

— Да. И точно тук е цялата разлика. — Той премести показалец към дясната страна на снимката, където имаше друг, по-пищен, но непонятен йероглиф. Непонятен, защото беше повреден, сякаш разбит с чук или камък. Това не бе единственият символ, унищожен по този начин, но точно на това място нямаше други като него. Навремето

Макартър беше решил, че става въпрос за вандализъм. Името на маянския ахау навярно бе „изтрито“. Някога фараоните бяха изличили по същия начин името на Мойсей от всички египетски обелиски.

Сюзан отново разгледа снимката и въздъхна.

— Не се чете. Йероглифът явно представлява име, но тъй като е повреден и тук сме много далече от класическата цивилизация на майте, може би никога няма да открием аналог и ще се наложи ние да го обозначим по някакъв начин.

— Така решихме тогава — отвърна Макартър. — Но всъщност вече знаем за кого става дума, въпреки че отговорът ще те изненада.

Той прелисти бележника си и й го подаде. На страницата пред нея беше скицата, направена при Стената на черепите. Неповредените части от йероглифа на снимката бяха идентични с неговата рисунка. До нея той бе написал име: Укуб-Какиш, Седемте папагала.

— Невъзможно — възрази Сюзан. — Укуб-Какиш е от народа на дървените кукли. От праисторията на майте, от тяхната дочовешка митология.

— Спомни си описанието на дървените кукли. Нямали мускули в ръцете и краката. Нито мазнина. Лицата им били като маски, а телата им — уродливи.

— Скелетът в храма — промълви тя.

— Точно така. По времето на дървените кукли Укуб-Какиш се обявил за бог, нали така? Или поне за вожд. Но авторите на „Попол Вух“ го обрисуват като узурпатор. Той е противен на боговете, зъл, чужд, неестествен.

— Нечовешки — добави момичето.

Макартър кимна.

— Обаче облечен във власт, той става нещо друго. От жалко създание се превръща в мерзост: Укуб-Какиш, Седемте папагала.

Сюзан за пореден път погледна снимката на унищожените йероглифи, а професорът продължи:

— А сега най-важното. Укуб-Какиш имал гнездо от метал и вещи, които можели да произвеждат светлина. Той дори се обявил за слънцето и луната и твърдял, че може да освети целия свят, обаче авторите на „Попол Вух“ знаели, че лъже. Знаели, че неговата светлина огрява съвсем малка част от околността. Ако Даниел е права и онзи скелет наистина е на човек, дошъл от бъдещето, предполагам, че е

използвал някаква машина, която древните описват като гнездо от метал. Тъй де, какво биха казали, ако тук принудително кацнеше самолет или космическа капсула като „Мъркюри“ и „Аполо“? Даже нашите прожектори осветяваха доста голяма площ, преди да ги разбият. Кой знае какво осветление би могъл да има някой от бъдещето?

— Но не достатъчно мощно, за да освети целия свят — отбеляза Сюзан.

— Точно така — съгласи се археологът. — Въпреки хвалбите на Укуб-Какиш.

— Всичко си идва на мястото — развълнувано заяви момичето. — Ако наистина е имал такива неща, първобитните хора много трудно биха ги описали.

Макартър кимна, но не отговори веднага. Замисли се за черепа в пещерата и за златните нишки, излизащи от очните кухини и водещи към темето му. Чичо му имаше титанов пирон в коляното си и пейсмейкър в гърдите си, а в окото му бяха имплантирали изкуствени лещи, след като му отстраниха пердето. Нишките сигурно изпълняваха подобна функция, някаква протеза или поне част от нея, подсилваща зрението по един или друг начин.

— Спомни си епизода, когато простреляли Укуб-Какиш с духателна тръба — рече той. — Героите извадили метала от очите му. Навярно нямам достатъчно аргументи, за да го твърдя, но е напълно възможно скелетът, който ти намери в пещерата, да е на човека, влязъл в легендата под името Укуб-Какиш.

— Или пък името и значението му са навлезли в употреба покъсно — добави Сюзан, — за да характеризират злата сила, която потискала хората.

Тя вероятно имаше право — легендите постепенно се разкрасяваха и допълваха и почти всички истории за беди търсеха източника им в конкретен злодей, а не в цяла група.

— Тъй или иначе смятам, че тук има някаква връзка — продължи Макартър. — И ако е така, това ще ни помогне да разберем малко по-добре зверовете, с които се сражаваме.

— Според вас тези зверове са Сипакна — каза Сюзан. — Синът или очевидно синовете на Укуб-Какиш.

— Така предполагам — потвърди Макартър. — Негови синове, само че не в биологичен смисъл. В края на краищата Джордж Вашингтон е баща на нашата страна, а Бен Франклин е наричан „баща на електричеството“.

— „Баща“ може да означава също „покровител“ или „закрилник“... или „създател“ — довърши мисълта му студентката.

Той погледна към храма.

— Ако онзи скелет в пещерата е на Уукуб-Какиш, или действително, или най-общо, той може да е съзателят на Сипакна. „Отглеждал“ е „сипакни“ в онези басейни, навярно ги е клонирал.

— Но защо зверовете още са тук? — отбеляза Сюзан.

Макартър беше мислил за това.

— Даниел търсеше някакви машини. Може би нашето присъствие тук е задействало алармен механизъм. Например, когато Кауфман е върнал кристалите на олтара.

— Или когато минахме през завесата от светлина — предположи тя.

— Капаните имат навика да надживяват хората, които са ги заложили — отвърна професорът. — Само си спомни за всички минни полета по света, които остават в земята дълго след края на войните. И ако нашият случай е такъв, може би онези дървени кукли или уродливи хора са поставили тук такава система. Всичко това са само догадки, но...

— Може и да не са — прекъсна го Сюзан. — Не се сетих да ви го покажа, когато бяхме в пещерата. Тогава единственото ми желание беше да се махна по-скоро оттам. Но преди вие да се появите, не ми оставаше друго, освен да се мъча да се свържа с Кауфман по радиостанцията и да се моля онези същества да не се доберат до мен.

За да не мисля за това, изучавах йероглифите и другите символи. Абсолютно съм сигурна, че сред геометричните чертежи имаше двойна спирала. Това може да означава какво ли не, може да е знак за безкрайност, обърнат настрани, но приличаше на стилизирано изображение на ДНК.

Той кимна.

— А в маянските текстове открих йероглифи, споменаващи за децата, неуките или онези, които не искат да се учат — добави

студентката. — И след това за насилие. Последните йероглифи означаваха възмездие или гибел.

Макартър замислено си пое дъх.

— В тази последователност ли?

Сюзан кимна.

— Реших, че се говори за децата, които не искали да учат и затова били наказани. Предполагам, че тези деца са туземците, наказани чрез пускането на зверовете, сипакните.

Той погледна превързаните кучета, които лежаха близо до окопите.

— Ние имаме верни приятели. Сигурно и те са имали такива.

— Но защо? — попита момичето. — Какъв е смисълът? Защо им е било да строят пирамида? Защо някой би живял в онази пещера?

— Важен въпрос — рече Макартър. — Всъщност най-важният. Храмът явно е построен като „тапа“ на пещерата, за да задържа сярата и киселината вътре и да увеличава концентрацията им във въздуха. Там долу има съвсем различна среда. След като те изведохме оттам, трябваше да се измиеш с вода, защото кожата ти гореше, спомняш ли си?

— Разбира се. — Сюзан прокара длан по ръката си. — Още ме сърби.

— Водата беше силно киселинна. Тя е убила наемника, който е скочил в басейна, и въпреки това зверовете живеят в нея. Даниел смята, че отделят мазен секрет, съдържащ някаква основа, който неутрализира киселината. Затова предполагам, че те са свикнали с нея и дори са създадени за такава среда. Подобни пори видяхме по костите на открития от теб скелет. Това ме навежда на мисълта, че киселинната среда е тяхното естествено местообитание.

— Значи в бъдещето все пак ни очаква киселинен дъжд — тъжно рече тя.

Макартър кимна.

— Унищожена околна среда, в която хората и животните са еволюирали. Или са били генетично изменени, за да оцелеят. И когато са се върнали тук, са имали нужда от подобно място.

— Значи нарочно са запушили пещерата. Направили са всичко възможно да създадат долу изкуствена среда, в която да се чувстват добре, или поне да оцелеят.

— Нещо като нашите балони на луната — поясни професорът.

Сюзан се замисли за всичко това, то потвърждаваше заключенията им. Но не бяха отговорили на първия въпрос.

— Добре, въз основа на онова, които видяхме, мога да приема вашите изводи. Реалното съществуване на дървените кукли и сипакните. Дори предполагам, че са принудили ранните майи да построят храма, за да запушат пещерата, защото са се нуждаели от киселинна среда, за да оцелеят. Но още не ми е ясно какво общо има това с индианците холокуа.

Макартър ѝ отговори с въпрос, най-после беше готов да свърже двете идеи.

— Какво се случило с дървените кукли, след като пренебрегнали волята на боговете, възгордели се и престанали да отчитат дните?

— Били избити — отвърна студентката. — Хуракан и другите богове ги унищожили. Обърнали собствените им животни срещу тях.

— Точно така — потвърди Макартър. — Собствените им животни, включително зверове, които ги нападнали и разкъсали. Очевидно става въпрос за сипакните. „Отчаяни тичаха насам-натам... — цитира той «Попол Вух». — Искане да се качат на дърветата, а дърветата ги запращаха надалече; искане да влязат в пещерите, а пещерите се затваряха пред тях...“

— Смятате, че туземците са ги изиграли — замислено каза Сюзан. — Затворили са храма точно когато започнала бурята.

Макартър кимна.

— Ако трябва да стигна докрай и да се опитам да съгласувам фактите с легендата, бих казал, че майите са се разбунтували, ранили са Укуб-Какиш и са го принудили да избяга в храма. А после го затворили вътре. Бурята започвала и нямало къде да се скрият. Сипакните, които останали навън, обезумели и се нахвърляли срещу всички, включително срещу другите дървени кукли — ако изобщо е имало други. И тогава бурята връхлетяла, удавяйки всичко в огнен дъжд.

— „Дъжд денем, дъжд нощем...“ — произнесе Сюзан.

— „И започна черен дъжд“ — цитира древния маянски текст археологът. Лицето на момичето грейна. Макартър беше сигурен, че е направила връзката, че знае какъв е следващият му въпрос, както и отговора. Въпреки това го зададе: — А какво са правили индианците с

тези кристали, преди нашият приятел Блекджек Мартин да ги отнесе със себе си?

— Молили са се — отвърна тя. — За дъжд.

— Абсолютно си права — усмихна се Макартър и шумно затвори бележника. — Индианците холокуа пазят това място, защото са потомци на маянското племе, което е построило храма. И са се молили за дъжд — не за да растат посевите, реката да приижда или по каквато и да е друга причина, обикновено свързана с такива молитви, а защото от това е зависело тяхното спасение, или поне спасението на техните предци.

43.

Хоукър стоеше до Даниел и се взираше в празна кутия от боеприпаси, сега покрита с импровизирана решетка. Вътре подскачаше ларвата, извадена от трупа в джунглата. Бяха минали не повече от два часа, но съществото изглеждаше съвсем различно. Бяха му пораснали мънички ръце и крака и зачатък на опашка. Гледано отгоре, то започваше да прилича на зверовете от храма.

Пилотът не можеше да повярва на очите си.

— За колко време стана това?

Лейдлоу си погледна часовника.

— Десет минути след като го донесохме тук, кожата му се втвърди в костена коруба като на възрастните индивиди. После пипалата му паднаха и то ги изяде.

Малкото създание го отвращаваше и последната информация с нищо не промени отношението му.

— Изяло е собствените си ръце?!

— Аха — усмихна се тя на смущението му. — Трябваше да го видиш.

— Не, благодаря. — Хоукър се огледа наоколо. В кутията имаше само една ларва, което го обезпокои. — Къде са останалите?

Даниел се намръщи.

— Това нещо ги изби, преди да успее да му попреча. Щом корубата му се втвърди, стана много агресивно.

— Всичките ли? — попита Хоукър.

— Почти. Извадих една от полуизядените ларви, преди да я довърши, но щеше да погълне и нея, ако го бях оставила.

— Гладно копеленце — отбеляза пилотът.

— Така е. И ми се струва, че знам причината. Взех проба от мъртвото създание и я проучих под микроскоп. Клетките му са пълни с митохондрии, може би три-четири пъти повече от човешките. Това му осигурява невероятен метаболизъм. За да го поддържа, за четири-пет дни трябва да изяжда храна с тежестта на тялото си. Предполагам, че

при възрастните това количество е наполовина, но въпреки това метаболизмът им е изключително ускорен.

— Това може би обяснява агресивността им — рече Хоукър.

— Мисля, че това обяснява още нещо, което може да ни помогне да се преборим с тях.

Той се наведе към нея заинтригуван.

— Разказвай.

— Ще ти го обясня по следния начин — започна Даниел. — В природата има най-различни метаболизми. Този на колибрите е невероятно бърз. Крилата му се движат с такава скорост, че с просто око се виждат замъглено. За да го поддържа, за около едно денонощие то трябва да поглъща нектар с тежестта на тялото си. От друга страна, видове като костенурките или морската звезда имат изключително бавен метаболизъм. Морската звезда изглежда неподвижна и все пак се движи, а не се носи по придънните течения — регистрирани са дори миграции на морски звезди на огромни разстояния, които могат да се наблюдават на последователни фотографии.

Доловил ентусиазма ѝ, Хоукър се усмихна.

— Чакай да позная, имаш магистърска степен и по океанография.

Тя поклати глава.

— По-скоро ми беше лятно хоби. Обичах да се пека на слънце и да карам сърф, а и изглеждах доста добре в неопрен.

Той се засмя.

— Убеден съм.

— Въпросът е, че ако морската звезда можеше да ни вижда, за нея щяхме да сме светкавично движеща се мъгла. Докато за колибрите ние се движим като втвърдена меласа. Като на забавен кадър.

Лейдлоу посочи ларвата, която ровеше в ъгъла на кутията.

— Метаболизмът на тези зверове попада някъде между този на колибрите и нашия. Движат се бързо и реагират светкавично. — Тя му подаде една пинсета. — Хайде, опитай да го хванеш.

— Ще се откажа това удоволствие — поклати глава Хоукър. — Иначе никога повече няма да мога да ям китайска храна.

— Все едно, трудно ще го уловиш. То просто отскача, колкото и да си бърз. Предполагам, че вижда движенията ни като тромави и бавни. И това би трябвало да се отнася за всички чудовища.

Значи трябваше да действат по-бързо, помисли си той. Сега разбираше как е убил звяра, който го беше нападнал, докато с Кауфман пренасяха боеприпасите. Тогава стреля на сляпо, чисто инстинктивно. Без да се замисля и прицелва. Това щеше да е полезен урок.

— Имаш ли още радостни новини? — попита Хоукър.

— Да, още две неща. Първо, в кръвта на мъжа, от чийто труп извадихме ларвата, имаше ензим, който пречи на съсирването и позволява на съществото да се храни от нея. Той най-вероятно се инжектира в момента на убийството — така правят комарите, когато смучат кръв. Според мен същият този ензим забавя и разлагането.

— А второто нещо?

Даниел се озърна към дърветата в края на поляната.

— Ако наистина се нуждаят от толкова много храна, тези зверове имат проблем. Колкото повече животни убиват, толкова по-малко храна им остава, а и няма в какво да снасят яйцата си. Най-вероятно са избили или изяли всичко в района и са започнали да го напускат в търсене на плячка. Сигурно затова не ги видяхме още с идването си. Ние всъщност се озовахме в съвсем пуста местност, като част от джунглата, изгоряла при пожар — там си в безопасност, защото огънят вече е отминал нататък.

Хоукър се замисли за онова, което бяха видели в гората. Даниел явно имаше право.

— Това ни е дало глътка въздух — заключи той. — Но защо тогава се връщат?

— Може да са ни надушили — предположи тя.

Преди да успее да я попита нещо друго, при тях дотичаха професор Макартър и Сюзан Бригс.

— Правим голяма грешка — високо заяви археологът.

— За какво говориш? — учуди се Даниел.

— Грешка е да оставаме тук. Трябва да сме там. — И посочи към дърветата. — При индианците холокуа.

Хоукър вдигна вежди и попита:

— При хората, които ни отправяха смъртни заплахи?

— Знам. — Макартър вдигна ръка, за да го накара да замълчи. — Помня какво казах тогава. Но смятам, че е било колкото заплаха, толкова и предупреждение. Мисля, че са знаели какво ще се случи, ако влезем в храма.

— Откъде са знаели? — попита Даниел.

— Защото се е случвало и преди. Когато търсехме радиостанция, Кауфман ми каза, че сте пратили друга експедиция преди нас, която просто изчезнала. Сигурен съм, че се опитваше да ме привлече на своя страна, но въпреки това едва ли ме е излъгал.

— Така е — призна тя. — Не знаехме, че са стигнали дотук, но намерихме част от снаряжението им.

Макартър кимна, оценявайки честността ѝ.

— Според Кауфман някакъв мъж на име Диксън се спасил. Измъкнал се оттук със счупен крак и после му го ампутирали, защото гангрениясал — обаче успял да запази находката си, кристал, взет от храма, същия като кристалите на Мартин.

— Добре — отвърна Лейдлоу. — И какво означава това?

— Означава, че вашата първа експедиция не само е открила това място — поясни професорът. — Отворили са храма и са влезли вътре. Но когато пристигнахме, той беше затворен. Кой го е затворил? Някой трябва да го е направил и определено не са били мъжете, хукнали презглава из джунглата в опит да се спасят. Кой тогава? Има само един възможен отговор. Индианците холокуа. Дошли са и са върнали камъка на мястото му, за да задържат онези зверове вътре.

— А пожарите? — попита Даниел.

— Същото. Грешни заключения въз основа на неверни предположения. „Огън за огън“ — повтаряха те, спомнете си. „Огън за чумата“. Тогава решихме, че чумата сме ние. Само че огънят е бил за дърветата, където намерихме това нещо. — Той посочи ларвата. — Според мен са искали да ги изгорят, да унищожат гнездата, преди ларвите да са се излюпили. Снощи пак чухме гласовете и барабаните им. Помислихме си, че се готвят за бой или нещо подобно. Обаче те не ни нападнаха и ако си спомняте, зверовете изчезнаха, когато чухме барабаните. Явно индианците са ги преследвали.

— С копия и тояги? — усъмни се Лейдлоу.

— И с ями, пълни с вода — напомни им Макартър, за странния капан при Стената на черепите.

— Но защо им е да го правят? — настоя Даниел. — Това е почти самоубийство.

— Защото не са просто някакви първобитни номади. Те са потомци на майте, които са живели на това място. Индианците холокуа

са племето, което е останало тук.

— Като в легендата за Тулан-Суяо ли?

— Да — отвърна археологът. — Само че се е случило наистина. Напълно сигурен съм, че действителността не се различава много от митовете. Поне що се отнася до това място.

Той се обърна към Хоукър.

— Не разбираш ли, това е отговорът на твоя въпрос. Ти ме попита защо им пука за това място. Единственият отговор, който ми хрумна тогава, беше, че няма причина. Логично е да го отминават като всяко друго място в джунглата, без да му обръщат внимание. Най-много да го смятат за нещо странно. Обаче те не го отминават, връщат се всяка година, горят дърветата и разчистват растителността, както според Блекджек Мартин правели при Стената на черепите. Грижат се за мястото и го пазят от пришълци, година след година, век след век, защото е тяхно. Благодат или проклятие, то им принадлежи.

— Но ти каза, че градът е изоставен — напомни му Даниел.

— Бил е — потвърди Макартър. — Обитателите му са напуснали това място. Затворили зверовете вътре, точно като историята за Сипакна, който бил затрупан под планина от камък, само че не става дума за камара камъни, а за постройка с формата на планина, пирамида от каменни блокове.

Хоукър се вгледа в пирамидата. Разбираше какво иска да каже професорът.

— Значи легендата е истина.

— Някакъв вариант на истината, изопачен във времето и преразказван безброй пъти, но по същество верен.

Даниел също се обърна към храма.

— Според легендата маите напуснали Тулан-Суяо като бегълци — отбеляза тя. — Други, без да се посочва кои, останали. Смяташ, че това са индианците холокуа, така ли?

Макартър кимна.

— Ти ми плати да ти кажа дали това място е Тулан-Суяо и моето мнение е, че то поне е източникът на легендата, а тази пирамида най-вероятно е каменната планина. В самата легенда тези две неща не са толкова тясно свързани, но митовете проявяват склонността да се променят. Три хиляди години и три хиляди километра могат да станат

причина за много разлики. Обаче винаги остават елементи на истина и в нашия случай разполагаме с достатъчно, за да съм сигурен.

— Смятам, че това място е Тулан-Суюа — повтори археологът. — Смятам също, че неговите строители са били потискани от същества, които само бегло са приличали на хора. Скелетът, който открихме в храма, е на едно от тях. Наричали ги „дървените кукли“. Ако ти си права, може да са наши потомци, но за древните май са били деспоти. Ако се вярва на легендата, хората, които живеели под тяхната тирания, накрая разбили веригите си с помощта на ужасна буря. Най-после свободни, те напуснали това място, оставяйки група воители да пазят храма затворен завинаги. Може даже да са поддържали връзка помежду си, но с времето и разстоянието това станало невъзможно. Всички тези епизоди са отразени в „Попол Вух“ — напускането на Тулан-Суюа, получаването на боговете и неспособността на заминалите да поддържат връзка с онези, които останали там. С времето потомците на тези бегълци се превърнали в майте, а воителите, които останали — в племето холокуа. И тяхната единствена задача сама по себе си се превърнала в религия.

— Но те нямат писменост, не отчитат времето и не строят нищо — възрази Хоукър.

— Ако нашата цивилизация загине днес, утре никой няма да строи небостъргачи и реактивни самолети. Ще имаме късмет, ако сме в състояние да вдигнем къща, чийто покрив не тече. Всички цивилизации изграждат така нареченото обществено познание, което функционира единствено в своята цялост. Специализацията води до взаимозависимост, която от своя страна поражда уязвимост. Разруши цивилизацията и специализираните умения първи ще изчезнат, понеже хората ще полагат огромни усилия, за да задоволят най-основните си потребности. В света на майте единствено жреците можели да пишат и разбирали календарите. Само занаятчиите можели да изсичат йероглифи и да строят сгради. Така елитът контролирал масите. Даже цял легион воители няма как да са притежавали такива умения. Можели са само да водят сражения.

Макартър премести поглед от Хоукър към Даниел.

— Ето го доказателството: преди осемдесетина години Блекджек Мартин откраднал тези кристали от племето холокуа, след като били използвани в ритуал за измолване на дъжд. Сега се запитайте защо им

е на индианците дъжд. От дъжд се нуждаят земеделските общества, не ловните. Холокуа не са земеделци — те са ловци и събирачи, номади. Дъждът прави живота им невероятно по-труден. Превръща земята в кал и кара животните да се крият в бърлогите и гнездата си. Позволява на дивеча да се пръсне надлъж и шир, вместо да се струпа край реките. Ако бяха обикновени номади, индианците холокуа щяха да се страхуват от дъждовете, но те се молят за дъжд, също като първите май.

— Защо? — попита Лейдлоу.

— Отчасти защото такава е тяхното наследство — призна професорът. — Усвоено и генетично предавано поведение. Но има и друга, по-важна причина.

Той млъкна и изглежда реши, че действията говорят по-ясно от думите. Свали манерката от колана си, развъртя капачката и започна да излива съдържанието върху ларвата в кутията.

В момента, в който водата го достигна, създанието запищя, сякаш ударено от електрически ток с напрежение хиляда волта. Блъсна се в решетката, гърчейки се ужасно, падна отново на дъното, скочи на крака и започна да се щура от ъгъл на ъгъл в търсене на убежище.

Макартър продължи да го полива. Паразитът съскаше и плюеше, дращеше гладките метални стени и се опитваше да се покатери. Подскочи и се хвана за решетката, но се пусна, когато археологът изля и последната капка.

Водата на дъното на кутията беше дълбока около два и половина сантиметра и съществото нямаше как да я избегне. То се стрелна към предния ъгъл и напразно се опита да се покатери по стената. Подскочи и падна, после пак подскочи. Известно време полагаше усилия да стои извън водата, докато накрая се приземи по гръб и започна да се гърчи така силно, че кутията се тресеше. След трийсет секунди вече беше ясно, че ларвата умира.

Реакцията постепенно започна да отслабва и ъгловатото тяло се превърна в гъста черна кал. Химическите връзки на екзоскелета се разпадаха. Създанието се топеше — като плужек, покрит с дебел пласт сол. Водата в кутията помътня от разтворилите се в нея вещества.

— Какво стана, по дяволите? — смая се Хоукър.

— По-рано ти обясних, че ларвата отделя секрет, съдържащ основа: тъмната мазнина, която проби куртката на Верховен —

отвърна Даниел. — Такова вещество може да действа като сярна киселина, само че изгаря, а не разяжда. Но резултатът е същият.

Макартър кимна в знак на съгласие.

— В храма секретът им неутрализира киселинната вода. Обаче манерката беше пълна с дестилирана вода. Тя не съдържа киселина. И сега собственият секрет на това същество го унищожава.

— „И започна черен дъжд, дъжд денем, дъжд нощем“ — цитира той древния маянски текст. — Ето как са загинали дървените кукли, а това са сипакните, техните синове или творения.

Хоукър смаяно се взираше в създаването, което се разтваряше в телесните си течности. Отначало му се струваше странно, че собствената му реакция може да го унищожи, но дори при хората свръхреакциите понякога бяха самоунищожителни и пагубни. Най-добър пример за това бяха автоимунните заболявания и алергиите. Анафилактичният шок можеше да доведе до рязко спадане на кръвното налягане под въздействие на малко количество иначе безобиден алерген. Сещаше се и за други случаи. Един негов приятел беше загинал, когато самолетът му се плъзнал по пистата и паднал в плитка, но леденостудена вода. Той отворил люка и откачил предпазния си колан. Ала водата била толкова студена, че тялото му моментално ограничило кръвоснабдяването на крайниците, естествен защитен механизъм, целящ да запази телесната топлина. Юмруците на пилота се свили и той се удавил в три метра вода.

Вперил поглед в мъртвата ларва, Хоукър си помисли, че я е сполетяла подобна участ. Още щом Макартър започна да я полива, тя беше отделила съдържащия основа секрет, навярно произвеждайки го в количество, пропорционално на водата. Само че при отсъствието на киселина секретът нямаше какво да неутрализира и така ларвата бе убита от собствения си защитен механизъм.

Той се обърна към Даниел, която кимна в знак на съгласие.

— Според мен скелетът в храма е на съществото, влязло в митологията на майите с името Укуб-Какиш — обобща Макартър. — Тези зверове пък са Сипакна. В легендата потопът засяга само дървените кукли, но и те, и сипакните идват от едно и също място — или време. — Той се озърна към Лейдлоу. — И дъждът, нашият дъжд, ще направи същото с тези сипакни, каквото е направил с дървените кукли преди три хиляди години.

— А индианците? Смяташ, че го знаят, така ли? — попита Даниел.

— Да — потвърди Макартър. — Винаги са го знаели. — Той вирна брадичка към джунглата. — В продължение на три хиляди години периодично са се връщали тук. Винаги на това място, винаги през сухия сезон, пазили са, чакали са да започнат дъждовете и да ги освободят за останалата част от годината. Когато преди осемдесет години Блекджек Мартин им взел кристалите, те пак са чакали дъжда, молили са се да дойде — по религиозна традиция, просто по навик. И сега правят същото някъде там, само че от отчаяна необходимост. Ако искаме да се спасим, трябва да ги намерим, да им покажем, че знаем и ги молим за помощ.

44.

След двайсетина минути Даниел, Хоукър, Макартър и Девърс вървяха по диря, водеща към индианския лагер.

Верховен беше проявил желание да отиде вместо Даниел, защото в племето холокуа цареше патриархат и заради ранения ѝ крак, но тя отказа. Дланта му беше много зле, а преходът в джунглата изискваше много движения с ръце. Но имаше и по-важна причина — предчувствието, че това ще е най-добрият им и навярно последен шанс да се спасят. Нямаше намерение да остави такъв момент на друг.

Макартър предпочиташе тя да не идва и ѝ го каза, но тъй като нямаше друг избор, я помоли да не говори, освен ако не се обърнат към нея. Доминираното от мъже общество на племето холокуа нямало да реагира добре. Лейдлоу се съгласи, но парада командваше тя и нямаше начин да остане в лагера.

Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече се сгъстяваше растителността. Вече бяха в самата джунгла, грамадните дървета с надвиснали клони създаваха чувството, че се движат в тунел, а гъсталакът долу криеше гъмжило от пъплеци животни. Всичко това сега ѝ се струваше чуждо, тъмно и зловещо като пещерата под храма. Безпокойството ѝ се усилваше колкото повече се отдалечаваха от поляната с нейната относителна безопасност.

Даниел с огромно усилие пропъди тази мисъл. Зверовете, сипакните, бяха някъде там. И макар Хоукър да предполагаше, че са нощни животни, извършеното точно преди залез нападение срещу Кауфман показваше, че не е точно така.

Поведението на ларвата в кутията предполагаше, че сипакните избягват не самия ден, а дневната светлина. Създанието се беше свило в единствения ъгъл, в който имаше сянка, и когато Лейдлоу покри половината контейнер с кърпа, то избираше сенчестата страна. Ако изводът ѝ бе верен, зверовете можеха да ловуват денонощно в джунглата, защото под тройния дървесен покров, до земята стигаха по-малко от десет процента от слънчевите лъчи.

Затова Даниел беше нащрек. Вървеше на известно разстояние от Макартър и местеше поглед между гората, археолога и Уилям Девърс, който се движеше няколко крачки пред тях, незавързан, но и невъоръжен. Тя почти очакваше предателят да се опита да избяга, но той явно разбираше, че е самоубийство да остане сам в джунглата.

Хоукър крачеше решително пред Девърс. Поддържаше странен ритъм — първо напредваше енергично, после изведнъж спираше и оглеждаше района. Понякога дълго стоеше неподвижно, сякаш чакаше над тях да прелети дух. Друг път посочваше следите от индианците — смачкани растения, разровен мъх, отъпкана пръст.

След два часа Даниел усети слаб мирис на дим. Листата наоколо изглеждаха бели — покрити с фин пласт пепел, като праха по мебелите в пуст дом.

После видяха индианците.

Тя хвана Макартър за ръката и го спря. Точно пред тях стояха двама мъже и още трима малко по-встрани. Лейдлоу предположи, че други се крият в храсталака. Индианците бяха вдигнали високо каменните си брадви и лицата им изглеждаха сурови, в очите им пламтеше гняв.

Единият извика нещо, което Девърс не преведе, но нямаше и нужда — беше заплаха или проклетие. От джунглата се появиха още неколцина и след миг бяха обградени от дванайсет индианци.

Моментът беше настъпил.

— Говори с тях, Девърс — нареди тя. — Кажи им, че идваме с мир.

Лингвистът пое дълбоко дъх и успя да произнесе няколко думи. Индианците обаче не реагираха. До нея Макартър бавно отпусна пушката си, за да покаже, че са добронамерени.

Хоукър поклати глава.

— Още не — предупреди го Даниел. — Ще ни нападнат.

Девърс опита пак и обясни, че искат само да помогнат на племето холокуа, а не да се бият с него. Чакали дъждовете, също като тях, и за тази цел донесли кристалите, отнети от племето много отдавна. Щели да им ги върнат в замяна на тяхната помощ.

Отначало индианците мълчаха и ги зяпаха безизразно, сякаш бяха смутени. Накрая онзи, който беше извикал, заговори. Думите му

звучаха язвително и Лейдлоу си помисли, че отхвърля предложението им.

— Казва се Путок — преведе Девърс. — Твърди, че не го е страх от нас и изобщо от белите. В миналото убил много наши мъже.

— Това е успокоително — отбеляза Даниел.

— Казва, че не можел да отговори на този въпрос и че...

Путок го прекъсна с нов вик, след което индианците се скриха в джунглата.

— Казва, че другите щели да решат.

— Кои други? — попита тя.

— Старейшините — поясни Девърс.

Даниел погледна Хоукър и после Макартър. Тъкмо това искаха. Продължиха напред, навлизайки все по-дълбоко в земите на племето холокуа.

45.

Професор Макартър се изненада от внезапното изчезване на воините холокуа. Затича се и настигна другите от групата точно когато стигнаха до покрайнините на индианския лагер.

Самото село се намиреше край дълъг меандър на голям поток, достатъчно широк, за да раздели джунглата и да позволи на слънцето да освети водите му. Археологът предположи, че мястото е избрано съзнателно. То не само осигуряваше непосредствен достъп до прясна вода и риба, но и пазеше от атаки две трети от периферията на селището. Останалата част се охраняваше от часовои, и на земята, и по дърветата.

Между часовоите горяха ниски огньове, не по-малко от петдесет, разположени на равни интервали по дълга криволичеща дъга, стигаща до речния бряг от двете страни на селото — сухопътна преграда, представляваща първата отбранителна линия.

Огньовете изпълваха въздуха с бял дим и вдигаха онази фина пепел, която бяха видели по листата. Край тях имаше купчини съчки, които по-младите членове на племето постоянно допълваха.

Часовоите поздравиха Путок, после скочиха на крака при вида на белите хора. Индианецът им махна с ръка, каза няколко думи и групата пришълци продължи нататък, минавайки между огньовете и влизайки в селото.

Макартър се мъчеше да обръща внимание на всичко. Земята беше оголена от всякакви материали, които можеха да горят. Бяха останали само по-големите дървета. Повече приличаше на бивак, отколкото на село — единствените постройки бяха паянтови колиби, покрити с животински кожи и снопове клони. Но пък холокуа бяха номадско племе и когато дойдеше моментът, щяха да развалят колибите и да изчезнат, отнасяйки ги със себе си. Археологът се зачуди докога ще останат там. До дъждовете, предположи той, или по-скоро до отминаването на първата вълна дъждове.

Следвайки Путок, те минаха покрай други огньовете. Наблизо лежаха ранените и умиращите, около които се бяха събрали скърбящите близки.

Две обезумели от мъка жени се бяха надвесили над окървавен мъж и виеха отчаяно. За други мъже с подобни рани се грижеха майки, сестри и съпруги, които отдавна бяха изплакали сълзите си.

Жените обгаряха по-малките рани с каменни инструменти, нажежавани на огньовете, а по-големите покриваха с кал и листа. Макартър преброи двайсет тежко ранени и още дванайсетина, които вече трябва да бяха мъртви. А още колко не се бяха завърнали от бой, колко бяха отнесени от сипакните и затворени в пашкулите по дърветата далеч оттук?

До един умиращ ридаеха жена и по-голямо дете. Недалеч от тях си играеше тригодишен малчуган. Прекалено малко, за да разбира, момченцето танцуваше, чуруликаше като птиче и замерваше огъня с камъчета. Макартър си спомни погребението на съпругата си, когато единственото желание на облеченото им за черква внуче беше да тича и да се смее. Замислен за живота и смъртта, той тъжно си каза, че неговата група е допринесла много за сполетялата индианците мъка.

Путок ги преведе покрай ранените и се насочи към още по-силен огън, огромна клада близо до центъра на селото, до която се издигаше камара съчки. Те застанаха край нея, изложени на прииждащите горещи вълни, шепота и погледите на племето. Зяпачите бързо се увеличаваха и обграден от човешка стена, археологът беше обзет от клаустрофобия.

След няколко минути тълпата се развълнува и се разтвори. Старейшините идваха.

Бяха петима, водени от дребен мъж на преклонна възраст. Той се движеше с грациозност, дължаща се на предпазливост и на разкривеното му и прегърбено като старо дърво тяло. Люспеста, изпъстрена с петна кожа покриваше ръцете и лицето му, а очите му бяха полускрити под гънки сбръчкана плът. Наричаха го Уалон, Стареца: Великия баща и вожд на племето. Индианците холокуа почитаха този хилав мъж повече от всички други. От неговото решение зависеше всичко.

Преди да заговори, Стареца огледа своите гости. Приближи се до тях и ги докосна по лицата и дланите. Погледна превръзката на крака

на Даниел, пипна раната на рамото на Макартър и кървавата марля, залепена на бузата на Хоукър.

— Воини — произнесе вождът на езика холокуа.

Накара ги да седнат и заедно с другите старейшини се настани срещу тях. Тълпата стегна пръстена си.

От гърлото на престарелия вожд се разнесе дрезгав шепот, думите му се оформяха бавно на странно насечения индиански език.

— Казва, че появата на „западните хора“ била предсказана от гадателите, както и че щяло да има битка между старото и новото — преведе Девърс. — Когато бил малък, го чул от баща си и сега наистина се случило.

Лингвистът използва израза „западни хора“, но Макартър подозираше, че си го е измислил, тъй като за тези индианци хората от НИИ всъщност идваха от изток, от Манауш, надолу по течението на реката.

— Кажи му, че не сме тук да се сражаваме с тях — започна той. — Кажи му, че сме тук, за да ги молим за помощ и... за да им върнем нещо, което им е било откраднато навярно по времето на неговия баща.

— Ще трябва да му покажеш кристалите — рече Девърс. — Воините явно не ме разбраха и мисля, че имат специална дума за тях.

Той се обърна, за да преведе. Даниел извади кутията, която беше взела от Кауфман, отвори я и я подаде на Макартър. Тълпата изненадано зашептя.

Старецът се наведе да разгледа кристалите.

— Та аник Сипакна — произнесе той и Девърс преведе: „Очите на Сипакна“.

Тази реакция смая Макартър. Тя показваше, че е бил прав, че тези прости номади са потомци на маите.

— Сипакните са Крадците на живота — поясни вождът. — Те са Похитителите на хора, Чумата, сипакните са Многото смърти, които бродят в нощта. Всички тези имена са на сипакните.

Повече обяснения не бяха нужни.

Старецът протегна ръце, за да покаже цялото племе.

— Народът дойде да бди за сипакните, да види дали са излезли от ямата — от дълбините на каменната планина. Минало е повече време от живота на много велики бащи, откакто никой не ги е виждал.

Да, досега винаги са спали. Но Западните хора ги освободиха. Затова Великото небесно сърце е гневно и дъждовете не падат.

„Небесното сърце.“ Макартър си мислеше, че маянският термин е „Сърцето на небето“ и се отнася за боговете, особено за върховния бог Хуракан.

Той се обърна директно към Стареца.

— Дъждовете ще убият сипакните. Ако Черният дъжд падне, Народът ще бъде спасен.

Сега беше ред на вожда да го зяпне смаяно. Той се ококори и под гънките кожа очите му засияха с бистър блясък. Макартър използва израза „Черен дъжд“, защото за него се говореше в древната легенда, но нямаше представа, че племето холокуа нарича така първия проливен дъжд от сезона.

Индианците чакаха падането на Черния дъжд. Проливните дъждове щяха да им покажат, че спокойно могат да напуснат поляната и каменния храм. През повечето години бе имало толкова много дъжд, дори през сухия сезон, че те произволно бяха определяли коя буря да смятат за Черния дъжд, но понякога, особено в годините на Ел Ниньо като тази, изборът беше ясен.

Крехкият старец се обърна и се посъветва с другите старейшини, преди отново да заговори.

— Пита каква помощ искаме — преведе Девърс. — И каква помощ според нас могат да ни дадат.

— Кажи му, че искаме да напуснем джунглата. Те ни предупредиха по-рано и сега ще го направим, но се нуждаем от тяхната помощ. В замяна им предлагаме кристалите, Очите на Сипакна. — Професорът отново вдигна кутията. — Кажи му, че искаме да се завърнем у дома, под родното небе.

Старейшините зашепнаха помежду си, но Стареца не се посъветва с тях. Той погледна Макартър и заговори:

— Мнозина, които пътуват, не се завръщат по домовете си. — Вождът посочи реката. — Водата тече силно. — Той сви юмрук. — Течението отнася хора. За да се завърне у дома, човек трябва да се бори със силата на течението. За някои е непосилно. За вас, изглежда, ще е непосилно.

Ала реката тече към нашия дом и ще ни отведе там — отговори Макартър, макар да предполагаше, че не трябва да приема думите на

вожда буквално. Най-трудно за нас беше пътуването дотук.

— Тогава трябва да си вървите — каза Стареца. — Със или без нашата помощ, трябва да си заминете.

Сърцето на археолога се сви. Беше смятал, че кристалите са много важни за индианците холокуа и ако се съдеше по зяпналите ги старейшини, най-вероятно не се лъжеше. Но явно практическите съображения не им позволяваха да оказат помощ на пришълците — не можеха да се лишат от оцелелите си воини, за да ги пратят да придружават някакви чужденци, а това, опасяваше се Макартър, означаваше смърт за тяхната все по-оредяваща група.

— Нещата не отиват на добре — прошепна Хоукър на Даниел, докато професорът мълчеше.

Тя се наведе към Макартър.

— Не се предавай. Няма да имаме друг такъв шанс.

— Не знам какво повече да кажа — призна ученият.

— Измисли нещо.

— Какво например?

— Предложи им оръжие. Ще им дадем автомати и патрони, ако ни помогнат.

Той поклати глава.

— Каква полза? Това ще е само трик.

— Ще ги научим да боравят с тях.

— Не — отсече Макартър. — Пак се опитваш да купиш Манхатън за шепа пъстри мъниста.

Преди Даниел да възрази, Стареца каза нещо.

— Времето за разговори приключи — преведе Девърс.

— Професоре! — подкани го Лейдлоу.

Мислите на Макартър препускаха.

— Не можем да ви помогнем — прибави вождът.

Даниел сръга археолога и прошепна умолително:

— Кажи нещо.

Макартър не се сещаше за нищо. Старецът се изправи и понечи да си тръгне.

— Чакай — извика Даниел и скочи на крака.

Индианците смаяно зашептяха.

— О, не — изпъшка археологът. Беше я предупредил да не се обажда, защото ще оскърби индианците, ако директно се обърне към

тях и се представи като водач. Тогава тя реагира с насмешка, но поне се придържаше към уговорките им. А ето че сега планът им отиваше по дяволите.

Даниел беше реагирала инстинктивно. И макар че усещаше обвинителните им погледи, просто не можеше да се спре.

— Ще дойдем тук — дръзко рече тя. — Ще дойдем тук и ще помогнем на народа да се сражава. — Обърна се към Девърс. — Кажу ми, че и ние сме се борили със сипакните и вече сме убили няколко от тях. Можем да обединим силите си с племето, ако ни позволят. Побързай.

Девърс се изправи и преведе думите ѝ.

— Ние ще обединим малкото си племе с вашето. Имаме могъщи оръжия и воители, макар и малцина. — Махна с ръка към Лейдлоу, Макартър и Хоукър, които също бяха станали на крака. — Нашата помощ ще е изключително ценна за вас. Ще ви е много полезна срещу сипакните.

Спрял от отсрещната страна на кладата, съсухреният индианец прехапа горната си устна, местейки поглед от преводача към Макартър и Даниел. Очевидно обмисляше предложението. Очите му се задържаха дълго върху Даниел, преди да отговори:

— Племето на Западните хора се е сражавало със сипакните, но и със себе си. Белите лица носят смърт на собствения си народ в нощта.

Явно бяха наблюдавали поляната и противоречивите действия на нейните защитници. Колкото и да се опитваше, Лейдлоу не можеше да обясни сблъсъка между своите хора и наемниците на Кауфман.

— Това няма да помогне на Народа — продължи Стареца. — Когато едната част напада другата, Небесното сърце още повече се изпълва с гняв.

— Но ние можем да ви помогнем — настоя тя.

Вождът обърна лице към кладата и вдигна длани пред устните си.

Даниел дълго наблюдава отблясъците на огъня в очите му. Можеше само да гадае за мислите му. Не познаваше тези хора толкова добре, колкото Макартър и Девърс, но виждаше съмненията, изписани на лицето на Стареца.

— Небесното сърце е разгневено — без да откъсва поглед от кладата, произнесе той. — Разгневено е на онези, които стъпиха на отровената земя и отвориха Планината. Разгневено е, защото пастта на голямата яма зее насреща му, ден и нощ. И затова не пуска дъжда. За да успокои Небесното сърце, племето на Западните хора трябва да затвори ямата. Трябва да затвори Планината и Черният дъжд отново ще дойде.

Докато Девърс изричаше думите на английски, сърцето на Даниел се сви.

— Не можем — промълви тя. — Камъкът е унищожен.

Лингвистът преведе отговора ѝ, въпреки че не му беше казала да го направи. Тази новина заля индианците с вълна от страх.

Старецът се обърна към старейшините от съвета и петимата бързо заговориха помежду си. Клатеха глави и бърчеха чела, а репликите им бяха прекалено лаконични и припрени, за да може Девърс да ги преведе.

Накрая вождът прекрати дискусията. Гласът му прозвуча рязко.

— Щом ямата не може да бъде затворена, сипакните ще се завърнат и ще гнездят до идването на дъждовете. Те пак ще нападнат и чумата няма да свърши.

Даниел се опита да предложи алтернатива, но Стареца беше прекалено ядосан, за да я изслуша, и ѝ викна с невероятно силен глас.

После той отново се обърна и на младата жена ѝ примая. Без дъждовете, които можеха да върнат сипакните в подземната пещера, чудовищата щяха да продължат да унищожават всичко живо в джунглата. Щяха да загинат мнозина от племето холокуа, може би дори всички. И участта на пришълците нямаше да е по-добра. Тя не можеше да приеме такъв край. Не можеше да повярва, че индианците ще отхвърлят предложение за помощ при толкова ужасни обстоятелства.

— Вие не можете да се борите сами с тях — извика Даниел, като хвана Девърс за ръка и го помъкна след отдалечаващите се старейшини.

Това вече беше опасно. Един от воините се изпречи на пътя ѝ, друг се приближи с брадва в ръка. Хоукър се хвърли помежду им, отблъсна индианеца назад и вдигна автомата си — и бурето с барут за малко да избухне.

С огромно усилие на волята Даниел извърна очи и хрисимо впери поглед в земята. Ръцете ѝ неудържимо трепереха.

Напрежението постепенно се разсея, но Стареца вече го нямаше. Разговорите бяха приключили и племето на Западните хора повече нямаше да има възможност да ги убеди.

Макартър постави ръка на рамото ѝ. Тя го погледна в очите и усети същото разочарование — и неговото сърце се свиваше от провала. Професорът се опита да се усмихне, но изглеждаше жалко и Даниел не му отговори.

Путок изкреця някаква заповед и индианската тълпа се разтвори, за да направи път на групата. Девърс тръгна пръв, но Макартър и Лейдлоу се поколебаха. Хоукър ги изчака и каза:

— Хайде. Направихте каквото можяхте. Ще трябва да измислим друг начин.

Даниел пое дълбоко дъх и закрачи напред. Обърна се и видя, че археологът продължава да се колебае. Кутията с кристалите на Мартин още беше в ръцете му. Макартър приклепна и я остави на един плосък камък край огъня: Очите на Сипакна се бяха завърнали у дома.

46.

Два часа по-късно четиримата се завърнаха на поляната. Верховен ги посрещна и гласът му ясно показваше какво мисли.

— Какво се случи, по дяволите?

— Открихме ги — унило отвърна Даниел. — И не ги интересува какво ще правим. Стига да умрем сами и да ги оставим на същата участ.

Докато тя им разказваше подробностите, на лицата на Сюзан и Бразош се изписа отчаяние.

Хоукър се отдръпна настрана, за да не я слуша. Впери очи в небето на запад, към бързо залязващото слънце. До смрачаване оставаше около час, може би по-малко. Достатъчно време, за да се отдалечат на известно разстояние от поляната, ако посмеят да навлязат в джунглата.

— Хайде — прекъсна я той. — Махаме се оттук.

Носачът се изправи и тежко се облегна на бастуна си, но другите не помръднаха.

— Събирайте си багажа — прибави Хоукър. — Чака ни доста път и трябва да побързаме, докато още е светло. — Той метна раницата си на рамо и се наведе да вземе още една манерка.

Даниел протегна ръка и го спря.

— Къде отиваме?

— Да потърсим поток като онзи, който пази индианското село. Ще тръгнем покрай него, ще построим сал или ще газим вътре, ако трябва. Но щом стигнем водата, ще сме в безопасност.

Виждаше объркването им, опитваха се да проследят логиката в неговия план.

— Водата е отрова за онези същества — продължи Хоукър. — А слънцето изгаря кожата им. Открит поток и синьо небе над него — там можем да намерим убежище, макар че и самата вода би трябвало да е достатъчна.

Обърна се към Макартър и добави:

— Ти сам го каза, без да го съзнаваш — реката ще ни отведе у дома. Но трябва да тръгнем веднага, докато още имаме шанс.

— А хеликоптера? — попита някой.

Хоукър поклати глава.

— Кауфман го няма, за да му сигнализира, и кой знае дали изобщо ще кацне. А даже да го направи, може вече да не сме тук. Снощи изхабихме повече от половината си боеприпаси и с това темпо ще ни стигнат за още един ден. За утре няма да остане нищо.

Всички се спогледаха, започваха да разбират аргументите му.

— Когато се връщах тук, след като ме свалиха, се наложи да пресека два потока — каза той. — Ако побързаме, ще стигнем до побликия за около час, преди да стане съвсем тъмно. Но трябва да тръгнем веднага.

Другите се надигнаха един по един, отърсвайки се от мудността, обзела ги с отчаянието. Бразош вдигна раницата си и посочи водата, която беше приготвил. Сюзан се зае да събира вещите, които бяха пръснати наоколо.

— Добре, да вървим — въздъхна Даниел.

— Крайно време беше, по дяволите — изсумтя Верховен.

Разгарялата се отново надежда постепенно ускори действията им, шансът да се спасят ги изпълни с енергия. Най-малкото щяха да напуснат тази проклета поляна.

Професор Макартър обаче остана неподвижен. По целия път на връщане от индианското село беше разсъждавал за избавлението, за живота и смъртта, и отчаяно се опитваше да се отърси от образа на играещото си тригодишно момченце. И макар да смяташе, че едва ли ще преживеят нощта — поне докато Хоукър не им изложи новия си план, — той започваше да съзнава, че тук не е заложен само техният живот.

— Мисля, че трябва да останем — заяви накрая.

— Какво?! — ахна някой.

— Мисля, че трябва да останем — повтори той.

Девърс изпусна раницата си.

— Майтапиш се.

— Тук няма да издържим — меко възрази Хоукър; — Ако искаш да се прибереш у дома, това е единственият начин.

— Дължни сме — настоя Макартър. — Онези същества са на свобода, защото ги пуснахме ние. Ние отворихме храма, като групата на Диксън преди нас. Не обърнахме внимание на предупреждението. Сега камъкът е унищожен и храмът не може да бъде затворен, а ние си отиваме просто ей така?! И оставяме индианците холокуа да се борят с чудовищата... или да загинат, опитвайки се да ги отблъснат?!

Другите мълчаха.

— Не само ние сме заплашени от тази опасност — продължи професорът. — Заплашено е всичко наоколо, холокуа, другите племена, нури, надолу по реката. Тези създания са като чума, като рояк скакалци — нямат естествени врагове, само че не унищожават реколтата, а всичко живо в района.

Той плъзна поглед от лице на лице.

— Освен племето холокуа и дъждът, нищо не може да ги спре. Е, индианците няма да издържат още дълго и понеже храмът е отворен, дори дъждовете ще са безсилни да навредят на зверовете. Те ще се скрият вътре като хлебарки от светлина и когато дъждовният сезон отmine, отново ще изпъзят и ще продължат да унищожават всичко живо в джунглата, придвижвайки се към нови ловни територии. Ще си проправят път в гората като пожар, търсец ново и ново гориво, докато накрая стигнат до други места, където могат да се крият от дъждовете, места с прозорци, мазета и врати. Племето холокуа се е нагърбило да се бори с тях. Спазват клетва, дадена преди три хиляди години, и ще платят за това с живота си.

— На кого му пука, по дяволите? — обади се Девърс.

Верховен го блъсна на земята и се озъби:

— Ти нямаш глас.

— Ако си тръгнем сега, може да се спасим — невъзмутимо продължи ученият. — А може и да загинем. — Той се обърна към Хоукър. — Признавам, съдейки по всичко, което видях, твоят план би трябвало да успее, ако се доберем до водата. Но това не е сигурно. До залез остава само час и се съмнявам, че ще стигнем толкова бързо. — Макартър погледна Бразош, който едва вървеше и значително щеше да забави придвижването им в джунглата. И това не беше единственият проблем. Астмата на Сюзан не й позволяваше да тича дълго или да върви бързо. Даниел куцаше заради наранения ѝ в пещерата прасец и кракът ѝ постоянно се схващаше.

Преходът, който трябваше да им отнеме малко повече от час, щеше да продължи три-четири, може би дори пет часа — и то по тъмно.

— Ако сега напуснем това място, ще знаем, че сме погубили цял един народ, че сме им навлекли това проклятие и сме ги зарязали тук да умрат — настоя Макартър. — Мъже, жени и деца — цяло село. Но ако останем, можем да запазим превъзходството си, морално и физически. Можем да се бием с онези зверове при наши условия и навярно да ги задържим достатъчно дълго, за да дадем възможност на племето холокуа да възстанови силите си и да си възвърне контрола. Не сме в състояние да затворим храма, но можем да попречим на чудовищата да се върнат вътре, поне за известно време. — Той всъщност не вярваше, че ще се спасят, ако напуснат поляната, а смяташе, че нямат право да си тръгнат. — Може би вече не става дума просто за живота и смъртта. А за какво живеем и за какво ще умрем.

Когато свърши, над групата надвисна тежко мълчание. Някои гледаха в далечината, други в краката си, навсякъде другаде, но не и него.

Даниел го беше слушала внимателно. И нейното сърце тежеше от всичко, случило се през последните дни. Спомняше си думите на Хоукър, неговото предупреждение, че ще съжалява, задето е останала, че ще платят скъпо за онова, което са направили.

Струваше ѝ се малко вероятно някой от тях да се спаси, но като погледна Бразош, последния оцелял от носачите, които бе наела, си помисли, че той със сигурност няма да остане жив.

Всъщност навярно нямаше никакъв изход. Ако останеха, зверовете скоро щяха да надделеят и да си върнат храма. Ако напуснеха поляната, чудовищата щяха да получат гнездото си без съпротива и пак да плъпнат из джунглата в търсене на храна. Щяха да открият групата им много преди те да стигнат до най-близкия поток, и това щеше да е краят.

Добри хора, помисли си Даниел. Нейните хора. И след няколко часа всички щяха да са мъртви.

Освен ако нямаше друг начин.

Беше дошла и останала, защото довеждаше всичко докрай, защото беше такава. Но въпреки всичките ѝ усилия нямаше какво да открият. Сега оставаше да направи само едно, да изпълни една-

единствена задача — да върне хората си у дома. И предполагаше, че това ще ѝ отнеме всичко.

Тя се обърна към Макартър и каза:

— Аз доведох всички ви тук. Излъгах ви за причините и опасността. Обясненията нямат значение, но ви моля да ми повярвате — наистина съжалявам. Нещо повече, разбирам защо искаш да останеш... но не може. Трябва да си тръгнете... всички. Това е мое задължение. Аз ще остана и ще отблъсквам тези същества, докато мога. Ако другите помагат на Бразош, докато Хоукър и Верховен пазят фланговете ви, ще се придвижите по-бързо. Аз ще остана тук и ще стъжня живота на чудовищата, докато вие пътувате към реката. Може би ще успея да отвлека вниманието им достатъчно дълго. Не се знае, няколко часа може да са от значение.

Макартър се усмихна и отвърна:

— Много смело от твоя страна. Но за мен това не променя нещата. Никъде няма да ходя. Не и този път.

— И аз ще остана, ако всички вземем такова решение — присъедини се Сюзан.

Бразош кимна, сякаш знаеше, че преходът в джунглата ще е непосилен за него.

— Може би онзи хеликоптер все пак ще дойде?

Девърс изруга и замърмори, като гледаше да е далече от Верховен. Накрая всички погледи се насочиха към Хоукър.

Още откакто всичко отиде по дяволите, той имаше едно-единствено желание — да изведе всички оттам. Да върне Сюзан, Бразош и Макартър в Манауш, където щяха да са в безопасност, където кръвта им нямаше да лепне по неговите ръце. Макартър очевидно изпитваше същото, само че в представите му тяхната отговорност беше много по-голяма. А Даниел... Той се обърна към нея и погледна лицето ѝ, нейното потно, мръсно и красиво лице. Тя явно бе съгласна с Макартър.

— Знаете, че не можем да победим — каза пилотът. — Разбирате го, нали?

Професорът сви рамене.

Даниел се усмихна и отбеляза:

— Точно от онези битки, които ти винаги водиш.

Хоукър се озърна наоколо и отново насочи поглед към потъващото на хоризонта слънце. Предпочиташе да си тръгнат, защото това му подсказваше инстинктът за самосъхранение, но добре разбираше защо Макартър и Даниел правят този избор. За Макартър това означаваше да живее за нещо важно, да умре за него, ако се наложи, постъпка, която придаваше на живота му смисъл. За Даниел това щеше да е изкупление, шанс да компенсира грешките си. За него самия може би щеше да е и двете.

Той погледна професора и Даниел почти с благодарност и каза:

— Ще трябва да запалим огньовете. Колкото повече, толкова по-добре.

Пик Верховен отвратено поклати глава. Не даваше пукната пара за индианците, екосистемата и всичко останало от дългия списък на Макартър, но вярваше във войнишкия закон: никога не предавай братята си. Хоукър се беше върнал при тях и въпреки че можеше да се добере до реката сам, южноафриканецът нямаше да ги остави.

— Така значи. Поредният кръстоносен поход, а? — озъби се той на Хоукър.

Двамата дълго сезираха един в друг, после наемникът се обърна към другите.

— Е, нали го чухте? Да вървим да палим проклетите огньовете.

През следващия час запалиха трийсет огъня около поляната, като използваша за гориво плат, сухи храсти и съчки. Втори огнен обръч опасваше окопите им. После зачакаха, окъпани в мъждукащата светлина, докато сенките ставаха все по-плътни и нощта бързо се спускаше над тях.

47.

Същата вечер Даниел Лейдлоу сънува себе си. Спеше, отпусната неподвижно, докато от нощното небе към нея се спускаха три огромни птици. Два бухала и сокол се бяха вкопчили в битка, докато стремглаво се носеха към земята.

В последния момент се разделиха, отлетяха в различни посоки и заподскачаха по тревата, преди отново да се извисят в мрака над храма, за да подновят битката.

Когато се спуснаха повторно, дърветата се разлюляха и сипакните нападнаха от джунглата. В съня си не можеше да тича, да се движи или дори да извика, за да предупреди заспалите си другари.

Стресна се. Сърцето ѝ бясно туптеше, ризата ѝ лепнеше от пот. Но когато се озърна наоколо, нощта изглеждаше тиха и спокойна. Слаб влажен ветрец погали нежно лицето ѝ.

Въпреки съня и неясния изход от битката Даниел се чувстваше изненадващо освежена. Може би няколкото часа отдих я бяха ободрили повече, отколкото предполагаше, или пък се дължеше на чувството, че най-после е взела правилното решение в цялото това безумие.

Тя въздъхна, облегна се на полегатата стена на окопа си и забеляза, че Хоукър стои на пост на няколко крачки от нея. Не беше сигурна, но на мъждукащата светлина на огньовете ѝ се стори, че пилотът се усмихва.

— Какво си намислил? — попита тя.

— Просто те гледах, докато спиш.

— Нямах ли си друга работа?

— Имам, обаче не е толкова забавна.

Тя го погледна подозрително.

— Бълнуваше — поясни пилотът.

— Сънувах — отвърна тя. — Макартър ми разказа за тези птици.

Пратеници на боговете: сокол и еднокрак бухал. В съня ми се сражаваха, разкъсваха се един друг в битка на живот и смърт.

— Какъв еднокрак бухал?

— Пратеник на Шибалба. Намерихме символа върху един от камъните, които купих.

— А соколът?

— Пратеник на Хуракан, бога на небето — онзи, който праща дъжда. Биеха се за това място.

Тя се огледа наоколо. Над поляната цареше тишина. Малките огньове пламтяха в далечината.

— Кой победи? — попита Хоукър.

Тя заразтрива тила си.

— Не знам: Но после нападнаха сипакните и аз... аз... — Гласът ѝ секна. Зачуди се дали сънят означава, че е убила другарите си, а неспособността ѝ да ги предупреди подсказва, че ги е подмамил там под фалшив претекст. Отново обходи с поглед поляната, търсейки движение и изобщо нещо необичайно. Пълният покой наоколо я порази. — Това беше просто сън — рече накрая, сякаш едва сега го осъзнаваше.

Хоукър ѝ се усмихна, взирайки се в очите ѝ достатъчно дълго, за да я смути.

— Може би — рече той и се извърна.

Даниел се вгледа в лицето му. Вече познаваше тази дяволита усмивка.

— Какво криеш?

Пилотът кимна към небето и тя погледна натам. Пълната луна сияеше като морски фар, достатъчно ярка, за да хвърля сенки по земята, нещо, което не бе забелязвала в ярко осветените градове. Като малка, баща ѝ беше донесъл телескоп и тогава разцъфтя интересът ѝ към науката. Опита се да си спомни имената на кратерите и грамадните сиви морета, които научи, докато търсеше Морето на спокойствието, където хората за пръв път бяха стъпили на друго небесно тяло.

Гледката беше успокоителна, но не особено интересна, поне докато не отклони вниманието си от самата луна. И изведнъж видя онова, което Хоукър искаше да ѝ покаже: призрачнобял ореол, заобикалящ сияйния диск.

— В Марезо го наричат „луа де агуа“ — каза той. — „Водната луна“. Влагата във въздуха разсейва лунната светлина. Това значи, че дъждовете идват.

Внезапно я обзе надежда, придружена от страха, че може да се окаже измамна.

— Вятърът също промени посоката си — добави Хоукър. — Сега духа от север, от Карибите. Влагата се усеща.

И Даниел наистина я усети — въздухът беше мек, влагата тежеше с онова вездесъщо присъствие, което обикновено се среща в тропиците и което липсваше, откакто бяха напуснали Манауш.

— Дъждовете идват — повтори пилотът. — Може би утре, може би вдругиден, но идват.

Даниел отново се вторачи в призрачната луна. За пръв път от началото на хаоса ѝ се струваше, че наистина може да се спасят.

48.

Първата половина от нощта мина спокойно, навярно заради огньовете или заради големия брой ранени предишната нощ зверове. Но после сипакните отново започнаха да дебнат около поляната. Задействаха сензорите поне десет пъти, привличайки към себе си кратки автоматични откоси, на два пъти някое от чудовищата се опита да излезе на открито и не стигна много далеч.

Хоукър уби и двете създания с тежкия автомат „Барет“. Първото просто се строполи на земята и остана неподвижно. Второто беше разкъсано като керамична мишена на учебно стрелбище. Малко покъсно сред дърветата избухна взрив, когато едно от чудовищата се опита да отмъкне заредения с експлозивни труп.

След това съществата станаха по-предпазливи и стояха на разстояние от края на поляната, далеч от мъждукащата светлина на огньовете и пронизващия червен лъч на лазера. Призори изчезнаха и хората се захванаха за работа.

Докато слънцето се издигаше на хоризонта, те започнаха да пренасят оръжието и боеприпасите си на върха на храма, място, което щяха да отбраняват докрай.

Планът беше прост: да задържат сипакните на разстояние до началото на дъждовете. От покрива на храма щяха да имат отлична видимост и зверовете буквално трябваше да щурмуват цитаделата, за да се върнат в пещерата.

Отначало предполагаша, че може да ги нападнат от всички страни, но когато проучи стените на пирамидата, Макартър се възхити от строителното майсторство на маите. Трите страни без стълбища бяха стръмни, най-малко седемдесет градуса, камъните бяха наредени плътно един до друг, а повърхностите им бяха гладки и хлъзгави. Въпреки невероятната способност на зверовете да се катерят, той се съмняваше, че могат да се изкачат по тези стени. Фронталната атака и стълбището бяха главният проблем.

За да се защитят, изкопаха плитка траншея на три метра от началото на стълбището, която опасваше цялата предна страна на храма и по една четвърт от двете странични. Покриха я с найлонови платнища и чували за боклук, които бяха взели, за да опаковат артефактите и други съкровища. Напълниха я с керосин и домъкнаха един от двата оцелели варела до нея. Останалите експлозиви бяха разположени в различни точки наоколо и като допълнителна защита преместиха металните шипове и другите препятствия от вътрешната ѝ страна.

Работиха, без да вдигат глава, през целия ден, докато светлината бавно започна да помръква. Късно следобед хоризонтът избледня, във въздуха тегнеше влага. Хълмовете, които по-рано се различаваха от върха на пирамидата, вече не се виждаха. Лишен от блясъка си, идеално кръглият оранжев слънчев диск плуваше в мътнобялото небе.

Всички членове на експедицията вече знаеха онова, което Хоукър беше разбрал: дъждовете идваха и щяха да ги спасят — стига да издържаха до тогава. Ала подозираха и че приближаващите бури ще доведат сипакните, привличайки ги като сирена към единственото място, където можеха да намерят убежище в радиус от петнайсет хиляди километра. И затова бързаха да довършат приготовленията си навреме.

Хоукър и Даниел се върнаха в джунглата и се опитаха да калибрират наново сензорите, така че да следят не само земята, но и дърветата. Пилотът стоеше на пост с най-здравото от оцелелите кучета, докато Лейдлоу си играеше с пулта на детекторите за движение. Придвижваха се от сензор на сензор, като казваха на Бразош по радиостанцията да изключи системата за кратко и след пренастройването на сензора му нареждаха отново да я включи.

Първите няколко промени минаха гладко, но на четвъртия път между показалеца на Даниел и сензора прескочи искра.

Носачът моментално се свърза с тях:

— Какво направихте? Целият екран се побърка.

Тя се отдръпна назад.

— Как е сега? — попита Хоукър по радиостанцията.

Последва мълчание, навярно Бразош рестартиреше програмата.

— Всичко е наред — отвърна той с облекчение.

— Влажността засилва статичното електричество — заключи пилотът. — Може би няма да е зле да побързаш.

Даниел го стрелна с поглед и той вдигна радиостанцията към устата си.

— Изключи пак системата.

Бразош натисна ключа и екранът потъмня. През следващата минута щяха да са слепи и носачът установи, че няма сили да се взира толкова дълго в черния дисплей.

Огледа се наоколо. Макартър стоеше на покрива на храма до грамадния „Барет“, докато Ерик, единственият оцелял от наемниците на Кауфман, качваше горе две тежки кутии с патрони. Сюзан тършуваше сред останалите сандъци с провизии близо до първоначалния център на лагера, а Верховен безмилостно командваше Девърс. Караше го да трупа тежки камъни върху импровизирана шейна и да я влачи до траншеята, където трябваше да я разтовари. След десетина такива курса лингвистът беше целият в пот и раната на рамото му кървеше през марлята.

Второто оцеляло куче лежеше спокойно, ближеше бинтованите си рани и дишаше тежко.

Бразош вдигна радиостанцията си.

— Може ли вече да я включа?

Хоукър погледна Даниел.

— Не искам да те препирам, но...

Тя не му обърна внимание и продължи да се бори с миниатюрните копчета. Накрая отстъпи от сензора.

— Би трябвало да се получи.

Пилотът натисна бутона на уоки-токито.

— Давай.

Докато чакаха отговора на Бразош, Даниел леко прехапа устни.

— Как е? — попита Хоукър.

Гласът на носача прозвуча неуверено.

— Пак смущения. Тоя път май че е във втори сектор.

Втори сектор се намирал почти в края на кръга.

— Няма логика, още не сме стигнали дотам. Сигурно не гледа където трябва.

Хоукър вдигна радиостанцията, за да повика отново Бразош, но преди да успее, немската овчарка до него се напрегна. След миг от

поляната долетя лаят на другото куче и овчарката се стрелна към него.

Въздушната сирена отекна над поляната в момента, в който един от зверовете изскочи от джунглата и се понесе към храма.

Озовала се в пространството между него и пирамидата, Сюзан се паникьоса, заряза работата си и се затича към Макартър, неволно изпречвайки се точно на пътя на чудовището.

Верховен ѝ извика, ала вече беше късно. Грабна пушката си, пристъпи напред и натисна спусъка.

Оловният куршум улучи целта си и спуска корубата на създаването, но рикошира от ъгловатото му туловище и не успя да го повали. Ранената длан на южноафриканеца не бе залепена за помпата и той не можеше да презареди.

Чудовището скочи.

Верховен замахна с пушката като с тояга, ала звярът пое удара и го повали.

Бразош, който беше най-близо, стреля и звярът за миг завъртя глава към него.

Окървавеният Верховен използва момента, оттласна се назад с крака и измъкна пистолета на Хоукър от колана си.

Звярът отново се обърна към него и го нападна с разтворена пасть. Пистолетът се озова в устата му и Верховен натисна спусъка.

Темето на чудовището се пръсна и главата му се завъртя настрани, отскубвайки пистолета заедно с големи парчета плът от ръката на Верховен. Съществуването се олюля назад и се строполи по хълбок.

Хоукър стигна до мястото след няколко секунди и бе поразен от раните, нанесени от звяра. Южноафриканецът беше успял да предпази лицето и шията си, но от раната отстрани на тялото му и от разкъсаната артерия на предлакътницата му кръвта шуртеше на тласъци.

Пилотът откъсна парче от ризата на Верховен, за да му направи турникет, и нареди да повикат Даниел.

Раненият погледна ръката си. Очите му губеха фокус.

— Къде е момичето?

— Успя да стигне до храма — отвърна Хоукър, докато увиваше платата около ръката му.

Верховен едва кимна и изпъшка:

— Престани.

Хоукър стегна турникета и се зае да прави втори.

— Късно е за това — дрезгаво прошепна южноафриканецът. — По-добре да си отида така... отколкото в някой дом.

Пилотът спря и Верховен го погледна. Започна да кашля кръв.

— Всички грехове са опростени, нали? — успя да прошепне.

Хоукър поклати глава.

— Няма нищо за прощаване.

Верховен едва забележимо кимна и успя да произнесе:

— Адски си прав. — В момента, в който Даниел пристигна при тях, той протегна ръка и сграбчи Хоукър за ризата. — Довърши тая работа. Довърши я и заведи хората у дома.

Разтърси го веднъж, сякаш за да подчертае заповедта, но пръстите му се изплъзваха. После дланта му се отпусна и падна на сухата земя. Без да затвори очи, Пик Верховен умря.

Даниел приклепна до Хоукър и постави длан на рамото му. Пилотът се взираше в мъртвеца, неспособен да откъсне поглед от него.

Викът на Бразош наруши мълчанието:

— Боже мой!

Хоукър и Даниел се обърнаха към него. Носачът мрачно се взираше в контролния пулт на охранителната система.

Хоукър протегна ръка и затвори очите на Верховен. Взе черния пистолет от земята, изправи се и последва Даниел към пулта.

На дисплея се появяваха обекти — бяха поне дванайсет. Пак се струпваха откъм запад — Броят им бързо растеше, като че ли чакаха да се съберат, за да нападнат.

Хоукър погледна нагоре. Мъглата над тях се сгъстяваше в плътен тъмносив пласт и слънцето вече не се виждаше.

Преди разразяването на бурята времето за всички изтичаше — и за зверове, и за хора.

49.

Хоукър се взираше в компютърния екран — електромагнитното излъчване го беше повредило почти безвъзвратно, но се виждаше, че броят на зверовете откъм запад продължава да расте.

— Върви при храма — каза той на Даниел.

Тя погледна дисплея.

— Никъде няма да ходя.

Пилотът посочи Бразош.

— Той няма да успее без твоя помощ.

Тя кимна неохотно.

— Напълнете траншеята и я подпалете — добави Хоукър. — Действайте бързо. Нямам много време.

Лейдлоу хвана носача за ръката, помогна му да се изправи и тръгнаха към пирамидата. Кучетата ги последваха.

Хоукър се обърна към дърветата, които бяха започнали да се огъват под напора на вятъра. Клоните им се люлееха, листата им се бяха обърнали с вътрешната страна навън. В пространствата между стволовете зърна движение. Зверовете бяха там, блъскаха се за добра позиция, сумтяха и надаваха крясъци. Изглеждаха нервни, колебливи — може би заради огньовете, гаснещите слънчеви лъчи или заради смъртта на първите, които бяха нападнали, но нещо явно ги възпираше.

Каквато и да беше причината, това нямаше да продължи много. Небето бързо потъмняваше и вятърът ставаше все по-студен — ледени въздушни течения, предшестваци приближаващата буря. По поляната хвърчаха листа и шума. Скоро щеше да настъпи моментът, в който нямаше да има нито слънце, нито дъжд. И тогава щеше да започне атаката.

— Я да видим дали можем да ви дадем друга тема за размисъл — каза Хоукър и насочи кратък откос към множеството, после изстреля няколко куршума по последния варел керосин, разположен между него и зверовете.

Контейнерът избухна с мощен грохот и зверовете се пръснаха, но скоро се събраха отново. След малко един от тях излезе между дърветата.

Хоукър го зяпна със страхопочитание. Беше истинско чудовище, високо близо три метра до плещите, широко и ъглесто. Челюстите му леко се разтваряха при вдишване и издишване и разкриваха остри като кинжали зъби. То се издигна за миг на задните си крака и подуши въздуха като страховит фантастичен водоливник, издялан от черен вулканичен камък.

От джунглата се появи малко по-дребен негов двойник. Създанието тихо сумтеше и редиците остри косми на тила му се движеха като тръстика на вятъра. То премести поглед от Хоукър към керосиновите пламъци и после към извисяващия се зад тях храм.

Пилотът свали фугасна граната от колана си и изтегли пръстена. Без да откъсва очи от най-грамадния звяр, той я хвърли към дърветата и сипакните проследиха полета ѝ на тъмния небесен фон. Гранатата избухна до тях и в този момент Хоукър откри огън.

Бронебойните куршуми се забиха в туловището на огромното чудовище. Разхвърчаха се тъмна кръв и парчета кост и съществото падна като подкосено. Вторият звяр хукна обратно към джунглата, но се строполи под дъжда от куршуми.

Сепнати от неочакваната атака, някои сипакни отстъпиха, но други нападаха. Хоукър свали връхлитащите създания едно след друго, прицелвайки се с механично хладнокръвие и точност.

Когато и последният нападащ звяр падна мъртъв, той зареди нов пълнител в автомата, превключи на автоматична стрелба и откри огън по периферията на поляната. Куршумите се врязаха в джунглата като нож, покосявайки криещите се там сипакни. В този миг първата гръмотевица отекна в далечината като грамадни търкалящи се камъни.

Светкавица разцепи оловното небе. Хоукър продължи да стреля, презареждаше и пак стреляше. Изхвърлените гилзи хвърчаха наоколо, а оръжието пушеше с нажежена цев. И тогава по поляната се посипаха първите капки дъжд.

Усети го по раменете и тила си, отначало само няколко капки, тежки и студени, последвани от влудяваща пауза.

След това пороят най-после се изсипа.

Светкавицата проблесна в небето, гръм отново разтърси земята и дъждът рукна. След секунди бурята заехтя по-силно от автоматичния огън — истински потоп, шибашц поляната и джунглата с грохота на връхлитащ влак. Съществата се скриха сред дърветата, отстъпвайки под напора на куршумите, вятъра и дъжда.

Хоукър тръгна напред. Зареждаше, стреляше и отново зареждаше, безпощаден и забравил за всичко друго, докато затворът на автомата блокира. Беше изгорял след изстрелването на четиринайсет пълнителя — над четиристотин патрона. Ала вече нямаше значение. Дъждът се лееше от небето, наводняваше земята и заливаше с яростни пориви поляната.

Докато Хоукър се взираше в мрака, във въздуха отекна нова гръмотевица. Всичко наоколо се движеше, вятърът бясно люлееше клоните на дърветата и храстите, листата се откъсваха и пръскаха като конфети. Развихряше се истински ураган и пилотът с усилие пазеше равновесие, примижал от вятъра и брулеция го дъжд. Едва виждаше зверовете в гората. Земята беше осеяна с телата им.

Едно от чудовищата изпълзя от джунглата. Беше ранено и провлачваше единия си крак. Строполи се на земята и изпадна в ритмични гърчове. Втори звяр се свлече зад него, ъгловатата му глава бе изгубила формата си.

Хоукър наблюдаваше картината на опустошението и гърдите му бързо се надигаха от прииждащия адреналин. Несъзнателно отпусна оръжието. Чуваше пронизителните крясъци на сипакните, издигащи се над воя на вятъра и плисъка на пороя. Чудовищата страдаха от дъжда и куршумите, умираха в бурята.

И все пак, въпреки дъжда, друго чудовище подаде глава от гората и впери очи в Хоукър. Озъби се, погледна нагоре и се скри под относителния заслон на дърветата.

След секунди се появи друго. Понечи да се дръпне назад като първото, но спря, мятайки глава като кон, пропъждащ досадни мухи. Проливният дъжд го шибаше от всички посоки, но вместо да отстъпи, звярът тръгна напред и напълно излезе от джунглата. Вирна триъгълната си глава към небето и нададе предизвикателен вой.

До него пристъпи втори, като ръмжеше и ровеше земята. След миг към тях се присъедини трети.

Хоукър ги зяпна смаяно. Сега бяха изцяло под дъжда. *Под дъжда!* Въпреки че се сипеше на талази над поляната, макар че ги смущаваше, пареше и изгаряше, дъждът не ги убиваше.

Когато напълно осъзна този ужасяващ факт, Хоукър изруга свирепо, предпазливо отстъпи назад, обърна и се затича.

Сипакните нападаха.

50.

Хоукър тичаше към храма, захвърлил автомата си. Да не го забавя. Две от чудовищата го преследваха. Първото бързо го настигна и му се нахвърли, но се строполи на земята с откъснат десен крак. Беше улучено от монтирания на покрива на храма автомат „Барет“. Второто същество прескочи поваления си другар и продължи преследването.

Хоукър изобщо не се озърна назад. Стигна до ръба на траншеята и скочи в мига, в който някой натисна детонатора. Експлозивите избухнаха и траншеята запламтя. Взривът отклони траекторията му във въздуха и той полетя към редицата заострени шипове. В последния момент успя да се извърти, за да не се набучи на тях, но единият разкъса ризата му и го одра.

Хоукър увисна на шипа като насекомо, нанизано на карфица. Докато се опитваше да се освободи, чу кълтящия вой на звяра. Обърна се към огнената стена и видя, че чудовището я прескача, насочвайки се право към него.

Хоукър се притисна към земята и звярът се наниза на съседните шипове. Повърна, изтръгна шиповете от пръстта и с олюляване отстъпи назад, надавайки оглушителен рев.

Хоукър незабавно осъзна, че още е в опасност. Тук не можеха да го прикриват с автоматичен огън. Намираше се прекалено близо до стръмната стена на храма. Нямахше как да наклонят толкова монтирания на триногата автомат.

Сипакната се обърна към него с все още стърчащия от гърдите ѝ дълъг метален кол. Хоукър най-последно отскубна ризата си от шипа, но вече беше късно — съществото вдигаше лапи и оголваше зъби, за да го атакува. То се хвърли напред, но главата му отскочи настрана и черепът му избухна, пръснат от дъжд от куршуми.

Даниел стоеше в подножието на стълбището и зареждаше нов пълнител в автомата си.

— Писна ми да гледам как хората ми умират — извика тя. — Да се махаме оттук.

Продължи да стреля по поляната, където още сипакни бяха започнали отчаяната си атака. Хоукър рязко извади шипа от гърдите на мъртвия звяр и изкачиха тичешком стъпалата до покрива на пирамидата.

Когато стигнаха горе, битката вече бушуваше — автоматичен огън, гръмотевици, светкавици и дъжд. Сипакните се бяха пръснали пред тях, попаднали в смъртоносно поле без прикритие между джунглата, в която не искаха да се върнат, и бързо догарящата огнена стена. На поляната бяха излезли най-малко трийсет чудовища, много от които ранени и куцащи, ала броят им намаляваше под яростния обстрел. И все пак основната част от групата продължаваше да напредва, а от дърветата тичаха още сипакни.

Ерик стреляше с автомата на триногата, улучвайки съществата с безпощадна точност. Прицелваше се, натискаше спусъка, после насочваше оръжието към друг звяр. Наоколо Даниел, Макартър и Бразош обстрелваха поляната със своите автомати, докато зад тях Сюзан зареждаше нови пълнители, а Девърс стоеше невъоръжен и паникьосан, крещейки полезни — поне според него — инструкции.

Зверове стигнаха до траншеята, прескочиха снижаващите се пламъци и се втурнаха към стълбището. Даниел откри огън и разкъса нападателите още преди да стигнат до средата. В същото време Макартър се прицели отстрани в две сипакни, катереци се по стената, по която по-рано беше сигурен, че не могат да се изкачат.

Сюзан посочи на Бразош друг звяр от южната страна, носачът стреля в туловището му и той падна и се загърчи на земята.

В калта на поляната джапаха още зверове, вече по-бавно — влачещо се стадо, което продължаваше да настъпва въпреки унищожителния огън на защитниците.

Хоукър грабна един автомат, ала той се оказа празен. Взе втори, само за да установи същото. Погледна Сюзан, но тя поклати глава. Нямаше повече патрони. Той се обърна, за да предупреди другите, но вече беше късно.

Първо млъкна едно оръжие, после друго, докато накрая се чуваха само тракащите изстрели на петдесеткалибровия автомат. Но скоро и той замлъкна.

Сега единствено дъждът продължаваше да съска в полустопения керосинов варел. Ерик се изправи и се присъедини към групата.

Хоукър пристъпи към ръба на покрива и в същия миг раздвоена светкавица разцепи тъмното небе. Облян от пурпурна светлина, пилотът ясно видя подгизналата поляна. Навсякъде се търкаляха мъртви същества, десетки други се гърчеха и трепереха, смъртно ранени или отпуснати в калта. Мазните им секрети унищожаваша собствените им тела и образуваха черни локви.

Но други продължаваха да напредват към храма, може би излезли току-що от джунглата. Движеха се много по-бавно, сякаш мъкнеха огромни тежести.

Дъждът все пак ги погубваше. Не ги убиваше по онзи драматичен начин, който бяха наблюдавали при ларвата, но им нанасяше сериозни поражения. И може би щеше да ги унищожи напълно, ако имаше достатъчно време, ала Хоукър се съмняваше, че някой от защитниците на храма ще доживее, за да го види.

Когато проблесна поредната светкавица, той преброи шест приближаващи се сипакни. Не можеше да измисли начин да убие дори и една от тях. Провери пистолета си — оставаха му само три патрона, а и по всяка вероятност меките оловни куршуми щяха да се сплескат в костената броня на чудовищата като топчета за пейнтбол.

Когато първият звяр се приближи до подножието на храма, той стисна зъби, хвана здраво металния кол и извика на другите:

— Пригответе се!

Всички вдигнаха различни оръжия, които да използват като тояги, и метални колове.

Една от сипакните стигна до стълбището, последвана от втора — но след няколко стъпала спряха. Другите на поляната също се поколебаха, обърнали глави към джунглата.

Даниел застана до Хоукър и попита:

— Какво чакат?

Зверовете стояха неподвижно и предпазливо гледаха дърветата. Вдигнатите им опашки се клатеха назад-напред и главите им бяха странно килнати настрани.

Едната немска овчарка нададе вой и скоро хората също чуха едва доловимия в бурята тътен, който идваше откъм джунглата.

След секунди индианците изскочиха с крясъци от дърветата. Заизсипваха се от всички посоки и нападаха с копия и високо вдигнати каменни брадви.

Врълетяха останалите на поляната сипакни и ги покриха като мравки.

Двете същества на стълбището се обърнаха и продължиха атаката си. Едното беше ранено и не можеше да се изкачва бързо и индианците го настигнаха по средата. Но другото се втурна напред, към безопасността, която пещерата под пирамидата щеше да му осигури.

Когато звярът стигна горе, Хоукър се прицели в главата му и изстреля последните патрони от пистолета си. Сипакната отскочи наляво и металният кол рикошира от гърба ѝ. Тя рязко залюля глава като бик, запрати пилота към стълбището и той се затъркаля надолу по стъпалата.

Другите оцелели от експедицията бяха хванати в капан пред зейналия вход на храма. Даниел удари чудовището по главата с автомата си, но оръжието отскочи от костената повърхност. Все пак отвлече вниманието му достатъчно, за да може един от индианските воители да се метне на гърба му, размахвайки каменната си брадва.

Сипакната отхвърли мъжа назад и го нападна, ухапа го в челюстите си и започна да мятта глава насам-натам, но другите индианци безстрашно я атакуваха. Един от тях се опита да я удари по краката с брадва и беше смачкан под кървавата лапа. Друг замахна към, очите на създанието, но то завъртя глава, опашката му описа светкавична дъга и го обезглави. Трети заби със страшна сила брадвата си в бронята на чудовището и каменното оръжие се напука.

Сипакната се наклони, завъртя се, ухапа воина за шията и го метна през ръба на покрива. Остана свободна за миг, но после я заля нова вълна индиански воители. Един от тях заби копие си в туловището ѝ, улучвайки цепнатината между раменната и гръдната плоча.

Болката хвърли сипакната в дива ярост, която сякаш възвърна отнетите ѝ от дъжда сила и бързина. Тя нанесе на нападателя си смъртоносен удар в гърлото, ухапа в челюстите си втори индианец и заби нокти в ребрата на трети. Опашката ѝ се завъртя като летяща сабя

и улучи друг воин, който политна назад, притиснал с ръце корема си в отчаян опит да не позволи на червата си да се изсипят навън.

Побеснялото чудовище размахваше лапи и виеше страховито, но индианците продължаваха атаката.

Сред тях беше Путок, воинът, с когото бяха влезли в селото на племето холокуа. Покрит с кръв от глава до пети, той някак успя да оцелее във вихрушката от зъби и нокти и се хвърли напред в момента, в който звярът се обърна и за секунда оголи цепнатината между шията и тялото си. Путок заби копието си в нея с цялата си сила и тежест и от раната изригна гейзер черна кръв. Сипакната се изправи на задните си крака, отметна глава назад и нададе ужасяващ крясък, който отекна над джунглата.

После отново застана на четири крака и замахна към воина, който отхвърча назад разпорен от рамото до кръста. Но докато падаше и кръвта му изтичаше върху камъка, Путок видя какво е успял да постигне.

Съществото отчаяно посегна към забитото в туловището му копие и разцепи дръжката на трески в опит да го изтръгне. После, осъзнало, че не може да се справи с вълната от нападатели, се обърна към тъмния вход на храма. Насочи се натам, изгубила интерес към битката. Ала индианските воители я повалиха с мощни удари и тежестта на собствените си тела.

Тя се опита да ги отхвърли от себе си, отново се изправи на задни крака и нададе оглушителен рев, сякаш титаничният екот на собствения ѝ глас можеше да я спаси. Но когато и последното копие потъна в тялото ѝ, краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на покрива, а главата ѝ с трясък се стовари върху камъка.

Индианците продължиха да я обсипват с удари още една-две минути, докато яростта им постепенно се уталожи. Отдръпнаха се от ужасяващото създание и се заеха да помагат на ранените и да се мият под плющия дъжд.

Никой от експедицията на НИИ не реагира веднага. Всички гледаха смаяни, не знаеха какво да правят. Даниел се вторачи в мрака на бурята, но не забеляза нито един жив звяр. Сега из поляната се движеха само индиански воители, шибани от вятъра и талазите вода. Не можеше да повярва, но безумието беше свършило.

Когато дойде на себе си, тя помоли Макартър и Девърс да ѝ помогнат да поговори с индианците и се заозърта за Хоукър. Щом стигна до стълбището, той се появи отдолу и се качи на покрива. Огледа кланицата, после насочи вниманието си към групата. Увери се, че всички са добре, и се отпусна на най-горното стъпало, вперил очи в подгизналата от дъжда поляна.

Даниел се приближи и седна до него. В небето отекна нова гръмотевица.

— Добре ли си? — попита младата жена. Трябваше едва ли не да вика, за да я чуе в бурята.

Той я погледна и кимна. Беше прекалено изтощен, за да отговори.

Когато поредната светкавица освети поляната, Даниел се озърна натам и отметна мокрите кичури от лицето си. Дъждът продължаваше, но вятърът духаше откъм гърба им.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши — рече тя. — Не мога да повярвам, че сме живи.

Хоукър кимна уморено. Даниел погледна небето, присвивайки очи от дъжда. Обзе я внезапна радост и се засмя.

— Прекрасно е да чувстваш, че си жив!

Пилотът се обърна към нея, усмихна се и заговори:

— В Африка казват, че дъждът е живот. — Огледа се, после отново вперил очи в нея. — Дъждът е живот. Дъждът наистина е живот.

Над тях изтътна гръмотевица. Той затвори клепачи и се отпусна по гръб върху мокрия камък. Даниел се усмихна, докосна го по лицето и легна до него — и двамата бяха живи и се наслаждаваха на великолепния дъжд.

51.

Времето в Бразилия се променяше. Ел Ниньо и задържалото се високо атмосферно налягане, причината за нахлуването на сух въздух в Амазония, бяха заменени от постоянно придвижващи се от север въздушни маси, които насочваха огромно количество влага от Карибите към сърцето на джунглата и носеха облаци и дъжд, плътно покриващи района от Централна Бразилия чак до крайбрежието. На поляната, на която се издигаше храмът, щеше да вали цели девет дни без прекъсване.

Сред проливния дъжд индианците от племето холокуа се заеха с мрачните задачи, следващи всяка битка. Докато изнасяха убитите, те се натъкнаха на трупа на Пик Верховен и безмълвно го взеха с останалите. Щяха да поставят тялото му до тези на своите воители и да започнат церемонията по кремирането. Около огромните клади щеше да цари печал, но щяха да се разнасят и тържествени напеви, докато димът издига храбрите духове към небето.

Оцелелите членове на експедицията нямаше да участват в тези ритуали. Те останаха на поляната с група индиански воители, за да изчакат отминаването на дъждовете в набързо възстановените палатки.

На втория ден индианците им донесоха храна. Дивечът в района беше оскъден и това правеше жеста на племето още по-щедър.

Преглъщайки парче риба, Хоукър се обърна към Даниел и Макартър.

— Според вас колко време ще им отнеме да изсекат нов камък за покрива на храма?

— Казаха, че ще го направят — отвърна професорът. — Обаче в селото им не забелязах каменни сгради. Честно казано, съмнявам се, че притежават необходимите умения.

— Така си и мислех — въздъхна пилотът. Остави чинията си, измъкна се от импровизираната палатка и се насочи към храма в ситния като мъгла дъжд. Макартър и Даниел го последваха. Прекосиха поляната, изкачиха се по стълбището и се спуснаха вътре.

Хоукър предпазливо откачи жиците на заредените експлозивни и ги извади. След това замахна с тежък чук и удари заоблената стена на кладенеца. Камъкът се напука и разцепи, във всички посоки се разхвърчаха остри късчета. След втория удар към водата полетяха по-големи парчета.

Сепнати от шума, в храма влязоха неколцина индианци. Отначало се изненадаха от гледката, но скоро разбраха какво прави Хоукър и се заеха да оглеждат пръснатите наоколо големи камъни — части от плочата, която бе запушвала входа към пещерата. Избутваха ги към ямата, вдигаха ги и един по един ги хвърляха вътре.

Пилотът продължаваше да удря по стената на кладенеца и когато свърши, се зае с олгара. Индианците извикаха останалите си другари и скоро образуваха верига, по която пренасяха кошници с камъни и дървета и ги изсипваха в кладенеца.

Изтощен, Хоукър предаде чука на Макартър, който след няколко минути се смени с Даниел. Като се редуваха така, след половин час тримата почти приключиха — По-голямата част от маянския олтар беше натрошена на парчета, които хвърлиха в ямата.

Индианските воители продължиха работата. Скоро кладенецът щеше да се напълни. Каменната „тапа“ щеше да тежи най-малко десетина тона и нито една сипакна нямаше да може да избяга от подземния свят.

Когато индианците отидоха да донесат още камъни, Даниел се облегна на стената, стиснала тежкия чук в ръце. Озърна се и спря поглед на разрушения олтар. Някакъв проблясък привлече вниманието ѝ.

— Какво е това? — вторачи се тя в слабото сияние сред развалините. Опря чука на стената, приклепна сред праха и натрошените камъни и разчисти част от останките. Блясъкът се усили. Даниел се наведе и измъкна от руините камък с триъгълна форма и големина на обемист речник. Избърса праха и мръсотията от повърхността му и прокара пръсти по заоблените ъгли и ръбове. Беше направен от някакъв прозрачен материал, на пипане наподобяващ тежък акрил.

— Топъл е — отбеляза тя.

— Какво е това? — попита Хоукър.

Даниел поклати глава.

— Нямам представа. Освен ако не е от... — Кристалите на Мартин и радиоактивните кубчета бяха стояли върху олтара, което я накара да се зачуди дали най-после не е открила онова, което търсеше.

След като бяха спасили Сюзан и установиха, че пещерата е празна, Даниел беше заключила, че няма нищо за откриване. Но след обяснението на Кауфман за електромагнитното излъчване започна да се съмнява в това. Електромагнитният импулс трябваше да идва отнякъде.

— Спомняте ли си историята за Тулан-Суяоа? — обади се Макартър. — Когато същността на боговете била прехвърлена в специални камъни?

Даниел кимна и докато отново се взираше в предмета, усети нечие присъствие в преддверието на олтарната зала. Обърна се и видя Стареца, подпрян на ръката на друг индианец. Изглеждаше също толкова немощен, колкото и преди, но очите му бяха ясни. Той бавно се приближи към нея, без да откъсва поглед от камъка. Не изглеждаше изненадан.

— Гарон Сипакна — произнесе вождът.

Но Девърс го нямаше, за да преведе думите му.

— Гарон Сипакна — повтори Стареца и леко се потупа по гърдите.

— Мисля, че казва „сърцето на Сипакна“ — каза Макартър.

Лейдлоу погледна камъка и го подаде на вожда, но той леко го побутна към нея и надзърна в почти затрупания кладенец. Явно останал доволен, той се обърна и се насочи към професора. Разтвори длан и му подаде някакъв малък предмет.

Макартър го разгледа отблизо. Беше компас, много стар, поне на сто години. Трябваше да е компасът на Блекджек Мартин.

Археологът го взе почтително.

Старецът отиде при Хоукър и му поднесе обсидианов връх за копие, докосвайки най-новата му рана и произнасяйки индианската дума за „воин“.

Пилотът се поклони в знак на благодарност и вождът се върна при Даниел, като отново събра длани пред устата си. Погледна я в очите и изрече думата „Уалон“, като кимаше.

Макартър си спомняше тази дума.

— Нарича те „Старата“ — преведе той. — Но това няма нищо общо с възрастта, означава „вожд“.

Даниел също кимна, изненадана от комплимента. Повтори жеста на Стареца и се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ, обърна се и си тръгна, подкрепян от индианеца.

На другия ден, придружени от неколцина воители, членовете на експедицията напуснаха поляната въпреки променливия, но почти постоянен дъжд. Иначе четиридневният в сухо време преход се проточи в двуседмично газене в калта. И дори когато стигнаха при реката край Стената на черепите, небето притъмня и дъждът отново се заизсипва.

Даниел трепереше от студ, но сега виждаше неща, на които по-рано не обръщаше внимание: фини капчици по палмов лист като мъниста от течено сребро, розови орхидеи сред дърветата, яркожълто цвете, което рязко се затвори при първите капки дъжд.

Бяха в джунглата повече от месец, а не ги беше забелязвала. Почти ѝ се искаше отново да срещнат колона трудолюбиви мравки и Макартър да ги посочи възхитено.

От Стената на черепите пое на юг, към Рио Негро. Пет дни по-късно спряха преминаващ кораб с дизелов двигател, натоварен с махагон и влачещ още трупи след себе си. Докато се качваха, Даниел се озърна назад към индианските им придружители, но тях вече ги нямаше.

На борда благодариха на новите си домакини, любезно отклонявайки въпросите за окаения им вид. Накрая те ги оставиха на мира — да търсят отговорите на собствените си неразрешени въпроси.

Макартър размишляваше главно за храма на поляната. Въпреки наученото пирамидата си оставаше почти пълна загадка.

— Признавам, че ми е трудно да приема твоите предположения за пещерата и скелета — обърна се той към Даниел. — Но не мога да го обясня по друг начин. Особено в светлината на последната ни находка. — Имаше предвид камъка в раницата ѝ. — Ако си права, деформираният скелет сигурно е на някой от група хора, може би участници в експеримент, върнали се назад във времето. С идването си тук те са заварили свят с неблагоприятни за тях условия — слънце и дъжд, който парел кожата им. Тъй като нямали голям избор, принудили местните жители да построят храма като „запушалка“ на пещерата,

обучавайки ги да работят с въжета, инструменти и камък. И се обявили за полубогове, навярно въпреки зачатъчните вярвания на туземците. Това е отразено в историята за самовъзвеличилият се Укуб-Какиш в „Попол Вух“.

— Мислих си за героите, които победили Сипакна — обади се Сюзан. — Текстът съобщава, че бил хванат в капан, но не и убит, а само затрупан под каменна планина. Чудя се дали това не е някакво предупреждение, дали първите разказвачи на историята не са знаели, че сипакните може пак да излязат, ако храмът бъде отворен.

— Предупреждение, скрито пред очите на всички — отбеляза Даниел, като се взираше в носещата се край тях вода. — Като плаващия труп.

Макартър кимна. Предполагаше, че индианците холокуа са го хвърлили в реката като предупреждение за племето нури, а и защото са знаели последиците от водата за сипакните — че растящата в него ларва не може да оцелее.

— Според мен това място е положило началото на много маянски легенди — рече професорът. — Например за злите същества от подземния свят: обитателите на Шибалба, дървените кукли, Укуб-Какиш и Сипакна. Ние от западната цивилизация обикновено мислим линейно — един въпрос, един отговор. Но в множество по-древни култури нещата не са черно-бели. Устните предания водят до постоянно доразвиване на историята. Различни общности са се смесвали, заимствали са едни от други и са повтаряли безброй варианти на един и същи мит. Различни версии на истината.

Даниел го погледна и каза:

— Това ми е ясно. Когато пристигнах тук, за да търся източника на онези кристали, си мислех, че те са част от някаква машина, дело на по-развита цивилизация. За нас това наистина бяха части, като автомобилни свеци или горивни инжектори, и искахме да намерим цялата система. Но за племето холокуа те са свещени предмети, които носят дъжд. Реликви от истинския Черен дъжд. И кой може да твърди, че не са прави? Ние ги върнахме на племето и дъждът дойде. Две версии на истината, и двете верни в очите на техните автори.

Макартър слушаше и кимаше. Погледна Хоукър, който, общо взето, мълчеше, откакто бяха напуснали поляната. Професорът нямаше представа за какво мисли пилотът.

— Някакви идеи? — попита той.

Хоукър се усмихна, сякаш го бяха хванали в неловка ситуация.

— Просто се чудя. Пътувал съм много. Седем дни с камион през пустинята, два месеца на кораб, който постоянно попадеше от една буря на друга. Изобщо не бих тръгнал, ако в крайната точка не ме очакваше някаква важна работа. Обаче тук става дума за пътешествие във времето. Трябва да е било ужасно. Защо изобщо са се опитали? И защо са се върнали в толкова първобитна епоха? Явно не е завършило много добре за тях.

Отговори му Сюзан:

— Може би процесът не е бил усъвършенствен. Може да не са искали да се връщат толкова назад.

— Някакъв експеримент — добави Даниел. — Като опита на Колумб да открие нов път до Индия. Понякога се изгубваш и се натъкваш на неща или места, където изобщо не си искал да ходиш.

— Възможно е, но по-скоро ми се струва, че там има още нещо — отвърна Хоукър, загледан в далечината.

Макартър беше съгласен с него, макар да нямаше представа какво би могло да е това нещо. В известен смисъл му стигаше и онова, което бяха открили. Изглежда бяха намерили един от източниците на вярванията, които по-късно щяха да се превърнат в религията на майте. Религия, пуснала корени на друг континент и развила се в най-голямата цивилизация на доиндустриална Америка, процъфтявайки в продължение на хиляда години, преди да се разпадне на не толкова показни, но по-лични системи от вярвания.

Бавно напредваха по течението, плавайки по тъмните води на Рио Негро към Манауш. Колкото повече се приближаваха, толкова повече се разширяваше реката и започнаха да забелязват стълбове дим в различни точки на хоризонта.

Димът идваше от плантациите по двата бряга. Дъждовният сезон най-после беше настъпил и плантаторите горяха стърнищата, за да подготвят земята за следващата сеитба. Това наведе Макартър на нова мисъл.

— Ние очаквахме дъждовете да убият сипакните, както водата от манерката уби ларвата. Но днес във въздуха има какви ли не замърсявания, включително сяра от въглищата и други източници. Може да не е като киселина, способна да смъкне боята от всяка

повърхност, но е много по-киселинен от дъжда преди три хиляди години.

— Значи според теб затова сипакните не умряха толкова бързо от него, така ли? — попита Хоукър.

Археологът кимна и отново се вгледа в дима.

— Онези огънове не причиняват голямо замърсяване. Но из цяла Америка, Европа и Азия има електростанции на въглища, които изхвърлят милиарди тонове сярна възраст във въздуха. Да не споменавам въглерода и другите отрови. — Погледна Даниел. В известен смисъл сега разбираше целите й. — Явно създаваме свят, който е много по-подходящ за други форми на живот, отколкото за собствения ни вид.

След няколко часа стигнаха в покрайнините на Манауш, гледка, която повечето от тях не бяха смятали, че ще видят отново.

По време на този последен етап от пътуването Даниел несъзнателно се насочи към носа на кораба. Почти си бяха у дома и започваше да се пита какво ги очаква там. Един час преди пристигането при нея дойде капитанът.

— Американци ли сте?

Тя кимна.

— Някой ви търси — съобщи й бразилецът. — Смята ви за изчезнали.

— Кой? — подозрително попита Даниел.

— На пристанището. Също американец. Свърза се с нас по радиостанцията. Търсеше изчезнала група под ръководството на красива брюнетка на име Даниел. Вие сте, нали?

— Предполагам, че съм аз. Знаете ли как се казва този американец?

Капитанът поклати глава.

— Ваш приятел. — Беше развълнуван, като всеки приносител на добри новини. — Казва, че ви търсили навсякъде, проверявали всеки кораб, който пристига по реката. Значи amigo. Със сигурност.

Той се отдалечи и Хоукър зае мястото му.

Даниел не изглеждаше особено въодушевена.

— На пристанището ни чака някакъв amigo.

Пилотът сбърчи чело.

— Мислех, че не са ни останали повече amigos.

Тя кимна.

— И аз.

След час пристигнаха на оживен дъсчен кей. След сръчно маневриране около по-малки съдове, корабът се приближи достатъчно и Даниел видя в тълпата трима мъже с тъмни очила. Изглеждаха въоръжени. Единият носеше ленена риза с разкопчана яка и ръката му висеше на превръзка. Позна го веднага.

— Арнолд! — Той й се усмихна от пристанището. — Ти си истинска радост за очите ми!

Корабът пристана и тя скочи на кея.

— Съобщиха ми, че си убит. — Прегърна го, като внимаваше да не закачи болната му ръка.

— Ами да. Както винаги съм казвал, не бъркай официалната версия с истината.

— Какво ти е на ръката?

— Счупих я при падане, единственото, от което бронираната жилетка не може да те предпази.

Мор й разказа за предателството на Гибс и за падането си в реката. Как си счупил ръката в понтона на моста и едва не замръзнал, притиснат към пилона под него. Не подозирал, че всичко е организирано от Гибс, но тъй като си мислел, че ще се срещне с убиеца на Блъндин, взел всички предпазни мерки.

Докато другите слизаха на брега, Даниел накратко му разказа собствените си преживявания.

Първа се появи Сюзан Бригс, която водеше двете оцелели немски овчарки. Зад тях Макартър помагаше на куцация Бразош, а Хоукър мъкнеше замаяния Уилям Девърс, когото бяха упоили, преди да стигнат в Манауш, за да не избяга. Последен беше Ерик.

Хората на Мор се насочиха към него, но Хоукър ги спря.

— Този човек е свободен да си върви.

— Идва с нас — възрази Мор. — Заради информацията, с която разполага.

Пилотът посочи Девърс.

— Ще трябва да я получите от него.

— Той едва ли ще знае каквото ми трябва.

— Тогава ще се наложи да гадаете — настоя Хоукър.

Мор въздъхна ядосано, но пилотът не отстъпи. Ако не беше точната стрелба на немеца, сега щеше да е мъртъв.

— Пуснете го — обади се Даниел. — Няма да е честно. Не и след всичко, което се случи там.

— Отлично — изсумтя Мор, после се усмихна, сякаш одобряваше промяната, която забелязваше в нея. Обърна се към наемника и каза: — Свободен сте да си вървите, млади човече. Днес получавате подарък — живота си. Използвайте го разумно.

Русокосият немец погледна неуверено Мор и Даниел, после Хоукър.

— Бягай оттук — каза му пилотът. — Върни се в родината си, ако можеш.

Бившият наемник колебливо закрачи по кея, озъртайки се назад, преди да се скрие в навалищата.

Мор отново се обърна към Хоукър.

— Като стана дума за завръщане в родината, разбрах, че сте сключили сделка. И въпреки провала на експедицията изглежда сте изпълнили своята част. Това няма да остане неоценено. Само че в положението, в което се намираме, не сме в състояние да спазим нашето обещание. Оперативният ни директор изчезна и се издирва за множество престъпления, включително незаконно присвояване на пари, фалшифициране на документи и убийство. Младата госпожа Лейдлоу е обявена за изчезнала и също е заподозряна. А аз, е, аз официално съм мъртъв. — Той леко поклати глава. — Въпреки това сме ви задължени и ако не се озовем в затвора, ще направим каквото можем за вас.

Хоукър беше наясно със ситуацията. Обърна се към Даниел и каза:

— Можеш да останеш тук. Познавам собственика на един нощен клуб, който с радост ще те вземе на работа.

Тя му се усмихна. Звучеше съблазнително.

— Може би следващия път. Първо трябва да оправя някои неща.

52.

Три месеца след завръщането си от Амазония професор Майкъл Макартър чакаше в меко осветените коридори на федералната сграда „Хари Хопкинс“. Мястото излъчваше скромен чар с черешовата ламперия на стените и полираните месингови парапети и брави в ефектния стил на двайсетте години. На археолога сякаш не му се щеше да напусне тази обстановка, след като току-що беше дал показания пред извънредната сенатска комисия.

Сенаторите любезно го бяха разпитвали в продължение на цели четири часа. Не го притискаха за никакви съществени подробности, което отначало го зарадва, а после му се стори странно. Едва в последните фази на заседанието му хрумна, че е нарочно: не искаха да се стигне до пълно разкриване.

Накрая го накараха да положи клетва за запазване на тайната по силата на Закона против шпионажа от 1949-а, благодариха му за службата и го освободиха. Той остана във фоайето и си прочете вестника, търпеливо чакайки да приключат с другия участник в заседанието.

Вече приближаваше пет часа, когато вратите на заседателната зала се отвориха и отвътре нахлу ярка светлина. Участниците излизаха. Сред тях беше и Даниел.

Нейните показания бяха последни, което ѝ даде възможност да получи уникална представа за събитията. За нейна огромна изненада сенаторите не сметнаха действията на НИИ за чак толкова осъдителни, въпреки че нарушаваха американското, международното и бразилското право най-малко в петнайсет отношения.

Един сенатор дори изтъкна проявената от нея смелост в името на отечеството. Оказа се, че единственият проблем за комисията е Стюарт Гибс и опитът му да се сдобие с технологията за лична изгода. Дебатът бързо се фокусира върху това и вината падна изцяло върху него — както и трябваше. Тъй като не бяха подозирали за незаконните

действия на шефа си, Даниел и Мор бяха оправдани и дори получиха похвала.

И сега, докато заседанията приключваха и засекретяваха транскрибираните показания, плъзнаха слухове. НИИ очевидно щеше да оцелее и се очакваше да назначат за директор Арнолд Мор, макар че още нямаше нищо официално.

Даниел поклати глава. Само във Вашингтон се случваха такива неща.

Някой я повика и тя се обърна. Видя Макартър и му се усмихна.

— Какво прави мил човек като теб на такова място?

— Кой казва, че съм мил човек? — засмя се той на старата им шега.

— Аз — заяви Даниел.

— Съобщиха ми, че мога да разговарям с теб, след като излезеш, стига да не обсъждаме конкретни детайли от показанията си. — Професорът се озърна към заседателната зала, чиито врати се затваряха. — Свърши ли вече? Или трябва да се върнеш вътре?

— Приключихме — потвърди тя. — Това беше последното заседание. И както изглежда, успяхме да се защитим.

Археологът се озърна нервно наоколо. Чувстваше се неловко да говори в коридорите на властта.

— Може ли да те придружа до изхода?

Той надигна лакът като джентълмен, Даниел го хвана под ръка и тръгнаха по полирания под към голямото фоайе. Униформеният охранител им отвори външната врата и отвън нахлу приглушеният шум на тихо сипеция се дъжд. В края на април над целия североизток бяха започнали валежи, третият такъв въздушен фронт след завръщането им.

Когато излязоха изпод осветения навес, по кръглата отбивка се приближи такси с включени фарове и чистачки. Колата спря, пътникът слезе и тичешком се насочи към входа.

— Пак дъжд — отбеляза Даниел, загледана в мъглата.

— Едва ли някога ще се оплаквам от дъждовно време.

Тя се усмихна.

— Аз също.

Макартър я погледна с нежност и попита:

— Чувала ли си се с Хоукър?

Усмивката ѝ се стопи.

— Не. Опасявам се, че никой не го е чувал.

— Някакъв шанс да се завърне в Щатите?

— Още не съм се отказала да се боря с тях. Но както изглежда, те се мъчат да спасят организацията и не искат да усложняват нещата, като се опитват да се справят с репутацията на Хоукър.

На лицето на Макартър се изписа силно разочарование.

— Не се тревожи за него — добави Даниел. — Сигурно сега се пече на слънце и надига чаша бира в някое крайречно кафене в компанията на абсурдно красива жена.

Макартър се усмихна и Лейдлоу се зачуди дали е доловил ревнивите нотки в гласа ѝ. Така или иначе той смени темата.

— С това случаят приключва, нали?

— Да, доколкото знам. Донесохме каквото търсехме. Що се отнася до скелета... Никой няма желание да хвърли усилията, които ще са необходими за неговото пренасяне тук. Далече е и освен това е на територията на приятелска държава, чийто суверенитет веднъж нарушихме.

— Просто... Чудя се дали бихме могли да научим нещо от него. Неща, които трябва да знаем.

И тя беше мислила за това. В клетките на онзи скелет имаше информация за бъдещето на човечеството. Информация, която можеше да обрисова ужасяваща картина. Дали съдбата на човешкия вид наистина щеше да е такава? Сигурно беше по-добре да не знаят.

— Той е погребан — отвърна Лейдлоу — И може би трябва да си остане погребан.

Макартър сви устни и кимна.

— Може би. После се усмихна като горд баща и добави:

— Ти си чудесна жена. Мога само да си представям на какво напрежение си била подложена. Предполагам, че си направила всичко възможно в положението, в което се намираше.

Щеше ѝ се да мисли така.

— Не, не съм, но продължавам да работя по въпроса.

На отбивката пред сградата спря второ такси и спирачките му тихо изсвириха. Дъждът падаше на тънки струи в лъчите на фаровете му.

— Да се качим заедно? — предложи Макартър. — Отседнал съм в „Омни“.

Даниел поклати глава.

— Аз съм в обратната посока.

— Добре. Тогава ти го вземи. — Отвори ѝ вратата, тя пристъпи напред и го целуна по бузата.

— Много поздрави на Сюзан. И се грижи за себе си, моля те.

— Ти също.

Даниел се качи и професорът затвори вратата в мига, в който таксито потегли. През мокрото стъкло тя видя, че пред него спира друго такси, после се обърна напред и се отпусна на седалката.

Докато колата напредваше предпазливо в трафика, Даниел извади сгънат лист хартия от чантичката си. Беше писмото, с което Гибс ѝ съобщаваше за повишението ѝ, преди да я прати в Амазония. Един от сенаторите я беше помолил да го донесе, но когато им го предложи, те решиха да не го включват в протокола. Обяснението им бе просто: смятали, че няма отношение към разследването. Някой от комисията дори намекна, че повишението още е валидно, стига тя да желае.

Даниел препрочете писмото и потрепери отвратно, когато си спомни как бе погалило самолюбието ѝ. Смачка листа и го хвърли в малкото кошче между седалките, при празна кутия от безалкохолно и опаковки от нечий обяд.

Въздъхна, отпусна се отново на облегалката и се заслуша в шума на чистачките, свистенето на гумите по мократа настилка и прекъсваните от статично пращане новини по радиото. За пръв път, откакто се помнеше, нямаше да прави абсолютно нищо, нямаше да спазва крайни срокове, да докладва на началници или да преследва някакви цели. За своя огромна изненада установи, че усещането е изключително приятно.

Арнолд Мор стоеше в тъмна, облицована с олово стая в подземие на сграда пет заедно с шефа на Изследователския отдел и един учен, който работеше по теорията на студения ядрен синтез. Обсъждаха резултатите от анализите на сияещия триъгълен камък, който Даниел беше донесла от Амазония.

— Определено генерира енергия — съобщи шефът на ИО. — Всъщност огромно количество. Обаче не знам как.

— Не е ли чрез студен ядрен синтез?

Ученият поклати глава. Бяха търсили едно, а откриваха съвсем друго.

— Технологията е още по-съвършена.

— Горещ ли е? — попита Мор.

— По-скоро е топъл, но топлината е най-малкото от неговите проявления.

— И къде отива тази енергия? — настоя Мор.

— Повечето от нея се насочва в електромагнитен импулс — отвърна ученият. — Затова трябваше да го свалим тук и да изолираме помещението с олово.

Сияещият камък лежеше пред тях. Сега съвсем чист, той бе съвсем прозрачен. За разлика от кристалите на Мартин, в него нямаше включения и по полираната му повърхност нямаше драскотини. Поне на пръв поглед не се забелязваха вътрешни структури. И все пак бялата светлина трябваше да идва отнякъде, както и топлината, и енергията.

Изследователите едва бяха започнали да го проучват, но Мор очакваше да открият особености като при кристалите, включително микроскопичните линии, наноканалите и другите още по-чудати елементи.

Знаеше, че това е уред, но приличаше повече на произведение на изкуството. В него имаше нещо хипнотизиращо. Колкото по-дълго го гледаше, толкова по-сигурен беше, че наистина вижда импулса, за който говореха учените. Струваше му се ритмичен, хармоничен.

— Винаги ли прави така? — попита той.

Ученият кимна.

— Точно това е импулсът. Последователността му е изключително сложна, с бързи флукуации. Но последователност има и тя се повтаря непрекъснато.

Мор продължаваше да се взира в камъка. Можеше да види импулса, да го усети.

— Знаете какво е това, нали? — попита го шефът на ИО.

Още не му бяха разкрили тази информация, но Мор имаше предчувствие, затова каза:

— Да. Така ми се струва.

Двамата се спогледаха и ученият продължи:

— Е, трябва да ви кажа, че според нас сте прав.

— Някакъв сигнал — отвърна Мор. — Послание.

— Както ви казах, той се повтаря неизменно. Освен...

Мор се вгледа в очите му.

— Освен какво?

— Освен една незначителна промяна, която забелязахме едва след като разграничихме отделните фази на сигнала — неохотно довърши ученият.

— Каква промяна?

Шефът на ИО включи компютърен екран, на който се виждаше нещо като аудиограма, дигитално изображение на сложен сигнал с хиляди пикове и спадове. Кликна с мишката и графиката запълзя наляво. Това продължи седемнайсет секунди, после спря. На екрана се появи друг цвят. Пиковете и спадовете останаха непроменени, освен последния, оцветен различно и съвсем малко по-кратък. При третото повторение се повтори същото.

— Отброява нещо — предположи Мор.

— Всяко повторение на импулса е съвсем малко по-кратко от предишното — добави ученият.

— Изчислили ли сте докога ще продължи?

— Ако не грешим, сигналът ще спре по някое време на двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета.

Мор знаеше тази дата. *Крайт на маянския календар.*

— Не знаем какво означава това — каза събеседникът му. — Но сме много обезпокоени, като се има предвид генерираната енергия.

Ученият млъкна и мрачно стисна зъби. Мор също започваше да изпитва безпокойство.

Отново насочи вниманието си към меко пулсиращия камък. Колкото и да се опитваше, не можеше да откъсне очи и да се отърси от обзелото го благоговение, нито от предчувствието, че онова, което открият в него, ще се отрази върху съдбата на невероятно много хора.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За писателя завършването на романа само по себе си е цел. Като читател обаче, за мен този момент е само начало на едно пътуване. Независимо дали разказват за рицарите тамплиери, квантовата механика или клонирането на ДНК на динозавър, най-добрите художествени произведения винаги са ме карали да се стремя да науча повече.

В случай че тази книга ви е оказала подобно въздействие, ви предлагам следното:

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА МАИТЕ

Основната встъпителна теза на книгата, че в Амазония е съществувал клон на цивилизацията на маите, разбира се, е художествена измислица. Няма данни, че маите са стигнали толкова на юг. Както професор Макартър отбелязва в началото на книгата, „Маи в Амазония?! Съмнявам се“. Решението ми да развия сюжета там беше чисто литературно, за да отделя племето холокуа колкото може по-далече от класическата цивилизация на маите, както и да пратя групата от НИИ колкото може по-далече от модерната цивилизация.

От друга страна, цитираните в романа легенди се базират на маянския текст „Попол Вух“. Тази невероятна творба разказва маянската версия за Сътворението, за начина, по който са създадени светът и човечеството, и за усилията на двама герои да направят този свят безопасен. Тя съдържа невероятни художествени образи, увлекателни приключения и светоглед, който е едновременно много различен и изненадващо подобен на нашия.

В дните преди конкистадорите навярно е имало много преписи на „Попол Вух“. За съжаление масовото изгаряне на маянски книги е лишило историята не само от всичките йероглифни версии на този текст, но и от хиляди други текстове, скици и блестящи произведения.

Жалко е, че знаем толкова малко за тази някога силна и многолика цивилизация. Още по-жалко е, че за това унищожение до

голяма степен са виновни духовници. И все пак тъкмо духовник ни е дал онзи „Попол Вух“, който познаваме днес. Отец Франсиско Хименес записал текста между 1701 и 1703 година въз основа или на по-древен документ, или на устно изпълнение, както на киче, така и на испански. Неговият ръкопис се съхранява и до днес в чикагската библиотека „Нюбери“.

През годините са правени много преводи на „Попол Вух“. Три от тях ми се сториха особено интересни: издадената през 1954 г. „Книга на Народа: Попол Вух“ в превод на Делиа Гъоц и Силвейнъс Гризуолд Морли, кратко и лаконично четиво; преводът на Алън Дж. Кристънсън „Попол Вух: Свещената книга на маите“, публикуван през 2003 г., който съдържа богата историческа информация и дори обяснения на произхода на конкретни термини и концепции; и преводът на Денис Тедлок „Попол Вух: маянската книга за зората на живота и величието на богове и царе“. Последният не е толкова четиво, колкото разказ от устата на жив свидетел на събитията. Съветвам всеки, който се интересува от тази част от историята, да прочете някой от тях.

СТУДЕН ЯДРЕН СИНТЕЗ

С навлизането ни в новия век сме все още силно зависими от горива, открити през предишните две столетия, което не е много по-различно от това да се налага да използваме сметала и пачи пера. Но какво ще ги замени? Може ли ядреният синтез наистина да се превърне в източник на енергия? Предполагам, че ще трябва да почакаме и да видим. Големият проект, както се описва в тази книга, е ITER, съфинансиран от повечето държави в Г-20. Макар че се превежда от латински като „пътят“, съкращението всъщност означава International Thermonuclear Experimental Reactor — Международен термоядрен експериментален реактор. Това е наистина мащабен експеримент, чудовище с тегло 23 000 тона, високо трийсет метра. Можете да научите повече на официалния уебсайт на проекта <http://www.iter.org>.

Що се отнася до студения ядрен синтез, той си остава загадка. В известен смисъл тази концепция се е превърнала в научен вампир, който постоянно се възражда. Отхвърлена като измама през 1989-а, тя отново се появи на сцената през 90-те години на миналия век, когато инвеститори и учени рискуваха да се опитат да разработят

технологията. И след като нищо не се получи, тя отново потъна в забвение.

Но въпреки това може би още е жива. В момента с нея се занимават уважавани лаборатории, които съобщават за огромни количества енергия, неутрони и дори следи от тритий, което може да се дължи единствено на ядрена реакция. Дори онези, които я смятат за безсмислено разхищение на усилия, са готови да прегледат данните, преди да произнесат присъдата си. Кой знае, някой предприемач може да измисли начин да освети целия свят.

И ще е крайно време. Според едно неотдавнашно проучване на ООН, до 2050 година населението на Земята ще достигне най-малко девет милиарда души. Без нови енергийни източници и огромни усилия за ограничаване и рециклиране, какво ще стане с нашата атмосфера, с места като Амазония? Какво ще стане с моретата, експлоатирани до почти пълно унищожаване на рибата и пълни с пластмасови боклуци? Не можем да продължаваме по досегашния път. Ако не го променим, накрая ще паднем от ръба на скалата. И ако способността на човека да се приспособява все пак осигури неговото оцеляване, кой знае как ще изглеждат хората през XXXI век? Както професор Макартър казва в края на тази книга, в известен смисъл ние създаваме свят, който е много по-подходящ за други форми на живот, отколкото за собствения ни вид.

Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Искрено Ваш, Греъм Браун.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.